

Vương Phi Của Ta La Nam Nhân

Contents

Vương Phi Của Ta La Nam Nhân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	54
9. Chương 9	62
10. Chương 10	71
11. Chương 11	79
12. Chương 12	87
13. Chương 13	96
14. Chương 14	105
15. Chương 15	115
16. Chương 16	126
17. Chương 17	136
18. Chương 18	144
19. Chương 19	152
20. Chương 20	163
21. Chương 21	167
22. Chương 22	172
23. Chương 23	176
24. Chương 24	180
25. Chương 25	187
26. Chương 26	190
27. Chương 27	207
28. Chương 28	224
29. Chương 29	232
30. Chương 1-1	241

Vương Phi Của Ta La Nam Nhân

Giới thiệu

Sau cơn bạo bệnh, Tiểu Vương không còn một chút trí nhớ nào. Vương phi đến thăm, vừa nhìn thấy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-phi-cua-ta-la-nam-nhan>

1. Chương 1

“Người tên gì ?”

Sau một hồi xem xét, hỏi han, chẩn đoán, vị ngự y tuyên bố rằng: tiểu vương gia rơi vào Liên Hoa trì, não bị tổn thương, kinh hải quá độ, tạm thời mất đi trí nhớ.

Vì thế, tiểu vương gia hiện tại cái gì cũng không nhớ, nên vừa húp cháo, vừa tra hỏi tên tiểu tư của mình.

“Vương gia, nô tài là Tiểu Đông. Là người đã theo hầu hạ người từ nhỏ.” Tiểu Đông hai mắt đã ửng đỏ, mắt ngân lệ dường như sắp khóc tới nơi.

“Được rồi, được rồi, bần vương gia đến cả tên mình còn không nhớ, thì làm sao nhớ nổi người là Tiểu Đông hay Tiểu Tây.” Tiểu vương gia phát tay, bực mình nói.

Khi này nghe lão Lưu Bá kia nói, hẳn tên là Đông Phương Hạo Diệp, là lục hoàng tử của Văn Quốc, là nhi tử được Tiên Hoàng và Hoàng Thái Hậu yêu thương nhất, cũng là tiểu vương gia được đương kim hoàng thượng Văn Quốc sủng ái nhất – Tinh thần vương.

Tiểu Đông nói “Vương gia, Đông của mùa đông, chứ không phải Đông của hướng đông.”

Đông Phương Hạo Diệp phớt lờ gật gật đầu, ngửa đầu một hơi húp cạn bát cháo.

“Mang cho ta thêm chén nữa !” Tiểu Đông mắt vẫn đỏ nhoe tuân lệnh lui xuống lấy thêm cháo cho hắn.

Đông Phương Hạo Diệp nằm trên giường, xoa xoa trán để giảm đi cảm giác đau đớn âm ỷ, trong đầu trống rỗng.

Điều kì lạ là cái gì cũng không thể nhớ được rõ ràng, nhưng trong lòng lại không có chút bất an, mà ngược lại còn cảm thấy thoải mái.

Cả gian phòng này cũng gợi lên cảm giác quen thuộc mơ hồ, xem ra trước kia hẳn quả thật ở đây.

“Vương gia. Tiểu vương gia”

Tiểu Đông ra ngoài lấy cháo nhưng trên tay lại chẳng có gì

“Chuyện gì mà cuống cuống lên thế ? Cháo của ta đâu ?” Đông Phương Hạo Diệp nhăn mặt hỏi.

“Vương gia, vương phi đã hồi phủ”

“Vương phi ? Vương phi nào ?”

“Dĩ nhiên là vương phi của người rồi ạ”

Cái gì? Ta có vương phi ? Ta đã thành thân sao? Đông Phương Hạo Diệp sửng sốt, hoảng hốt suy nghĩ

Hắn nhớ là người ở Văn Quốc vốn có tục lệ tảo hôn, mười lăm mười sáu tuổi thành thân là chuyện bình thường, hắn đã mười chín tuổi lập phi cũng không phải là chuyện kì lạ.

A? Sao ta lại biết mình năm nay mười chín cơ chứ? Vừa rồi cũng không ai nói cho ta biết mà.

Tiểu vương gia ngửa đầu suy tư.

“Vương gia, vương phi nhất định là lo lắng cho ngài, nên mới từ Minh Quốc vội vàng trở về.” Tiểu Đông nói.

Minh Quốc là một nước lớn tiếp giáp với Văn Quốc, nằm ở phương bắc của Văn Quốc, là một quốc gia cường thịnh phồn vinh, thực lực không thể xem thường.

Nhưngvương phi của ta đi Minh Quốc làm gì? Tiểu vương gia nghi hoặc hỏi “Nàng ấy là người Minh Quốc sao?”

“Vâng ạ. Vương gia người không nhớ sao, vương phi là vì bang giao của hai nước mà được gả về đây. Năm đó chuyện này đã gây chấn động khắp nơi.”

Năm đó? Bọn họ rốt cuộc là đã thành thân được bao lâu rồi? “Nàng ta là ai? Ở Minh Quốc có thân phận thế nào?”

“Vâng. Vương phi là người của Bắc Đường vương phủ của Minh Quốc”

Bắc Đường vương phủ? Hình như....hơi có chút ấn tượng, nhưng cũng mơ mơ hồ hồ.

Tiểu vương gia đang suy tư, Tiểu Đông bỗng nhiên kêu lên: “Vương gia, vương phi tới”

Tiểu vương gia cả kinh.

Làm gì mà nhanh vậy? Hắn chưa chuẩn bị gì cả mà.

Đông Phương Hạo Diệp cuống quýt ngồi thẳng dậy, lấy tay sửa sang lại mái tóc bù xù do nằm ngủ mê man suốt hai ngày nay, kéo lại chăn, chỉnh lại y phục, trong lòng có hơi khẩn trương.

Tuy nói rằng nàng là thê tử của hắn, trước kia đã từng gặp không biết bao nhiêu lần, thậm chí đã từng qua đêm cùng nhau, nhưng giờ hắn chẳng nhớ được gì, cho nên đối với Đông Phương Hạo Diệp mà nói, đây cũng xem như là lần đầu tiên gặp mặt, nên phải tạo một ấn tượng thật tốt đối với nàng mới được.

Thình thịch! Thình thịch! Nhịp tim của Đông Phương Hạo Diệp dồn dập như có trống trong lòng ngực.

Kì lạ, ta khẩn trương như vậy làm gì? Đây phải là chưa thành thân hay thân thiết, đó là vương phi của ta mà! Vương phi! Vốn dĩ là thê tử của ta, gặp thê tử thì có gì mà khẩn trương? Đông Phương Hạo Diệp tự an ủi trong lòng.

Tuy là nói thế, nhưng không biết vì duyên cớ gì, hắn không thể kiềm chế sự khẩn trương, lòng bàn tay cũng đã đổ đầy mồ hôi.

Thật lạ lùng!

Đông Phương Hạo Diệp đang cố gắng trấn an, một lãnh hương chậm rãi bay vào, cùng với thân ảnh cao gầy kiêu mỹ hiện lên đằng sau bức bình phong, chậm rãi bước đến.

Oa.....Mỹ nhân! Đông Phương Hạo Diệp mở to mắt, ý nghĩ đầu tiên trong đầu.

A? A? A? Hình như....hình như đây là nam nhân, là một mỹ nam tử! Đông Phương Hạo Diệp vẫn mở to mắt và đến lượt ý nghĩ thứ hai xuất hiện.

“Tham kiến vương phi!” Tiểu Đông ở phía sau hắn quỳ xuống chào....Trời! Vương phi của ta là nam nhân! Ý nghĩ thứ ba hiện lên trong đầu hắn.

“Nghe nói người không cẩn thận rơi vào Liên Hoa trì, hôn mê suốt hai ngày, bệnh tình nghiêm trọng, nhưng bây giờ xem ra hình như người cũng không có gì nghiêm trọng”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đi đến bên giường nhìn hắn, lạnh nhạt nói.

Hay nhỉ, khẩu khí thật lạnh nhạt.

Đông Phương Hạo Diệp có chút thất vọng, nhưng lại cảm thấy cái thần sắc của y quả thật nhìn rất được, không khỏi dõi theo y mà quan sát tỉ mỉ.

“Làm sao vậy? Sao lại nhìn ta như thế?” Bắc Đường Diệu Nguyệt cảm thấy khó hiểu hỏi

Tiểu Đông ở bên cạnh liền thưa “Hồi vương phi, vương gia bị mất trí nhớ”

“Cái gì? Mất trí nhớ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt lấy làm kinh hãi

Trên đường về kinh, y nghe nói Đông Phương Hạo Diệp xảy ra chuyện, liền thúc ngựa vội vàng chạy về, chưa kịp hỏi thăm mọi chuyện, chỉ nghe nói người đã tỉnh dậy, không còn gì phải lo lắng. Ai ngờ hắn lại mất trí nhớ?

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy tâm tình có phần phức tạp, bởi vì trước mắt hắn giờ đây quả thật là một mỹ nhân xinh đẹp phi thường.

Đôi mi y thanh tú cong vút, đậm nhạt đều nhau, so với nữ nhân tô phấn thoa son thập toàn thập mỹ hơn rất nhiều.

Đôi mắt y đen tuyền lấp lánh như trạm trổ, thâm thúy u trầm, chiếc mũi thanh tú thẳng tắp, thể hiện rõ tính cách cương nghị kiên định, ở phía dưới là đôi môi đỏ thắm mềm mại xinh đẹp....Tiểu vương gia thâm nuốt nước bọt.

Nhưng dù cho y có xinh đẹp thế nào, làm người khác say mê đến cỡ nào thì y vẫn là một nam nhân! Tiểu vương gia tuy rằng mất trí nhớ, nhưng vẫn chưa mất đi ý thức, năng lực phân biệt vẫn còn, người đang đứng trước mặt hắn bây giờ đích thực là nam nhân.

Đông Phương Hạo Diệp chăm chú quan sát khuôn ngực phẳng lì của đối phương, khẳng định y không thể là nữ cải nam trang, nơi đó hoàn toàn không gì là giả tạo.

“Người nhìn cái gì đó?” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn thấy ánh mắt của hắn nhìn bậy bạ, nhú mày nói.

“Chuyện này...” Đông Phương Hạo Diệp liếm môi, suy nghĩ bây giờ bản thân nên nói gì.

“Người là vương phi của ta?”

“Phải”

“Có cưới hồi hoàng?”

“Ừ”

“Có sinh lễ, thông qua hoàng thất, được hoàng thượng chính thức sắc phong sao?”

“Đương nhiên”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thanh âm lạnh xuống, có chút mất kiên nhẫn.

Đông Phương Hạo Diệp im lặng không nói gì.

Hắn nhìn y từ trên xuống dưới, quan sát tỉ mỉ một lượt tả hữu hai bên.

Ta sao lại có cảm giác.... ta không hề thích nam nhân.

Nhưng sao ta lại lấy y? Khó trách năm đó lại gây nên chấn động lớn, nam nhân lấy nam nhân, có thể không gây nên chấn động sao? Nhưng mà khi đối mặt với sắc đẹp của y thế này....Đông Phương Hạo Diệp trong lòng nhũn nhũn, đắn đo một lúc, mới dè dặt mở lời “Ái phi?”

“Khụ khụ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt bất ngờ, nghe hắn gọi như thế liền giật bắn người, trừng mắt liếc hắn.

“...phu nhân?”

Hai tay Bắc Đường Diệu Nguyệt run lên, chén trà trong tay cũng vang lên lạch cạch, phát ra thanh âm “khuông khuông”

“...nương, nương tử?”

“Keng” một tiếng, Bắc Đường Diệu Nguyệt dần mạnh chén trà trong tay xuống mặt bàn, sợ tiểu vương gia sẽ gọi ra những cái tên thô lỗ của phố phường nên liền nhanh chóng mở lời trước “Diệu Nguyệt! Bắc Đường Diệu Nguyệt!”

A! Thì ra tên của y là Bắc Đường Diệu Nguyệt, nghe rất êm tai.

Đông Phương Hạo Diệp chờ một chút rồi hỏi “Diệu Nguyệt, chuyện này....Ta vì sao lại lấy người?”

Diệu Nguyệt nhìn hắn “Người thật sự cái gì cũng không nhớ sao?”

Đông Phương Hạo Diệp thấy y vẻ mặt hắc có chút khác thường, dè dặt liếc nhìn một cái, cho dù hắc có mắt trí nhớ thì trong lòng cũng mơ hồ đoán ra nguyên nhân, chẳng lẽ là....”Hôn nhân chính trị!”

“Cái gì?”

Tiểu vương gia bất ngờ, buột miệng nói “Chẳng lẽ không phải ta ham mê sắc đẹp của người?”

“Người – ham – mê – sắc – đẹp – của – ta?” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn hắc chăm chăm, lặp lại từng chữ một.

Oaoa...ta đúng là đồ ngốc! Hai nước liên minh như thế này vốn là chuyện thường tình, ta sao lại nghĩ như thế! Tiểu vương gia sợ hãi, khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt bối rối nhìn lung tung, bỗng nhiên kêu to “Aỵ da, đau đầu quá! Đầu của ta đau quá!” Hắc ôm đầu kêu loạn.

Dĩ nhiên, không thể phủ nhận là biểu hiện có phần khoa trương, nhưng lời nói thì đúng là thật, vì nghĩ tới vương phi của mình là nam nhân, thật sự cho tiểu vương gia đau đầu.

“Người đau thật hay là giả thế?” Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy hắc ôm đầu rên rỉ, hai mắt loạn chuyển, không khỏi nhíu mày hỏi.

Đông Phương Hạo Diệp rúc đầu vào chăn, nức nở nói “Đau thật đấy, huhuhu...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt sực nhớ hắc bị thương vừa mới tỉnh dậy, có hơi chần chừ “Sao thế? Thật sự rất đau sao?”

Đông Phương Hạo Diệp kéo chăn ra khỏi đầu, hai mắt ngẩn lệ rưng rưng liếc nhìn y, thấy gương mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, trong lòng đau xót, nghẹn ngào trách móc “Người không quan tâm ta! Huhu...”

“Không, không phải vậy.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bị hắc trách móc khiến mình có cảm giác có phần xấu hổ và áy náy.

Đông Phương Hạo Diệp không rõ trước đây bọn họ sống chung như thế nào, chỉ biết hiện tại là cơ hội hiếm có, không biết vì cái gì, cứ muốn làm nũng với y.

“Diệu Nguyệt, đầu của ta thật sự rất đau!” Hắc cố gắng tỏ ra thảm thương khi nói hai chữ Diệu Nguyệt, trong lòng ngực tim gan cứ đập liên hồi

“Vậy phải làm sao?” Đôi mày thanh nhả của Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi nhíu lại “Nếu vậy thì để ta sai người mang thảo dược cho người”

Oa! Không cần đâu ! Tiểu vương gia vội vàng nắm lấy tay y “Không cần không cần, chỉ cần người xoa cho ta là được rồi”

“Cái gì?” Bắc Đường Diệu Nguyệt mở to mắt kinh ngạc

“Ồi...Người quả nhiên không quan tâm ta! Chúng ta chỉ là hôn nhân chính trị, người rõ ràng là không thích ta, chắc chắn là không cam tâm tình nguyện gả cho ta.”

“Huhu...ta rơi xuống Liên Hoa trì nên cái gì cũng không nhớ, người cũng không quan tâm. Ta trước đây có phải đối xử không tốt với người, cho nên người chán ghét ta, không thèm để ý đến ta? Huhu...Chỉ muốn người xoa cho ta vậy mà cũng không chịu, mạng ta thiệt là khổ mà, huhu...” Đông Phương Hạo Diệp chớp chớp đôi mắt, nước mắt lăn dài, hắc vừa khóc lóc vừa kể lể, thỉnh thoảng lại liếc nhìn phản ứng của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

“Được rồi, đừng khóc, ta giúp ngươi xoa!” Bắc Đường Diệu Nguyệt có chút biến sắc, cuối cùng hạ giọng đem hân kéo về phía mình, hai tay mềm mại nhẹ nhàng xoa trán hân.

Tiểu vương gia không chút khách khí ngay lập tức tự nhiên gối đầu lên đùi, ôm lấy thắt lưng y.

Người y tỏa ra một mùi thơm thanh nhã, nhẹ nhàng, tiểu vương gia chợt cảm thấy tâm tư bình thản, trong lòng tràn ngập một cảm giác không nói nên lời.

Hân chợt cảm thấy...chỉ là một thứ cảm giác.

Trước đây hân là hân từng rất thích Bắc Đường Diệu Nguyệt, phải nói là vô cùng yêu thích, bằng không thì cảm giác này là gì? Hai tay của Diệu Nguyệt không nặng cũng không nhẹ, đặt tại huyệt vị chủ yếu trên đầu hân, chậm rãi giúp hân giảm bớt cơn đau.

Tiểu vương gia mơ màng suy nghĩ, không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Ta thật là có thể ngủ ...Đây là cảm giác đầu tiên mà Đông Phương Hạo Diệp cảm nhận được sau khi tỉnh dậy.

Hân là heo sao? Ban đầu đã mê man suốt hai ngày hai đêm, tỉnh dậy chưa tới hai canh giờ thì lại ngủ tiếp, đến khi mặt trời đã lên cao vào ngày hôm sau mới tỉnh dậy.

Tiểu vương gia cảm thấy đầu óc mơ hồ.

“Vương gia, người tỉnh rồi” Tiếng nói của Tiểu Đông truyền tới bên tai hân.

“Bây giờ là giờ gì ?”

“Giờ Ngọ ạ.. Từ chạng vạng ngày hôm qua người ngủ liên tục cho đến giờ, nếu người còn ngủ tiếp sợ rằng Lưu quân gia sẽ đi tìm đại phu mất.”

Tìm đại phu , hân ngạc nhiên.

Đông Phương Hạo Diệp gấp dài một cái, lưỡi biếng duỗi thân người, vừa để cho Tiểu Đông hầu hạ vừa hỏi “Vương Phi đâu?”

“Vương phi đã quay về Phù Phong Các rồi ạ. Sáng sớm có đến đây một lần, nhưng thấy người vẫn chưa dậy, nên đã đi về”

“Phù Phong Các?” hóa ra, ban đầu, họ đúng là không ngủ cùng phòng, không biết tại sao trong lòng Đông Phương Hạo Diệp trong lòng có chút thất vọng.

“Đúng rồi, vương phi năm nay bao nhiêu tuổi?” Nhớ tới gương mặt tuấn mỹ của y hôm qua khi tới thăm, bao nhiêu sự tình muốn nói mà quên mất, nên bây giờ phải tranh thủ hỏi Tiểu Đông cho rõ ràng.

“Vương phi năm nay hai mươi bốn, là tam thế tử của Bắc Đường vương phủ. Năm ngoái vào mùa chín tháng năm, vương phi được gả về đây, đến nay đã thành thân với người được hơn một năm rồi ạ.”

Tiểu Đông lạnh lợi đáp.

Hai mươi bốn? Vậy ra y lớn tuổi hơn ta.

Đông Phương Hạo Diệp bước tới cạnh tấm màn vải cạnh cửa sổ, thuận tay nắm lấy và kéo xuống, lộ ra một nửa tấm gương soi, mặt gương phản ánh ánh sáng, so với vùng Trung Nguyên có phần không giống nhau.

“A? Vương gia, người sao lại biết ở đó có một tấm kính Ba Tư?” Tiểu Đông kinh ngạc “Người không phải là mất trí nhớ sao?” Tiểu vương gia cũng không biết tại sao như thế, chẳng qua là làm theo quán tính vậy thôi.

“Quả là một tấm gương tốt”

Hân vừa tán thưởng vừa ngắm nghía chính mình trong gương từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau.

Hi hi, nhìn kĩ, hân cũng là một người rất tuấn tú

Đông Phương Hạo Diệp hài lòng khi nhìn thấy mình trong gương

Lông mày vừa dài lại vừa dày, đôi mắt to, lại còn cái mũi vừa thẳng lại vừa vênh cao.

Ngoại trừ gương mặt có chút ngây ngô, còn lại đều toát ra khí chất của một công tử khỏe mạnh.

Đông Phương Hạo Diệp hài lòng vỗ vỗ hai má, xoa xoa hai bên sườn, đột nhiên nhớ tới vương phi xinh đẹp của mình, không khỏi tưởng tượng cảnh hai người đứng chung với nhau....mồ hôi toát cả ra ngoài.

Vì cái gì mà hắn càng nghĩ lại càng thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt giống như là vương gia, còn hắn thì lại giống vương phi như vậy? Tuy Bắc Đường Diệu nguyệt nói bọn họ chỉ là hôn nhân chính trị, nhưng Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy kì lạ, đường đường ở Văn quốc này cũng đâu thiếu gì vương gia, so với một tiểu vương gia hữu danh vô thực như hắn thì giỏi hơn rất nhiều, làm sao mà Tam thế tử Bắc Đường Diệu Nguyệt lại chịu gả cho hắn ? A, không không không ! Ta sao phải tự hạ thấp giá trị bản thân chứ, thật là suy nghĩ sai lầm! Đông Phương Hạo Diệp tự nói với mình.

Nhưng cũng thật kì quái, Minh Quốc có nhiều công chúa, quận chúa như vậy, hắn tùy lấy ai mà chả được, sao lại rước về một nam nhân, mà còn lớn tuổi hơn hắn nữa chứ.

Ừ, nghĩ vậy mới được chứ! Tiểu vương gia đứng trước gương miên man suy nghĩ, Tiểu Đông đứng bên cạnh thúc giục “Vương gia, mau nhanh lên một chút, đã gần đến buổi trưa nên đến chính sảnh dùng bữa rồi ạ.”

“Được, Tiểu Đông tử, người dẫn đường đi.”

Đông Phương Hạo Diệp phản ứng lại, phát tay về hướng Tiểu Đông.

Ra khỏi phòng ngủ, Tiểu Đông đi trước, nhin không nổi mà quay đầu lại nói “Vương gia, nô tài gọi là Tiểu Đông, chứ không phải Tiểu Đông tử”

“Có gì đâu, ta cảm thấy tên này hợp với người hơn”

Đông Phương Hạo Diệp thờ ơ nói, hai mắt hết nhìn đông lại nhìn tây để thưởng thức cảnh sắc của vương phủ.

Nhưng mà, nghe giống như tên thái giám vậy....Tiểu Đông trong lòng uất ức nghĩ, nhưng không dám nói ra.

Đi vào hoa viên, phía trước khung cảnh rực rỡ, một Liên Hoa trì tĩnh lặng xuất hiện trước mắt, ở giữa còn có cả một đình nghỉ mát tinh xảo.

Đông Phương Hạo Diệp chỉ vào nơi đó nói “Tiểu Đông tử, đây là Liên Hoa trì mà ta đã rơi xuống phải không ?”

“Đúng ạ”

Tiểu Đông nhìn thoáng qua, liền nhanh chóng giữ chặt lấy tay áo hắn kéo lại.

“Người định làm gì ?” Tiểu vương gia khó hiểu nhìn hắn.

“Vương gia, Lưu tổng quản đã căn dặn, không được phép cho ngài đến gần Liên Hoa trì trong vòng năm mươi trượng, bằng không chúng tiểu nhân đều bị phạt.”

Năm, năm mươi trượng? Vậy nếu muốn đi qua vườn thì phải mọc cánh bay lên sao? Đông Phương Hạo Diệp trơ mắt nhìn.

Lưu Bá đúng là lão hồ đồ! “Người tưởng là thật sao ! Lưu Bá nói đùa thôi ! Bằng không hắn chỉ có thể lấp lại cái ao này thôi”

“Ai da, Lưu Bá không nói đùa đâu”

Tiểu Đông nghiêm mặt nói “Nô tài nghe nói lúc sáng, Lưu Bá có đi gặp vương phi, nói rằng cái ao này chính là nguyên nhân đã hại tiểu vương gia ra nông nỗi này, nhất định phải lấp bằng nó.”

“Cái gì?” Thật là phải lấp sao.

Đông Phương Hạo Diệp không nói gì.

Hiện giờ đang là mùa hạ chói chang nắng hè, những ngày nắng gắt khó chịu, khi chạng vạng tối thì có thể đến nơi này hóng gió, thưởng thức chút rượu nồng, sáng tác thơ, nhạc....A không không không! Ta sao có thể suy nghĩ như thế được ! Đông Phương Hạo Diệp vì trong lòng toát ra ý nghĩ đó mà đỏ cả mặt.

Hắn tốt xấu gì thì cũng là xuất thân từ dòng dõi chính thống, sao có thể tư tưởng những chuyện hạ lưu như thế.

Tiểu vương gia kiểm điểm chính mình.

Thế nhưng, khi nghĩ tới những hình ảnh ảo tưởng tuyệt vời ban nãy....Không được! Cái ao xinh đẹp này tuyệt đối không được lép ! Tiểu vương gia quyết định, bước nhanh theo Tiểu Đông đi tới chính sảnh.

Trên đường đi cũng không cảm thấy được có bao nhiêu xa lạ, nhiều lần còn xem chút đưng vào Tiểu Đông đang đi phía trước.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đã chờ sẵn ở bàn ăn.

Y mặc một bộ y phục được may bằng vải gấm màu xanh nhạt, nơi cổ tay áo được trang trí bằng những đường viền hoa đơn giản, vừa thanh nhã vừa cao quý, mái tóc đen dài được buộc gọn ghẽ bằng dải lụa mềm.

Ở bên ngoài mặt gương chiếu rọi xuống, càng làm tôn lên ánh mắt thanh tĩnh, khí chất tao nhã.

Nhìn thấy tiểu vương gia...."Người tới rồi"

Bắc Đường Diệu Nguyệt đứng dậy bước đến gần, nói "Làm sao vậy? Mặt của người sao lại đỏ thế?"

"A? A... chắc là do đi nhanh quá thôi mà"

Tiểu vương gia vỗ vỗ ngực, ấp úng nói.

"Người đâu cần đi gấp như vậy, chẳng lẽ ta không thể chờ người sao?"

Bắc Đường Diệu Nguyệt mỉm cười, nắm tay hắn dẫn tới bàn ăn.

Trên bàn bày sẵn những món ăn tinh xảo đẹp mắt, sắc hương thơm nồng, làm cho tiểu vương gia không nhận được mà bụng kêu vang.

"Ta nghĩ người vừa mới khỏi bệnh, không nên ăn những món có quá nhiều dầu mỡ, cho nên đặc biệt căn dặn phòng bếp chuẩn bị cho người những món thanh đạm, đều là những thứ bình thường người rất thích." Bắc Đường Diệu Nguyệt nói xong và gấp một ít thức ăn vào chén của hắn.

Đông Phương Hạo Diệp rất cảm động, vội vàng ăn như hổ đói.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói "Người ăn từ từ, không ai giành với người đâu!"

Đông Phương Hạo Diệp chẳng còn để ý đến lời y.

Hắn hôn mê suốt hai ngày hai đêm, ngay cả giọt nước cũng chưa được uống, hôm qua tỉnh dậy chỉ kịp ăn được chén cháo nhỏ vào bụng, sau khi gặp Diệu Nguyệt thì lại ngủ tiếp, tới sáng nay mới dậy thì cái bụng như dính sát với nhau, bây giờ chỉ lo vùi đầu vào ăn.

"Uống chút canh đi, cẩn thận đấy!" Bắc Đường Diệu Nguyệt đưa chén canh cho hắn.

Vương phi của ta đúng là hiền lương thực đức, còn chuẩn bị sẵn canh cho ta nữa.

Đông Phương Hạo Diệp trong lòng tán thưởng một câu.

Đương nhiên chén canh này không phải do Bắc Đường Diệu Nguyệt tự tay nấu, y chỉ là dặn dò nha hoàn chuẩn bị rồi mới đem lên cho hắn, nhưng như thế cũng đủ để Đông Phương Hạo Diệp hài lòng rồi.

Hắn gương mặt nhìn Diệu Nguyệt, đôi mắt đen láy di chuyển, càng lúc càng cảm thấy thích Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Tiểu vương gia mãi mê ngắm nhìn, kết quả là bị nghẹn thật, ho to lên vài tiếng.

"Đã bảo người đừng có ăn nhanh mà" Diệu Nguyệt nhíu mày, giúp hắn vỗ vỗ lưng.

Tiểu vương gia lập tức cảm thấy lưng mình nóng lên, toàn thân tỏa nhiệt, cũng không biết vì sao lại khẩn trương đến mức chén canh trong tay cũng cầm không vững.

Sau khi cơm no rượu say, tiểu vương gia ngồi phịch ở ghế, tay sờ sờ bụng mình, vui vẻ vì đã được ăn no.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Buổi chiều ta muốn vào cung diện thánh, người ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, có việc thì đi tìm Lưu Bá”

“Tiến cung diện thánh?” Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên tinh thần run lên “Ta cũng đi”

“Người đi làm gì?”

“Ta không phải là lục vương gia sao. Đi gặp hoàng huynh của mình thì có gì sao”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thở dài “Người đi gặp hoàng thượng đương nhiên không có gì quái, nhưng người nhìn thấy hoàng thượng mà không nhận ra, đó mới là chuyện kì quái.”

“Ta sao lại không nhận ra!” Tiểu vương gia tức giận

Xem ta là đứa ngu ngốc sao? Hoàng thượng mặc long bào sao ta còn không biết?

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn hắn, hỏi “Người nhận ra? Vậy người có biết hoàng thượng là hoàng huynh thứ mấy của mình không?”

Đông Phương Hạo Diệp sững sốt chốc lát, có chút chần chừ nói “...là đại hoàng huynh”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhẹ nhàng cười, nhưng rốt cuộc cũng không dẫn hắn theo.

Đông Phương Hạo Diệp trong lòng buồn bực, đợi Bắc Đường Diệu Nguyệt đi rồi, hắn kéo Tiểu Đông lại hỏi “Tiểu Đông tử, ta hỏi người “Ta và vương phi trước đây ở cùng nhau có tốt không?”

Tiểu Đông nói “Rất tốt ạ”

Đông Phương Hạo Diệp lại hỏi “Chúng ta khi bình thường... ai là người làm chủ?”

Tiểu Đông kinh ngạc trợn mắt, cảm thấy vấn đề này thật sự khó trả lời, do dự một lát, ậm ờ nói “Vương gia và vương phi...đều làm chủ”

“Đều làm chủ?” Là ý gì? Tiểu vương gia vẫn không rõ, nói “Cho một ví dụ!”

“Ồ thì...” Tiểu Đông nói: “Tỷ như mọi gia sản và sự tình trong phủ đều là vương phi cùng Lưu Bá đứng ra giải quyết. Tiểu vương gia người, người...còn người thì xử lí những việc chính sự trong cung....Ai da! Tiểu Đông cũng không rõ! Vương gia người hãy hỏi Lưu Bá đi ạ”

Sắc mặt của tiểu vương gia giờ đã chuyển sang tối sầm.

Nghe hắn nói như vậy thì mọi việc trong nhà đều là Diệu Nguyệt làm chủ.

Khó trách ta muốn vào cung mà cũng không cho ta theo! Tiểu vương gia trong lòng căm giận, thâm hạ quyết tâm, nhất định phải tìm lại uy nghiêm của mình ở nhà này! Tuyệt đối không thể cho Bắc Đường Diệu Nguyệt đứng trên đầu hắn!

2. Chương 2

Buổi chiều, Lưu Bá dẫn tiểu vương gia đi “tham quan” phủ đệ của mình, tiểu vương gia bỗng nghĩ tới một chuyện, hỏi “Lưu Bá, lúc trước ta và Diệu Nguyệt tại sao lại thành thân ?” Tuy rằng Diệu Nguyệt nói hai người là hôn nhân chính trị, nhưng việc gì thì cũng có nguyên do.

Có những việc Lưu Bá cũng không hoàn toàn hiểu rõ, chỉ đem một phần sự việc mình biết mà nói.

Vào hai năm trước, tam hoàng huynh của tiểu vương gia, hiện đang là hoàng đế của Văn Quốc, không biết từ đâu mà nghe được, năm đó tiên hoàng cùng Minh Quốc Vương đương nhiệm là Bắc Đường Ngạo lập nên một tờ chỉ phúc vi hôn.

Nghĩ rằng đây là nguyện vọng của tổ tiên, cũng là một cơ hội tốt để hai nước liên minh, nên hoàng thượng liền viết một phong thư gửi tới Bắc Đường Diệu Nhật, yêu cầu đôi bên thực hiện hôn ước.

Bắc Đường Diệu Nhật nhanh chóng hồi âm, nói rõ với hoàng thượng, y chưa hề nghe nói qua việc này, vả lại thời gian cũng đã trôi qua lâu mà trong vương phủ chỉ có duy nhất một vị quận chúa, là tử tử của Bắc Đường Diệu Nguyệt, tên nàng là Bắc Đường Diệu Thần, năm năm trước đã xuất giá, hiện giờ đã là mẫu thân của hai đứa nhỏ, Bắc Đường Vương nguyện ý hoàng kim hai ngàn lượng cùng lễ vật để bù đắp lại vi ước chi vi.

Hoàng thượng nghe xong cảm thấy không vui, liền nói “Lẽ nào chúng ta đường đường là Đại Văn Quốc mà lại thiếu hoàng kim sao?” Vì thế lại gửi thêm một phong thư nữa, đại ý nói là hai nhà đều là quyền cao chức trọng, lấy uy tín và danh dự làm hàng đầu, sao có thể làm trái ước định của tổ tiên ?

Bắc Đường Vương nhận được thư, lại trả lời: “Văn đế nếu đã có hôn ước trong tay, vì sao ngày trước lại không sớm cưới hỏi, chẳng lẽ muốn quận chúa phí hoài tuổi xuân hay sao ? Bây giờ thì đã muộn rồi.”

Hoàng thượng trả lời “Nếu đã có chỉ phúc vi hôn, sao lại có thể thành thân với người khác? Bắc Đường vương phủ vi ước lời giao định trước kia, lẽ ra phải chịu trách nhiệm.”

Bắc Đường Diệu Nhật trả lời “Chẳng lẽ lại muốn muối muối của ta thôi hôn phụ mà tái giá? Hoàng thượng của Đại Văn Quốc lại muốn lấy một thiếu phụ đã từng kết hôn sao ?”

Hoàng thượng nổi giận. Ngài sao lại có thể làm việc thất đức như vậy! Vì lại lần nữa hồi âm....Cứ như thế, thư từ hai bên bay toán loạn, hồng nhạn bay đi bay về, cãi nhau kịch liệt, bụi bay mù mịt, đấu suốt nửa năm, kết quả không ai thuyết phục được ai, vấn đề dần dần ảnh hưởng đến mối bang giao của hai nước chuyển sang hướng xấu đi.

Nhưng vào đúng lúc này, hi vọng đột nhiên xuất hiện, cuối cùng hoàng thượng cũng tìm ra một cách giải quyết.

Biện pháp này không cần nói thì cũng biết, chính là Đông Phương Hạo Diệp cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt tiến hành đám cưới đáng sợ nhất trên đời.

Từ hơn hai mươi năm trước, khi lưỡng quốc bình định thiên hạ, kết thúc thời kì loạn thế, thiên hạ thái bình, bách tính an cư, trải qua nhiều năm an bình, đời sống dần dần sung túc, một số hoạt động giải trí cũng theo đó mà phát triển, trong đó thì nam phong được xem là hạng nhất.

Nhưng dù vậy, Tĩnh Vương gia của Văn quốc cùng Bắc Đường Vương thế tử quang minh chính đại, nam nhân cưới hỏi đành hoàng với nhau, vẫn oai chấn thiên hạ khiến thế nhân phải sửng sờ.

Nghe Lưu Bá giải thích, tiểu vương gia trong lòng cảm thấy kì quái, thật không thể tưởng tượng, sao hoàng huynh lại có thể làm được như vậy? Y làm thế nào mà thuyết phục được toàn thể triều đình, mẫu hậu cũng như các vị đại thần, còn có cả....chính bản thân hần? Đông Phương Hạo Diệp mơ hồ suy nghĩ, trừ khi là chính hần nguyện ý, bằng không dù có là hoàng thượng, cũng không ép buộc được hần.

Nói không chừng trước đây ta thật lòng thăm mền Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Đông Phương Hạo Diệp trong đầu bỗng suy nghĩ như thế, nếu không thì sao hần lại để cho hoàng huynh dễ dàng sắp đặt chuyện này chứ ? Hần mãi mê suy nghĩ, không để ý mà bước theo Lưu Bá ra khỏi thư phòng vừa được tham quan, nào ngờ vừa bước một chân ra khỏi cửa, Lưu Bá bỗng quay lại nói, làm cho hần bất ngờ vấp té ngay tại cửa, cả hồi lâu cũng không thể đứng lên.

“Đúng rồi, vương gia, mỗi tháng vào mừng năm và mừng mười, là ngày mà người và vương phi hợp phòng, hôm nay lại mừng mười, người đừng quên đêm nay phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Tiểu vương gia giật nảy mình ! Cùng, cùng phòng ? Hai nam nhân sao mà ở cùng nhau? Chuẩn bị sẵn sàng gì chứ ?

Chuẩn bị cái gì ? Là y hay ta chuẩn bị ? Đông Phương Hạo Diệp mơ mơ hồ hồ nghĩ, hận không thể ngất ngay tại chỗ, rồi ngủ thẳng một giấc đến sáng ngày mai cho rồi.

Nhưng một người đã mê man suốt hai ngày, sau đó vừa tỉnh dậy được một canh giờ thì lại ngủ tiếp đến trưa ngày hôm sau như hần mà nói, thực sự là có chút khó khăn....” Vương gia, người không sao chứ ? Không có chuyện gì chứ ? Có chỗ nào thấy không tốt ? Có đau chỗ nào không ạ ?” Lưu Bá nhìn xung quanh hần lo lắng hỏi.

Đông Phương Hạo Diệp hồi lâu sau mới từ trạng thái ngây người mà trở lại bình thường.

“...không có việc gì...chúng ta đi thôi.”

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy âm thanh của mình có phần nhẹ đi.

Ồi ... Lúc này, hần thật sự muốn tìm một người nào đó để hỏi một chuyện, cái việc hợp phòng.... Rốt cuộc là chuyện gì ? Trở lại chính sảnh, mộng còn chưa tọa vững, đã có một thái giám từ trong cung đến truyền báo, nói rằng hoàng thượng nghe nói Tĩnh Vương gia đã lâm bệnh mấy ngày nay, rốt cuộc hôm nay cũng khỏe lại, muốn hần mau chóng tiến cung để cho người nhìn mặt.

Không thể chống lại thánh chỉ, Đông Phương Hạo Diệp vội vã quay về phòng thay y phục, rồi theo tên thái giám kia ngồi trên nhuyễn kiệu tiến cung.

Vừa vào tới thư phòng, liền thấy tại cái bàn ở trên bực cao có một người toàn thân mặc hoàng bào.

“Thần đệ tham kiến....” Đông Phương Hạo Diệp tuân theo lễ nghi mà quỳ xuống, câu nói chưa dứt liền bị ngắt ngang.

“Được rồi được rồi, khỏi cần làm bộ, mau lại đây.”

Cái gì ? Tiểu vương gia ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn diện mạo cái người hơi giống hần có đến sáu, bảy phần tương tự nhau, so với hần còn hơn vài phần uy nghiêm anh tuấn, đang hưng phấn ngoắc hần.

Tiểu vương gia mù mờ đứng dậy, ngơ ngác đi lại gần người đó, bỗng nhiên bị người đó kéo thấp xuống....

“Nhìn đây! Thứ tốt này là trâm cổ ý tìm cho người, khăng định hoàng đệ sẽ thích.” Hoàng thượng vui vẻ nói

“Đây là gì vậy ?” Tiểu vương gia tiếp tục mờ mịt nhìn chằm chằm vào cái bình nhỏ ở trước mặt

“Đừng nói với trâm là người thật sự mất trí nhớ, lúc trước, ngự y bẩm báo nhưng ta không tin. Ta nói cho đệ biết, ở trước mặt hoàng huynh đừng có mà ngụy trang này nọ, đây chính là cái đó đó!”

Cái đó là cái gì cơ ? Đông Phương Hạo Diệp không hiểu, bởi vì hần thật sự mất trí nhớ.

Thấy hần không lên tiếng, Hoàng Thượng nói “Còn giả bộ! Muốn trâm chính miệng nói ra sao ? Ồi ! Chính là cái đó đó !

Tiểu vương gia tối mặt, trong lòng kêu to: bất luận người có nói bao nhiêu lần cái đó đó, ta cũng không biết cái đó là cái gì!

Hoàng thượng thấy hần không còn kiên nhẫn, đành cẩn thận ghé sát lỗ tai hần nói “Chính là thứ mà tối nay người cần dùng để hợp phòng cùng vương phi”

“Cái gì !” Đông Phương Hạo Diệp hét lên một tiếng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, may mà được Hoàng thượng kịp thời giữ lại, bằng không trên đầu cũng xuất hiện một cục u to tướng.

Tại sao Hoàng thượng lại biết chuyện tối nay hần và Diệu Nguyệt hợp phòng ? Chuyện này thì để hỏi sau, Đông Phương Hạo Diệp đã nhanh chóng đoạt lấy cái bình dương chi đó.

“Người nói cái này là cái gì để dùng vào lúc nào?” Hần bắt giác hỏi Hoàng thượng.

“Đã nói với người rồi mà. Ngủ !” Hoàng thượng lườm hần một cái.

“Nếu không phải người nói muốn cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt, trâm mới giúp người tìm ra biện pháp, đường đường là vua của một nước, lại phải lén lút sai người đi tìm thứ xuân dược này không phải để giúp người hầu hạ hay sao ? ”

Hầu hạ, hầu hạ, hầu hạ mấy chữ cứ mãi luẩn quẩn trong đầu Đông Phương Hạo Diệp, rồi lập tức bị thay thế bằng suy nghĩ khác: không muốn, không muốn, không muốn.....Những chữ này cứ mãi nằm trong đầu hần không buông.

Thì ra, ta vẫn chưa thu phục được Bắc Đường Diệu NguyệtTiểu vương gia than thở.

Nếu như vậy, chúng ta thành thân đã lâu, y đã làm gì được ta chưa? Đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, ánh mắt tiểu vương gia đột nhiên lóe sáng, kinh nghi bất định đứng lên.

Hoàng thượng thấy hần cầm chặt bình dương chi trong tay, hưng phấn mà dung cánh tay khua khua, nói “Thế nào ? Hoàng huynh của ngươi đạt đến trình độ tuyệt vời lắm rồi, phải không! Trẫm nghe nói được tính của cái này rất mạnh, chỉ cần một hai giọt thì dù Bắc Đường Diệu Nguyệt có công lực thâm hậu cỡ nào thì cũng không thể kháng cự được. Ngươi đêm nay nhất định phải thử, bảo đảm sẽ thành công!”

Đông Phương Hạo Diệp liền khôi phục lại tinh thần, liếc mắt sang hoàng thượng, thấy hai mắt y tỏa sáng, sắc mặt hưng phấn, không khỏi oán thầm: ta đối phó với thê tử của ta, ngươi phần khích cái gì chứ ! Liếc y bằng một ánh mắt khinh khỉnh, trong lòng nhin không nổi nghĩ thầm: đi tìm xuân được, ngươi đường đường là vua một nước, lại đi làm chuyện lén lút thế này sao? “Hoàng huynh, thần đệ có thể đứng dậy được chưa?” Tiểu vương gia ngồi chồm hổm dưới cái bàn cả nửa ngày trời, hai chân đều tê rần, Hoàng thượng cũng ngồi như thế mà sao trông vẫn bình thường như thể đã quen rồi vậy.

“Trước tiên, mau đem thứ đồ này cất đi!” Hoàng thượng cảnh trọng nói.

“Vâng”

Đông Phương Hạo Diệp cẩn thận đem cất bình dương chi vào trong người, chợt nghe âm thanh lạnh lạnh của lão thái giám đứng ngoài thư phòng vang lên “Nô tài tham kiến Hoàng hậu nương nương, tham kiến Tĩnh Vương phi”

Tiểu vương gia cùng với hoàng thượng vô cùng kinh ngạc, cùng lúc đứng phắt dậy, nhưng lại quên mất chỗ mình đang đứng là ở đâu.

Vì thế “cộp! cộp!” hai tiếng, hai cái đầu va vào đáy bàn rộng lớn cứng chắc ở trên.....Đau muốn chết! Bàn của hoàng thượng thật không phải hàng giả mà!

Đông Phương Hạo Diệp ôm đầu, mắt như muốn nổ đom đóm, khuôn mặt nhỏ nhắn tuần mỹ chảy dài.

Hoàng hậu cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt đẩy cửa thư phòng bước vào.

“Hoàng thượng, vừa rồi làm sao vậy ?” Hoàng hậu dịu dàng hỏi.

“Làm sao là làm sao?”

“Hình như là âm thanh của vật gì đó bị va chạm...”Đôi mắt xinh đẹp như tơ của hoàng hậu nhìn về phía hoàng thượng, âm thanh ngọt ngào kéo dài.

“Chắc là hoàng hậu nghe lầm thôi.”

“Hình như còn có tiếng người kêu lên...”

“Hoàng hậu nhất định là nghe lầm rồi!” Đông Phương Hạo Diệp nghe bọn họ đối đáp, nhin không nổi mà lén liếc mắt nhìn hoàng thượng.

Quả thật, không hổ danh là hoàng thượng, thật không giống với người thường.

Bị đụng trúng đầu như thế, ngoại trừ sắc mặt có hơi khó coi, y còn có thể ngồi đây tỏ ra như không có việc gì, bình tĩnh thoải mái mà trả lời những câu hỏi của hoàng hậu.

Bội phục, bội phục ! Đông Phương Hạo Diệp không khỏi nhìn hoàng thượng bằng ánh mắt nghi ngờ: có phải đầu hoàng huynh làm bằng sắt không vậy ? Hoàng hậu đột nhiên chớp chớp đôi mắt xinh đẹp to tròn, ôn nhu cười nói “Tiểu vương gia, nghe Diệu Nguyệt nói ngươi mấy hôm trước ngươi bị bệnh, hiện tại đã khỏe hẳn chưa?”

Diệu Nguyệt ? Đây, đây, nữ nhân này sao lại gọi tên vương phi của ta thân mật như vậy chứ ! Tiểu vương gia trong lòng khó chịu, tức giận lườm nàng.

Không biết tại sao, vừa nhìn thấy ánh mắt của nàng ta, thì lửa giận trong lòng như gặp phải mưa đá, trong nháy mắt đã tiêu tan, lắp bắp nói “Đa tạ hoàng tẩu quan tâm, chỉ là bệnh vặt, đã không còn việc gì nữa rồi.”

Hoàng hậu che miệng cười “Ta nghe Diệu Nguyệt nói, người bắt cẩu rơi xuống Liên Hoa trì bị mất kí ức, mọi chuyện trước kia cũng không nhớ ?”

Tiểu vương gia xấu hổ nói “Đúng, không còn nhớ được gì.”

Hoàng hậu cười nói với hoàng thượng “Hoàng thượng người xem, Tinh Thân vương đã lớn như thế kia, vậy mà vẫn không cẩn thận.”

“Hoàng hậu nói không sai, đứa trẻ này thật là chỉ thích làm chuyện ấu trĩ.” Hoàng thượng âu yếm cười nói.

Tiểu vương gia sắc mặt chuyển thành màu đen.

Hoàng thượng sắc mặt biến đổi cũng nhanh thật, mới vừa rồi còn cùng hần huynh đệ này kia, vậy mà giờ nói năng y như cha của hần, chỉ còn thiếu bộ râu ở dưới cằm nữa thôi.

Hoàng hậu cười nói “Tiểu vương gia, nếu hôm nay đã đến đây, đêm nay hãy cùng Diệu Nguyệt ở lại đây, cùng bốn cung và hoàng thượng dùng bữa.”

“Không được!” Cả hai đồng thanh cự tuyệt, không phải từ vợ chồng Tinh Thân vương, mà lại là Đông Phương Hạo Diệp và Hoàng Thượng.

Hoàng thượng ngoài mặt giả vờ cười nói với hoàng hậu “Lăng nhi, nàng xem Tinh Vương phi hôm qua vì Hạo Diệp mà gấp rút trở về, Hạo Diệp cũng vừa mới khỏe lại, chúng ta không nên giữ họ lại đây, để cả hai trở về phủ đoàn tụ với nhau.”

Hoàng hậu không vừa lòng mà cong cong cái miệng nhỏ nhắn “Bọn họ gặp nhau lúc nào mà chả được. Diệu Nguyệt hôm nay có dịp vào cung một chuyến, người ta còn nhiều chuyện muốn nói cùng y cơ !”

Thật là con mẹ nó &%%\$@....Tiểu vương gia và hoàng thượng trong lòng thầm mắng.

Nhưng, người mà tiểu vương gia mắng trong lòng chính là hoàng hậu, còn người bị hoàng thượng rửa lại chính là vương phi của hần.

“Lăng nhi, Tinh vương phi đã ở trong cung hầu chuyện với nàng cả ngày rồi, còn chưa đủ sao ? Vẫn là để cho đôi vợ chồng trẻ về nhà nghỉ ngơi đi.” Không biết có phải hay không mà tiểu vương gia bỗng phát giác, hoàng thượng như cố ý nhấn mạnh “ cả ngày” cùng “vợ chồng trẻ”.

Bắc Đường Diệu Nguyệt lập tức hiểu ý, thấy hoàng hậu vẫn còn muốn nói thêm, liền vội vàng nói trước một bước “Nương nương, nếu hoàng thượng đã nói như vậy, Diệu Nguyệt cùng vương gia cũng không nên quấy rầy nữa.”

Đông Phương Hạo Diệp nhân cơ hội đó cũng y xin phép cáo lui, tuy nhiên hoàng hậu nương nương trông vẫn rất luyến tiếc.

Hoàng thượng thừa lúc không ai để ý liền trừng mắt với Đông Phương Hạo Diệp, như muốn nói: còn không mau trở về thu phục ái phi nhà người đi !

Đông Phương Hạo Diệp ngầm hiểu ý của hoàng thượng.

Nhìn thấy hoàng hậu nương nương cùng Diệu Nguyệt chia tay, đáng vẻ “lưu luyến không rời”, liền siết chặt bình dương chi gấu trong người, thâm hạ quyết tâm: ái phi, người chờ đây, đêm nay nhất định người sẽ thuộc về ta !

Bỏ mặc cái kiêu khi này, Đông Phương Hạo Diệp nhất định muốn cùng Diệu Nguyệt ngồi xe ngựa.

“Diệu Nguyệt, ta muốn ngồi cùng người!”

“Người không phải ngồi xe ngựa thì sẽ bị say xe sao ?” Cái gì ! Sao mà hần biết được? Hần nhớ gì đâu.

Dù sao cũng đã ngồi trên xe, tiểu vương gia mặc kệ

Hắn từ từ đến bên cạnh Diệu Nguyệt, còn cố ý lợi dụng sự xóc nảy của xe mà dựa người vào y, thu ngắn khoảng cách của cả hai.

Người thấy mùi hương toát ra từ thân thể Bắc Đường Diệu Nguyệt, nhìn ngắm gương mặt tuần mỹ của y, tiểu vương gia thỏa mãn cực kỳ, cảm thấy vui sướng.

Vốn dĩ lúc chiều khi nghe Lưu Bá nói đêm nay hắn sẽ ở cùng phòng với Diệu Nguyệt mà lòng lo lắng không yên. Còn bây giờ thì.....hì hì....

“Người cười gì vậy?”

“Hả?” Đông Phương Hạo Diệp nghiêng đầu nói. “Ta đâu có cười.”

“Còn bảo là không cười?” Bắc Đường Diệu Nguyệt có chút buồn cười khi nhìn hắn, đưa tay nắm lấy hai gò má của hắn kéo ra nói “Cái này không phải cười thì là cái gì?”

“Ồ...ui đau...” Khuôn mặt tiểu vương gia bị y kéo cho biến dạng, thều thào nói.

Bắc Đường Diệu Nguyệt dịu dàng cười, buông tay ra.

Đông Phương Hạo Diệp xoa xoa mặt, kỳ thật cũng không đau, chỉ là cảm thấy tay của y có chút lạnh lẽo.

Chiếc xe ngựa lắc lư làm cho đầu hắn cũng lắc lư theo.

“Diệu Nguyệt, ta chóng mặt”

Tiểu vương gia vừa nói vừa nghiêng đầu nằm xuống đùi y “xoa cho ta đi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi sửng sốt, thấy hắn thản nhiên như thế, do dự một lúc, rồi cũng chậm rãi xoa đầu cho hắn.

Tiểu vương gia trong lòng mừng rỡ, đối với ái phi của mình cũng có thể hiểu được một chút, tuy rằng bề ngoài y lạnh lẽo như băng, nhưng lại là người trong nóng ngoài lạnh.

Có lẽ sau khi bị mất trí nhớ, tiểu vương gia nhìn thấy mỹ nhân Bắc Đường Diệu Nguyệt, lại là vương phi của hắn, nên đối với hắn, y có một loại cảm giác như gà con vừa mới nở nhìn thấy được mẹ, tự động xem Bắc Đường Diệu Nguyệt là của mình.

Tuy rằng bọn họ đều là nam nhân, nhưng trong lòng Đông Phương Hạo Diệp, vị trí của mỹ nhân còn cao hơn nữ nhi thông thường.

Chỉ cần hắn thích, là nam nhân....cũng không thành vấn đề.

Nhưng khi nghĩ tới chuyện bọn họ đã thành thân được hơn một năm, hắn vẫn chưa thu phục được Bắc Đường Diệu Nguyệt, lòng tự trọng thật là tổn thương nặng quá rồi ! Khi trở về vương phủ cũng đã chấp tới, Đông Phương Hạo Diệp liền cho người nhanh chóng chuẩn bị bữa tối, nhanh chóng lôi kéo Diệu Nguyệt dùng bữa, sau đó bản thân quay về Yêu Nguyệt lâu để chuẩn bị.

Đầu tiên là hắn bảo Tiểu Đông hầu hạ mình tắm rửa cho thật thơm, tỉ mỉ lựa chọn y phục, rồi lại sai bảo Tiểu Đông, chuẩn bị đồ ăn khuya và rượu.

Tiểu Đông bận rộn chuẩn bị cho hắn hết nửa buổi, sau khi chắc chắn mọi việc đã xong, liền ngồi xuống bàn bắt đầu chờ.

Ai ngờ Bắc Đường Diệu Nguyệt chậm chạp không đến, báo hại Đông Phương Hạo Diệp ngồi chờ cả buổi, không ngờ đã ngủ gục.

Hắn đang mơ màng thì nhận ra có ai đó đang lay mình, nhìn thấy gương mặt của Bắc Đường Diệu Nguyệt ở gần sát mình, tiểu vương gia ngay lập tức mở to mắt.

“Tại sao người lại ngồi đây ngủ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt hỏi.

Tiểu vương gia thấy mình như một người vợ mà ngồi chờ cả đêm, không nhìn được mà oán giận nói: “Tại sao giờ người mới đến?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt uất ức của hắn, hơi sững sốt, liền lập tức cười nói “Xin lỗi, ta ở thư phòng đọc sách, nên quên mất thời gian. Dù sao trước kia người cũng đâu có chờ ta.”

Tiểu vương gia nhớ tới chuyện quan trọng, trong chớp mắt tâm tình đã tốt hẳn, kéo Bắc Đường Diệu Nguyệt ngồi xuống, nâng hai chén rượu trên bàn, đưa cho y một cái, nói “Diệu Nguyệt, chúng ta uống một chén đi.”

“Sao đột nhiên lại uống rượu vậy ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

“Hi hi, đây là rượu hoa quế thượng hạng, uống vào mùa hè là tốt nhất, vừa giải nhiệt lại vừa thư giãn. Ta cần dặn Lưu Bá chuẩn bị.”

Hôm nay cũng coi như là đêm tân hôn, đương nhiên là phải uống một chén rồi.

Hi hi...Đông Phương Hạo Diệp cười thầm.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy hắn cười kỳ lạ, hai mắt mở to loạn chuyển không ngừng, trong lòng cảm thấy bất an, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ mỉm cười, nâng cốc uống.

Sau đó lại thấy Đông Phương Hạo Diệp hưng phấn mà nhìn mình, vẻ mặt kia giống như, giống như... chú chó nhìn thấy cục xương.

Ý nghĩ này làm Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy không được thoải mái, vội vã ăn một ít thức ăn khuya, đi đến bên giường thúc dục “Hạo Diệp, đã khuya rồi, chúng ta nghỉ ngơi thôi.”

“Đúng! Đúng!” Đông Phương Hạo Diệp vội vàng đến bên giường, nhìn thấy y đang cởi áo – thắt lưng, nhin đột nhiên nuốt nước miếng, không thể kiềm chế mà khấn trương đứng dậy.

“Làm sao vậy?” Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy hắn ngơ ngác đứng bên cạnh, vẻ mặt khấn trương, chợt hiểu ra bèn cười nói “Đừng ngại, người không cần khấn trương như vậy, kỳ thực chúng ta....ai đó!” Chợt có một bóng đen vụt ngang qua.

Đông Phương Hạo Diệp chưa kịp phản ứng gì, thì Bắc Đường Diệu Nguyệt đã phi người qua khung cửa sổ đuổi theo.

Này, này, chuyện gì đây ?? Tiểu vương gia há hốc mồm, liền lấy thanh trường kiếm treo ở đầu giường, nhảy ra ngoài cửa sổ đuổi theo, ở xa xa đã thấy hình dáng Bắc Đường Diệu Nguyệt truy đuổi theo hắc y nhân, trong lòng khấn trương, vội vã vận khí đuổi theo.

Trong rừng cây phía sau núi, trời ban đêm tối đen như mực, ngay cả ánh trăng cũng không thể chiếu lọt vào được, tạo cảm giác âm u vô cùng.

Đông Phương Hạo Diệp vừa vào rừng được vài bước, bỗng nhiên đụng phải một thân ảnh màu trắng, liền thất thanh kêu to:“Ai đó!”. Người nọ cũng bị hắn làm cho giật mình, tập trung nhìn kĩ, thì ra là tiểu vương gia.

“Vương gia ?”

“Lưu Bá ?” Tiểu vương gia lúc này cũng nhận ra người đó là ai, giận dữ nói “Người nửa đêm chạy vào đây làm gì ? Dọa người hả ?”

Lưu Bá nói “Lão nghe ở phòng trên có tiếng động, sợ có người tới phá rối, nên mới đuổi theo đến đây. Vương gia người sao cũng tới đây ?”

Tiểu vương gia bất chấp giải thích, vội vàng hỏi:“Người có thấy Diệu Nguyệt không?”

“Vương phi ?” Lưu Bá ngạc nhiên “Không có”

Tiểu vương gia trong lòng khấn trương, liền vội vàng kéo tay lão đi tìm người.

Lưu Bá không biết càng trấn an hắn, hắn lại càng bị đả kích, liền nói “Vương gia ,người yên tâm. Vô công của vương phi so với người cao cường gấp bội lần, có thể nói là cao thủ hiếm thấy. Người không cần phải lo lắng, khinh công của người cũng không tệ đâu.”

Tiểu vương gia trừng mắt liếc lão một cái.

Hắn đương nhiên biết võ công của Diệu Nguyệt vô cùng lợi hại, nhưng vẫn đề là, vẫn đề là, vẫn đề là bình xuân được của hoàng huynh cũng lợi hại không kém. Tiểu vương gia trong lòng lo lắng, kéo Lưu Bá chạy thẳng vào rừng vòng vo vài vòng, rồi bỗng nhiên ở xa xa nghe được có tiếng đánh nhau, vội vàng chạy tới.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đang tay không giao thủ với một tên hắc y nhân.

Tiểu vương gia không chút nghĩ ngợi, giờ kiếm xông tới.

Lưu Bá vội vàng chặn lại “Vương gia, với công phu của người, người đừng xông lên làm cho vương phi thêm phiền phức, để mình y đối phó là được rồi.”

Tiểu vương gia tức giận nói “Ta không phải muốn đi giúp đỡ, mà chỉ muốn đưa kiếm cho y thôi!” Lưu Bá nghe xong lão đảo cả người tí nữa là té ngay xuống đất.

Cũng may là hai ngày nay lão đã quen với chuyện này, rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cắn răng nói “Vương gia, người yên tâm, không có kiếm, vương phi vẫn có thể ứng phó được....Ồ?” Thấy dáng vẻ lưỡng lự của Lưu Bá, Đông Phương Hạo Diệp trông thấy thân hình Bắc Đường Diệu Nguyệt vụt qua, hình như đã không còn chống cự được nữa, các chiêu thức cũng trở nên mềm yếu không có sức.

Đông Phương Hạo Diệp toàn thân toát đầy mồ hôi lạnh quay qua hỏi Lưu Bá, “Lưu Bá, với võ công của người, có thể giao đấu với hắc y nhân kia không?”

Lưu Bá trầm ngâm: “Chắc là được...”

Tiểu vương gia không đợi lão nói xong, một cước đá lão vào vòng chiến, sau đó nhanh chóng tiến lên, khéo léo giao kiếm đâm thẳng về phía hai người, giữ chặt Bắc Đường Diệu Nguyệt rút lui.

“Diệu Nguyệt, người không sao chứ?”

“....ta không sao.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thở hổn hển, toàn thân không còn sức lực nào, không đứng vững mà ngã người về phía bên cạnh.

Tiểu vương gia vội vàng ôm lấy eo y.

Woa....thật là thon, thật mềm mại, còn săn chắc nữa....A không, không, không! Ta đang nghĩ cái gì vậy! Bây giờ đâu phải là lúc nghĩ tới những chuyện này.

Tiểu vương gia lập tức hoàn hồn, trong lòng thầm mắng bản thân.

“Diệu Nguyệt, chúng ta đi !”

“Không được, phải bắt cho được hắn.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cảm thấy toàn thân khó chịu, nhưng ý chí vẫn còn tỉnh táo.

“Lưu Bá, đón lấy!” Đông Phương Hạo Diệp ném kiếm về phía sau.

Lưu Bá nhận được kiếm, lập tức tràn đầy khí thế, hùng dũng xông lên.

“Được rồi, yên tâm đi, Lưu Bá sẽ bắt được hắn!” Tiểu vương gia quăng kiếm đi, toàn tâm toàn ý giao lại chiến trường cho Lưu Bá, liền nắm tay Bắc Đường Diệu Nguyệt chạy về phủ.

Đi được nửa đường, hai chân của Bắc Đường Diệu Nguyệt mềm nhũn không còn sức lực, ngã gục về phía trước.

Tiểu vương gia liền quay người, ôm trọn thân thể mềm mại nóng ấm ấy vào lòng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đã không còn chút sức lực nào, hơi thở gấp gáp, khí nóng phả liên tục vào cổ hắn.

Trong lòng của tiểu vương gia liền nóng lên, như đang bị lửa thiêu đốt, hắn vươn cả tay, ôm lấy Diệu Nguyệt.

“Ừ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt rên lên một tiếng, không tự chủ mà ôm lấy cổ hắn, dựa hẳn cả thân thể nóng hổi vào người hắn.

Trời ơi...Tiểu vương gia hai chân mềm nhũn, hơi thở thiếu chút nữa cũng trút hết ra ngoài.

Hắn cắn chặt môi dưới, cố duy trì một chút ý thức sau cùng, phóng như gió với một tốc độ nhanh chưa từng thấy, bay thẳng về phía vương phủ....

3. Chương 3

Tĩnh Vương phủ – Yêu Nguyệt Lâu, chính là phòng của tiểu vương gia.

Đông Phương Hạo Diệp thuận thực cởi hết y phục trên người rồi nhảy lên giường một cách khiêu gợi.

Bắc Đường Diệu Nguyệt một mình nằm trên giường với những giọt mồ hôi khắp người hòa với màu mật ong của da thịt, có vẻ kiều diễm ướt át.

Vạt áo của y đã sớm bị hắn xé toạc ra để lộ ra thân mình thon dài cùng hai điểm đỏ tươi trước ngực .

“Rầm !” Ánh mắt tiểu vương gia mở to, nuốt nước bọt, âm thanh vang lên làm cho hắn không khỏi giật mình.

“A ... Nóng quá, sao nóng quá vậy ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt vô thức rên rỉ, vặn vẹo thân thể.

Đôi mắt tiểu vương gia mở to, hoàn toàn bị hấp hồn bởi thân thể ướt át ấy, ánh mắt không tự chủ được, lướt nhìn dung nhan tuấn mỹ, cái cổ mảnh khảnh cùng bờ vai duyên dáng khẽ run lên trong lòng ngực, cuối cùng là chỗ sâu dưới thân mình dựng thẳng lên ... Đông Phương Hạo Diệp bỗng thấy đầu mình nóng dần lên, giống như có gì đó nổ mạnh, bỗng có một dòng chất lỏng từ mũi chảy xuống.

Hắn lấy tay chùi đi, chính là máu mũi của hắn ? Hắn làm sao có thể chảy máu mũi vì một thân thể trần truỷ của một nam nhân ... Tiểu Vương gia cảm thấy bản thân thật không thể tin nổi.

“A ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt rên rỉ một tiếng, lại vặn vẹo thân người

Tiểu Vương gia cuối cùng chịu không nổi, lúc này nếu như không chảy máu mũi thì hắn không phải là nam nhân.

Đột nhiên hắn cảm thấy mình như ác lang sắp ăn thịt một con cừu non.

“A ... Ngươi, ngươi làm cái gì thế !” Bắc Đường Diệu Nguyệt trợn mắt, thanh âm lại yếu ớt vô lực.

Lý trí của y còn được một vài phần tỉnh táo, nhưng thân thể cũng không kháng cự được khi Hạo Diệp đến gần.

“Diệu Nguyệt, Diệu Nguyệt ... ân ái cùng ái phi ...” Đông Phương Hạo Diệp như một ác lang, không ngừng hôn lên đôi môi rồi lướt xuống cả tay chân y.

“Ngươi, ngươi không được như vậy ... không được, a ... xằng bậy ...”

Tiểu Vương gia không để tâm đến lời của y.

Mỹ thực hảo hạng trước mắt mà không ăn thì đúng là thẳng ngốc ! Tiểu Vương gia cảm thấy mình còn nóng hơn y, một tay ôm hắn, một tay cầm lấy thứ đang dựng lên trong hắn mà xoa nắn vài cái, Bắc Đường Diệu Nguyệt nhất thời chống cự không được, chỉ còn biết rên rỉ.

“A —— ngươi, ngươi rút cuộc cho ta. Ăn cái gì. A ——” Bắc Đường Diệu Nguyệt thở gấp nói, gương mặt ửng đỏ, ánh mắt cũng ướt át, tay chân rõ ràng đang bị hãm giữ chặt nhưng lại cố ra sức giãy giụa.

“Phù Xuân Tô, là hoàng huynh đã đưa cho ta”

Tiểu vương gia không chút do dự mà bán đứng Hoàng Thượng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt biết Phù Xuân Tô là thứ xuân dược rất lợi hại, nghe vậy mà cả kinh, cắn chặt đôi môi, có chút oán hận mà trừng mắt “Hôm nay, số ngươi nói, ta ... không may ... A ——”

Tiểu Vương gia cắn lấy hai điểm hồng trước ngực y, hàm hồ nói: “Ái phi, ta sẽ không sao ... ta nhất định sẽ đối với ngươi thật tốt. Ta rất thích ngươi ... rất thích ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thân thể run rẩy, dần dần không giãy dựa nữa mà nằm im trong lòng hắn.

Một lúc sau, dường như không tự chủ được mà cánh tay quàng lên cổ Hạo Diệp.

Tiểu Vương gia mừng rỡ, thiếu chút nữa là quên mình đang làm gì, vội vàng ôm lấy y, hạ thân xuống đè lên thân thể nóng bỏng của y ...

“A —— haha —— Aha ... Ái phi, ngươi quả thật lợi hại, ta không được ...”

Không biết qua bao lâu, Đông Phương Hạo Diệp thân thể mệt nhừ, kiệt lực ngã vào lòng Bắc Đường Diệu Nguyệt.

“Này ... hừ” Bắc Đường Diệu Nguyệt thở hổn hển, hừ nhẹ một tiếng, hai chân co lên lưng hắn.

Vì sao hắn ở trên mà lại còn mệt như thế chứ ? Rõ ràng hắn vẫn tuổi trẻ cường tráng, mười chín tuổi thiếu niên, làm sao mà một đêm đến năm lần mà vẫn không vào được ? Chỉ ân ái như vậy mà còn bị y làm khó như vậy, chẳng lẽ hắn cố gắng như vậy vẫn không được ? Đông Phương Hạo Diệp đối với thể lực của ái phi mà bội phục sát đất.

Đáng giận ! Hắn về sau nhất định phải chăm chỉ tu luyện nội công, tăng cường khí lực, rèn luyện thể lực, đến lúc đó số mệnh đan điền, sẽ chiến thắng ái phi ngay trên giường ! Tiểu Vương gia trong lòng hạ quyết tâm, Bắc Đường Diệu Nguyệt bỗng đẩy hắn ra “Xuống mau ! Không cần nằm trên người ta ...” Thanh âm của Bắc Đường Diệu Nguyệt có chút vui nhưng cũng hơi khàn khàn, có chút mềm mại, ngọt lịm, nghe được vậy, Đông Phương Hạo Diệp trong lòng vui cực kỳ.

Không thèm để ý tới những lời y nói, Đông Phương Hạo Diệp dụi mặt vào cổ y thưởng thức mùi hương từ mái tóc mềm mại.

“A ... Ái phi, hương thơm quá ...” Hắn vuốt ve cằm Bắc Đường Diệu Nguyệt, miệng thì cắn nhẹ vào cổ, hạ thân xuống cọ xát vào thân phận của y.

“Ngươi, đủ rồi đấy !”

“A ... không đủ ...” Đông Phương Hạo Diệp lẩm bẩm nói, ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn vùng ấy, mềm mại ẩm ướt.

A.

Ái phi quả thật là báu vật trời ban !

Mặc dù bọn họ gây sức ép cho nhau cả đêm nhưng Bắc Đường Diệu Nguyệt không hề chảy máu, chẳng qua chỗ đó cũng chỉ bị nhiễm trùng mà thôi.

Tiểu Vương gia nhin không được cân nhắc trong lòng: Nhất định là kỹ thuật của ta tốt quá ! Hắn đắc ý, tay lại mò mẫm xuống chỗ nhạy cảm của y.

“ A —— Ngươi lại làm gì ?” Diệu Nguyệt tức giận trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt của y bây giờ không còn uy lực nữa.

“Diệu Nguyệt,... chúng ta làm lại một lần nữa được không ?” Tiểu vương gia cười hì hì nói.

“Còn làm nữa ? Người không sợ ta bị thương sao ?”

Tiểu Vương gia thiếu chút bị những lời của y thuyết phục, ngón tay xoa nắn nơi nhạy cảm của y.

“Ừ ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt cắn răng không chịu rên rỉ.

“Bị thương ? Nào dễ như vậy !” Đông Phương Hạo Diệp xấu xa cười.

Nguyên tắc của hắn là: đầu khả đoạn, huyết khả lưu. Hôm nay, thề sống chết cũng phải ân ái cùng ái phi ngay cả bột phấn cũng không thể lưu lại. Tiểu Vương gia quyết tâm, ngón tay chạm vào chỗ nhạy cảm lại một phen phiên giang đảo hải.

Bắc Đường Diệu Nguyệt rên rỉ thành tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Tiểu Vương gia thầm nghĩ: võ công của người có gì đặc biệt hơn người, ta lại nhỏ hơn người vài tuổi ! Tuổi trẻ chính là sức mạnh ! Đông Phương Hạo Diệp nắm chắc ưu thế, ý chí chiến đấu sôi sục, như mãnh hổ xuất sơn, liều lĩnh tiến vào đồng bằng.

Một cuộc mây mưa vừa diễn ra, đại chiến giữa hai người.

Trời cũng đã sáng, mà chẳng thể phân được thắng bại.

Án ái trong cơ thể ái phi cả đêm cũng khiến hắn mệt mỏi rũ rượi, gục đầu vào người y, không muốn chuyển động.

Đông Phương Hạo Diệp sáng sớm tỉnh dậy có chút hồ đồ.

Trời đã sáng rồi sao ? Đông Phương Hạo Diệp ngồi trên giường ngơ ngác trong chốc lát, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, mặc y phục rồi xuống giường, đi ra phòng ngoài thì thấy Tiểu Đông.

“Vương gia, ngài đã dậy”

“A, mới sáng sớm người đứng đây dọa người à” Đông Phương Hạo Diệp giật mình trách mắng

“Vương gia, hiện tại đã là giờ Dậu rồi ạ” Tiểu Đông không nhịn được bĩu môi nói.

“Cái gì ?” Đông Phương Hạo Diệp hơi kinh hãi, sờ sờ cái bụng.

Khó trách mà hắn đói như vậy, nguyên lai là đã bỏ mất bữa sáng và bữa trưa rồi.

“Tiểu Đông tử, ta phải tắm rửa, người mang bữa tối đến Dục Trì !”

“Vâng”

“Đúng rồi, mang cho cả chúng ta”

“....Vâng”

Tiểu Đông nghe vậy không khỏi cười thầm, hướng mắt vào phía trong liếc nhìn một lát rồi vội vàng lui xuống.

Tiểu Vương gia trở lại phòng trong, trong phòng thật sự hỗn độn khó coi.

Hắn đến bên giường, ghé vào tai Bắc Đường Diệu Nguyệt mà gọi “Diệu Nguyệt, dậy đi !”

“....Ừ”

Bắc Đường Diệu Nguyệt mơ màng lên tiếng nhưng không động dậy.

Tiểu Vương gia ngấm ngấm, cầm lấy tấm chăn quần lấy y, sau đó bế đến Dục Trì.

“A...người làm gì thế ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt tỉnh dậy, thấy Đông Phương Hạo Diệp xốc chăn lên muốn bế y vào Dục Trì.

“Tắm rửa”

“Không cần, ta có thể tự đi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đẩy hắn ra, ai ngờ chân lại mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã xuống.

“Cẩn thận!” Tiểu Vương gia từ sau ôm lấy y, trong lòng cười thầm đúng lúc vãn hồi thanh danh một đời của ái phi, đường đường là Bắc Đường vương phủ Tam thế tử, Đại Văn Quốc Tĩnh vương phi, bởi vì chuyện phòng the mà thân thể hư nhược ... thật sự mất mặt ...

Bắc Đường Diệu Nguyệt uể oải trong trạng thái mộng lung hoàn toàn tỉnh táo, gương mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn hắn.

“Ha ha ...” Đông Phương Hạo Diệp ngây ngô cười hai tiếng, lấy lòng nói “Diệu Nguyệt, để ta đỡ người”

“Không cần”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lùng nói, đẩy tay hắn ra, tự mình dựa vào bức tường mà chậm rãi bước đi.

Thật là ! Đã là phu thê mà còn khách khí cái gì ! Ái phi thật là sĩ diện quá !

Tiểu vương gia trong lòng thầm nói, bĩu môi, đem y phục ném sang một bên rồi rảo bước lên Dục Trì

“Người làm gì thế ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt trừng mắt nhìn hắn

“Đương nhiên là tắm rửa”

“Không được, người ra ngoài mau”

“Tại sao ?” Tiểu vương gia kêu lên

“Ta không cần người phải tắm cùng” ngữ khí của Bắc Đường Diệu Nguyệt vô cùng kiên định

“Vì lý do gì chứ ?”

“Ai biết được người sẽ không nhân cơ hội này làm chuyện gì bậy bạ nữa”

Tiểu vương gia nhất thời nghẹn lời.

Một lời nói đâm trúng tim đen, không khỏi chột dạ.

Hắn khịt mũi, hai hàng lông mày thanh tú cong lên bắt đầu nức nở “Ai da ... Diệu Nguyệt, người ta đem qua phải dụng công hết mực, vất vả cả đêm, cả người đầy mồ hôi. Người cũng thấy đấy, có mùi rồi này, không tắm sẽ khó chịu lắm ...” hắn vừa nói vừa quay mình, lộ ra những dấu vết của Diệu Nguyệt đem qua.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thay đổi sắc mặt, cắn răng mà nói “Người tắm thì tắm không được tới gần ta”

Nói xong, y lùi ra xa một góc.

Tiểu vương gia thấy thế, không khỏi thầm hận hoàng huynh, làm gì mà ban cho hắn cái ôn tuyền (1) to như vậy ? Đùng nói hai người, đến mười người cũng chẳng sao.

Không gian rộng như vậy thì làm sao hắn có thể thân mật với ái phi được chứ !

Nhìn ra xa chỗ Bắc Đường Diệu Nguyệt đang ngâm mình trong nước nóng, hai má đỏ ửng lên, quanh thân còn bao phủ những dư vị của đêm qua.

Hai con mắt đen láy bình thường cũng đã tình mê lại phảng phất hơi nước càng thêm mê hoặc.

Đông Phương Hạo Diệp nuốt nước miếng, trong lòng không nhịn được mà tiến tới gần.

Bỗng nhiên, Bắc Đường Diệu Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, không hề do dự mà triệu một chuông làm nước bắn tung tóe.

“A —— người làm gì vậy ...” Đông Phương Hạo Diệp hoảng sợ, vội vàng kêu lên, lời còn chưa dứt đã muốn ôm lấy ái phi mà hôn trong vòng tay.

“Đông Phương Hạo Diệp, người rốt cuộc là mất trí nhớ hay giả mất trí vậy hả ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt bình tĩnh, thấp giọng quát “Người cho ta uống phù xuân tở, bắt ta cùng người làm trò hề tiện này, rốt cuộc thì người muốn cái gì ?”

Còn phải hỏi ? Mục đích của ta không phải là cùng người làm chuyện ấy hay sao ? Đông Phương Hạo Diệp thầm nghĩ.

Đáng tiếc, hắn không phải là đối thủ của Bắc Đường Diệu Nguyệt, lại không có luyện Truyền Tâm Đại Pháp, cổ thì đau nhức mà không thể nói ra.

Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lùng theo dõi hắn “Tại sao người lại phá vỡ ước định lúc trước, rốt cuộc thì người muốn làm gì ? Người có thật là đã xem ta là vương phi của người không vậy ? Cho dù mất trí nhớ người cũng không nên quên cả người trong lòng mình chứ ?”

Ước định ? Ước định cái gì ? Người trong lòng ? Ta yêu người khác sao ? Đông Phương Hạo Diệp mở to đôi mắt, gương mặt đỏ bừng.

Đang lúc lòng hẩn rối bời thì đột nhiên có âm thanh từ ngoài cửa vọng vào.

“Vương gia, bữa tối đã tới” là tiếng của Lưu Bá

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi sững sốt, buông lỏng tay.

“Khụ khụ ... vào đi”

Đông Phương Hạo Diệp vốn muốn hỏi điều Diệu Nguyệt vừa nói là ý gì, nhưng Lưu Bá lại vào không đúng lúc, hẩn ra lệnh “Các người đem mấy thứ này ra ngoài đi”

“Vâng”

Lưu Bá đem bữa tối đặt sau bức bình phong trên bàn đá cẩm thạch, Tiểu Đông cũng đem luôn quần áo trên sàn ra ngoài.

“Chờ đã” Bắc Đường Diệu Nguyệt bỗng nhiên gọi lại.

“Lưu tổng quản, tối hôm qua có bắt được tên hắc y nhân không ?”

Lưu Bá cung kính đáp “Lão nô đã phụ lòng vương gia, không bắt được người đó ạ”

“Người có bị thương không ?”

“Nhờ hồng phúc của Vương gia và Vương phi, lão nô không sao”

“VẬY là tốt rồi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Người lui xuống đi, chuyện này chúng ta nói sau”

“Vâng”

Lưu Bá cùng Tiểu Đông vội lui ra ngoài.

“Diệu Nguyệt ...” Tiểu vương gia vẫn sợ hãi nhìn y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không để ý tới hẩn, tự mình bơi sang một góc để tắm rửa.

Bỗng nhiên nhớ tới, hỏi “Hiện tại là giờ gì ?”

“Đã qua giờ Dậu”

“Cái gì !” Diệu Nguyệt giật mình, vẻ mặt vừa rồi giống tiểu vương gia như đúc, nhớ lại tối qua qua đã làm chuyện hoang đường, thần sắc lại lạnh xuống “Ta hỏi người, Hoàng Thượng vì cái gì mà đưa Phù Xuân Tô cho người ? Hoàng Thượng lấy đâu ra Phù Xuân Tô ?” Vấn đề này không tiện trả lời mà.

Tiểu Vương gia trong lòng khó xử, không thể nói là giúp hẩn thu phục y, hướng chi lại nhớ tới vị hoàng tẩu kia, tiểu vương gia nghĩ mục đích của Hoàng Thượng không đơn thuần chỉ là giúp hẩn, chỉ sợ trong đó còn có điều gì khác.

“Diệu Nguyệt, chúng ta có nhất thiết phải ở trong này bàn luận những vấn đề này không ? Ta đói lắm rồi”

“Người đừng lảng sang chuyện khác ! Trả lời ta nhanh lên !” Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lùng nói.

Đông Phương Hạo Diệp với vẻ mặt đau khổ, đành nói “Hoàng huynh đưa ta Phù Xuân Tô, đại khái là muốn cho chúng ta một chút ‘tình thú’ như phu thê. Về phần huynh ấy lấy đâu ra xuân dược thì ta không biết. Hoàng cung đại nội, hậu cung tần viện, những thứ này vốn rất nhiều, cũng đâu có gì đáng ngạc nhiên, ai biết hoàng huynh nhất thời hứng thú mà muốn làm tới”

“Dạy chuyện ‘tình thú’ phu thê ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt lặp lại, vẻ mặt quái dị “Hoàng Thượng không biết quan hệ giữa ta và người sao ? Thế thì tại sao lại tặng thứ này cho người ?”

Bây giờ ta mới biết đó chứ

Liếc trộm sang Bắc Đường Diệu Nguyệt, đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi han “Diệu Nguyệt, cái kia, cái kia ...”

“Chuyện gì ?” y không kiên nhẫn hỏi.

“Chỗ ấy của người ... phải nên tẩy rửa một chút ?” Tiểu vương gia khấn trương mà nói hết ra.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi sững sốt, không hiểu được ý của hắn, nhưng lập tức sắc mặt đỏ bừng.

“Im đi !” Y lại dùng một chưởng làm nước bắn tung tóe.

Tiểu vương gia thấy tình hình không ổn, nhanh chóng hướng vào bờ.

Tiểu vương gia vội vàng lên bờ, lau khô thân thể, nói “Diệu Nguyệt, người cứ từ từ mà tắm, ta ra ngoài đợi người”

Sau bức bình phong là một gian khác, cách hai tấm bình phong nữa là ngoại thất, ngọc thạch điêu khắc ở đây là thạch tháp.

Do là trời nắng nóng, mặt trên của thạch tháp phủ một lớp tre xanh.

Vì công dụng chữa bệnh của ôn tuyền, tấm bình phong vẫn lấy cây thủy sam làm nguyên liệu chế tạo, lại còn có công hiệu. Bốn phía còn lấp đầy bằng những cỏ khô và một ít hoa cỏ.

Đông Phương Hạo Diệp thay y phục, ngồi vào bàn và cầm bát cơm trên tay, lại đột nhiên mất hứng ăn uống.

Rõ ràng là muốn có quan hệ thân mật với ái phi, nhưng y vẫn cự tuyệt từ đầu đến cuối, phụ tâm ý của hắn, làm tiểu vương gia cảm thấy một chút mất mát.

Tuy rằng có được thân thể của Bắc Đường Diệu Nguyệt, nhưng không chiếm được trái tim của y.

Hơn nữa việc có được thân thể của y cũng không phải do y cam tâm tình nguyện mà do hắn dùng tới xuân dược.

Đông Phương Hạo Diệp trong lòng hiểu được, chỉ cần một đêm chi hoan, hắn đã muốn đạt tới mục tiêu khoái lạc kia.

Nhưng nếu cầu ân ái dài lâu thì chắc vẫn còn xa xôi lắm.

Tiểu vương gia trầm nghĩ lại càng thấy trong lòng phát trầm, thở dài thở ngắn trong chốc lát, lại nhanh chóng tỉnh táo hẳn lên.

Dù sao hiện tại hắn cũng đã chiếm được thân thể của Diệu Nguyệt, đây có thể là mở đầu “tốt” cho quan hệ giữa hai người.

Mặc dù không nhớ rõ trước kia họ sống chung như thế nào, nhưng theo phản ứng đêm qua của Diệu Nguyệt, bọn họ vẫn chưa phải là một đôi phu thê thật sự, làm sao có thể gọi là phu thê ? Quá lắm thì chỉ là bầu bạn mà thôi !

Nhưng hiện tại, mặc kệ y có nguyện ý hay không thừa nhận, bọn họ đều có mối quan hệ “không bình thường”

Hì hì hì ... Nghĩ đến đây, tiểu vương gia lại bắt đầu đắc ý.

Bắt đầu từ đêm hôm qua, họ đã bước vào một quan hệ mới mẻ hơn.

Tiểu vương gia cảm thấy chỉ cần làm cho Diệu Nguyệt hiểu được tâm ý của hắn, chấp nhận hắn, tin tưởng hắn thì sẽ có hạnh phúc ! Hắn đang đắc ý ảo tưởng, Bắc Đường Diệu Nguyệt đã thay y phục và bước ra gian ngoài, thấy hắn cầm bát cơm mà ngây ngô cười, khẽ nhú mi và làm như không phát hiện.

Tiểu vương gia thấy y tiến vào, vội vàng ân cần cầm bát lên đưa cho y, cười meo meo mà nhìn y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt vô thức phủ lên bờ vai làn tóc dài, động tác thật quyến rũ mà tao nhã.

Chính hắn cũng không ý thức được, hắn hiện tại trên dưới toàn thân đều tràn ngập ***, qua lớp áo mỏng lộ ra hai điểm hồng hồng mà đêm qua hắn đã vuốt ve rất chính xác.

Tiểu vương gia nuốt nước miếng, đột nhiên nói “Diệu Nguyệt, ta thích người”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cầm bát cơm ngừng lại vài giây rồi lại như không có việc gì tiếp tục dùng cơm.

Không nghe sao ? Tiểu vương gia lặp lại một lần “Ta thích người”

Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn không có phản ứng.

“Ta thích người ... Ta thích người ... Ta ... “

Bắc Đường Diệu Nguyệt cuối cùng không nhịn được, cầm bát ném mạnh về phía ta “Người rót cuộc có để cho ta yên không ?”

Đông Phương Hạo Diệp hoảng sợ, không ngừng cố gắng nói “Diệu Nguyệt, ta rất thích người mà”

“Ta nghe thấy rồi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn.

“Tâm ý của ta ... người ...người ...người hiểu chưa ?” Tiểu vương gia bỗng nhiên xấu hổ, mặt đỏ bừng, ngón tay vô thức luồn sâu vào áo của Bắc Đường Diệu Nguyệt, hơi nhả mặt chờ phản ứng của y.

“Người vẫn còn muốn làm sao ?”

“Cái gì ?” Tiểu vương gia sửng sốt một chút, không hiểu được.

“Đêm qua, trên giường, người không phải cũng nói như vậy sao ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt thần sắc lạnh băng, không chút thay đổi.

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy hơi lạnh, đột nhiên hiểu được ý của y, hốt hoảng nói “Diệu Nguyệt, không phải như thế, căn bản là hai ... à thực ra là một ...không, không, là hai ...” hắn thất kinh, vội vàng giải thích, càng nói lại càng không diễn tả được ý.

Đông Phương Hạo Diệp nói một hồi cũng không biết chính mình đang nói gì, chỉ cảm thấy y đang nhìn chăm chú, hắn cảm thấy như mình đang làm việc gì sai trái mà phải che dấu như một đứa trẻ.

“Được rồi, ăn cơm đi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thản nhiên nói.

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy thất bại chợt thở dài, những ảo tưởng vừa rồi đều đã tan thành mây khói, không nói được điều trong lòng càng cảm thấy buồn bực.

“Ta quay về Phù Phong Các”

Dùng xong bữa tối, Bắc Đường Diệu Nguyệt đẩy cửa bước ra ngoài hướng về phòng của y.

Đông Phương Hạo Diệp bối rối đứng dậy, chăm chú nhìn theo từ phía sau, nhìn bóng dáng y, lại không muốn buông tha y.

Hắn vắt hết óc suy nghĩ phải nói gì để giữa nam nhân kia ở lại, hay giả bệnh, thật không muốn buông ra.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đột nhiên dừng lại, hơi quay đầu lại phía ta mà nói “Hai ngày này, phải thêm nhiều ẩm vệ, tên hắc y nhân kia có thể lại đến”

Đông Phương Hạo Diệp ngơ ngác nhìn y, bỗng nhiên đôi mắt sáng lên, nhếch môi đáp “À, phải phải”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn thấy biểu hiện của hắn vui vẻ, ho nhẹ một tiếng rồi chậm rãi bước đi.

Cho đến khi bóng dáng của y mất hút trong màn đêm, tiểu vương gia mới quay về Yêu Nguyệt Lâu.

Phòng ngủ đã sớm được chuẩn bị sạch sẽ, không còn những mớ hỗn độn của đêm qua, cũng tìm không ra một vết tích nào, điều này làm cho hắn cảm thấy một chút mất mát.

Nằm trên chiếc giường lớn, tiểu vương gia lăn lộn vài vòng, đột nhiên phát hiện trên gối còn lưu lại hơi thở của Bắc Đường Diệu Nguyệt, vội vàng ôm vào lòng mà ngây ngô cười.

Hắn phát hiện Bắc Đường Diệu Nguyệt là một nam nhân có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại rất nhạy cảm ... không hoàn toàn là không có cảm giác.

Đêm hoan hỉ hôm qua, tuy rằng lúc đầu là do xuân dược, nhưng hai lần sau, tin là xuân dược đã bớt đi tác dụng, nếu Bắc Đường Diệu Nguyệt không muốn, hoàn toàn không cần phải miễn cưỡng bản thân, khả năng là y cùng mình làm, có thể thấy y cũng không chán ghét mình.

Đông Phương Hạo Diệp nhìn không được vui sướng, đoán mò quan hệ trước kia của cả hai.

Diệu Nguyệt nói trước kia có cái gì là ước pháp tam chương ? vấn đề này hẳn chỉ nghĩ hoặc một chút.

Tiếp theo, hẳn chỉ nghĩ đến đêm qua và bộ dáng vừa tắm lúc nãy của y.

Vì thế đêm nay, tiểu vương gia ôm chiếc gối mà Bắc Đường Diệu Nguyệt đã nằm vào lòng mà ngủ.

(1) Ôn tuyền: hồ nước nóng

4. Chương 4

Sáng sớm hôm sau, tiểu vương gia còn chưa tỉnh ngủ đã bị Hoàng thượng triệu kiến vào cung, vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa thay y phục rồi lại mơ mơ màng màng tiến cung.

Hoàng thượng vừa bãi triều, đến ngay thư phòng để gặp hẳn.

“Ha ha, hoàng đệ, ngươi cũng thật giỏi, tối đêm qua ngươi đã thu phục được rồi phải không ?” hoàng thượng vừa nhìn thấy hẳn liền cười hì hì mà hỏi.

“Hì hì, đều nhờ phúc của hoàng huynh cả”

Tiểu vương gia cũng cười theo, nhưng thật nhàm chán vì biết hoàng huynh tìm hẳn đến là vì chuyện này

Hoàng thượng đặc ý nói “Phù Xuân Tô đó trăm phải vất vả lấy từ chỗ của Bắc Đường Diệu Huy về mà”

“Bắc Đường Diệu Huy ? Nhị ca của Diệu Nguyệt ?” Tiểu vương gia kinh ngạc.

“Đúng vậy” Hoàng thượng hưng phấn nháy mắt mấy cái, cười nhạo nói “Hạo Hạo à, ngươi thật sự trưởng thành rồi, hoàng huynh không thể xem thường ngươi nữa. Nhanh, nói cho ta nghe một chút đi, ngươi làm sao mà thu phục được thế ?”

“Khụ khụ ...” Đông Phương Hạo Diệp ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói “Hoàng thượng, người là quý vì thiên tử, lúc này nên lấy việc quốc gia xã tắc làm trọng, không nên đề cập tới việc riêng tư của thần đệ”

“Trăm vẫn còn một lọ Phù Xuân Tô, muốn làm với Bắc Đường Diệu Nguyệt nữa không ?” Hoàng Thượng ra vẻ buồn rầu.

“Ha ha, thần đệ không thể cùng chia sẻ với hoàng huynh nữa, huống chi đã chịu ơn hoàng huynh một lần rồi”

Tiểu vương gia lập tức nín nọt cười nói, đem mọi chuyện nói rõ.

Trong lòng thầm nghĩ cũng may mắn là không ngồi xổm dưới cái bàn lần trước, bằng không hai chân hẳn không thể nào đứng dậy.

Hoàng thượng biết rõ cuộc bọn họ cũng hiểu “phu thê hài hòa” là gì, cảm thấy vừa lòng hỏi “Hạo Hạo, hôm nay ngươi ở lại dùng bữa tối với trăm”

Tiểu vương gia nghe vậy, vẻ mặt liền suy sụp.

Hôm nay chính là ngày đầu tiên sau khi hẳn cùng Diệu Nguyệt da thịt chi thân, hẳn muốn trở về lấy lòng Diệu Nguyệt một chút, cùng nghỉ ngơi tịnh dưỡng mà.

Hoàng thượng nhìn thấy bộ dạng hẳn, liền hiểu được tâm tư, gõ đầu hẳn một cái, cười mắng “Đệ thật sự là đại bất trung lưu, lúc nào cũng chỉ quan tâm tới ái phi”

“Ta nào có” Tiểu vương gia lập tức ưỡn ngực nói “Không phải là dùng bữa tối thôi sao. Hoàng huynh, đệ ở lại với huynh”

“Quên đi, quên đi, ngươi về đi. Trăm nhìn ngươi sớm đã không yên lòng rồi”

Nói xong Hoàng Thượng khoát tay, đứng dậy rời khỏi Ngự thư phòng

Tiểu vương gia đi theo phía sau y.

Hoàng Thượng đột nhiên cười nói “Như vậy cũng tốt. Bây giờ, các người, phu thê ân ái, có chuyện phòng the. Sau này chỉ cần người quan tâm đến y nhiều hơn, sớm làm cho Diệu Nguyệt sinh con trai cho người, đến lúc đó gạo nấu thành cơm, người cũng không cần sợ y chạy mất, Văn quốc và Minh quốc cũng ... Hạo Hạo, người làm sao vậy ? Gì mà nhìn trầm như thế ?”

Tiểu vương gia khiếp sợ cùng bị thống nói “Hoàng huynh, người ... người gần đây có chăm sóc sức khỏe của mình không đấy ? Hay là quá mệt mỏi ? Thân thể khó chịu sao ?”

“Làm sao thế ? Trầm thật sự không sao mà” Hoàng Thượng ngạc nhiên nói.

Tiểu vương gia lại thương tâm, không nhận được mà ôm chặt hoàng huynh mà ghen ngào “Ôi, hoàng huynh, người còn nói đầu óc ta không tốt, người xem lại mình đi ... Nếu thân thể khó chịu thì ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng, người là thân thể vạn kim, nhất định phải bảo trọng long thể ... ”

“Người rốt cuộc đang nói gì thế ?!”

Hoàng Thượng nhíu mày “Có chuyện gì thì cứ từ từ nói, đừng có như vậy chứ”

“À à ..” Tiểu vương gia khổ sở đến cực điểm nói “Hoàng huynh, đầu óc người không phải là hồ đồ rồi đấy chứ ? Người không nên làm ta sợ ...Diệu Nguyệt của ta là nam nhân, làm sao mà sinh con cho ta được ? Hoàng huynh, người làm sao mà cả nam hay nữ cũng không phân biệt được Ôi, hoàng huynh ...”

Hoàng Thượng không khách khí mà quay người, nói “Trẫm thấy người mới là hồ đồ đó ! Bắc Đường Diệu Nguyệt là người của ma da tộc, có nam tử sinh dục thể chất, người thật không nhớ sao ? Nếu không như thế cho dù người có muốn, trẫm và mẫu hậu làm sao có thể đồng ý cho người lấy một nam nhân.”

“Cái gì ?” Đông Phương Hạo Diệp có chút mờ mịt, ngơ ngác nhìn Hoàng Thượng.

“Diệu Nguyệt là người của ma da tộc ? Chính là cái thời kì thượng cổ Trung Nguyên đổi dời, nghe nói bọn họ đã được thần thánh chiếu cố, người của ma da tộc, nam nữ đều có thể sinh con ?”

“Đúng”

Diệu Nguyệt có thể sinh con vì là người của ma da tộc ... nam nữ đều có sinh con ... có thể sinh con ... sinh ... Tiểu vương gia cảm thấy đầu óc mình có chút choáng.

Hắn ngây người một lúc, đột nhiên bổ nhào về phía Hoàng Thượng, nắm chặt vạt áo người “Hoàng huynh, người đang nói giỡn à ? Có phải vì ta mất trí nhớ mà đem ta ra đùa cho vui ? Người vừa nói đều là sự thật sao ? Có phải không ? Có phải không ? Có phải không ? ...

“Là thật ! Là thật ! Khụ khụ ... người buông tay ra mau !” Hoàng Thượng bị hắn xiết mạnh, xém chút là ngộp thở, bỏ tay hắn ra được rồi ho khan vài tiếng, ngồi xuống mà thở hổn hển.

Ngẩng đầu nhìn tiểu vương gia ... “...Hạo Hạo, người không sao chứ ?”

“Ha ha ...”

“Hạo Hạo, trầm là ai ?”

“Ha ha ...”

“Hạo Hạo, đây là mấy ?” Hoàng Thượng đưa hai ngón tay lắc lắc trước mặt hắn.

Đông Phương Hạo Diệp vui mừng đến choáng váng, không còn nhận thức mà đứng cười ngây ngô.

Hoàng Thượng bắt đầu dĩ thử dài “Hạo hạo, trẫm đưa người hỏi phủ được không ?”

“Ha ha ... hả ? Hỏi phủ ? Được ! Được ! Nhanh ! Nhanh ! Ta muốn hỏi phủ ! Ta muốn hỏi phủ !” Đông Phương Hạo Diệp vừa nghe những lời này, lập tức thân hồn trở về, cầm lấy tay Hoàng Thượng hướng thẳng đến đại điện.

“Từ từ, kiệu ở bên đây ...”

“Kiệu cái gì mà kiệu, ta muốn kỵ mã ! Ta muốn cưỡi kỵ mã về! Hoàng huynh, người đem Vân Sơ cho ta mượn.”

Hoàng Thượng thấy hần khí thế to lớn mà ào ạt tới, vội vàng nói “Được rồi ! Được rồi ! Biết rồi ! Biết rồi ! Người đâu, mau giúp Tình thân vương chuẩn bị ngựa !” Đông Phương Hạo Diệp thân thủ mạnh mẽ kéo Hoàng Thượng ra ngoài cửa mà yêu cầu Vân Sơ, bụi đất bay mù mịt, Hoàng Thượng bỗng nghi hoặc “À? Sao mà hần biết được tên con ngựa yêu quý của ta ?” Chẳng lẽ ...

Trong lòng Hạo Hạo, chẳng lẽ trăm không bằng một con ngựa sao ? Nhất thời, Hoàng Thượng tối mặt.

...

“Diệu Nguyệt ? Diệu Nguyệt ?” Tiểu vương gia phi như bay về vương phủ, không thềm để ý ánh mắt của mọi người, tìm khắp vương phủ không chứa một chỗ nhưng cũng không thấy người cần tìm.

Trong lòng hần sốt ruột, gặp được Tiểu Đông liền hỏi “Vương phi đâu ?”

Tiểu Đông hoảng sợ nói “Vương phi đã đi Kinh Giao Biệt Viện rồi ạ”

“Kinh Giao Biệt Viện ?” Tiểu Vương Gia lớn giọng “Y đi đến đó làm gì ? Bao giờ thì trở về ?”

“Tiểu nhân cũng không rõ, dường như có chuyện gì đó không ổn, vương phi đi để thăm dò ạ”

Tiểu vương gia nghe vậy, lập tức quay ra ngoài.

Tiểu Đông chợt giữ hần lại nói “Vương gia, người vừa mới về, lại muốn đi đâu nữa ?”

“Kinh Giao Biệt Viện”

“Người làm sao vậy ? Sao lại vội vã như thế ? Tốt xấu gì cũng phải ăn cơm rồi mới đi chứ, nơi đó nếu có phóng kỵ mã thì cũng mất một canh giờ mà. Không chừng vương phi chỉ đi một lúc sẽ quay về ngay, vạn nhất bỏ lỡ cơ hội thì sao ?”

Tiểu vương gia nghe nói cũng có lí, đành phải áp chế tâm tình, dậm chân một cái rồi quyết định ở nhà chờ y.

Buổi chiều, hần chạy tới thư phòng, tìm hết tất cả các sách ở đó, cuối cùng cũng tìm được một số ít nói về ma da tộc.

Ma da tộc, bất cứ nam hay nữ đều có thể sinh con, nhưng nam nhân lại không giống nữ tử, bọn họ cũng không có quỹ thủy chi trạng như nữ nhân, thụ thai cũng không được xem là cho phép, họ tự thân động tình khi cơ thể tiết ra một loại vật chất có thể cùng nam nhân tinh thủy kết hợp mà thụ thai.

Chúng tộc thời kì thượng cổ di dời đến Trung Nguyên, rất nhiều văn hóa tập tục khác với người Trung Nguyên, hơn hai mươi năm trước đã suy vong, số người vẫn còn lưu lại thì rất ít.

Vốn dĩ họ gần như đã biến mất, vì gần mấy trăm năm qua thiên hạ phân liệt, chư quốc phân tranh, dân cư giảm mạnh, nam nhân cũng mai một đi mất, gần như tuyệt tích.

Diệu Nguyệt có huyết thống của ma da tộc ? Tiểu vương gia vừa rồi kinh hỉ quá độ nên quên hỏi Hoàng Thượng.

Nghe nói người của ma da tộc huyết mạch sinh sản thâm cường, mặc dù là nữ nhân hạ sinh nhưng cũng có thể thừa kế huyết thống.

Nói như vậy, tổ tiên của Diệu Nguyệt là ma nhân nữ tử, đại đại truyền thừa, nên Diệu Nguyệt mới có khả năng sinh con.

Đông Phương Hạo Diệp nóng lòng chờ Diệu Nguyệt trở về, ai ngờ rằng đến khi đã chàng vạng, người từ biệt viện truyền tin về, mọi chuyện ở đó vẫn chưa giải quyết xong nên đêm nay, Vương phi phải ở lại đó.

Tiểu Vương gia vừa nghe xong, hận là không thể bóp chết Tiểu Đông.

Hần nói cái gì mà sẽ trở lại rất nhanh, không cho hần đi tìm, kết quả bỏ không một ngày chờ đợi.

A a a ... Cổ nhân thường nói cô đơn lẻ bóng thì rất khó ngủ, hôm nay đã thật sự hoàn toàn lý giải.

Diệu Nguyệt ... Tiểu vương gia nằm trên chiếc giường lớn, ôm chiếc gối của Diệu Nguyệt trong lòng mà lăn qua lăn lại.

Buổi sáng, nghe Hoàng Thượng nói thế mà lòng hưng phấn, kích động mãi không thôi, trong đầu thầm nghĩ muốn thân mật cùng ái phi đem ái phi ôm chặt vào lòng, tưởng tượng y sinh cho mình một tiểu bảo bảo, ha ha ... Tiểu vương gia ôm gối mà ngây ngô cười, ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếng động lạ vang lên, cứ như có cái gì đó vừa chạm vào.

Đông Phương Hạo Diệp hơi kinh hãi, trầm ngâm lắng nghe, một lúc sau lại vang lên lần nữa.

Tiểu vương gia trong lòng lo lắng, cầm lấy bảo kiếm ở đầu giường, muốn gọi người đến giúp nhưng rồi lại thôi.

Cầm lấy bảo kiếm, đem theo một số ám khí, thay y phục chỉnh tề, cẩn thận đẩy cửa sổ ra, quả nhiên là tên hắc y nhân vẫn còn lảng vảng đâu đây.

Hắc y nhân thấy hấn đang nhìn mình, liền xoay người chạy đi.

Đông Phương Hạo Diệp do dự một chút, rút kiếm đuổi theo.

Vẫn là khu rừng phía sau núi.

Tên hắc y nhân đã từng đánh nhau cùng Diệu Nguyệt dừng lại, tiến gần đến Đông Phương Hạo Diệp nói “Tiểu vương gia cũng có lá gan ghê gớm thật, thực sự đuổi theo ta”

Tuy trong lòng Đông Phương Hạo Diệp không yên, nhưng chẳng biết sao lại cảm thấy hấn không có ác ý, lấy can đảm ra mà cười nói “Ta cũng không phải là đại hiệp có lá gan to lớn gì, nhưng trong vòng ba ngày mà ngươi đã hai lần đến thăm”

“Đại hiệp ?” tên hắc y nhân nhẹ nhàng cười “Tiểu vương gia càng nói càng nghe hay nhỉ. Hãy bớt xàm ngôn đi, đến đây, chúng ta giao đấu”

Nói xong bạch quang liền lóe sáng, một thanh kiếm lao nhanh về phía hấn..

“Này, ngươi không gọi sao ?” Đông Phương Hạo Diệp hoảng sợ, không nghĩ tới người này nói đánh là đánh, nhất thời luống cuống tay chân.

Trong lòng hấn tức giận, mới vừa rồi hấn còn trông tên kia sẽ gọi một tiếng đại hiệp.

Kiên trì cùn tên hắc y nhân được vài chiêu, Đông Phương Hạo Diệp cũng không chiếm được ưu thế, phải chịu thiệt khá nhiều.

Hấn tuy rằng võ công không cao cường, nhưng tốt xấu gì cũng là con cháu hoàng tộc luyện võ từ nhỏ, từ năm lên bốn mỗi ngày đều phải luyện công suốt hai canh giờ cùng các vị hoàng huynh.

Tuy rằng chừng đó thời gian, những võ công đó cũng theo kí ức mà quên đi mất nhưng tự bảo vệ bản thân là một loại bản năng tự nhiên.

Có điều thì chỉ có mình biết thôi.

Giao đấu với tên hắc y nhân kia cũng đã được ba chiêu, tự thấy mình không phải là đối thủ của tên đó, có thể chống đỡ đến giây phút này cũng là do đối phương thủ hạ lưu tình. Ngày trước, lúc giao đấu cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt mới là bản lĩnh thực sự.

Đầu óc hấn quay cuồng, thật là ân hận, đáng lẽ không nên tùy tiện đuổi theo.

“Xem ám khí !” Hấn đột nhiên hét lớn một tiếng rồi giơ tay lên, tên hắc y nhân kia vội vàng né tránh, ai ngờ chẳng có ám khí gì mà là một quả vụ đạn của tiểu vương gia.

Vật đó chạm trúng thân cây “Bùm” một tiếng nổ tung, khói trắng bốc lên.

Sau đó, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thừa lúc tên hắc y nhân tinh thần sửng sốt, tiểu vương gia liền xoay người, thực không có khí phách ... Chạy.

Tên hắc y nhân ngây người rồi chớp mắt mới phản ứng “Đừng chạy !”

Giờn sao ! Không chạy mới là lạ ! Tiểu vương gia nghĩ thầm. Đêm nay, Diệu Nguyệt và Lưu Bá đều không có ở đây, làm sao mà hấn có thể chống lại tên hắc y nhân đó, vào lúc này, chạy là tốt nhất!

Thân hình hắc linh hoạt, những khúc quanh co trong rừng cây đều có thể né tránh. Kinh công của tên hắc y nhân cũng không tồi, nhưng nhất thời không đuổi kịp hắn.

“Đông Phương Hạo Diệp ! Người đứng lại đó cho ta !” Tên hắc y nhân quát.

“Tên tặc tử to gan ! Dám gọi thẳng tên bổn vương ! Người đừng tưởng như thế ta sẽ đứng lại, ta không đứng ! Người dừng lại cho ta!” Tiểu vương gia đem kinh công của mình so với sức mạnh của tên hắc y nhân, nhưng cũng phải vì thế mà sợ, lập tức đem hai từ “đại hiệp” đổi thành “tặc tử”

“Người” thanh âm của tên hắc y nhân có chút hỗn hển, nhưng phía trước chỉ còn cách hai bước.

Tiểu vương gia kinh hãi ... không ... nhưng chỉ là một cước giẫm lên không.

“Ôi !” hắn hét lên một tiếng, ngã xuống một cái hố to tướng, thất điên bát đảo.

Lần này là xong rồi ... Đông Phương Hạo Diệp trong lòng kêu thảm thiết,

Một lát sau, ngẩng đầu nhìn lên, thấy tên hắc y nhân kia đang cười và ngồi xổm trước mặt hắn.

“Tiểu vương gia làm sao mà không cẩn thận thế”

Đông Phương Hạo Diệp tức giận không nói nên lời, đành chỉ trừng mắt căm giận nhìn hắn.

“Người còn chưa đứng lên sao?” Tên hắc y nhân nói giọng trêu chọc.

Đông Phương Hạo Diệp dựa vào vách tường mà đứng lên, chân trái lại đau biết ngay là tẹo chân rồi.

Tên hắc y nhân thấy hắn đứng bất động, đột nhiên nhảy xuống, làm hắn hoảng sợ.

“Người định làm gì ?” Tiểu vương gia giờ kiểm lên phòng bị

“Mang người lên”

Tên hắc y nhân cũng không nói nhiều, một phen ôm hắn đưa hắn lên trên.

Tiểu vương gia rơi xuống đất, đau đớn phải nghiêng răng chịu đựng.

“Người té bị thương rồi phải không ?” tên hắc y nhân thân thiết hỏi.

“Mắc mớ gì tới người”

”Để ta xem giúp người”

“A ? Không cần ! Không cần !” Ít nhiều cũng có gian trá ! Đông Phương Hạo Diệp cảnh giác trừng mắt nhìn hắn.

Tên hắc y nhân thở dài nói “Người thật là cái gì cũng quên hết, ngay cả ta là ai người cũng không nhớ sao?”

Nói nhảm ! Ngay cả mặt người ta còn không thấy, làm sao biết người là ai ! Đông Phương Hạo Diệp trong lòng không nhìn được nhìn bằng ánh mắt xem thường, bỗng thấy người kia bỏ lớp mặt nạ, để lộ ra gương mặt tuấn mỹ.

“Ta là Nam Cung Lưu Giản” hắn tự giới thiệu.

“A”

Nam Cung Lưu Giản nhìn tiểu vương gia, tiểu vương gia nhìn hắn.

Tiểu vương gia không nói gì, thầm nghĩ: chẳng lẽ còn muốn ta nói hạnh ngộ hay cứu ngưỡng đại danh sao ? Nam Cung Lưu Giản hỏi “Không có ấn tượng gì sao ?”

“Có ” Tiểu vương gia gật gật đầu.

“Thật sao ?” Về mặt hắn kinh hãi.

“Người không phải hôm trước đã tới rồi sao ?” Tiểu vương gia nháy mắt mấy cái, nghĩ thầm rằng người cho ta là ngu ngốc sao, chuyện tối hôm trước không nhớ được à ?

Nam Cung Lưu Giản hơi run rẩy, bình tĩnh nói “Ý ta nói là trước kia”

Đường như sợ hãi nghe không hiểu, thêm vào một câu “Trước khi người mất trí nhớ”

Dù sao cũng là trước khi mất trí nhớ, vậy cũng không cần nói nhiều vô ích ! Đông Phương Hạo Diệp bĩu môi “Không ấn tượng”

Về mặt Nam Cung Lưu Giản tràn đầy thất vọng.

Tiểu vương gia kỳ quái hỏi “này, người rốt cuộc là ai ?”

“Hạo Diệp, người không cần khẩn trương như thế, ta không có ác ý với người” Nam Cung Lưu Giản cười cười nói “Vừa rồi ta chỉ thử người thôi, để xem người có quên luôn võ công của mình không”

“Ta trước kia cũng gần gũi với người sao ?” Đông Phương Hạo Diệp nhún mày.

“Ít ra thì cũng gần gũi hơn Bắc Đường Diệu Nguyệt” Nam Cung Lưu Giản mỉm cười.

Trong lòng Đông Phương Hạo Diệp đột nhiên nảy dựng lên, nói “Người biết ái phi của ta sao ?”

“Ái phi ?” Nam Cung Lưu Giản hơi sững sốt, rồi đột nhiên phá lên cười “Người bình thường cũng gọi hân như vậy sao ?”

“Ta gọi hân thế nào thì liên quan gì tới người” Tiểu vương gia trong lòng không vui.

Cái cách cười này ... làm cho hân cảm thấy khó chịu ...

Nam Cung Lưu Giản ngừng cười, nghiêm mặt nói “Hạo Diệp, người mất đi trí nhớ, chuyện gì cũng không biết, nhưng ta khuyên người không nên gần gũi quá với Bắc Đường Diệu Nguyệt, đối với người sẽ chẳng tốt lành gì”

Đông Phương Hạo Diệp trong lòng rung mình “Người nói vậy bực bội gì đó ! Y là vương phi của ta ! Tại sao ta phải nghe lời người !”

Nam Cung Lưu Giản thần sắc lạnh băng “Người có thể không nghe ta, nhưng người không được quên thân phận của người, mục đích của người.”

“Người có ý gì ? Thân phận của ta ngoại trừ là Văn quốc Tĩnh vương gia còn có gì khác sao ?”

“Đúng vậy”

Nam Cung Lưu Giản tiến tới gần hân, nhìn chăm chăm vào hai mắt hân, từng chữ một mà nói ra “Người còn một thân phận khác, chính là người đứng đầu tứ môn uy chấn vô lâm, Đông Thiên Môn môn chủ”

“Cái gì ?” Tiểu vương gia trừng mắt nhìn hân.

“Người sở dĩ kết thân với Bắc Đường Diệu Nguyệt là vì muốn thu tóm thế lực của Bắc Thiên Môn. Điều này, người bất luận thế nào cũng không được quên.” Nam Cung Lưu Giản tiếp tục nói, làm cho hân khiếp sợ.

Đông Phương Hạo Diệp nhìn hân, môi khẽ run lên.

Tứ Thiên Môn là môn phái đứng đầu giang hồ, thống lĩnh hắc bạch lưỡng đạo, từng từng thống trị vô lâm đã ba trăm năm mà chưa từng sụp đổ.

Năm đó giang hồ đại loạn, bốn vị môn chủ của Thiên Môn bất đồng thế lực cũng theo đó mà phân tán.

Năm đó, Văn quốc tiên đế Đông Phương Hi, chính là phụ hoàng của tiểu vương gia, từng là môn chủ Đông Thiên Môn.

Ông ta lên ngôi hoàng đế và cũng là người đứng đầu Đông Thiên Môn. Ngày xưa, tại Minh quốc, Bắc Đường Vương Bắc Đường Ngạo là Bắc Thiên Môn môn chủ.

Hiện giờ Đông Phương Hi đã băng hà, Bắc Đường Ngạo cũng thoái vị, môn chủ của Đông, Bắc Thiên Môn cũng truyền lại cho người kế tục.

“Người, người nói ta là môn chủ Đông Thiên Môn ? Việc đó ... việc đó ... Đông Thiên Môn ?” Tiểu vương gia bắt đầu run rẩy, về mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Việc đó, việc đó cái gì. Trên giang hồ còn có người khác làm môn chủ Đông Thiên Môn sao ?” Nam Cung Lưu Giản không hề giận nói.

“Không thể nào !” Đông Phương Hạo Diệp ngậy người một lát, bỗng nhiên ôm đầu kêu lên “Ta không phải chỉ là một vương gia bình thường thôi sao ? Ta không có bản lĩnh mà thống trị cả Thiên Môn lớn như vậy”

“Ai nói ngươi chỉ là một vương gia bình thường ?” Nam Cung Lưu Giản cố nén tức giận, đánh mặt lại nói “Ai nói ngươi không có bản lĩnh ? Cho dù mất trí nhớ, ngươi cũng có thể đi dò hỏi, người trong cung ai chẳng biết lúc trước Văn Huệ đế đã truyền ngôi vị lại cho ngươi”

“Nhưng, võ công của ta không giỏi ...” tiểu vương gia run giọng.

“Làm môn chủ võ công không giỏi cũng không sao, bên cạnh ngươi rất nhiều người võ công cao cường”

Tiểu vương gia vẫn đang run rẩy.

Không biết tại sao, hắn cảm thấy không chấp nhận được.

Giống như đang ngồi nhàn hạ uống trà, thì bầu trời đột nhiên sụp xuống vậy.

Tiểu vương gia uể oải nói “Vì cái gì mà ta muốn thôn tóm thế lực của Bắc Thiên Môn ? Diệu Nguyệt là Bắc Thiên Môn môn chủ sao ?”

“Đúng vậy. Bắc Đường Vương đem vương vị truyền cho trưởng tử Bắc Đường Diệu Nhật, môn vị truyền lại cho tam thế tử Bắc Đường Diệu Nguyệt. Lúc trước ngươi nói thế lực của Bắc Thiên Môn phát triển quá mạnh, lại liên kết với Tây Thiên Môn sẽ tổn hại đến lợi ích của Văn quốc, nên ngươi mới nghĩ ra cách kết thân cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt, đem hắn về bên cạnh ngươi, từ từ tiêu diệt thế lực của Bắc Thiên Môn”

Nam Cung Lưu Giản không chút khách khí mà đã kích hắn.

“Ta, ta không nhớ ...” A a a, Diệu Nguyệt, ta thực sự xin lỗi ngươi.

Khó trách ngươi luôn lãnh đạm với ta, vì ban đầu ta với ngươi chẳng có tình cảm gì ... Đông Phương Hạo Diệp khóc không ra nước mắt, ủ rũ lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, ngay cả Nam Cung Lưu Giản tới gần cũng không biết.

“Sao lại uể oải như vậy ? Chẳng lẽ ngươi còn luyến tiếc Bắc Đường Diệu Nguyệt sao ?” Nam Cung Lưu Giản nâng cằm hắn lên, nhìn hắn chăm chú.

“Liên quan gì tới ngươi” Đông Phương Hạo Diệp suy nghĩ mọi chuyện đều do tên “đầu xỏ” này gây nên, chẳng có một chút dễ gần, gạt tay hắn ra, tức giận nói “Ngươi là Nam Thiên Môn môn chủ sao ? Chúng ta quan hệ tốt lắm sao ? Ngươi nói những chuyện này với ta làm gì ?”

“Quan hệ giữa chúng ta đương nhiên rất tốt. Lúc ngươi mười hai tuổi ta đã ở bên ngươi rồi”

Đông Phương Hạo Diệp chớp mắt hoài nghi.

Nam Cung Lưu Giản cười nói “Bằng không ngươi cho rằng đêm đó vì sao Lưu Bá lại buông tha cho ta ? Đương nhiên là do hắn nhận ra ta”

“Hừ !” Đông Phương Hạo Diệp nhin không được hừ lạnh một tiếng, nói “Được rồi, bây giờ ta biết rồi, ngươi có thể về rồi”

Nam Cung Lưu Giản khiêu khích hắn “Cứ như vậy mà đuổi ta đi sao ?”

“Ngươi còn muốn sao, a a ...” Đông Phương Hạo Diệp kinh sợ, trừng mắt nhìn hắn – người nam nhân trước mắt này !

Ta bị hôn ! Ta bị hôn ! Ta lại bị một người nam nhân cưỡng hôn ! Đông Phương Hạo Diệp trong lòng căm giận.

Ái phi, ta thực sự xin lỗi ngươi, một người nữ đêm không nên ra ngoài, tương công ta trình tiết khó bảo toàn ...

5. Chương 5

Trời vẫn còn chưa sáng, ánh bình minh chậm rãi hé lên từ phía Đông, Kinh Giao Biệt Viện mới sáng sớm đã nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

“Mở cửa ! Mở cửa nhanh !”

“Đến đây ! Đến đây ! Ai vậy ? Sáng sớm mà đã muốn tìm con đường chết à ?” Tên tôi tó bước ra mở cổng, thấy người đứng ngoài cửa cửa mà giật mình “Vương ... vương gia ... sao người lại đến đây ?”

Đông Phương Hạo Diệp đẩy hần sang một bên, xông vào.

“Diệu Nguyệt đâu ? Vương phi đang ở đâu ?”

“Vương phi vẫn chưa dậy, còn ở phòng ngủ ...” Tiểu vương gia không chờ hần nói hết lời, thẳng tiến đến phòng ngủ.

Vừa xông vào phòng, hần thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt vội vàng từ giường đứng lên.

“Diệu Nguyệt” Đông Phương Hạo Diệp quát to một tiếng, mạnh mẽ bước tới, ôm Diệu Nguyệt vào lòng ngay khi Diệu Nguyệt vừa đứng dậy nên cả hai lại ngã xuống thành giường.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thập phần giật mình “Sao người lại tới đây ? Mới sáng sớm đã xảy ra chuyện gì ?”

Tiểu vương gia lặng lẽ siết chặt vòng eo của y, ôm chặt y vào lòng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt bị hần ôm chặt, lại ở trên thành giường làm cho y không thoải mái, hơi tránh ra một chút nhưng lại bị Đông Phương Hạo Diệp dùng sức càng siết chặt hơn, nhịn không được nên hừ một tiếng “Người cứ như thế eo của ta gãy mất”

Đông Phương Hạo Diệp rầu rĩ nói “gãy cũng tốt”

“Người nói cái gì ?” Đông Phương Hạo Diệp ngẩng mặt, mặt đối mặt với y, hai chóp mũi chạm vào nhau “Nếu eo của người gãy, ta sẽ chăm sóc người cả đời”

“Nói bậy gì đấy” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mày, không vui nói.

Đông Phương Hạo Diệp cẩn thận hôn nhẹ lên bờ môi của y, nhẹ nhàng nói “Như vậy người sẽ không thể rời xa ta, vĩnh viễn ở bên cạnh ta”

“Đông Phương Hạo Diệp” Bắc Đường Diệu Nguyệt bị hần chọc giận, khiển trách một tiếng, lại thấy tiểu vương gia hai mắt đỏ lên, nước mắt đã trực trào ngay khóe mi, rồi từng giọt lăn dài trên má, rơi xuống ngay má của y.

“Người, người ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt thập phần khiếp sợ, trừng lớn đôi mắt mà nhìn hần.

Kinh ngạc một lúc lâu, y mới lên tiếng hỏi “Người rốt cuộc làm sao vậy ?” nỗi uất ức trong lòng tiểu vương gia bùng nổ “Oa” một tiếng, lên tiếng khóc lớn.

“Diệu Nguyệt ... Diệu Nguyệt ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn hần gào khóc, đôi mày tuấn mỹ cong lên, đôi môi đỏ mọng cũng cong thành một đường.

“Người rốt cuộc làm sao vậy ? Có ai khi dễ người à ?”

Tiểu vương gia vừa khóc thút thít vừa nói “Không, không ai khi dễ ta”

“Vậy thì người khóc vì cái gì ?”

“Ta, ta ... ta nhớ người ...” Tiểu vương gia gục đầu vào hõm vai của y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy nước mắt hần đều rơi trên người mình, nhú mi nói “Được rồi, đừng khóc. Ta chỉ mới đi một ngày thôi, trước kia ta có đi mười ngày hay nửa tháng người cũng sẽ không như vậy”

“Ta không còn như trước nữa ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bắt đầu nói “Đường như ngươi chỉ là một tiểu hài tử. Ta còn không biết ngươi sẽ vì như thế mà khóc”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đỡ hần ngồi xuống giường, giúp hần lau đi nước mắt, hỏi “Khá hơn chút nào không?”

Đông Phương Hạo Diệp lúc này đã khá hơn, gật gật đầu, bỗng nhiên thấy chút ngưng ngừng.

Thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt, hần không thể không chế cảm xúc, thật mất mặt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt xuống giường, mở chiếc tủ bên cạnh lấy một bộ y phục sạch sẽ chuẩn bị thay, nghiêng đầu nhìn tiểu vương gia đã tốt hơn một chút, tròng lớn đôi mắt theo dõi hần, do dự một chút, nói “Quay đầu đi”

Tiểu vương gia không động đậy, dùng ánh mắt nói: đều là nam nhân thì sợ cái gì ?

Bắc Đường Diệu Nguyệt tròng mắt liếc hần một cái, đành phải thay y phục trước mặt hần, động tác tao nhã mà nhanh nhẹn, nhanh chóng thay y phục sạch sẽ.

“Hi hi ...” Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên ngây ngô cười hai tiếng.

Tuy rằng, Bắc Đường Diệu Nguyệt thay y phục với tốc độ cực nhanh nhưng hần vẫn nhìn thấy những vết tích mà hôm trước đã để lại trên người y.

Tiểu vương gia đột nhiên hồi hận, thầm mắng mình sao ngu đến vậy, vừa rồi là lúc thiên thời địa lợi biết chừng nào, nhân cơ hội mà đem Diệu Nguyệt nằm xuống giường mà làm thì tốt rồi cơ sao lại bỏ qua ? Bây giờ có hối hận cũng không kịp, Bắc Đường Diệu Nguyệt đã thay y phục chỉnh tề và đang đứng trước mặt hần.

Đông Phương Hạo Diệp thân mật kéo y ngồi xuống giường, hai tay ôm lấy vòng eo dẻo dai và mảnh khảnh của y, tựa đầu vào vai y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hỏi “Ngươi rút cuộc vì cái gì mà chạy đến đây ?”

Tiểu vương gia ngửi mùi hương toát ra từ người y, luồn tay qua lớp áo mong manh mới phát hiện nhiệt độ bên trong cơ thể nóng hơn bên ngoài nhiều, tâm trạng có chút dao động, nghe câu hỏi của y mà không khỏi nhớ tới chuyện đêm qua.

Mặc kệ lời nói của tên Nam Cung Lưu Giản kia có đúng hay không, dù sao hần cũng đã nhận định Diệu Nguyệt chính là người của mình.

Đông Phương Hạo Diệp trầm hạ quyết tâm, bất luận thế nào cũng không thể để y rời xa mình.

“Không có gì, đột nhiên ta rất nhớ ngươi. Diệu Nguyệt, ta nói như vậy, ngươi tin không ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn hần, nói “Ta tin”

Tiểu vương gia mừng rỡ, tinh thần lập tức phấn chấn.

“Ngươi không còn chuyện khác để nói sao ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt không chút để ý nói.

Tiểu vương gia cảm thấy rung mình, Bắc Đường Diệu Nguyệt giơ tay, các ngón tay từ từ chạm vào vết thương ngay trên môi hần, chậm rãi nói “Làm sao ngươi bị thương ở chỗ này”

“Cái, cái gì, vết thương ?” Tiểu vương gia lắp bắp, hần chạm đến chỗ đó cảm thấy hơi đau, tình hình là rách da.

A a a ! Tên Nam Cung Lưu Giản chết tiệt ! Đông Phương Hạo Diệp đột nhiên nhớ lại, vết thương này không phải do đêm qua bị Nam Cung Lưu Giản cưỡng hôn mà có sao ? Hần nói lắp “Là... là do ta bị ngã thôi”

“Gi ? Ngã sao ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi nhú mi, con ngươi yên lặng nhìn hấn.

“Phải ! là do ta ngã” Tiểu vương gia sợ y không tin, vội vàng giơ chân, vén ống quần lên, mắt cá chân bị thương đêm qua đem cho y xem.

Kết quả là chính mình cũng hoảng sợ khi nhìn thấy.

Toàn bộ chân đều sưng đỏ lên, chân cũng phồng to ra như bánh mì, mắt cá chân là chỗ đau nhất.

Đêm qua bị thương vẫn còn chưa kịp băng bó, vừa thoát khỏi Nam Cung Lưu Giản liền vội vàng vàng phóng kỵ mã tới đây, kết quả là trên lưng ngựa xóc nảy quá nhiều, làm cho thương thế chuyển biến xấu hơn.

Lúc ấy chỉ nghĩ tới Diệu Nguyệt mà quên mất.

“Người làm sao mà đến nỗi thế này ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt kinh hãi, nhú mày giúp hấn cởi giày, nhẹ nhàng chạm vào”

“A a a ... đau!” Tiểu vương gia cảm thấy đau buốt, kêu lên.

“Ta ra ngoài nhờ người gọi ngự y”

Bắc Đường Diệu Nguyệt gọi gia nhân đi tìm ngự y tới đây, lại sai người chuẩn bị nước hầu hạ Đông Phương Hạo Diệp rửa mặt, thay y phục và dùng điểm tâm.

“Người ngủ một chút đi, ta còn có việc phải làm, ta sẽ về thăm người sau” Bắc Đường Diệu Nguyệt thần nhiên nói.

Tiểu vương gia gật gật đầu, cảm thấy cũng buồn ngủ, đợi y đi rồi mới chợp mắt lúc nào không hay.

Hấn ngủ một giấc đến khi chàng vạng tối mới tỉnh dậy.

Tiểu vương gia đứng dậy, xoa xoa đầu, nghi ngờ lúc rơi vào Liên Hoa trì vừa bị mất đi trí nhớ còn phá hủy luôn thần kinh ngủ, bằng không sao mà mê man bất động ? Sai tên gia nhân thay y phục, Đông Phương Hạo Diệp đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền nói “Đem gương lại đây”

Tên gia nhân đem chiếc gương tới, Đông Phương Hạo Diệp cầm lên soi, trong lòng nhất thời cảm thấy hơi lạnh.

Khóe môi dưới ngay vết thương, rõ ràng có thể thấy được dấu răng, chỗ rách da sưng đỏ, vừa nhìn đã biết là do bị cắn, không giống bị ngã chút nào ? Nhất thời trong lòng cảm thấy lạnh băng.

Buổi sáng đã viện ra cái cớ đó đừng nói Bắc Đường Diệu Nguyệt không tin, ngay cả chính hấn cũng sẽ không tin.

Nam Cung Lưu Giản thật to gan ! Chẳng những cưỡng hôn ta lại còn muốn châm ngòi vào mối quan hệ giữa ta và Diệu Nguyệt ! Đông Phương Hạo Diệp trong lòng thất vọng, biết chắc rằng Bắc Đường Diệu Nguyệt sẽ hoài nghi nhưng lại chẳng biết giải thích thế nào.

Nghĩ tới thái độ không tức không giận lúc sáng của Bắc Đường Diệu Nguyệt, cũng không thể nào không để ý.

Nghĩ đến đây trong lòng lại không nhịn được.

Mặc dù hấn đối với Bắc Đường Diệu Nguyệt thực sự chung tình, tình cảm sâu nặng nhưng Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng chưa hấn trong lòng đã có hấn, cho nên mỗi hấn bị thương cũng chưa hấn để ý.

Thứ cảm giác này làm cho tiểu vương gia có chút phẫn nộ.

Hấn bước đi khắp khiêng, cũng không cần gia nhân giúp đỡ, tự mình đi về phía trước thì thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt từ sân ngoài tiến vào.

Bắc Đường Diệu Nguyệt trở về trong ánh chiều tà, một vầng sáng xung quanh y làm cho y nổi bật giữa tiên cảnh đang dần tới gần.

Gió từ đâu thổi đến làm tóc y tung bay, phát qua gương mặt tuần mỹ, có cảm giác ham muốn lướt qua.

Y dần dần đến gần, lộ rõ gương mặt dưới ánh chiều tà, con ngươi như sáng lên lại ảm đạm cười.

Nhịp tim tiểu vương gia bỗng nhiên đập mạnh, dường như hô hấp cũng không nổi.

“Chân ngươi khá hơn chút nào chưa ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt hỏi.

“Tốt, tốt hơn rồi”

“Ăn cơm thôi”

“Ừ”

Tiểu vương gia ngoan ngoãn đi phía sau y vào nhà ăn.

“Diệu Nguyệt, ngươi ... ngươi không có gì muốn hỏi ta sao ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt liếc mắt một cái, thản nhiên nói “Buổi sáng không phải đã hỏi rồi sao ?”

“Cái đó ...”

“Cái gì ?”

“Ta, ta không phải ...” Đông Phương Hạo Diệp không biết nên giải thích thế nào, ngón tay cứ sờ vào khoe môi, trộm nhìn y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt bỗng nhiên đưa tay nâng cằm hắn, buộc hắn phải ngẩng đầu, lạnh nhạt nói “Ngươi cho ta là đứa ngốc sao ?”

“Diệu Nguyệt, ta không có ý đó ... chỉ là hiểu lầm thôi ...”

“Hiểu lầm ? Vết thương này là hiểu lầm, ngươi nói dối cũng là hiểu lầm sao ?”

Tiểu vương gia nhất thời á khẩu không trả lời được.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn chăm chú hắn một hồi lâu, đột nhiên buông hắn ra nói “Quên đi, dù sao ngươi với ta cũng chẳng có quan hệ gì”

Lời nói của y vừa rồi làm tiểu vương gia trong lòng căm tức.

Hắn trừng mắt “Cái gì gọi là không có quan hệ chứ ? Chúng ta là phu thê mà. Ta bị thương trên môi như thế ngươi chẳng quan tâm chút nào sao ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt chớp mắt, trong trẻo mà lạnh lùng, trong con ngươi hiện lên một biểu hiện hoang mang khó hiểu.

“Ta chưa bao giờ cảm thấy chúng ta là phu thê cả”

“Cái gì ?” Đông Phương Hạo Diệp càng thêm nổi giận “Chúng ta đã làm những chuyện đó, không phải phu thê thì là cái gì ?”

“Hừ” một tiếng, Bắc Đường Diệu Nguyệt hạ một chưởng xuống bàn rồi đứng dậy “Ngươi còn dám nói ?”

Đông Phương Hạo Diệp bị y làm cho khiếp sợ, nhìn lại mặt bàn, còn thấy rõ ấn chưởng được lưu lại.

“Ngươi hạ ta Phù Xuân Tô, lại cưỡng bức ta, ngươi còn dám đem chuyện này ra mà nói. Ngươi không biết xấu hổ sao ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt tức giận nói.

Không biết, không biết ... Cùng mình làm những chuyện nên làm thì có gì đáng xấu hổ ... Tiểu vương gia trong lòng một chút ý thức tỉnh lại cũng không có, chính vì bị Bắc Đường Diệu Nguyệt dọa cho khiếp sợ mà chẳng hé răng được nửa lời.

“Ta xem ngươi chẳng có chút ý thức thức tỉnh” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn biểu hiện của hắn, lại tức giận, nhìn chăm chăm vào vết thương của hắn mà nói “Đây là vết tích của nữ nhân nào để lại ? Là nha hoàn trong phủ hay mỹ nhân nào đó trong hoàng cung ?”

“Không phải nữ nhân ...” tiểu vương gia thanh minh, hối hận thiếu chút nữa là cắn đứt lưỡi của mình.

“Không phải do nữ nhân ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt nheo mắt, con ngươi sâu thẳm không thấy đáy “Là cùng nam nhân ?”

Tiểu vương gia che miệng lại mà liều mạng lắc đầu.

Hắn chưa bao giờ thấy thần thái ánh mắt của Diệu Nguyệt nguy hiểm như thế, đến mức tận cùng, sự kì dị lại làm hắn lại có cảm giác hai con ngươi trong suốt làm hắn say mê.

“Diệu Nguyệt, ta, ta thực sự xin lỗi ngươi, ta trong sạch mà, ta chỉ thích ngươi thôi. Ngươi, ngươi nhất định phải tin tưởng ta ...” Tiểu vương gia cảm thấy mình rất giống hoàn cảnh lão công bắt gian tại trận.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cười lạnh một tiếng “Tin tưởng ngươi ? Vậy ngươi chứng minh thế nào cho ta xem !”

Nhân châu của tiểu vương gia xoay động “Ngươi muốn ta chứng minh như thế nào ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn.

Tiểu vương gia bỗng nhiên toát ra một chủ ý, đẩy Bắc Đường Diệu Nguyệt ra, cởi bỏ y phục của mình, đem y phục từng cái từng cái quăng xuống đất, để lộ ra thân thể.

Bởi vì nhiều năm tập võ, đáng người tuy gầy yếu nhưng khỏe đẹp, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, làm cho thân thể cao quý, trắng nõn như nữ tử, so với nữ tử thì khỏe mạnh cường tráng hơn, mà theo thanh thiếu niên thì quá mức, quá tuổi giới hạn, có một loại mị lực riêng biệt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn hắn cởi hết y phục, con ngươi tối sầm lại.

“Ngươi nhìn cho kỹ”

Đông Phương Hạo Diệp chỉ vào vết tích trên người mà nói “Đây đều là dấu vết mà ngươi đã để lại, nó vẫn chưa biến mất mà cũng không còn mới nữa. Ngươi không tin có thể kiểm tra. Còn có ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt cúi thấp người, hơi run run chạm vào hạ thân, còn hắn đang cảm thấy lạnh lại đột nhiên cảm thấy nóng lên, nhiệt hầu như đều tập trung ở nơi đó.

Đông Phương Hạo Diệp đầy khẩu khí, nói “Ngươi xem, ngươi xem, chỉ có ngươi sờ ta như vậy, ta mới có phản ứng đó thôi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi run khi chạm vào hạ thân, lập tức rút tay về.

“Ngươi như vậy mà chứng minh mình trong sạch sao ?” Tiểu vương gia nghĩ nghĩ, cắn răng nói “Được thôi, ta lại chứng minh cho ngươi xem” nói xong hắn kéo y vào phòng ngủ, dùng một lực mà đè y lên giường.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mi, nhìn hắn thô lỗ mà kéo vạt áo của mình, sờ soạng trong lòng ngực, hỏi: “Ngươi đang làm cái gì đấy ?”

“Ngươi không thấy sao, cởi y phục”

“Ngươi cởi y phục của ta làm gì ? Ngươi không phải chứng minh mình trong sạch sao ?”

“Phải ! Cho nên ta muốn làm” Tiểu vương gia lớn tiếng nói, có chút đắc ý vì thấy ý này của mình rất hay “Ta không có vụng trộm, làm rồi thì ngươi sẽ biết”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đột nhiên xoay người, đem hắn đè xuống dưới thân, nhú mi cười “Ta nghĩ ngươi hiểu lầm rồi, vương gia”

“Hiểu lầm cái gì ?” Tiểu vương gia không hiểu mà nhìn hắn.

“Ta không phải hoài nghi ngươi cùng nữ nhân vụng trộm, cũng không hoài nghi ngươi cùng nam nhân khác thế nào ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt vừa nói, một tay đặt lên hông hắn, ngón tay từ từ vuốt vào lỗ nhỏ.

Không cần y nói, tiểu vương gia đã hiểu được y hoài nghi cái gì, bởi vì ngón tay y đã tìm tới mật huyết mà nhẹ nhàng vuốt ve.

“Diệu ...Diệu Nguyệt...” Tiểu vương gia cảm thấy thanh âm của mình có chút mềm yếu.

“Chúng ta, mỗi người một lần, thật công bằng, đúng không ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt cúi đầu, ghé sát vào lỗ tai hắn nói những lời nhẹ nhàng, trầm thấp, làm cho Đông Phương Hạo Diệp khóc không ra nước mắt ... A a a ... bị lừa ... Muốn thượng thì cứ nói thẳng thôi, đâu cần phải quanh co lòng vòng, còn muốn vu tội cho sự trong sạch của hắn.

Tiểu vương gia trong lòng nức nở, gương mặt nhỏ nhắn bị Bắc Đường Diệu Nguyệt ôm vào ngực.

“A a a ... đau quá ... !” đột nhiên hắn kêu to.

“Câm miệng ! Ta còn chưa tiến vào mà !” Sắc mặt Bắc Đường Diệu Nguyệt tối lại.

Đông Phương Hạo Diệp mặt nhăn như chiếc bánh bao, hắn phải cắn răng chịu đựng, khiến cho hắn sợ hãi mà muốn rút lui.

“Nếu như dám rút lui, ta và ngươi sẽ lập tức cắt đứt quan hệ” Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh nhạt nói.

“Không được” Đông Phương Hạo Diệp vội vàng thả lỏng mình, lại từ từ tiến vào hạ thân của hắn.

Trán của Bắc Đường Diệu Nguyệt đã bắt đầu đỏ mẩn, biết y rất vất vả, không khỏi có chút áy náy.

Nhớ tới Bắc Đường Diệu Nguyệt có thể chất của một ma da nhân, tiểu vương gia cảm thấy y do trời sinh khác với những người khác nên đành chấp nhận.

“A a a ... đau ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt vừa mới tiến được một nửa, Đông Phương Hạo Diệp lại nhịn không được mà kêu lên.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thật sự chịu không nổi, hạ thấp thân mình mà chặn miệng hắn lại.

Đông Phương Hạo Diệp nhất thời choáng váng, ôm lấy bả vai của Bắc Đường Diệu Nguyệt mà tham lam ngửi một chút hương vị từ y, hai chân cũng quẩn lấy vòng eo của y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thừa lúc hắn ý loạn tình mê, lại tiếp tục tăng tốc độ mà tiến vào.

“A ——” Hạo Diệp lại kêu to thêm lần nữa, lập tức bị Diệu Nguyệt chặn lại.

Được rồi ! Được rồi ! Thượng đi, thượng đi ! Dù sao ta cũng thích ngươi, bị ngươi thượng một lần cũng không sao, như vậy về sau ta sẽ thượng ngươi.

Ha ha ... Quan hệ của chúng ta lại thêm một bước tiến triển, về sau ngươi muốn bỏ đi cũng khó khăn ! Ha ha .. ôi ... đau ... Đông Phương Hạo Diệp nói lầm bầm, trong lòng tính toán nhỏ nhặt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt trong cơ thể hắn chậm rãi di chuyển, bị giữ chặt lấy, loại cảm giác kì dị tràn ngập nói không nên lời.

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy y rất tận tâm nhưng cũng thật ôn nhu, vì hắn đang bị thương mà không thể đạt đến khoái cảm, không giống như Bắc Đường Diệu Nguyệt thì rất mãnh liệt.

Tiểu vương gia vừa lầm bầm nghĩ ngợi vừa ôm lấy thân thể của Bắc Đường Diệu Nguyệt mà vuốt ve.

Bắc Đường Diệu Nguyệt có lúc bị hắn làm cho đau, nhưng hạ thân lại kích thích càng thêm kiên quyết, ra vào cũng thêm hữu lực.

Tiểu vương gia rốt cuộc cũng có khoái cảm, bất qua cũng vẫn thấy đau, phối hợp rên rỉ vài tiếng ...

Không còn biện pháp, Bắc Đường Diệu Nguyệt là lần đầu tiên được nên phải cho hắn tin tưởng.

Không biết qua bao lâu, trận chiến này mới kết thúc, Bắc Đường Diệu Nguyệt chậm rãi ra ngoài.

Đông Phương Hạo Diệp nhẹ nhàng thở ra, nhắm mắt lại quyết định thả lỏng thân thể một chút, ai ngờ đột nhiên lại thấy thân phận của mình ấm lên.

Hắn mở mắt ra nghi hoặc hỏi “Diệu Nguyệt, ngươi làm gì vậy ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không nói gì, y đang vuốt ve thân phận

Tiểu vương gia hiểu được, y chắc là phát giác mình vừa rồi không có cảm giác gì, hy vọng hiện tại bồi thường cho y.

Đông Phương Hạo Diệp tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng hạ thân rất nhạy cảm lại còn kỹ thuật của Bắc Đường Diệu Nguyệt rất nhanh.

Ai, nếu có thể thích hẳn ít một chút, phản ứng của mình sẽ không nhanh như vậy.

Đông Phương Hạo Diệp hừ một tiếng.

Hắn thở dốc trong chốc lát, lắc lắc cánh tay của Diệu Nguyệt “Ta còn muốn ..”

Bắc Đường Diệu Nguyệt tối mặt “Người còn chưa biết dừng sao”

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy mình vẫn chưa đủ.

Hắn suy nghĩ lâu như vậy, chịu được vài đêm tịch mịch cô liêu (kì thật là hai đêm liền), hiện tại thật vất vả, do Diệu Nguyệt ở trên mình ở dưới, như vậy không thỏa mãn được hẳn.

“Diệu Nguyệt, cho ta làm đi ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt vốn đã muốn nằm xuống, lúc này vừa nghe, lập tức mở mắt “Người nói cái gì ?”

“Ta nói là ta làm ... Cho ta làm đi, cùng lắm lần tới ta cho người ở trên”

“Người còn có thể làm sao ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt lạ lùng nhìn hắn “Lần trước người làm ta nhiều lần như vậy, lần này ta mới làm người có một lần thôi, còn ít sao ? Người còn muốn làm nữa ?”

“Số lần không quan trọng, chất lượng mới là vấn đề”

Tiểu vương gia bò người lên, nghiêm mặt nói “Người xem, ta ân ái với người, người lại thương ta, hiện tại người là người của ta nên ta muốn có trách nhiệm, đồng thời ta cũng là người của người nên người cũng có trách nhiệm đối với ta. Nếu chúng ta cứ như thế mà giữ lấy đối phương, thì một lần hay mười lần có gì khác nhau ? Nói gì thì nói, lần trước ta làm thành công, cho người nhận được khoái cảm, chúng ta đều vui sướng. Nhưng lần này chỉ có người thỏa mãn, chỗ này của ta còn như vậy chỉ dựa vào tay không thì sao được chứ ?” Tiểu vương gia chỉ chỉ mình bởi vì hắn nghĩ sẽ làm lại cùng y mà hạ thân hưng phấn, vừa nói vừa vuốt ve một bên đùi của y, nơi đó lập tức cương cứng hơn cả hạ thân.

“Không được!” Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt tái xanh, cứng rắn cự tuyệt.

Tuy rằng hắn thừa nhận ở phương diện *** không quá sở trường, nhưng cũng không có nghĩa là hắn bằng lòng dùng phương thức khác để đền bù cho hắn.

“Không được, không được ...” Đông Phương Hạo Diệp ôm lấy y, hạ thân mình xuống để cọ xát với thân thể của y, trong đầu nghĩ mọi lý do để thuyết phục hắn.

“Người xem, ta đã chứng minh trong lòng ta chỉ có người, trừ người ra ta chẳng ân ái với ai và cũng không để người khác ân ái với ta, người dù sao cũng phải thưởng cho ta một chút”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mi, cong cong khóe môi lên nói “Người làm sao giải thích ?”

“Cái này ? Ha ha ...” Đông Phương Hạo Diệp cười gượng hai tiếng “cái này ngoài y muốn, là ta bị cưỡng bức mà ... ta cũng cố gắng cự tuyệt đấy thôi !”

“Người nào dám cưỡng bức một Tiểu vương gia như người ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt nheo mắt.

Đông Phương Hạo Diệp thân mật kề sát mặt y, nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói “Ta không nói cho người đỡ phải ghen”

Hắn không có ngu mà nói Nam Cung Lưu Gian ở trong rừng mà cưỡng hôn mình rồi tát hắn một cái để thoát thân cho Diệu Nguyệt nghe.

“Ta ghen ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt cười lạnh một tiếng, đẩy hắn ra, quay người đi chuẩn bị ngủ.

Y liền hối hận về hành động này của mình, Đông Phương Hạo Diệp từ sau ôm lấy y, vuốt ve thân phận của y.

“Diệu Nguyệt, ta muốn làm ... ta muốn làm mà ... Cho ta làm đi, ta nhất định sẽ cho ngươi thỏa mãn ... Ta cam đoan mà ... được không ? được không ?” Đông Phương Hạo Diệp ghé vào lỗ tai y nói nhỏ, tay thì mò mẫm hai điểm trước ngực, phả hơi thở nóng vào cổ y, làm đủ biện pháp để khiêu khích y.

“Vừa mới làm xong, ngươi không còn chuyện gì làm sao ?” Thanh âm của Bắc Đường Diệu Nguyệt có chút nghi vấn.

“Chảy máu, có hơi đau ... nhưng không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà ! Mau cho ta làm đi Diệu Nguyệt, ta có thể làm, ta có thể mà ...”

Kỳ thật Diệu Nguyệt có chút xao động.

Y vừa rồi không làm được sáng khoái, Đông Phương Hạo Diệp cũng không phối hợp, thứ hai nơi đó thật chật và rất khô khốc, thật khó để vào.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cảm thấy Đông Phương Hạo Diệp đã sắp kiểm chế không được, ngón tay chậm rãi luồn vào người y, vội vàng bắt lấy tay hắn.

Đông Phương Hạo Diệp quýnh lên, cắn lên vai y một cái

“Diệu Nguyệt, Diệu Nguyệt ...” Đông Phương Hạo Diệp không ngừng cắn rồi lại gặm, dùng hết sức ôm lấy hắn.

Dục hỏa làm cho lá gan của hắn lớn hơn, luồn tay vào người y.

“Ngươi” Bắc Đường Diệu Nguyệt tức giận xoay người lại “Xem ra ta vừa rồi vẫn còn rất ôn nhu ..”

“Diệu Nguyệt, vừa rồi ta thực sự khó chịu lúc này ngươi cho ta thoải mái đi, bằng không ngươi làm sao giúp ta giải quyết ? Còn dùng tay ? Ta không cần ...” Tiểu vương gia nước mắt lã chã, chực khóc tới nơi, lại gặp Bắc Đường Diệu Nguyệt không nói, nhân cơ hội vuốt ve, không thể chờ mà xoa bóp nơi ấy.

Lại thấy biểu hiện của Bắc Đường Diệu Nguyệt không có ý phản đối, chỉ biết là y thỏa hiệp.

Hì hì hì, quả nhiên ái phi đã dao động.

Tiểu vương gia hưng phấn mà hôn nhẹ hắn, lập tức đến phần trên người y, càng thêm khiêu khích,

Thẳng đến nơi đó của Bắc Đường Diệu Nguyệt chậm rãi xoa bóp, đã cảm thấy bắt đầu ướt át, hưng trí mà đi vào ...

6. Chương 6

“Ngươi nhanh lên” Bắc Đường Diệu Nguyệt không nhịn được mà gầm nhẹ.

Bên trong y bị Đông Phương Hạo Diệp lấp đầy, cảm giác hạ thân lửa nóng ngày càng trường đến lợi hại, vừa tỉnh tề ma sát thành nội bích, cảm giác tê ngứa ngày càng không thể nhịn được, y không khỏi ngóng trông lại bị trều sáp lần nữa nhưng lại gặp Đông Phương Hạo Diệp ghé vào người y, bất động.

“A a .. Diệu Nguyệt ... ta không động dậy được ...thất lưng ta đau, chân ta cũng đau ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt tức giận “Không phải là ta nói ngươi không nên làm sao. Ngươi, ngươi ... ngươi đau chân sao ?” Y có lẽ đang choáng, lại hỏi một câu như vậy.

“Phù chân thôi mà ...” Đông Phương Hạo Diệp thảm thiết hai câu, lại sợ y giận, nên phải cố gắng đứng lên, nhưng thật tình là không được.

“Diệu Nguyệt, làm sao bây giờ, ta ... thất lưng ta thật sự không động dậy được ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bị hắn khiêu khích ***, lúc này không khỏi giận dữ, quát “Ta có thể làm sao bây giờ”

“Không cần ... Diệu Nguyệt, bằng không, bằng không người di chuyển đi ...” Đông Phương Hạo Diệp bỗng đưa ra đề nghị.

“Người ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt khó thở “Người đi ra cho ta”

“Không ! Không được ! ta muốn làm ... ta muốn làm ...” Đông Phương Hạo Diệp ôm chặt lấy y, kiên quyết không chịu buông tay, hạ thân càng đi sâu vào cơ thể y.

“Diệu Nguyệt, di chuyển, di chuyển đi, ta thật là khó chịu ...”

Ta cũng rất khó chịu ! Bắc Đường Diệu Nguyệt trong lòng mắng to, đã đâm lao thì phải theo lao, muốn ngừng mà không được.

Bắc Đường Diệu Nguyệt giãy giụa cả buổi, rốt cuộc vẫn không chịu được sự hành hạ của dục vọng, ôm Đông Phương Hạo Diệp nhẹ nhàng trở mình, hai người gắng sức rời khỏi, kéo y ngồi trên người hắn, thở sâu.

“Ha——ha —— Diệu Nguyệt, người thật sự là quá tuyệt vời, quá tuyệt vời ... ” Tiểu vương gia đang thỏa tình với mộng của Bắc Đường Diệu Nguyệt, miệng không ngừng ngân nga.

Bắc Đường Diệu Nguyệt ngồi trên người hắn, cảm giác là mình đã yêu cầu, dần dần tìm được bí quyết.

So với Đông Phương Hạo Diệp ở trong người hắn thì tốt hơn, hắn rất nhanh làm cho mình tìm được cảm giác khoái lạc, mạnh mẽ nâng lên, hạ xuống những cái va chạm, không khỏi rên rỉ một tiếng, thiếu chút nữa là tê liệt.

“Diệu Nguyệt ! Chào người ..! Ta rất thích người, rất thích ...” Tiểu vương gia mở mắt đầy ý loạn tình mê, thấy dung nhan tuấn mỹ của Bắc Đường Diệu Nguyệt gần ngay trước mắt.

Đôi lông mi cong vút như cánh bướm khẽ run lên, mái tóc đen dài phủ nhẹ trên vai, những giọt mồ hôi còn đọng lại trên gương mặt y, ánh mắt thanh nhã, đôi môi đỏ mọng cắn chặt, hơi thở nồng đậm.

Bộ dáng vừa thống khổ vừa mê say.

Đông Phương Hạo Diệp bị chìm sâu vào sắc dục của y, vẻ đẹp rung động lòng người.

Mỗi cái nháy mắt, lửa nóng trong thân lại trường hơn một tí.

Bắc Đường Diệu Nguyệt run rẩy một chút “Người, người sao còn, ...” Y gần như vô lực, dục vọng của Đông Phương Hạo Diệp dường như không có dấu hiệu tiêu tan, vẫn còn tinh thần trước cơ thể đầy rung động.

“Ta không biết ... Diệu Nguyệt, mau động, mau động đi ...” Đông Phương Hạo Diệp cố gắng động thân, ra hiệu cho y không được ngừng.

“A...” Bắc Đường Diệu Nguyệt vừa thẹn vừa giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Hắn hiện tại là kỳ “hở” nan hạ, đành phải khẽ cắn môi mà tiếp tục dục vọng của hắn,

Không biết qua bao lâu, Bắc Đường Diệu Nguyệt hết sức kinh ngạc vì sức lực kinh người của hắn, cuối cùng bất chấp thể diện mà ngồi dậy, hai tay chống ra phía sau, ngẩng đầu, ra sức lắc.

Mái tóc đen dài phủ sau lưng hết sức gợi tình.

Đông Phương Hạo Diệp bị y khiêu khích sự ham muốn, thật sự đó là một loại tình thần tồn tại song song thân thể.

Cuối cùng, Bắc Đường Diệu Nguyệt ra sức co rút lại, không chế không được, phun ra chất lỏng nóng rực như mũi tên bắn thẳng vào tường.

“A ——” Bắc Đường Diệu Nguyệt hét to một tiếng, cảm giác nội tạng tựa hồ cũng bị đục khoét, toàn bộ dạ dày đều co rút, cả người run lên, tay chân như nhũn ra lập tức ngã xuống.

Đông Phương Hạo Diệp vội vàng ôm lấy y, thấy đôi môi y vừa rồi bị cắn chặt mà chảy máu, không khỏi đau lòng.

“Diệu Nguyệt ...” Hắn nhẹ nhàng hôn lên vết máu trên môi, nhìn y bằng ánh mắt triu mến, cảm thấy mỹ mãn mà thở dài “Diệu Nguyệt, ta rất yêu người”

Bắc Đường Diệu Nguyệt khẽ run lên, không biết là vì cảm giác chưa tan hay là vì lời nói của hắn.

Y từ từ nhắm hai mắt, không nói gì.

Hạ thân của Đông Phương Hạo Diệp chậm rãi đi ra, chất lỏng ồ ạt chảy xuống, hương vị *** bào trùm cả căn phòng lúc đó.

Hai người giằng co cả đêm, ai cũng mệt mỏi, cứ như vậy mà ôm nhau ngủ cho tới sáng.

Sáng sớm, tia nắng ban mai sáng rực vừa hé lộ, Bắc Đường Diệu Nguyệt lay động, mơ mơ màng màng mở mắt.

“Người làm gì đó ?” Y uể oải nói.

“Không có gì, ái phi cứ ngủ tiếp đi”

Đông Phương Hạo Diệp cúi đầu hôn nhẹ lên môi y.

“Ừ ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt cau đôi mày tuấn mỹ, vẫn còn rất buồn ngủ.

Hành động đó làm cho Đông Phương Hạo Diệp có chút bất mãn đành thức dậy.

Chẳng lẽ công phu của ta kém như vậy ? Hắn lại nảy sinh dự vọng mà va chạm vào chỗ mẫn cảm của Bắc Đường Diệu Nguyệt

“A —” Bắc Đường Diệu Nguyệt khẽ kêu một tiếng, ngẩng đầu lên hoàn toàn thanh tỉnh.

“Đông – Phương – Hạo – Diệp” Bắc Đường Diệu Nguyệt nghiêng răng mà gọi tên của tiểu vương gia.

“Ha ha .. Ái phi ! Chào người ... !” Đông Phương Hạo Diệp si mê mà nói, một lần nữa trều sáp mãnh liệt.

“A — Người , người ... dừng lại ! dừng lại ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt cau giận muốn xoay người lại nhưng bị Đông Phương Hạo Diệp ép tới gắt gao.

Hạ thân của hắn đang mạnh mẽ tiến vào cơ thể của y, khiến y run rẩy từng đợt đến tê tái.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nắm chặt chăn đơn, mái tóc dài trên vai xõa ra, lộ ra một màu râm nắng khỏe mạnh.

Đường cong tuyệt mỹ, làn da mịn màng, làm cho người khác nhìn không được mà muốn chạm vào.

Tiểu vương gia hạ thân xuống, từ phía sau ôm lấy y, hai tay vuốt ve trước ngực rồi từ từ đi chuyển xuống hạ thân của y mà vuốt ve.

Buổi sáng, nam nhân vốn không chịu nổi sự khiêu khích, hướng chỉ sau lưng y lại có người không ngừng lay động, Bắc Đường Diệu Nguyệt không kiềm chế được.

Đông Phương Hạo Diệp nhẹ nhàng, linh hoạt vuốt ve, gây cho y từng đợt khoái cảm, làm cho sự khước từ của y không kiên định.

Nhưng Bắc Đường Diệu Nguyệt lại cắn môi của mình, bằng không lại phát ra tiếng rên rỉ.

Đông Phương Hạo Diệp cúi đầu muốn hôn , y lại xoay mặt đi, làm cho Đông Phương Hạo Diệp không cách nào mà hôn y được.

Hừ ! ... Ái phi thật nhỏ mọn ! Tiểu vương gia rốt cuộc đạt được thỏa mãn, đem những thứ lấp đầy trong cơ thể ái phi tràn nhanh ra ngoài.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nắm cả nửa ngày, thật vất vả để hoãn lại một chút, giọng khàn khàn, nói “Người không phải không động đây được sao ? Sao tinh thần của người như thế ?”

“Người ta đêm qua mới bị người yêu thương quá mức, đương nhiên là không động đây được rồi. Không ngủ thì cảm giác tốt hơn nhiều thôi ! Hi hi ...” Tiểu vương gia cười gượng.

“Ta tin người là con quỷ !” Bắc Đường Diệu Nguyệt tức giận, một phen đẩy hắn ra “Tránh ra ! Ta không muốn nhìn thấy người nữa !” Y giãy giụa rồi ngồi dậy, cầm lấy y phục, nhớ tới đêm qua Hạo Diệp ở trên mà nắn nỉ cầu hoan, hận không thể một chưởng giết chết tên vô lại này.

Cũng không thèm để ý đến lòng cầu xin tha thứ của Hạo Diệp, nghiêm mặt, lạnh lùng thay y phục rồi đi đến dự trì.

Tiểu vương gia đáng thương ở phía sau nhìn y, không dám đi theo.

Trong đầu lại không nhận được ào tưởng.

Ha ha, không biết sự cố gắng mấy ngày nay, ân ái cùng ái phi, trong bụng đã có tiểu bảo bối của ta chưa nhỉ...

Hôm nay, tiểu vương gia ở trong phòng ngồi chờ y cả ngày, cũng không thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt quay lại, hỏi thăm thì mới biết y đã ngoài vì công việc.

Đông Phương Hạo Diệp ngồi hối lỗi về sai lầm của mình.

Quả thật không biết y ở đâu rất khó chịu.

Đêm qua vì ta thượng hấn quá đà vô cùng đau đớn nên hôm nay dùng kỳ mã trốn mất rồi sao ?

Tiểu vương gia lần đầu tiên hối hận đến ảo não như vậy.

Vì thái độ van xin thái quá mà nên kiểm điểm lại.

Bắc Đường Diệu Nguyệt trở về thì trời cũng đã đến khuya, sắc mặt có chút tiêu tụy.

Y không thèm để ý tới tiểu vương gia, cũng không dùng bữa tối, mà đi thẳng vào thư phòng để ngủ.

Tiểu vương gia biết y rất tức giận, lúc này không dám chọc giận thêm, chỉ sai người chuẩn bị bữa tối và thuốc bổ, dặn y phải nghỉ ngơi cho sớm.

Ngày hôm sau, trời còn sớm mà Đông Phương Hạo Diệp đã thức.

Sáng sớm mùa hạ thật sự yên tĩnh, chỉ có tiếng hót của chim và tiếng ve kêu râm ran.

Cửa sổ mở, gió luân từ ngoài vào trong, thổi tấm màn bay phất phơ.

Đông Phương Hạo Diệp nằm trên giường mà nhìn ngơ ngác.

Hôm nay là ngày thứ bảy mà hấn bị mất trí nhớ.

Cẩn thận hồi tưởng, chỉ có bảy ngày ngắn ngủi mà hấn đã làm không biết bao nhiêu chuyện “vĩ đại”

Ngày đầu tiên, “vừa gặp” Bắc Đường Diệu Nguyệt, lập tức hấn si mê đến thất điên bát đảo, tựa đầu vào đùi y mà ngủ không biết bao nhiêu lần.

Ngày hôm sau tiến cung, được hoàng huynh đưa cho xuân dược, đêm đó cùng ái phi ân ái hưởng khoái lạc, nửa đêm kinh hồn xém chút là thất bại trong gang tấc nhưng rốt cuộc vẫn hoàn thành tâm nguyện.

Ngày thứ ba, ôm ái phi mà ngủ cả ngày, sau lại cùng tắm rửa trong “uyên ương dực”, định hôn ái phi nhưng bị cự tuyệt, hơi bị đả kích, nhưng nói tóm lại là vẫn rất vui sướng.

Ngày thứ tư lại bị hoàng huynh kêu tiến cung “thăm vấn” được hiệu, bắt buộc dĩ phải chia xẻ bí mật khuê phòng, lại ngoài ý muốn biết được ái phi thuộc tộc người ma da có thể thụ thai, nên mừng rỡ như điên.

Nhưng cũng chẳng cao hứng được bao lâu, đêm đó lại bị tên Nam Cung Lưu Giản cưỡng hôn, cũng may không có gì nguy hiểm.

Ngày thứ năm, mới sáng sớm đã chạy tới biệt viện, khóc một hồi lại lăn ra ngủ, chuyện gì cũng không làm, buổi tối dùng bữa xong rồi cũng lại ngủ.

Ngày thứ sáu, chính là hôm qua, giống như con mèo đắc ý trộm lấy miếng thịt sống, lại bị ái phi oán giận mà bỏ mặt, phải ngồi đợi suốt cả ngày.

Hôm nay là ngày thứ bảy.

Thời gian phải nói mau không mau mà chậm thì không chậm.

Mau, là bởi vì chỉ có bảy ngày ngắn ngủi, đương nhiên chỉ chớp mắt một cái là qua ngay.

Chậm, là bởi vì đã xảy ra rất nhiều chuyện, làm cho người ta không kịp nhìn kĩ, mất phương hướng.

Đông Phương Hạo Diệp thở dài, ngồi dậy, kêu người vào hầu hạ.

Rửa mặt chải lại đầu tóc xong, nhìn lại ngày, giờ mẹo cũng vừa qua khỏi.

Hắn chỉnh lý xong xuôi, lặng lẽ mở cửa bước vào thư phòng.

Tại chiếc giường trong thư phòng, Bắc Đường Diệu Nguyệt đang nhắm mắt ngủ, mái tóc dài phủ xõa ra khắp giường, một vài sợi phát qua gương mặt tuấn mỹ, làm nổi bật làn da trắng nõn như ngọc.

Đông Phương Hạo Diệp nhìn chăm chăm một hồi lâu, dùng tay vuốt ve nhẹ nhàng, rất muốn ôm lấy y mà gửi mùi hương ấy nhưng lại sợ đánh thức y.

Đang lúc do dự, Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi lay động, gương mặt chuyển hướng, nhưng không tỉnh lại.

Nhìn hắn một hồi mà ngủ như thế, Đông Phương Hạo Diệp đau xót trong lòng.

Diệu Nguyệt, Diệu Nguyệt người có yêu ta không ? Bằng không tội tình gì mà gây khó xử cho chính mình vậy ? Đông Phương Hạo Diệp nhớ lại lần ân ái đêm trước, y đối với mình triu mến không nói cũng biết.

Cởi giày lặng lẽ lên giường, nằm cạnh Bắc Đường Diệu Nguyệt, vừa định đưa tay ôm lấy vòng eo của y lại thành linh bị một chưởng vuốt ve.

“Ôi !” Tiểu vương gia hoảng sợ.

“Khi nào thì người mới thôi đi hả ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng chưa mở mắt, chỉ có bàn tay y phát hiện tay ta đang dần ôm lấy y.

Đông Phương Hạo Diệp biết hắn rất mệt, ở bên tai nói nhỏ “Người cứ ngủ đi, ta không tranh cãi, chỉ là muốn ôm người thôi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lay động, cuối cùng cũng mặc kệ hắn, tìm tư thế thoải mái mà tiếp tục ngủ.

Cũng không biết y luyện công phu gì, trên người một năm bốn mùa đều trong trẻo nhưng lạnh lùng, dù cho mùa hè mà có ôm y cũng cảm thấy lạnh lạnh nhẹ nhẹ thật thoải mái.

Đông Phương Hạo Diệp đưa mặt tới sau cổ y, chìm trong mái tóc đen dài của y, ngửi mùi hương tỏa ra từ y, cảm thấy họ chưa bao giờ gần gũi như thế này, không khỏi cảm thấy mỹ mãn, cố gắng bỏ qua những nỗi bất an trong lòng.

Trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thở của cả hai.

Không biết qua bao lâu, Đông Phương Hạo Diệp nói “Diệu Nguyệt, chờ người sự tình xong xuôi, chúng ta ở đây thêm mấy ngày rồi về”

“...vì cái gì ?”

“Bây giờ đang là mùa hạ, trời rất nóng, chúng ta đi ngắm cảnh sơn thủy để nghỉ hè không tốt sao ? Nói chung, người cũng có thể thanh nhàn được một chút”

“Có cái gì mà không thanh nhàn. Người ở đây không buồn chán sao ? Nghỉ hè ở sơn trang, những năm gần đây người cũng đâu có tới.”

“Hi hi,sao buồn được chứ, ta nghe những tên gia nhân ở đây nói cảnh sắc rất đẹp. Ở chân núi có một Bích Yên hồ, chúng ta có thể du ngoạn ở đó”

“Vương gia thật là hưng phấn”

“Ha ha, nước từ trên núi chảy xuống menh mông, du ngoạn trên thuyền, thanh thản dễ chịu làm thế nào mà không hưng phấn”

Đông Phương Hạo Diệp ôm lấy cánh tay y thật chặt, nhỏ giọng nói “Chúng ta ở lại đây nha”

Bắc Đường Diệu Nguyệt trầm mặc một lát, nhẹ nhàng thở dài “Vậy thì ở lại vậy”

Tiểu vương gia nghe vậy, nhất thời cảm thấy mỹ mãn, đem mặt tựa sát vào người y.

Hai người quả nhiên lưu lại đây vài ngày.

Dù biệt viện được xây tại đây nhưng tiểu vương gia cũng chỉ tời đây được vài lần, rất nhiều cảnh đẹp mà hắn vẫn chưa có dịp du ngoạn.

Ngày trước, nghe Tiểu Đông nói nơi đây có Bích Yên hồ làn nước trong suốt xanh biếc, buổi trưa mùa hạ trên mặt nước còn hiện lên màn sương trắng, một mảng mông lung, giống như yên phi yên, vụ phi vụ, cảnh sắc mỹ lệ phi thường.

Đông Phương Hạo Diệp nghe xong cực kì tò mò, lập tức kêu quản gia biệt viện chuyển bị một chiếc thuyền để cùng ái phi đi hưởng cảnh sắc.

Bắc Đường Diệu Nguyệt ngày ấy cùng trở về phòng ngủ với hắn, bắt quả không cho hắn đụng chạm nữa.

Đông Phương Hạo Diệp tưởng tượng cái gì gọi là tốt quá hóa lớp, cũng không miễn cưỡng, mỗi ngày đem y ôm trong lòng, khiến cho buổi sáng rời giường đều có chút ... khó có thể giải quyết

Từ sau khi tiểu vương gia tỉnh lại rồi bị mất trí nhớ, trong kinh thành việc này chuyện nọ cũng làm phiền đến hắn, cả ngày cứ choáng váng mặt mày, lúc này đang ở biệt viện yên tĩnh, thật là thoải mái.

Bởi vì chân bị thương nên hắn chẳng thể chạy đi đâu được, mỗi ngày phải ngồi ngoài sân xem Bắc Đường Diệu Nguyệt luyện công, không thì vào thư phòng đọc sách, chơi cờ, hai người sinh sống yên ổn trong một thời gian ngắn.

Ngày hôm đó, quản gia đã chuẩn bị thuyền xong xuôi, chân của tiểu vương gia cũng đã khỏi được phần nào, liền phóng kỵ mã cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt đến chân núi tới Bích Yên hồ.

Đưa mắt nhìn lại, bắt gặp một màu ngọc bích kéo dài khôn cùng, thanh sơn vây quanh, thật là một phong cảnh đẹp.

Hai người cùng bước lên thuyền, Tiểu Đông sớm đã chuẩn bị một số món ăn, cởi bỏ dây thừng, chiếc thuyền theo sự điều khiển của người lái mà dần dần tiến ra giữa hồ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tâm tình không tệ, dựa vào lan can của thuyền, nhìn cảnh sắc bên ngoài lộ ra vẻ thích thú.

Bích Yên hồ quả đúng như tên của nó, qua chính ngọ, ngày thiên nam, mặt hồ phẳng phát xôn xao hơn bình thường, dần dần hiện lên một tầng sương khói, nhưng không cảm thấy ẩm ướt, oi bức, lại có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng chìm trong sương mờ, cảm giác mông lung.

“Bích thủy thanh sơn lả lướt, yếu yếu tiên tử, phi vụ phi yên”

“Người đang nói gì vậy ?” Diệu Nguyệt cười như không cười mà nhìn hắn.

Tiểu vương gia khoa tay múa chân, nói “Ta đang nói núi này, nước này, sương này, và tiên tử thôi”

“Ta không phải là tiên tử”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói giọng xem thường, trong mắt lại nhin không được một nụ cười.

Đông Phương Hạo Diệp ngồi bên cạnh y, cùng hắn dựa vào lan can thuyền.

Thấy y không có phản ứng gì, liền ôm lấy eo y mà nói “Diệu Nguyệt, ta thích người”

Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn nhìn ra ngoài thuyền, không nói gì.

Mấy ngày nay, Đông Phương Hạo Diệp cứ đem những lời này mà ghé tai nói nhỏ, lúc đầu y phản đối, sau lại có chút mềm lòng, đến bây giờ đã dần dần thành thói quen.

“Diệu Nguyệt, người nói vì cái gì mà ta thích người” Đông Phương Hạo Diệp lấy tay vén đi một số sợi tóc phát phơ trên người y.

“Ta làm sao biết”

“Vì ta nhất kiến chung tình”

“Nhất kiến chung tình ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt cúi đầu cười “Không phải ham sắc đẹp của ta sao ?”

“Ha ha.... Dù sao ngay lần gặp đầu tiên thì ta đã thích người rồi”

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy thổ lộ lòng mình không có gì là ngượng ngùng, thoải mái mà thừa nhận, còn hôn lên trên môi y một cái.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đẩy hấn ra “Đừng làm vậy, đang bên ngoài đó”

“Có gì đâu, ở đây hay trong nhà có gì khác nhau ..”

Toàn bộ thuyền chỉ có hai chúng ta, sợ cái gì chứ ? Ái phi, da mặt mỏng thật !

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe Tiểu vương gia tự dừng nhắc tới chữ “nhà” , thần sắc có chút kì quái

Y tuy rằng đã thành thân cùng Đông Phương Hạo Diệp được một năm, nhưng cũng chưa xem nơi này là nhà mình.

Nói đến cùng y cũng là nam nhân, không phải là nữ nhân xuất giá tòng phu.

Tĩnh vương phủ đối với y mà nói cũng không phải là nhà, nếu như nói đến nhà nơi đầu tiên y nghĩ tới chính là Minh quốc xa xôi kia, nơi mà y cùng huynh đệ tử muội cùng lớn lên.

Chính trong giây phút này nghe được lời nói của Đông Phương Hạo Diệp, Bắc Đường Diệu Nguyệt đột nhiên lại hiểu được hấn nhưng lại không có cảm giác gì bất ngờ.

Diệu Nguyệt thành linh bất tri bất giác nhận ra y đã xem Đông Phương Hạo Diệp là người nhà.

Hấn ở nơi nào, thì đây là nhà mình ... Bắc Đường Diệu Nguyệt đột nhiên thức tỉnh với cái tâm tình ngày “xuất giá” làm cho y thập phần khiếp sợ, nhất thời khó mà thích ứng ...

“Làm sao vậy ?” Đông Phương Hạo Diệp thấy y im lìm không nói chuyện, còn tưởng rằng mình nói sai chuyện gì.

Bắc Đường Diệu Nguyệt trầm ngâm một chút, thần hiên nói “Hạo Diệp, thật ra ... ta chưa từng nghĩ nơi đây là nhà mình”

“Vì sao ?” Đông Phương Hạo Diệp ngữ khí bình tĩnh tựa như lơ đãng

“Người không tức giận sao ?”

“Tức giận ? Vì cái gì ?” Đông Phương Hạo Diệp kì quái quay sang nhìn y “Không cho người cảm giác đây chính là nhà mình thì là do ta không tốt. Ta làm sao lại có thể tức giận với người. Người rời khỏi Minh quốc đến nơi đây, không phải do cam tâm tình nguyện. Nếu có trách thì phải trách ta mới đúng”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi chấn động, yên lặng nhìn hấn, không nói gì.

“Diệu Nguyệt, hằng năm giữa tiết hè, chúng ta đều đến nơi này nghỉ vài ngày được không ?” Đông Phương Hạo Diệp chỉ chớp mắt mà thay đổi đề tài, hưng trí mà nhìn y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt dừng một chút, khẽ mỉm cười “Được”

Tựa như, y đã thật sự tiếp nhận mình là một Văn quốc Tĩnh vương phi rồi vậy.

Tiểu vương gia trong lòng cao hứng, vòng tay qua người y mà từ từ ngồi dậy.

“Người làm gì đó” Bắc Đường Diệu Nguyệt bắt được hấn đang xâm phạm vào vạt áo.

“Diệu Nguyệt, ta chỉ sờ thôi ...”

“Sờ cái gì mà sờ ! ta không phải nữ nhân, ta không có ngực đâu”

“Nhưng mà cũng giống nhau thôi”

Tiểu vương gia nháy mắt mấy cái, ngón tay luồn sâu vào trong mà linh hoạt vuốt ve bộ ngực y, chà xát hai điểm nhỏ trước ngực đang dần cương cứng lên.

Bắc Đường Diệu Nguyệt ánh mắt híp lại “Nơi này chắc cũng giống chứ hả ..”

Tiểu vương gia vội vàng cười nói: “Ta cũng không biết, chỉ có nghe hoàng huynh nói qua, nơi này của nữ nhân rất hấp dẫn”

“ ...Người có cùng nữ nhân hoan hảo bao giờ chưa ?”

Đông Phương Hạo Diệp không nghĩ tới là y sẽ hỏi vấn đề này, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, có chút kinh ngạc mà nhìn y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt quay mặt sang chỗ khác, mang tai ửng đỏ lên, cứng ngắc nói “Không muốn nói cũng không sao”

Tiểu vương gia cười nói “Ta cũng không nhớ rõ như thế nào”

“...Vậy thì tốt hơn là ta không hỏi nữa”

“Vậy còn người ? Người có cùng nữ nhân hoan hảo bao giờ chưa ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không quay đầu lại, chỉ khê hừ nhẹ một tiếng.

Tiểu vương gia lại vui mừng, cọ xát vào vai y mà liếm vành tai.

Vành tai rất nhanh chuyển hồng, cứ như là trái cây vậy, tiểu vương gia liền cắn một cái.

“Đừng làm vậy !” Bắc Đường Diệu Nguyệt chịu không được, quay lại đẩy hắn ra.

Chiếc thuyền động mạnh một cái, Đông Phương Hạo Diệp trở tay không kịp, ngã về phía sau, Bắc Đường Diệu Nguyệt vội dùng thân thủ kéo hắn lại, mà cùng nhau ngã xuống mặt thuyền.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hiện đang nằm trong lòng Đông Phương Hạo Diệp, bị hắn ôm lấy cổ.

Đông Phương Hạo Diệp nhân lúc thuyền động mà trở mình, liền hôn lấy đôi môi của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Lưỡi cả hai lộn xộn hòa vào nhau, hơi thở tràn ngập.

Hương vị của Bắc Đường Diệu Nguyệt cứ như hương vị của rượu nguyên chất, thanh mà đậm, mùi hương đậm đà.

Tiểu vương gia quần lấy đôi môi không rời, cảm giác y cũng đáp trả.

Đây là lần đầu tiên họ hôn nhau lâu đến vậy.

Nói đến thật buồn cười, bất luận là trước khi mất trí nhớ hay sau khi mất trí nhớ, bọn họ cũng chưa từng hôn nhau như thế.

Thật lâu, ấm áp mà ngọt ngào, cơ hồ như đã hút hết hơi thở của nhau.

Hai đôi môi rời nhau rồi lại níu lấy càng tăng thêm kiêu diễm phong tình, so với những lần hoan hảo càng làm cho lòng người ngứa ngáy, sung sướng khó tả.

Đông Phương Hạo Diệp ôm chặt y, lẩm bẩm nói “Diệu Nguyệt, ta thích người, vô cùng thích người ...”

“Ta biết ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhẹ nhàng ôm hắn, rồi vuốt ve lưng hắn.

“Vậy còn người ? Người .. có thích ta không ?” Đông Phương Hạo Diệp rốt cuộc cũng đã nói ra.

Bắc Đường Diệu Nguyệt im lặng hồi lâu.

Tim của Tiểu vương gia cơ hồ như muốn vỡ tung ra, ngay tại thời điểm hân tuyệt vọng, một thanh âm kèm theo tiếng thở dài truyền đến “Đồ ngốc ...”

Đông Phương Hạo Diệp kịch liệt rung động, mừng rỡ như điên ôm chặt lấy y.

Bọn họ nằm trên sàn thuyền, chiếc thuyền lắc lư, làm cho đôi bên gần nhau hơn.

Ham muốn của tiểu vương gia lại nổi dậy, không ngừng hôn lên môi y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi nhú mi, khóe môi lại như không có ý cười, cứ nhiên không cự tuyệt mà còn bị hân khơi mào, đáp trả lại hân một chút.

Bích Yên Hồ trở nên mỹ lệ sau giờ ngộ, Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy mình như một đứa trẻ sơ sinh, cứ ở trong lòng ngực Bắc Đường Diệu Nguyệt làm nũng, quần quýt, si mê.

Quên đi dự tính ban đầu khi đi du ngoạn, chỉ lo thưởng thức mỹ nhân trước mắt.

Từ đó về sau vài ngày, đến mỗi buổi trưa, tiểu vương gia thường ngọn ngọt quần lấy Bắc Đường Diệu Nguyệt kéo đến du ngoạn trên hồ.

Sau đó lại nhân cơ hội thuyền lắc lư mà ôm chặt lấy y.

Mỗi ngày, Bắc Đường Diệu Nguyệt bắt qua sẽ không bướng bỉnh cùng khiêu khích, thỏa hiệp mà nằm dưới hân.

Tiểu vương gia cảm thấy giờ phút này thật sự hạnh phúc không tả nổi.

Bọn họ ở biệt viện hơn một tháng, cho đến khi những ngày nắng gắt đã không còn.

Quản gia Lưu Bá quản lý mọi việc trong phủ rất tốt, cách ba ngày lại sai người báo cáo nên họ cũng không cần quan tâm.

Người luôn luôn hỏi bọn họ khi nào trở về không ai khác ngoài Hoàng Thượng. Hoàng Thượng đã tìm Tiểu vương gia nhiều lần.

Tiểu vương gia cũng không để ý tới, đến tận lúc khi tiết hạ đã đi qua, lúc này mới không thể không sai người chuẩn bị hành trang, cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt khởi hành về phủ.

7. Chương 7

“Ừa ——” Đông Phương Hạo Diệp dựa vào xe mà nôn ra, Bắc Đường Diệu Nguyệt ở phía sau nhẹ nhàng xoa lưng cho hân, nói “Người thật là biết rõ mình bị say xe mà còn ngồi xe trở về, phóng kỵ mã không nhanh hơn sao”

Tiểu vương gia yếu đuối vô lực tựa vào y, đoàn xe ngừng lại, Tiểu Đông vội vàng đưa nước cho hân súc miệng.

Tiểu vương gia hai mắt ươn ướt nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt, thầm nghĩ y không hiểu được lòng mình, hân chỉ là muốn cùng y trở về nhân tiện gối đầu lên đùi hân thôi.

Ai biết được chỉ đi được một đoạn ngắn, lại ới thêm ba bận đến giờ vẫn chưa dứt.

“Diệu Nguyệt, đều là người không để cho ta ôm ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lập tức tới mặt “Câm miệng !”

Tiểu vương gia uất ức, đứng dậy tiến ra chỗ khác

Bắc Đường Diệu Nguyệt đi theo hân, nói “Nếu dùng kỵ mã, chúng ta đã sớm vào thành rồi”

“Ta biết Vân Sơ của hoàng huynh rất nhanh, người cũng đâu cần vội vã trở về như vậy ?” Tiểu vương gia oán giận liếc y một cái.

“Ta thấy người ở Biệt Viện lâu ngày, bây giờ không muốn trở về nữa”

“Không phải”

Tiểu vương gia ôm lấy y, ở trước ngực mà cọ xát.

“Trong vương phủ nhiều việc buồn phiền ! Cùng người ở tại Biệt Viện thật thoải mái, nhân văn dã hạc ”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đẩy hắn ra “Đừng ôm ta như vậy”

“Làm sao vậy ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt trừng mắt liếc hắn một cái “Người ôm ta như vậy làm ta cũng muốn ói theo”

Tiểu vương gia bĩu môi “Người không cho ta ôm, vậy người ôm ta đi”

“....được rồi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy hắn nôn như thế, cũng có chút mềm lòng, đem hắn ôm vào lòng.

Xe ngựa lại tiếp tục tiến tới.

Tiểu vương gia nhắm mắt lại, cảm nhận ngón tay của Bắc Đường Diệu Nguyệt ôn nhu xoa trán cho hắn, dần dần trầm tĩnh lại.

Kỳ thật Đông Phương Hạo Diệp thật không muốn trở về, nếu có thể, cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt ở luôn tại Biệt Viện thì tốt quá rồi, cho dù một số việc cũng không thể đối mình đối người.

Ai ! Nam Cung Lưu Giản ... người có hành sự thì cũng đừng có lôi ta ra ...

Tuy rằng tốc độ xe ngựa chậm, lại giằng co cả nửa ngày, nhưng khi chặng vạng thì cả hai cũng bình an mà hồi phủ.

Vốn dĩ nghênh đón họ chính là sự chuẩn bị chu đáo của Lưu Bá, ai ngờ khi xuống xe lại nhìn thấy cảnh tượng cấm vệ quân bao vây vương phủ.

“Sao lại thế này ?” Đông Phương Hạo Diệp cơ bản hai mắt vẫn còn buồn ngủ, lập tức trừng mắt lên.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng giận tái mặt theo hắn đi vào đại môn.

Lưu Bá vội vàng ra đón, thấp giọng nói “Vương gia, người đã trở về”

“Đã xảy ra chuyện gì ?”

“Hôm nay, buổi sáng, Nhị hoàng tử dẫn theo rất nhiều cấm vệ quân đến bao vây vương phủ, nói phải, nói phải ...”

“Nói muốn cái gì ?” Lưu Bá nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt một cái rồi nói “Nói muốn bắt vương phi”

“Cái gì ?” Đông Phương Hạo Diệp hoảng sợ “Đây là chuyện gì ? Người tại sao lại không sai người báo tin cho ta ?”

Lưu Bá thấp giọng nói “Không kịp ạ. Nhị hoàng tử đem quân đến bao vây, ngay cả bồ câu cũng không thả đi được”

Đông Phương Hạo Diệp liếc nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt một cái, thấy thần sắc y lạnh băng, vội cầm chặt tay của y, nói “Không có việc gì đâu, đã có ta ở đây”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn hắn mỉm cười, nắm lại bàn tay của hắn.

“Lục hoàng đệ, người rốt cuộc đã trở về”

Một nam nhân mặc cẩm phục màu tím trên có thêu vân rồng theo đại sảnh mà thông thả bước ra.

Hắn tướng mạo anh tuấn, khí độ phi phàm, có vài điểm giống với hoàng thượng, nhưng cảm của hắn quá sắc nhọn, cảm thấy rất u ám.

Đông Phương Hạo Diệp cười nói “Nhị ca, đã lâu không gặp”

Phúc vương Đông Phương Diệp nói “A ! Người không phải mất trí nhớ sao ? Nghe nói người gặp hoàng thượng cũng không nhận ra, thật không nghĩ tới người có thể nhận ra Nhị ca”

“Ha ha, Nhị ca nói giỡn à. Tiểu đệ tuy rằng tu chất chậm chạp, nhưng người đã mở miệng kêu ta là Lục hoàng đệ, lại thấy người phô trương thanh thế, nếu ta còn không biết người là ai, chẳng phải ta bị mất trí nhớ mà cũng mất luôn cả đầu óc ?”

Nghe được đám người của Lưu Bá cười trộm, Phúc vương liền tối mặt.

Đông Phương Hạo Diệp nói “Nhị ca thật sự thần cơ diệu toán, tiểu đệ vừa cùng ái phi đi nghỉ hè về, người liền đợi bọn ta ở đây. Không biết hôm nay Nhị ca tới đây có việc gì ? Không phải vì tiểu đệ mất đi kí ức mà huynh đến quan tâm một chút đấy chứ ?” Nói xong Đông Phương Hạo Diệp nhìn bốn phía chung quanh, khẽ cười nói “Nếu như thế thì cũng không cần đem binh nhiều đến vậy”

Phúc vương nói “Nhị ca hôm nay đến là vì việc công, muốn bắt Tĩnh vương phi về Hình bộ để tra hỏi, tiểu đệ cũng không nên trách ta”

Đông Phương Hạo Diệp ngưng mắt, nói “Đã là giải quyết việc công, tiểu đệ cũng muốn hỏi rõ, không biết ái phi đã phạm tội gì mà phải kinh động đến Hình bộ ? Còn phải đích thân Nhị ca đến để bắt ?”

Phúc vương nói “Tĩnh vương phi thông đồng với địch âm mưu phản quốc, liên quan tới nội loạn của Minh quốc, bốn vương phụng mệnh điều tra rõ việc này”

“Nói vậy !” Đông Phương Hạo Diệp nắm chặt tay Bắc Đường Diệu Nguyệt, cả giận nói “Diệu Nguyệt từ trước tới nay đều ở cùng ta, làm sao có thể thông đồng với địch phản quốc ? Làm sao liên quan đến nội loạn của Minh quốc ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi kinh hãi “Nội loạn cái gì ? Minh quốc xảy ra chuyện gì ?”

Phúc vương cười châm biếm một chút “Tĩnh vương phi không cần phải giả vờ. Minh Quốc thượng văn đế Ti Hồng Dật đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, Đoan Thân Vương Bắc Đường Diệu Huy làm giả di chiếu, Bắc Đường Vương Bắc Đường Diệu Nhật hỗ trợ phía sau. Trước kia, Đông Dương thái tử bỏ mặc thân phận lên ngôi vị hoàng đế, đến nay đã hơn mười ngày.”

“Cái gì ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt kinh hãi.

“Minh quốc hiện tại đã không còn là liên bang của Văn quốc. Bắc Đường Diệu Nguyệt là Tam thế tử của Minh quốc, là đệ đệ của Diệu Huy, thông đồng với địch gây trở ngại, phải tạm thời giam giữ ở thiên lao” Khẩu khí của Phúc vương tựa hồ như cười trên nỗi đau của người khác.

Đông Phương Hạo Diệp chỉ cảm thấy trong đầu toàn là một mớ hỗn loạn, trong lòng bàn tay bây giờ chỉ toàn là mồ hôi lạnh mà hắn không biết chính là của Bắc Đường Diệu Nguyệt, lạnh lẽo, buốt giá.

“Cho dù Minh quốc có phát sinh chính biến, Diệu Nguyệt thì có liên quan gì ? Y là Tĩnh vương phi của ta, đã từ lâu không còn là thế tử của Minh quốc. Cái gì mà thông đồng với địch, Nhị ca có chứng cứ gì không ?”

Phúc vương giận tái mặt “Bốn vương dám đến nơi này bắt người, đương nhiên trên người có chứng cứ. Lục đệ không cần can quấy ! Việc này quan hệ trọng đại, bốn vương cũng không cần phải giải thích, hôm nay ta nể mặt người nên tới mời người đi, nếu người còn làm loạn, đừng trách ta không khách khí !”

“Người không khách khí thì thế nào” Đông Phương Hạo Diệp cũng nổi giận, lông mày dựng thẳng lên.

Phúc vương phất tay, một loạt thị vệ tiến lên, bao vây bọn họ.

Đông Phương Hạo Diệp lạnh lùng cười “Người dám ở đây làm loạn ? Người đã quên đây là đâu rồi sao ?”

Phúc vương nghe vậy, có chút do dự.

Vương phủ này là nơi tiên hoàng từng ở, năm đó từng được ban thưởng hạ trấn trạch cùng bia hạ mã, bất luận kẻ nào ở đây cũng không được động võ, cũng không phóng kỵ mã vào.

Chỉ cần ở trong phủ này, trừ khi bản thân là bước ra khỏi phủ, nếu không đó là tội nhân bị truy nã, cũng không được bắt người đem đi.

Phúc vương âm thanh lạnh lùng nói “Lục đệ, đừng để Nhị ca khó xử”

“Ta không có” Bắc Đường Diệu Nguyệt đột nhiên nói “Ta đi theo người”

“Cái gì ? Diệu Nguyệt, không được !” Tiểu vương gia nóng nảy.

“Nếu Phúc vương đã phụng mệnh làm việc, ta không then với lương tâm, đi cùng hắn cũng không sao” Bắc Đường Diệu Nguyệt thần nhiên nói.

“Tĩnh vương phi thật am hiểu lí lẽ” Phúc vương nặng nề cười, phất tay ra hiệu “Vây xin mời”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn sâu vào ánh mắt của Đông Phương Hạo Diệp, rồi buông tay hắn ra, hướng về phía đại môn.

Đông Phương Hạo Diệp muốn xông lên, liền bị Lưu Bá ngăn lại, chỉ có thể đứng nhìn bóng dáng y biến dần khỏi tầm mắt.

Địa lao u ám, âm hàn ẩm ướt, không có một chút ánh sáng, ngay cả cửa sổ nhỏ cũng không có.

Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt không chút thay đổi, chậm rãi bước vào, nhìn xem bốn phía, chọn một chỗ được coi là sạch sẽ mà ngồi lên.

Phúc vương Đông Phương Phúc Diệp cũng không thăm vấn y, hắn chỉ sai người canh chừng y, trước khi hắn có ý đồ gì với y, làm Bắc Đường Diệu Nguyệt không khỏi nhíu mày.

Một tên quan nha bưng đến một trần chúc hương, cẩn thận đặt trước cửa địa lao cách ba trượng, sau đó liếc mắt vào nhìn y, xoay người rời đi, chầm chìa khóa bên hông hát ra tiếng “leng keng leng keng”

Tán công hương ? Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lùng cười

Đông Phương Diệp không cần xem thường y đến vậy.

Loại tán công hương này từ nhỏ tới lớn, y cùng Diệu Thần không biết bị Nhị ca hạ qua bao nhiêu lần, đã sớm không có tác dụng.

Lẳng lẳng điều chỉnh nội tức, Bắc Đường Diệu Nguyệt nhớ lại khoảng thời gian bắt đầu phát sinh ra chuyện.

Trong hai tháng y quay về Minh quốc, quả thật cảm thấy Đại ca và Nhị ca có gì không ổn, nhưng lúc ấy y vẫn chưa nghĩ gì sâu xa.

Bởi vì Nhị ca tính tình hỉ nộ vô thường, Đại ca lại lạnh lùng trầm tĩnh, hai người luôn nháo nhào, phân phân hợp hợp, y và Diệu Thần xem riết cũng thành thói quen.

Còn nhớ có lần trước kia, cũng vì Đại ca hôn hắn một chút, Nhị ca liền tranh cãi, giằng co vài ngày, sau lại thấy Đại ca hồ hững với Nhị ca, cũng vậy mà bản thân chạy đến phòng củi mà ngủ, kết quả là nhiễm phong hàn, thiếu chút nữa là đi đời nhà ma, dọa mọi người một lần chết khiếp.

Sau đó, Đại ca cũng không trách cứ Nhị ca, rốt cuộc cũng không dám không để ý tới Nhị ca, Nhị ca vì thế mà tính tính ngày càng tùy hứng.

Lại nói tiếp, Nhị ca có rất nhiều điểm không giống với huynh muội của mình.

Tuy rằng dung mạo xuất chúng, nhưng lại không có dáng vẻ lạnh lùng đặc trưng của dòng họ Bắc Đường, ngược lại còn tùy hứng làm bậy, liêm diêm yêu mị, lại liều lĩnh đến cực điểm, cũng giống như ngọn lửa mà cháy điên cuồng.

Loại tính cách này, thật hoàn toàn bất đồng với người nhà họ Bắc Đường.

Cho dù, Nhị ca có là con riêng của Đông Dương thái tử, cùng nhau sống chung lâu như vậy, tính tình của Nhị ca, Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng hiểu được một chút.

Ngay cả Đoan Thân Vương mà Nhị ca cũng không hăng say mà, huống gì là ngôi vị hoàng đế.

Hiện tại sao Nhị ca lại oán vị ? Đại ca sao cũng giúp đỡ ? Đây rốt cuộc là chuyện gì, tại sao mà một chuyện lớn như vậy mà mình thì không biết chút gì ? Bắc Đường Diệu Nguyệt nhíu mày, đột nhiên hoài nghi hai người đã lập ra một kế hoạch từ trước.

Bằng không vì sao năm đó, Đại ca luôn yêu thương y lại để y cùng nam nhân đó thành thân trở thành người của Văn quốc, tỷ phu Cung Kiếm Vũ cũng bị điều đi tới phương Bắc.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tâm trạng hỗn loạn, các ý niệm trong đầu lần lượt hiện lên, cuối cùng nghĩ đến Đông Phương Hạo Diệp, ánh mắt dao động một chút.

Dựa vào những hiểu biết trước kia, Đông Phương Hạo Diệp tâm tư thâm trầm, túc trí đa mưu, tài năng, quyết đoán.

Năm đó, Văn quốc tiên hoàng rất sủng ái hắn, nên đã giao lại chức vị môn chủ Đông Thiên Môn cho hắn.

Từ đó về sau, Tam hoàng tử Đông Phương Hoa thống lĩnh triều đình, Lục hoàng tử Đông Phương Hạo Diệp thống trị giang hồ, thiên hạ văn quốc trong tay hai huynh đệ càng thêm vững chắc.

Cùng lúc đó, mình được gã về Tĩnh vương phủ cũng được một năm, chỉ thấy Đông Phương Hạo Diệp tính tình hiền lành, tùy tiện, cái gì cũng không giới.

Có một lần hắn tính toán sổ sách, các sổ sách nông trang cùng cửa hàng của vương phủ loạn lung tung, hoàn toàn thay đổi.

Đi chất vấn hắn, hắn không chịu thừa nhận.

Kết quả bắt mình phải truy hỏi rồi tìm bằng chứng như xem xét tình hình thực tế, rốt cuộc hắn cũng thành thật thừa nhận, kỳ thật hắn căn bản chỉ là một tên gốc gác.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhớ lại những chuyện trước kia, miệng nở một nụ cười.

Từ sau khi mất trí nhớ, hắn trở thành một người hoàn toàn khác, dường như nhỏ đi mười tuổi, giống như một đứa trẻ, hắn cứ vậy mà làm nũng.

Trước kia y đối với Đông Phương Hạo Diệp chỉ là tình cảm huynh đệ.

Khi phát hiện được Đông Phương Hạo Diệp phi thường thích mình.

Ánh mắt luôn theo dõi mình, lúc nào cũng xuất hiện ở chung quanh, làm cho y muốn bỏ qua cũng không được.

Suy nghĩ một chút, cái tuổi mười tám, mười chín thiếu niên, cùng người mình yêu sớm tối sống chung, làm sao có thể dấu diếm dấu vết ? Bắc Đường Diệu Nguyệt thở dài một tiếng.

Y luôn luôn nhìn hắn mà chê cười, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, ánh mắt đã để ý tới cái tên gốc gác đó rồi.

Đến hôm nay, bản thân mình có lẽ cũng rơi vào bẫy mắt rồi ...

Nghĩ đến đây, Bắc Đường Diệu Nguyệt không khỏi lạnh mặt, liếc nhìn trần chúc hương, cũng cháy sắp hết rồi.

Địa lao nơi không có không khí, nơi nơi đều là mùi của tán công hương.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thử nội tức, đại khái đã mất ba thành công lực, còn lại y đang bảo tồn kinh mạch.

Tính canh giờ không sai biệt lắm, Bắc Đường Diệu Nguyệt đứng lên đi ra phía cửa, quơ quơ sợi xích thô to, “leng keng” một tiếng, xiềng xích rơi xuống mặt đất.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không một tiếng động ra khỏi địa lao, dùng khinh công bay lên nóc nhà, nhảy qua vài cái, đã tới Phúc vương phủ.

Y biết Đông Phương Diệp thống lĩnh tam vạn cấm quân tại kinh thành nên phủ đệ nhất định thủ vệ cực nghiêm, nhưng như thế đối với y cũng dễ như trở bàn tay.

Đội đội tuần tra đi qua, Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng tìm được thư phòng của Đông Phương Diệp.

Y xoay người, dỡ một miếng ngói, nhìn xuống dưới và cẩn thận nghe.

Đông Phương Diệp ngồi trước bàn, đang cùng một nam nhân mặc cẩm y màu xanh ngọc nói chuyện.

“Lần này tuy chúng ta bắt được Bắc Đường Diệu Nguyệt, nhưng nếu muốn lấy được Bắc Thiên Môn Ngân Long lệnh, chỉ sợ không dễ dàng như vậy”

Người nọ từ từ cầm chén trà, uống một hơi rồi nói “Vậy dùng hắc trao đổi Kim Long lệnh của Đông Phương Hạo Diệp”

Đông Phương Diệp hoài nghi nói “Người cũng đừng đề cao Bắc Đường Diệu Nguyệt. Lục đệ làm sao có thể lấy một vật quan trọng như vậy đổi lấy hắc”

Người nọ lạnh nhạt nói “Nếu người nghĩ hắc không muốn, vậy thì người sai rồi. Người cho rằng vì sao mà bốn tọa lại hợp tác với người?”

Đông Phương Diệp nghĩ nghĩ, cười nói “Không thực sự nghĩ là Lục đệ hồ đồ nhưng lại thực sự say mê tên nam nhân kia. Bắc Đường Diệu Nguyệt kia tuy rằng là mỹ nhân, nhưng cuối cùng cũng là nam nhân, còn là một mỹ nhân lạnh lùng, không biết Lục đệ đã để mất đi nơi nào”

Người nọ đối diện hừ lạnh một tiếng, Đông Phương Diệp lập tức nhớ tới hắc cũng là nam nhân có “mối tình thâm thiết” với Lục đệ, bởi vì thế mà sinh hận, chạy tới cùng hợp tác với mình, vội vàng cười.

“Lục đệ cho dù có thích nam nhân, cũng nên tìm một người anh tuấn uy vũ như Nam Cung môn chủ đây, còn Bắc Đường Diệu Nguyệt xinh đẹp như nữ nhân kia thì có gì. Bốn vương thấy, Nam Cung môn chủ vẫn xứng với Lục đệ hơn”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi nheo mắt.

“Bốn tọa cùng lệnh đệ xứng hay không xứng, không cần Nhị vương gia nhọc công lo lắng. Hiện tại mọi việc vẫn quan trọng hơn!” Nam Cung Lưu Giản như không muốn tiếp tục nói đến việc này, cầm chén trà, đẩy những lá trà ra, bay lên mùi hương của trà.

Đông Phương Diệp nói “Nam Cung môn chủ nói đúng. Hiện tại là quan trọng hơn, làm thế nào để lấy được Thiên môn lệnh bài từ trong tay Bắc Đường Diệu Nguyệt và Lục đệ”

Đương thời tuy rằng Minh, Văn hai nước vững chắc, chia đều thiên hạ, nhưng võ lâm là một thể thống nhất ở Thiên môn, nắm giữ cả giang hồ.

Bốn môn phân biệt bốn môn chủ: Đông Phương, Nam Cung, Tây Môn, Bắc Đường.

Bốn dòng họ nắm giữ Đông, Nam, Tây, Bắc Thiên Môn, đến nay đã có hơn ba trăm năm lịch sử, thế lực to lớn, thâm căn cố đế, uy tín giang hồ cũng như triều đình.

Nếu không phải chia làm tứ môn, phân ra mà thống trị, thực có thể thống nhất cả giang hồ và thiên hạ.

Từ hơn hai mươi năm trước, đại loạn chấm dứt, thiên hạ chia đôi, thái bình sơ định, quy luật của Thiên Môn cũng từ từ được điều chỉnh.

Bởi vì năm đó Đông Phương môn chủ Đông Phương Hi lên ngôi hoàng đế, Đông Thiên Môn liền phụ trách khởi nghiệp Văn quốc cùng võ lâm sự vụ, mà Bắc Thiên Môn môn chủ Bắc Đường Ngạo là người thừa kế ngôi vị Bắc Đường Vương của Minh quốc, dưới một người mà trên vạn người, thế lực ngang bằng nên Minh quốc cũng làm chủ một phương.

Hiện nay, Đông Thiên Môn môn chủ là Đông Phương Hạo Diệp.

Bảy năm trước, Đông Phương Hi đem Đông Thiên Môn môn lệnh giao cho hắc khi hắc chỉ mới là một đứa trẻ mười hai tuổi, không ai biết hắc là người thừa kế ngôi vị, chỉ khi tiên hoàng băng hà, thân phận của hắc mới sáng tỏ.

Năm đó, Phúc vương Đông Phương Diệp cùng Tam hoàng tử Đông Phương Hoa đấu tranh gay gắt, vốn cho rằng không nắm giữ được ngôi hoàng đế thì cũng có thể thống trị giang hồ – Đông Thiên Môn. Ai biết được là trúc rở mức nước như công dã tràng.

Nam Cung Lưu Giản uống ngụm trà nói “Không biết Nhị vương gia bắt Bắc Đường Diệu Nguyệt thông đồng với địch là có căn cứ hay không hay là không xác thực ?”

“Đương nhiên là chính xác, bằng không bốn vương làm sao dám đối nghịch cùng Hoàng thượng và Lục đệ”

“A ?” Nam Cung Lưu Giản liếc mắt nhìn hắn, lơ đãng nói “Nhị vương gia có nắm chắc phần thắng ?” Phúc vương cười mà không đáp.

Nam Cung Lưu Giản buông chén trà nói “Như thế thì bốn tọa an tâm”

Nói xong đứng dậy đi đến bên cửa sổ.

Phúc vương đang muốn nói cái gì nữa, thấy Nam Cung Lưu Giản bỗng nhiên phi thân ra ngoài, sau đó trên nóc lại nghe tiếng đánh nhau, cuống cuống chạy ra, ngẩng đầu nhìn lên, một lam một bạch, hai thân ảnh đánh nhau hừng hực khí thế.

Bắc Đường Diệu Nguyệt bắt gặp Nam Cung Lưu Giản đi đến cửa sổ, đã đương nhiên đề cao cảnh giác, quả nhiên còn chưa kịp rời đi đã bị phát hiện tung tích.

Phúc vương liền gọi cấm vệ trong vương phủ, bao vây thư phòng

Bắc Đường Diệu Nguyệt thoát thân không được, lại bị Nam Cung Lưu Giản từng bước ép sát.

“Bắc Thiên Môn cùng Nam Thiên Môn trước giờ vẫn luôn yên ổn, người vì sao phải gây phiền toái cho ta ?” Hai người đứng gần nhau, Bắc Đường Diệu Nguyệt thấp giọng quát.

“Nguyên nhân vừa rồi người không nghe thấy sao ?” Nam Cung Lưu Giản cười lạnh, chưởng phong càng thêm sắc bén.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhíu mi, đột nhiên nói “Người trong rừng lúc trước là người ?”

“Không tồi. Ta vốn muốn tìm Hạo Diệp hẹn hò, ai ngờ lại quên ngày đó là ngày các người họp phòng, thật là mất hứng”

Gặp ánh mắt của Bắc Đường Diệu Nguyệt gần như sắp bùng cháy. Nam Cung Lưu Giản cười nói “Cũng không sao, lần sau ta gặp lại đòi gấp bội. Chắc chắn, Hạo Diệp thật đúng chỉ là tiểu báo, lúc thân mật cũng rất vui vẻ. ta rất thích hắn ở điểm này”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhớ tới lần đó Đông Phương Hạo Diệp bị thương ở khóe môi, lại càng tức giận.

Nam Cung Lưu Giản chính là muốn làm cho hắn tức giận.

Hai người đứng cùng một chỗ, ống tay áo tung bay, tiếng gió sắc bén.

Đông Phương Diệp và đám thuộc hạ không thấy rõ động tác của bọn họ, chỉ thấy bạch, lam lần lượt thay đổi, thân ảnh không ngừng chớp lên.

Bắc Đường Diệu Nguyệt vì tán công hương mà đã mất ba thành công lực.

Cao thủ tranh chấp, tránh không được rủi ro, hướng chỉ hiện tại nội lực của y không tốt, lại bị Nam Cung Lưu Giản chọc giận, động chân hỏa.

Ngực cứng lại, khí huyết cuộn cuộn, nội tức vì thế mà hỗn loạn.

Khí trong cơ thể đều tán loạn, Bắc Đường Diệu Nguyệt nhất thời áp chế không được, phun ra một ngụm máu tươi, theo nóc nhà mà rơi xuống.

Nam Cung Lưu Giản sửng sốt chớp mắt một cái, không nghĩ một chưởng kia của mình lại có công lực đến vậy.

Đông Phương Diệp đã sớm chờ.

Bọn thị vệ cùng xông lên, bao vây Bắc Đường Diệu Nguyệt, chĩa vũ khí xung quanh.

“Bổn vương thật sự là xem thường người. Không thể tưởng tượng được là người có thể thoát khỏi thiên lao. Nhưng dù sao bây giờ người lại ở trong tay bổn vương, tốt hơn là đừng hành động thiếu suy nghĩ, bằng không trên người lại có thêm ấy vết thủng, không thể trách người khác được !”

Khóe miệng Bắc Đường Diệu Nguyệt chảy máu, sắc mặt trắng bệch.

Nam Cung Lưu Giản theo nóc nhà mà phi thân xuống dưới, cười dài nói “Tình vương phi xinh đẹp như vậy, nếu để lại một vài vết đã có thể không còn đẹp như vậy, đến lúc đó không biết Hạo Diệp có cần người nữa không ?”

“Đương nhiên sẽ không cần. Tính tình Lục đệ chỉ thích mỹ nhân” Đông Phương Diệp cười nói.

Bắc Đường Diệu Nguyệt lại nôn ra một ngụm máu, đưa tay xoa xoa, lạnh lùng nhìn bọn họ chằm chằm, nói “Chỉ dựa vào các người, muốn lấy Ngân Long lệnh của ta, chỉ sợ là không có bản lĩnh”

Đông Phương Diệp nói “Có hay không có bản lĩnh, chúng ta thử rồi sẽ biết”

Nói xong vung tay lên “Người đâu ! giải đi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thất tha thất thểu bị bọn họ đem đi.

Nam Cung Lưu Giản thấy tuy rằng y cước bộ hỗn độn, bộ dáng chật vật, lại không mất vẻ cao quý cùng tao nhã, vẻ mặt lạnh lùng như lúc ban đầu.

Người bị giải đi, Nam Cung Lưu Giản cười như không cười nhìn Đông Phương Diệp nói “Ngoại trừ tán công hương, người còn hạ hấn gì nữa”

Đông Phương Diệp mỉm cười nói “Nam Cung môn chủ nếu có hứng thú, hãy cùng bổn vương đi thăm vấn hấn”

Nam Cung Lưu Giản lần này không khỏi hồ đồ, nghe ngữ khí của hấn không khỏi nhú mào, tâm niệm vừa chuyển nói “Được, bổn tọa đi cùng người”

“Rầm” một tiếng, Đông Phương Hạo Diệp một cước đá văng cửa của ngự thư phòng.

Hoàng thượng tuy rằng từ sớm đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng vẫn bị dọa đến thất kinh.

“Hạo Hạo, người nhanh như vậy đã đến rồi ? Nhìn người bộ dáng phong trần mệt mỏi, huynh thực sự đau lòng nha ... À, dùng bữa tối không ? Trẫm sai người đi chuẩn bị ngự thiện ? Hạo Hạo, có chuyện gì chúng ta từ từ nói, cái đó là di vật của tiên hoàng, là danh kiếm trên đời, người cần thận một chút, đừng, đừng đứng gần như vậy ...”

“Hoàng huynh, giá thu thủy kiếm này ở ngự thư phòng cũng lâu quá rồi không dính máu, thật là không bết tí nào” Đông Phương Hạo Diệp gian tà cười.

Hoàng thượng trên trán toát đầy mồ hôi, tươi cười vờ vờ nói “Hạo Hạo, hoàng huynh biết sai rồi, hoàng huynh nhất định sẽ bù đắp lại cho người, người đừng, đừng kích động ..”

“Không kích động, ta không kích động”

Đông Phương Hạo Diệp mỉm cười, cười lạnh lùng, hấn chậm rãi hướng tới chỗ Hoàng thượng, đem Hoàng thượng từ từ mà ngồi xuống ghế.

Sau đó, hấn rút kiếm, đem thu thủy kiếm đến tay Hoàng thượng, sau đó một phen nắm chặt hoàng bào, chớp mắt hung tợn nói “Người mau cho ta nhanh nhanh động thủ, giải quyết cái tên Nhị ca phiến toái kia ! Bằng không ta sẽ cho người vong trần bảy ngày, sau đó cho người đi làm vợ nhỏ của thằng chăn nuôi, bán vào Vọng Xuân lâu, một ngày mười hai canh giờ không ngừng tiếp khách”

“Người dám !” Hoàng thượng biến sắc.

“Người nói ta có dám hay không !” Đông Phương Hạo Diệp hung hăng trừng mắt liếc mắt một cái, sau đó sờ hai má tuấn mỹ, xem xét toàn thân, cười *** đang nói “Chắc chắn, hoàng huynh thật không hổ danh là cửu ngũ chí tôn. Hai má tròn trịa, dáng người được chăm sóc cẩn thận, quả nhiên là cực phẩm. Bị bà hoàng tẩu Mẫu Dạ Xoa độc chiếm thật là đáng tiếc, chi bằng đến Vọng Xuân lâu tìm niềm vui.”

“Tuy rằng chỉ có bảy ngày, nhưng với thân thể của hoàng huynh, một ngày đón mười thượng khách cũng không thành vấn đề. Bảy ngày sẽ không có biết bao nhiêu vị. Ha ha, đến lúc đó hoàng huynh không chỉ có hậu cung đẹp vô số, còn có thể thượng vài nam sủng, đời người chẳng phải càng thêm tuyệt diệu sao !”

Một ngày mười người ? Hoàng thượng tái mặt, cười gượng hai tiếng “Hạo Hạo, hoàng huynh cũng là bất đắc dĩ. Phúc vương nắm trong tay ba vạn quân ở kinh thành. Lúc lâm triều, hắn ở đại điện nói bắt được Bắc Đường Diệu Nguyệt tư thông với địch có căn cứ xác thực, hiện Văn, Minh hai nước đang trong thời kỳ bất thường, trăm có thể không để hắn đi ?”

“Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Hắn sẽ không đối với người nhà như người kia, trăm đã dặn dò hắn không được tra tấn Bắc Đường Diệu Nguyệt, có thể qua hai ngày, sự tình tra rõ, lập tức thả hắn ra”

“Sẽ không tra tấn ? Người có biết trong thiên lao nhiều thủ đoạn, không tra tấn cũng như tra tấn” Đông Phương Hạo Diệp giận dữ.

“Bắc Đường Diệu Nguyệt không phải là người thường, không làm khó được hắn đâu”

“Không làm khó được hắn, nhưng làm khó con ta, cháu trai của người”

“Cái gì ?” Hoàng Thượng kinh ngạc, sững sờ một chút, hoài nghi nói “Hạo Hạo, người không làm lệ thể chứ ... ?”

Đông Phương Hạo Diệp dương dương tự đắc “Bổn vương thật tình là nhanh thể đấy ! Nói cho người biết, Diệu Nguyệt đã có cốt nhục của ta, hàng thật giá thật, đồng tẩu vô khí !”

Hoàng thượng liếc nhìn một cái, một mỗi hừ một tiếng, nhỏ giọng nói thầm “Có gì đặc biệt hơn người, chính mình còn bị người ta ăn ...”

“Người nói cái gì ?”

“Không, không có gì ... việc ấy, người xác định ?”

“Đương nhiên, mấy ngày nay, mỗi buổi sáng ta thường nhân lúc hắn không chú ý mà bắt mạch, không thể nghi ngờ ! Tuy rằng y thuật của ta không tinh, nhưng việc ấy thì vẫn phải biết !”

Hoàng thượng nghe vậy, nhú mày.

“Hoàng huynh, chuyện Nhị ca người phải sớm giải quyết đi, ta sẽ giúp người, Diệu Nguyệt ở trong tay của hắn, ta rất lo lắng”

Đông Phương Hạo Diệp nắm tay hắn, giơ thủ kiểm lên, khẩu khí hạ thấp, mê hoặc nói “Hoàng huynh, người không thể do dự. Sơ sẩy một bước, thì mất thiên hạ. Ti Hồng Dật chính là ví dụ tốt nhất !”

Hoàng Thượng sắc mặt mấy lần định từ chối, rốt cuộc cũng gật gật đầu “Được, việc này không nên kéo dài, cũng đã nhiều ngày, chúng ta liền động thủ”

8. Chương 8

Phía trước khác với địa lao, nơi này rõ ràng là gian hình phòng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt bị cảm y vệ đẩy mạnh từ phía sau, cước bộ bất ổn, lại đang mang thai.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cảm thấy chân khí trong người hỗn loạn, phân tán khắp nơi, bất luận y có điều tức thể nào cũng không được, huyết quản cùng kinh mạch như căng ra tựa hồ muốn tê liệt, làm cho y cả người toát ra mồ hôi lạnh, bụng thì lại ản ản đau.

Đông Phương Diệp cùng Nam Cung Lưu Giản tiến vào, sai người trói y vào một chiếc ghế dài, tay chân bị cột ở bốn góc, thậm chí ngay phần lưng cũng bị xiềng xích.

Đông Phương Diệp dặn dò nha dịch “Cẩn thận một chút, không được để lại dấu vết”

Nam Cung Lưu Giản khiêu khích nhìn y, nói “Ta đây cũng không còn cách nào khác. Hoàng thượng ra lệnh, không được tra tấn hửn”

Nam Cung Lưu Giản nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt cứ nhắm chặt mắt, sắc mặt tái nhợt giống như một thứ đá hoa bình thường, không khỏi nhíu mày hỏi “Người rốt cuộc đã làm gì hửn ? Bỏ tọa nhìn hửn rất là khó chịu”

Đông Phương Diệp đắc ý cười nói “Bổn vương sợ tán công hương sẽ không có tác dụng với hửn, cho nên đã hạ thêm vào trong đó một chút ly hồn. Nếu công lực của hửn thật sự không tan hết, đối phó với hửn nhất định sẽ không có kết quả. Vạn nhất không được, chân khí cũng sẽ hỗn loạn, ha ha ...”

Nam Cung Lưu Giản thầm mắng Đông Phương Diệp giả dối.

Ly hồn là một loại độc được bá đạo, làm cho người luyện võ kinh mạch và chân khí hỗn loạn, nếu như không có người kịp thời tương trợ, giúp hửn điều chỉnh nội tức ổn định, chỉ sợ qua vài canh giờ, Bắc Đường Diệu Nguyệt sẽ tẩu hỏa nhập ma, mặc dù không đến mức phải chết, nhưng võ công cũng bị phế.

Nam Cung Lưu Giản và Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng xem như có tình đồng môn, nhin không được mà nói “Người phế đi võ công của hửn, không sợ Hoàng thượng trách tội sao ?”

“Hoàng thượng chỉ nói không được dụng hình với hửn, nhưng không nói là bổn vương không thể phế võ công của hửn, hơn nữa, ta hạ hửn ly hồn xen lẫn tán công hương với một phân lượng nhỏ, nhiều lắm thì cũng chỉ làm cho hửn đau một chút, vẫn chưa đến mức phế võ công của hửn. Có điều ...” trong ánh mắt của Đông Phương Diệp hiện lên một tia hung ác “Làm cho hửn tẩu hỏa nhập ma vẫn là chủ ý ban đầu !”

Nam Cung Lưu Giản hơi kinh hãi, trầm giọng nói “Nếu hửn thật sự tẩu hỏa nhập ma, chúng ta làm sao tìm được Ngân Long lệnh của hửn ?”

Đông Phương Diệp nói “Cái này sẽ dùng thủ đoạn của bổn vương”

Nói xong thì phất tay, một gã nha dịch cầm một cái khay tiến lên, trên đó bày hơn mười cái ngân châm, cái nào cũng dài và sáng bóng, cỡ khoảng chừng bảy tấc.

Nam Cung Lưu Giản nhìn mà kinh hãi.

Hửn thường đến các gian hình phòng và cũng từng gặp qua loại hình cụ này.

Là hình phạt từ các đạo sĩ, nhất châm nhất kim đâm vào xương cốt, cái này thật sự đau, có thể bức người sống trở nên điên loạn.

Nhưng đây vẫn còn nhẹ, nếu ác hơn một chút, trực tiếp đâm vào yếu huyết của kinh mạch vận hành, làm cho vận huyết ngược lại, không quá ba canh giờ, có thể làm cho người ta chết vì nghịch huyết.

“Người uy hiếp hửn bằng cái này ?”

“Không sai”

Đông Phương Diệp đắc ý cười nói “Ta không tin dùng thức giục hồn châm này, còn có bí mật nào không thể khai. Hơn nữa loại châm này không để lại dấu vết, cho dù Bắc Đường Diệu Nguyệt thật sự tẩu hỏa nhập ma thì cũng là do hửn vận công, không liên quan gì đến ta”

Thấy Nam Cung Lưu Giản vẻ mặt có chút bất an, hỏi “Sao ? Nam Cung môn chủ cảm thấy không được ổn ?”

“Không phải” Nam Cung Lưu Giản lắc đầu, cau mày nói “Chính là Hạo Diệp kia ...”

“Nam Cung môn chủ không cần lo lắng. Chỉ cần lấy được Ngân Long lệnh, trừ khử Bắc Đường Diệu Nguyệt, lục đệ sẽ là của môn chủ”

Nam Cung Lưu Giản do dự một chút, cuối cùng cũng gật gật đầu, chậm rãi bước sang một bên.

Đông Phương Diệp lấy ra một cây rất nhỏ nhưng là một ngân châm rất dài, đi đến trước mặt Bắc Đường Diệu Nguyệt, nhìn thân hình thon dài bị trói chặt mà cười nói “Tĩnh vương phi, người nói bốn vương nên bắt đầu từ đâu trước nào ? Từ chân ? Từ tay ? Hay .. là vòng eo mảnh khảnh này ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt tuy rằng chân khí hỗn loạn, nhưng những lời vừa rồi bọn hắn nói y đều nghe được, lúc này cố gắng điều chỉnh nội tức đang điên loạn trong cơ thể, mở to mắt, thản nhiên mà liếc Đông Phương Diệp một cái, lại lẳng lặng nhắm mắt.

Đông Phương Diệp lại có cảm giác kì quái, bị y nhìn bằng một ánh mắt thản nhiên như vậy, thì trong lòng cảm thấy khó chịu, tựa như phi yến, nhanh nhẹn mà bay ngang trước mắt, lưu lại khí trời, chậm rãi tan đi, rất nhanh lại như lúc đầu.

Loại cảm giác này rất khó chịu, cứ như cách ngoa tào dương, làm cho người ta nhìn không được mà muốn hủy hoại, hận không thể lưu lại dấu vết trên mặt nước, như vậy mới có thể khoan khoái.

Trên mặt nước làm sao có thể lưu lại dấu vết ? Trên đời này, ôn nhu nhất, cũng luôn thay đổi không phải là nước hay sao ? Đông Phương Diệp mặt hung ác, giờ ngân châm lên không do dự mà đâm xuống.

“Tránh ra ! Trong tay ta là Thu Thủy kiếm, người nào dám ngăn cản bốn vương sẽ chu di cửu tộc !” Đông Phương Hạo Diệp giờ lên Thu Thủy kiếm của tiên hoàng, lạnh lùng nhìn cấm vệ quân trước mắt, phía sau lại đại quân tinh nhuệ của Đông Thiên môn.

Cấm vệ quân bị khí thế của hắn ngăn cản, lại thấy trên tay hắn là tiên hoàng ngự kiếm, nên đều lui xuống.

Đông Phương Hạo Diệp chạy vào thiên lao, tìm tới hình phòng, một cước đá tung cánh cửa.

Nam Cung Lưu Giản vốn định lẩn đi, nhưng thiên lao này có đường nào để trốn, nhất thời chậm mặt.

Căn bản Đông Phương Hạo Diệp cũng không chú ý tới hắn, toàn bộ tinh thần đều bị kích động bởi cảnh tượng trước mắt.

“Diệu Nguyệt !” Đông Phương Hạo Diệp hét to một tiếng, chạy về phía trước.

Đông Phương Diệp nghe được người bên ngoài tiến vào báo tin, chỉ kịp thời đem ngân châm rút ra, chưa kịp bỏ đi.

Đông Phương Hạo Diệp lại nhanh tay giờ cao Thu Thủy kiếm, chặt đứt dây trói trên người Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Lại nhìn thấy sợi xích quấn lấy phần thắt lưng, muốn chặt đứt nó đi, chân khí xuyên qua thân kiếm “keng” một tiếng, sợi xích bị chặt làm đôi.

Sau khi tự do, phản xạ của Bắc Đường Diệu Nguyệt là muốn đứng dậy, nhưng tay chân lại không nghe lời sai bảo, vừa mới bị động vào huyết vị căn bản máu không thể vận hành, thân thể run rẩy.

Đông Phương Hạo Diệp nhẹ nhàng ôm lấy y, nhìn thấy y cả người đều toàn mồ hôi lạnh, hai mắt nhắm nghiền, môi dưới còn lưu lại vết máu, sắc mặt tái nhợt.

Đông Phương Hạo Diệp trong lòng cảm hận, nhẹ nhàng bế y lên, xoay người bước đi.

“Khoan đã, Lục đệ, người muốn đem phạm nhân đi đâu ?” Phúc vương chặn hắn, lạnh lùng nói.

“Hắn là vương phi của bốn vương, dĩ nhiên bốn vương muốn đưa hắn hồi phủ !” Đông Phương Hạo Diệp thản nhiên nói, liếc hắn một cái.

Phúc vương cười nói “Chẳng lẽ Lục đệ đã quên, Bắc Đường Diệu Nguyệt bây giờ là phạm nhân của bốn vương”

“Chỉ cần Phúc vương có thể đưa ra căn cứ xác thực ái phi của ta có tội, bổn vương sẽ lập tức giao người lại, tùy người xử trí !”

“Nếu ta không có chứng cứ, làm sao dám đến phủ của Lục đệ bắt người !”

Đông Phương Hạo Diệp lạnh lùng cười “Trước khác nay khác, khi đó có chứng cứ, nhưng hiện tại ta không thấy”

Đông Phương Diệp sững sốt, nhất thời kinh nghi bất định đứng lên.

Đông Phương Hạo Diệp nghiêm nghị nói “Nếu không có chứng cứ, Phúc vương đó gọi là vu tội. Vu tội hoàng tộc, Phúc vương cũng biết là tội danh gì chứ ?” nói xong không hề để ý đến hắn, ôm lấy Diệu Nguyệt rời khỏi đại lao.

Đông Phương Diệp thấy lạnh toát, liền thanh quát “Hồi phủ ! Mau ! Hồi phủ”

“Diệu Nguyệt ! Diệu Nguyệt !” trong mã xa, Đông Phương Hạo Diệp lo lắng gọi tên của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt “ừm” một tiếng, không mở mắt ra được.

Đông Phương Hạo Diệp mở miệng của y, đưa viên thuốc đỏ thắm vào rồi bắt mạch, cảm thấy chân khí của y hỗn loạn, nội tức hỗn độn, lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Hỗn độn, Đông Phương Diệp ! Đông Phương Hạo Diệp trong lòng mắng, chậm rãi đem nội lực của mình đưa vào người Bắc Đường Diệu Nguyệt, nội tức ngừng rối loạn, từng chút từng chút đưa khí đạo về như ban đầu.

Cũng may Bắc Đường Diệu Nguyệt đã dùng ba, bốn thành công lực của mình để điều tức, lại thêm thân thể đặc biệt, nội tức vô lực, rất nhanh bị chủ đạo.

Sau một hồi lâu, Bắc Đường Diệu Nguyệt cuối cùng cũng chậm rãi mở mắt, liếc nhìn Đông Phương Hạo Diệp một cái.

“Diệu Nguyệt, ngươi sao rồi ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt miễn cưỡng lắc đầu, đột nhiên mi mắt nhú lại, tay đặt tại vùng bụng, vẻ mặt đau đớn.

Đông Phương Hạo Diệp cả kinh, cầm lấy tay y bắt mạch, thần sắc không khỏi biến đổi, nhắc vạt áo của y lên, chỉ thấy hai chân đã thâm màu vết máu.

Đông Phương Hạo Diệp đầu vầng mắt hoa, tâm kinh hoàng, lẩm bẩm nói “Không sao, ta đã cho người ăn được giữ thai rồi ... không sao đâu ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe thấy ba chữ “được giữ thai” thì cả người run lên, kinh hãi mà nhìn hắn.

Mã xa dừng lại trong hoàng cung, Đông Phương Hạo Diệp ôm lấy y chạy vào đại điện, kêu to “Hoàng tẩu ! Hoàng tẩu ! Mau tới cứu người !”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nằm trên long sán, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền.

“Hoàng tẩu, thế nào ? Diệu Nguyệt có làm sao không ? Hoàng tẩu ...”

“Dừng la nữa !” Thu Tử Lăng trừng mắt nhìn tiểu vương gia liếc một cái, không nhìn được mà quát một câu, ngân châm trên tay không chút do dự mà châm xuống.

Đông Phương Hạo Diệp biết nàng thành thạo trong việc châm cứu, hơn nữa cũng tin tưởng y thuật của hoàng tẩu sẽ không có vấn đề gì, nhưng không kìm chế được sự căng thẳng, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

“Hoàng tẩu, Diệu Nguyệt thế nào ?” qua hơn nửa canh giờ, hoàng hậu cuối cùng cũng châm xong, tiểu vương gia vội vã hỏi.

Đôi mi thanh tú của hoàng hậu nhú lại, nói “Không có gì nghiêm trọng”

“Vậy đứa bé ...”

“Đứa nhỏ tuy rằng tạm thời được giữ lại, nhưng thai nhi chỉ vừa được một tháng vẫn chưa được ổn định, lại gặp phải chuyện này, còn rất khó nói, phải cẩn thận điều dưỡng”

“Vậy, vậy ...”

Hoàng hậu tức giận nói “Yên tâm, có Thu Tử Lăng ta ở đây, chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho y”

“Đa tạ hoàng tẩu !” Đông Phương Hạo Diệp lúc này mới yên lòng lại, cẩn thận giúp Bắc Đường Diệu Nguyệt lau đi mồ hôi trên trán.

Tuy rằng điểm ngủ huyết để giảm đau đón khi châm nhưng Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn toát ra mồ hôi lạnh.

Hoàng hậu thu dọn đồ đạc, đứng dậy nói “Y bây giờ không nên cử động, các người trước hết cứ ở lại Hiên Vân điện đi, vương phủ gần đây bận rộn, quay về cũng thế. Ta sẽ sai người chuẩn bị chu toàn cho các người. Ta đi trước, còn lại những thương thế kia, người tự xử lý đi”

Đông Phương Hạo Diệp gật gật đầu, nhìn hoàng tẩu rời đi, sau đó cẩn thận cởi y phục của Bắc Đường Diệu Nguyệt, cẩn thận kiểm tra thương thế của y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nội tức hỗn loạn đã được hần điều tức quay về kinh mạch, còn ngoại thương thì không biết thế nào.

Đông Phương Hạo Diệp sau khi kiểm tra cẩn thận, toàn thân y có chín chỗ để lại một dấu vết nhỏ của thúc giục hần châm, bọn họ tra tấn đều nhằm vào các huyết đạo chết không đèn mạng.

Tiểu vương gia vừa đau lòng vừa căm hận, không biết hần chân khí đã hỗn loạn sao mà còn sử dụng hình phạt như vậy !

Nghĩ đến thì lại đau lòng như muốn chết đi, hận không thể đem Đông Phương Diệp thiên đao vạn quả.

Món nợ này nếu ta không đòi, thì ta sẽ không mang họ Đông Phương ! Đông Phương Hạo Diệp căm hận mà thề.

Nhẹ nhàng giúp Bắc Đường Diệu Nguyệt uống được, mỗi huyết vị đều dùng tay cẩn thận xoa bóp, sau đó cởi y phục của y, đỡ lấy nửa người của y, chậm rãi cởi ra bộ y phục đầy máu đó, thay một bộ khác sạch sẽ hơn.

Đông Phương Hạo Diệp cẩn thận nằm xuống bên cạnh y, đưa tay sờ vùng bụng rắn chắc của y, may mắn thay bảo bối vẫn còn.

Diệu Nguyệt, thật xin lỗi, để người chịu khổ rồi ... Đông Phương Hạo Diệp hôn lên đôi môi tái nhợt của Bắc Đường Diệu Nguyệt, lắng lắng ôm y vào lòng, nhẹ nhàng mà ngủ.

Không biết qua bao lâu, sắc trời dần dần sáng tỏ, tia nắng ban mai chậm rãi tiến đến.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cử động, từ từ mở mắt, cảm giác được hô hấp của người bên cạnh, nghiêng đầu nhìn, trông thấy khuôn mặt thanh tú có vẻ trẻ con.

Người này ... nước miếng chảy trên vai ta ... Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mi, trong lòng thở dài, hần rút cuộc có lớn lên không đây ...

“A a a, Diệu Nguyệt, người có đau không, có đau không hả ...” đang nghĩ ngợi, Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên nức nở, vòng tay ôm lấy y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi sửng sốt, trong lòng ấm áp, nhẹ nhàng đưa tay ...

“Ha ha, bảo bối vẫn còn, bảo bối vẫn còn, ...Ta có tiểu bảo bối với Diệu Nguyệtha ha ... Hoàng huynh, người sẽ ghen tị cho coi ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy thế, đưa tay lên mặt của tiểu vương gia, dùng sức nhéo.

“A a ... đau quá ... Ai nhéo ta vậy ?” tiểu vương gia nghiêng răng mở mắt, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

“Diệu Nguyệt, người tỉnh rồi” Đông Phương Hạo Diệp vui mừng “A a a .. đau quá ...đừng nhéo, đau quá ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, tay vẫn đang nhéo mặt hắn, đem gương mặt tiểu vương gia nhéo đến biến hình.

“Diệu Nguyệt, người vừa mới tỉnh lại, đừng quá kích động, cẩn thận thân thể ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đột nhiên nhớ tới gì đó, lập tức dừng tay, sờ lấy bụng mình.

Đông Phương Hạo Diệp xoa mặt, vội vàng nói “Người yên tâm, đứa nhỏ không sao”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe vậy, thần sắc phức tạp, nhìn hắn một cái.

“Diệu Nguyệt, người chịu khổ rồi”

Tiểu vương gia nhớ tới việc này liền cảm hận, cắn răng nói “May mắn là ta đến đúng lúc, bằng không bảo bối của chúng ta không giữ được rồi, người còn phải chịu nhiều khổ”

“Người khôi phục trí nhớ khi nào ?”

“A ? hả ?” Tiểu vương gia không hề đoán được ý lại đột nhiên hỏi ra một câu như vậy, nhất thời không biết làm sao.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hí mắt, nhẹ nhàng nói “Hiện tại tinh thần ta không được tốt, người không muốn nói cũng không sao, cho dù người có nói dối, ta cũng không còn cách nào khác. Bất quá lần sau ta hỏi rõ một lần”

Nói xong, tinh thần mệt mỏi, khép hờ mắt, mặt quay sang hướng bên cạnh.

Đông Phương Hạo Diệp trong đầu lập tức cẩn thận phân tích, bây giờ thẳng thắn vẫn tốt hơn.

Vì thế thật cẩn thận mà nhỏ giọng nói “Người phát hiện từ khi nào ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thần nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, nói “Từ lúc Đông Phương Diệp muốn bắt ta đi”

Tiểu vương gia nhớ lại, khi đó vì nhắc nhở Đông Phương Diệp là phủ đệ do tiên hoàng ngự ban.

Vì vậy nên mới bị phát hiện ... Nhìn thần sắc Bắc Đường Diệu Nguyệt tái nhợt, Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy áy náy, , nhỏ giọng nói “Diệu Nguyệt, ta cho người biết, người cũng không nên tức giận. Ta ... ta Kỳ thật ta mất trí nhớ đến ngày thứ bảy thì đã nhớ lại ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi chấn động “Thất ngày vong trần ?”

“ Ừ”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cười khổ “Người vẫn lừa gạt ta. Buồn cười, vậy mà ta vẫn tin là thật”

“Không phải, không phải ! Không phải ! Ta ... ta ...” Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên không nói được nữa, bởi vì đúng là hắn lừa y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt quay mặt đi không hề nhìn hắn, thần nhiên nói “Ta mệt rồi, muốn ngủ một chút, người đi đi”

“Ta, ta ...” Đông Phương Hạo Diệp chân tay luống cuống muốn nói gì với y, nhưng miệng lại lắp bắp không nói được.

Bất đắc dĩ thở dài, ảm đạm bò xuống giường nói “Diệu Nguyệt, người nên nghỉ ngơi cho khỏe, ta sẽ trở lại thăm người”

Tiểu vương gia đi từng bước vừa đi vừa quay đầu lại mà rời khỏi tầm cung.

Hắn chưa thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt như thế bao giờ, hai tay nắm chặt thành hai nắm.

Tại kinh thành bậc nhất này, nơi xa hoa nhất, xa xỉ nhất, nơi có nhiều mỹ nhân nhất chính là – Vọng Xuân lầu.

Lúc này Đông Phương Hạo Diệp đang ngồi bên cạnh người mà ai cũng thèm thuồng, hy vọng xa vời, ngưỡng mộ là Văn Quốc đệ nhất mỹ nữ – Thủy Liên.

“Người sao vậy ? Vẻ mặt bị thương quá !” Thủy Liên không chút khách khí mà khinh hấn.

“Tên họ Thủy kia, trước mặt chủ người cũng nên khách khí một chút” Đông Phương Hạo Diệp vô tình trừng mắt liếc nàng một cái.

“Ôi, lúc này mới nhớ mình là môn chủ sao ?” Thủy Liên quẹo rũ vuốt ve mái tóc như mây, nói “Cũng không muốn nghĩ tới là ai làm cho một tuyệt thế giai nhân, đại tướng quân của Đông Thiên Môn, đêm qua phải lén lút dò thám Phúc vương phủ”

Đông Phương Hạo Diệp nhớ tới việc này, vội vàng thay đổi sắc mặt mà cười cười, rót một chén trà đưa đến trước mắt nàng, nói “Thủy tướng quân vất vả ! Thủy tướng quân uống trà !” Nếu đêm qua không có Thủy Liên thừa lúc bọn họ đang thẩm tra Bắc Đường Diệu Nguyệt mà theo lời Đông Phương Hạo Diệp lén vào vương phủ tìm ra chứng cứ xác định tội của Bắc Đường Diệu Nguyệt, cho dù Đông Phương Hạo Diệp trên tay có Thu Thủy kiếm của tiên hoàng đến đại lao cứu người cũng không được. Cuối cùng, bây giờ đã không còn lo lắng gì nữa.

“Không dám !”

Thủy Liên đắc ý bưng khay lên, nói “Đông Phương Diệp bị ta mê hoặc làm ra những điều bừa bãi. Ta chỉ đến làm khách của vương phủ một chuyến, nhân tiện thăm dò tất cả môn đạo. Ha ha, tên kia tuy có một chút đầu óc, nhưng Đông Phương huynh đệ các người đều có chung một điểm – háo sắc”

Nói xong, kiêu mị liếc mắt nhìn tiểu vương gia.

“Trong lòng ta chỉ có một mình ái phi ! Tuy rằng hấn là nam nhân, nhưng người cũng đừng nghĩ sẽ mê hoặc được ta” Đông Phương Hạo Diệp lời lẽ đanh thép nói.

“Mê hoặc người ? Phi ! Tiểu hài tử, người nằm mơ đi !” Thủy Liên lườm hấn một cái, vẻ mặt khinh thường.

A a – tiểu hài tử ? Tiểu vương gia thân là môn chủ của thiên môn mà lại bị coi là một tiểu hài tử.

Đông Phương Hạo Diệp bị phần không thôi, tức giận mà trừng mắt nhìn nàng, nhưng lại không giống bình thường đứng lên tranh cãi cùng nàng.

Thủy Liên là đại tướng quân của Đông Thiên Môn, chỉ dưới một người mà trên vạn người.

Môn hạ của Đông Thiên Môn tại tất cả các tử lâu, kỹ viện, sông bạc, trà phường, đều do nàng quản lý.

Nếu làm cho nàng nóng giận, để nàng chạy theo người khác, tiểu vương gia đến lúc đó khóc cũng không kịp.

“Còn món đồ đó ?” Tiểu vương gia nhẩn nhện không cùng nàng so đo, đưa tay đòi một vật.

Thủy Liên lấy trong tay áo ra một món đồ, đưa cho hấn.

Đông Phương Hạo Diệp nhận lấy tin hàm có thể chứng minh Bắc Đường Diệu Nguyệt “Thông đồng với địch bán nước”, cũng không thèm nhìn tới, vút vào lư hương bên cạnh, nhìn nó từ từ hóa thành tro bụi.

Thủy Liên nói “Người không xem qua sao ?”

“Có gì để xem. Chứng cứ là giả, nên thủ tiêu sớm”

“Nếu như đó là thật ?”

Đông Phương Hạo Diệp liếc mắt nhìn nàng “Làm sao người biết ? Bỏn tọa nói nó là giả thì là giả”

Thủy Liên nhìn hấn, thở dài một tiếng “Người si tình với Bắc Đường Diệu Nguyệt như thế, lại không biết hấn đối xử với người thế nào ?”

Đông Phương Hạo Diệp thở dài nói “Đại khái là yêu hận đan xen”

Thủy Liên mở đôi môi mọng đỏ, u oán nói “Có ta là một tuyệt thế mỹ nữ bên cạnh người, còn người lại đi thích một nam nhân, thật là không biết nhìn người”

“Đại tỷ, người đừng có chọc ta” tiểu vương gia vô lực mà liếc nhìn nàng, gục xuống bàn thở dài một tiếng “Ai ... Ta cũng không còn cách nào khác, thích một người không thể tự mình làm chủ được”

Thủy Liên nhu mày hỏi “Vậy còn Phúc vương, người định xử lý thế nào ?”

“Hắn ? Hừ ! Người không phải đã đem chứng cứ xác minh hắn mưu phản giao cho Hoàng Thượng rồi sao ? Cứ để hoàng huynh lo liệu được rồi, chúng ta gấp làm gì”

Thủy Liên cười khanh khách nói “Cứ để cho Hoàng Thượng xử trước, người lại giậu đổ bìm leo, thật là tiện cho người. Thật không hổ danh là môn chủ của Đông Thiên Môn. Thật là gian xảo !”

Tiểu vương gia nghi hoặc mà nhìn nàng nói “Người đang khen ta sao ?”

“Dĩ nhiên”

Thủy Liên nháy đôi mắt to tròn “sùng bái” nói “Lúc Bắc Đường Diệu Nguyệt về lại Minh Quốc là cơ hội cho người thực hiện kế hoạch thất ngày vong trần, làm cho tất cả mọi người tưởng rằng người thật sự mất trí nhớ, lơ là cảnh giác.

“Lại ngăn chặn tất cả các liên hệ của Bắc Đường Diệu Nguyệt với Minh Quốc, mặc kệ Phúc vương khuếch trương thế lực, lấy tĩnh chế động, lấy lui để tiến, cuối cùng một lưới bắt hết, một lần hành động phải được tất cả”

Tiểu vương gia nghe nàng như châm chọc, mặt nhăn lại nói “Thủy Liên, người rốt cuộc muốn nói cái gì ?”

Thủy Liên tươi cười rồi nghiêm mặt nói “Môn chủ, người có nghĩ tới hay không, nếu việc này của người để cho Bắc Đường Diệu Nguyệt biết, hắn có thể tha thứ cho người sao ?”

Đông Phương Hạo Diệp nhảy dựng lên “Ý người là gì ?”

“Thuộc hạ chỉ muốn nhắc nhở người, Bắc Đường Diệu Nguyệt cho dù thế nào thì cũng là người của Minh Quốc, là người của dòng họ Bắc Đường, là môn chủ của Bắc Thiên Môn. Dù hiện tại hắn và người sống cùng một chỗ, cũng không nhất định ...”

“Đủ rồi ! Đừng nói nữa ! Chuyện này không cần người nhiều lời”

“Người không cần ta nói, thì trong lòng người sẽ không nghĩ như vậy sao ?” Thủy Liên vẫn tiếp tục hăm dọa.

“Thủy Liên, người cần rõ”

“Ta cũng làm cần cho người thấy !” Thủy Liên hừ lạnh một tiếng, nói “Người cho rằng Bắc Đường Diệu Nguyệt vì vậy mà thích người sao ? Người nói thích hắn, mà sau lưng lại làm ra những chuyện như vậy ? Hắn có thể sao ?”

Đông Phương Hạo Diệp bị nàng chọc cho tức giận đến run người, lại không nói đến chuyện bắt bẻ, rất nhanh hai tay nắm chặt thành nắm đấm, run người một lúc lâu, mới nghẹn ra một câu “Y và ta không giống nhau ...”

Đúng vậy, hắn biết, hắn và Bắc Đường Diệu Nguyệt không giống nhau.

Bắc Đường Diệu Nguyệt là một người bề ngoài lạnh nhưng bên trong lại rất dễ mềm lòng, tuy rằng mỗi lần y trả lời rất lạnh lùng, nhưng Đông Phương Hạo Diệp biết y sẽ không làm tổn thương đến mình, bằng không y có rất nhiều cơ hội để hạ thủ với mình, làm gì vẫn ngấm ngấm chịu đựng đến giờ.

Nhưng tính cách của hắn và mình trái ngược nhau ...

“Nếu thất ngày vong trần cả đời này không được giải thì tốt rồi ...” Đông Phương Hạo Diệp thì thầm tự nói, bỗng nhiên từ từ đau buồn, hai mắt nháy liên tục, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

Thủy Liên chưa thấy bộ dáng này của hắn bao giờ, sợ tới mức sững sốt, ngây người một lúc lâu, tài hoa này giờ biến đâu mất, nói “Môn chủ, người khóc cái gì ?”

“Đừng gọi ta là môn chủ !” Đông Phương Hạo Diệp không kiềm được nước mắt mà rơi xuống.

Hắn càng nghĩ càng thương tâm, khóc thút thít nói “Ta không bao giờ ... muốn làm môn chủ gì cả. Ta cho đến bây giờ vẫn không muốn làm ! Ta chỉ vì hắn ! chỉ là vì hắn ! Hu hu ...” Tiểu vương gia đột nhiên gục đầu xuống bàn, lớn tiếng khóc y như một đứa trẻ.

9. Chương 9

Thủy Liên Nhi vừa sợ vừa giận, chân tay luống cuống mà ngẩn ngơ đứng một bên, qua một hồi lâu Thủy Liên Nhi mới phản ứng lại, tiến lên nói nhỏ “Vương gia, sao vậy ?”

“Hu hu hu Nếu Diệu Nguyệt thực sự không cần ta thì làm sao đây ?”

“Ta làm sao biết”

Thủy Liên Nhi tức giận nói, nhìn thấy bộ dáng chịu đả kích của tiểu vương gia.

Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng gõ, một người đẩy cửa bước vào.

Thủy Liên Nhi thấy người kia, sững sốt một chút, hơi cúi xuống, hành lễ nói “Nam Cung môn chủ”

Nam Cung Lưu Giản gương mặt tuấn lãng mang theo nụ cười ấm áp, nhìn nàng gật đầu, ánh mắt chuyển sang Đông Phương Hạo Diệp, kinh ngạc nói “Người khóc ?”

“Ai cần người quan tâm !” Đông Phương Hạo Diệp lau đi dấu vết trên mặt, giọng khàn khàn lạnh nhạt nói “Đại ân nhân Nam Cung môn chủ, sao lại không đến cùng Nhị vương gia ?”

“Ta....” Nam Cung Lưu Giản nhìn Thủy Liên Nhi liếc mắt một cái.

Thủy Liên Nhi nhận thức được lập tức lui ra, đóng lại cửa phòng.

“Hạo Diệp, thực xin lỗi. Tội hôm qua ta không phải cố ý ...”

Đông Phương Hạo Diệp cười lạnh “Người không cố ý, cũng là cố tình ! Thế nào ? Nhìn thấy Diệu Nguyệt bị dụng hình, người dắc ý lắm phải không ?”

“Người nghĩ rằng ta là loại người này sao ?” Nam Cung Lưu Giản tức giận, ánh mắt toát ra vẻ thống khổ.

Đông Phương Hạo Diệp cũng thấy ngữ khí mình quá nặng, nhưng nghĩ đến Bắc Đường Diệu Nguyệt phải chịu khổ, ngay cả đứa nhỏ của bọn họ thiếu chút nữa cũng mất đi thì không thể nuốt nổi cơn giận, liền lạnh mặt không thèm để ý tới hắn.

Nam Cung Lưu Giản hít sâu rồi thở dài một tiếng nói “Hạo Diệp, người quả nhiên thích hắn”

“Ta không thích y mà là ta yêu y”

Nam Cung Lưu Giản sắc mặt tái nhợt “Vì sao ? Vì sao lại là hắn ?”

“...không có lý do, từ lần đầu tiên ta thấy y, ta chỉ biết có y !” Đông Phương Hạo Diệp thần sắc thản nhiên, thấp giọng nói “Lưu Giản, ta không nghĩ sẽ lừa gạt người nữa. Ta thích Diệu Nguyệt, ta yêu y !”

Nam Cung Lưu Giản trầm mặc một lúc lâu “Bắt đầu từ khi nào ?”

Đông Phương Hạo Diệp không lên tiếng.

Nam Cung Lưu Giản nhìn thẳng hắn, cắn răng nói “Ta tình nguyện cho người lừa gạt ta ...”

Đông Phương Hạo Diệp thở dài một tiếng “Lưu Giản, ta nên nói sớm cho người, chúng ta không có khả năng, vì cái gì mà nhiều năm qua người vẫn không từ bỏ ý định”

Nam Cung Lưu Giản ngồi chờ ở ghế, mặt không chút thay đổi.

“Lưu Giản, hiện giờ ngươi cũng biết y đối với ta rất quan trọng, nên ngươi không cần phải lặp lại chuyện hôm qua lần nữa, nếu không, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi !”

Nam Cung Lưu Giản tự giễu mà cười nói “Ta làm cái gì ? Ngươi bảo ta đi mượn sức của Đông Phương Diệp, cho hắn rơi vào mê trận, xúi giục hắn tạo phản, hư dữ ủy xà, việc đó ta làm không đúng sao ?”

Đông Phương Hạo Diệp nghiêm mặt nói “Ngươi làm đúng ! Nhưng ngươi không nên đả thương Diệp Nguyệt, lại càng không nên thấy hắn bị dụng hình mà bỏ mặc”

Nam Cung Lưu Giản gắt gao nhìn hắn “Ngươi nói như vậy đối với ta thật không công bằng”

“Có lẽ” Đông Phương Hạo Diệp buông tay nói “Công bằng hay không trong lòng ngươi biết rõ. Tình yêu là ích kỷ, lòng ta chỉ có Diệp Nguyệt, cái gì cũng muốn vì y mà suy nghĩ”

Nam Cung Lưu Giản nhin không được, giọng căm giận nói “Ngươi là tiểu hồ ly không có lương tâm”

“Ngươi không phải đã sớm biết sao ?” Đông Phương Hạo Diệp thở dài, thừa nhận nhiều năm qua đã không ít lần lợi dụng hắn.

Nam Cung Lưu Giản đột nhiên cười nói “Được lắm ! Ngươi trong lòng chỉ có Diệp Nguyệt, cái gì cũng đều vì hắn mà nghĩ, nhưng không biết hắn đối với ngươi cũng như vậy sao ?!”

Đông Phương Hạo Diệp nhíu mi “Ngươi có ý gì ?”

Nam Cung Lưu Giản không nói gì, đột nhiên ra tay điểm huyệt đạo của Đông Phương Hạo Diệp.

“Hạo Diệp, tâm ý của ta đối với ngươi chắc ngươi hiểu được. Chỉ có ta mới là thứ để ngươi nghĩ đến”

Đông Phương Hạo Diệp hoàn toàn không phòng bị, không khỏi lắp bắp kinh hãi, trừng mắt nhìn hắn nói “Lưu Giản, ngươi làm cái gì, a ...a ...” lời còn chưa kịp nói xong, đã bị Nam Cung Lưu Giản ngăn chặn.

Cách hắn hôn thật khác với Bắc Đường Diệp Nguyệt, mãnh liệt lạ thường mà nồng nhiệt, mạnh mẽ mà tấn công Đông Phương Hạo Diệp.

Đông Phương Hạo Diệp bị hắn hôn đến sắp không thở được, hoàn toàn không thể phản ứng, chỉ cảm thấy tay hắn đang dần tiến vào cơ thể mình.

Hỗn trưởng ! Hắn ghen đỏ mặt, đột nhiên thân thể nhoáng lên, trời đất ngã nghiêng, bị Nam Cung Lưu Giản ôm đến giường.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì” Đông Phương Hạo Diệp phục hồi lại tinh thần, kêu to không ổn, thầm mắng mà nhìn Nam Cung Lưu Giản bỏ đi áo khoác, sải bước đến giường.

Nam Cung Lưu Giản ảm đạm cười “Hạo Diệp, ta biết ngươi không muốn nằm dưới người khác. Chỉ cần ngươi thích, ta nguyện ý sẽ để cho ngươi làm”

Đông Phương Hạo Diệp hoảng hốt nhìn hắn, cố gắng trấn tĩnh nói “Lưu Giản, ngươi bình tĩnh một chút ...”

“Ta đã bình tĩnh lâu rồi”

Nam Cung Lưu Giản lại cười, cởi bỏ y phục của hắn, chậm rãi ngâm lấy hạ thân của hắn.

Đông Phương Hạo Diệp chỉ cảm thấy trong đầu ‘vù vù’, trong nháy mắt hoàn toàn không thể tự hồi.

Hơi nóng của thân thể, cho dù không muốn, cũng không thể tự chủ việc nơi đó mẫn cảm.

“Không cần như vậy ! Lưu Giản, không cần như vậy !” Hắn hoảng loạn mà kêu to, thân thể cùng đầu óc tựa hồ như tách rời, hoàn toàn trái ngược với ý nguyện của chủ nhân, không ngừng nghênh hợp với động tác của Nam Cung Lưu Giản.

“A.....” Đông Phương Hạo Diệp không thể tự hồi, rốt cuộc hét lên mà phóng ra.

Hắn ngã xuống trên gối mềm, hương thơm hơi thở nồng đậm cùng hương vị *** hỗn độn, làm cho hắn nhất thời hoảng hốt.

Tại sao ? Lưu Giản ... tại sao lại làm như vậy ?

“Sao lại khóc ? Sao ngươi không vui ?” Ngón tay thon dài của Nam Cung Lưu Giản xoa hai gò má của hắn, nhẹ nhàng lau đi nước mắt.

“Không cần làm như vậyLưu Giản, ta sẽ hận ngươi !” Đông Phương Hạo Diệp cắn răng, đôi mắt đỏ rực. Nam Cung Lưu Giản nhẹ nhàng cười, vẻ mặt có chút ảm đạm.

Hắn cúi xuống hôn hai gò má, nói nhỏ “Ta tình nguyện để ngươi hận ta, cũng tốt hơn trong lòng không có ta ...”

“Ta có cái gì tốt ? Vì sao lại là ta ?” Đông Phương Hạo Diệp rốt cuộc không nhịn được mà hỏi ra nghi hoặc trong lòng bấy lâu.

“Bắc Đường Diệu Nguyệt có gì tốt ? Vì sao lại là hắn ?” Lưu Giản hỏi lại, Đông Phương Hạo Diệp không thể trả lời.

Đúng vậy, không có lý do gì.

Có lẽ, năm đó, trong nháy mắt sắc đẹp không mê người thì người cũng tự mê, trên đời này sao lại có mỹ nhân như vậy, cho dù Bắc Đường Diệu Nguyệt thế nào thì cũng luôn xuất chúng thoát tục, lỗi lạc tuyệt lệ, nhưng còn mình xuất thân từ hoàng cung, con cháu dòng dõi quý tộc cũng chưa từng thấy qua mỹ nhân như vậy, vì sao mà mê say Bắc Đường Diệu Nguyệt ? Năm đó chỉ vốn vẹn vài ngày, lại có thể làm cho hắn trong lòng lập lời thề chung thân.

Vì sao ? Vì sao chứ ? Đông Phương Hạo Diệp cũng không thể hiểu được.

“Thế nào, vừa rồi có thoải mái hay không ?” Nam Cung Lưu Giản bỗng nhiên thổi vào tai hắn một luồng gió nóng.

“Nói cho ta biết, Bắc Đường Diệu Nguyệt có làm gì ngươi không ?” Đông Phương Hạo Diệp nhắm mắt, không thèm nhìn.

Nam Cung Lưu Giản cười khê, dùng đầu lưỡi khiêu khích lỗ tai hắn.

“Đủ rồi ! Nam Cung Lưu Giản ngươi mau dừng lại ! Dừng lại !” Đông Phương Hạo Diệp đột nhiên biến sắc, thấp giọng gào.

Từ đáy mắt Nam Cung Lưu Giản hiện lên một tia quỷ dị, ghé vào lỗ tai hắn cười khê “Hạo Diệp, làm cho ta xem, Diệu Nguyệt yêu ngươi sâu đậm đến mức nào”

Đông Phương Hạo Diệp mở to hai mắt, dùng sức trừng mắt nhìn hắn.

Nam Cung Lưu Giản, ngươi rốt cuộc an bài cho ta tiết mục như thế nào ?

Cửa phòng mở ra, mấy người lướt qua bình phong, nối đuôi nhau mà bước vào.

Trong phòng khói nhẹ mật mù, kỹ viện đặc biệt có thục giục tình hương, đúng giờ sẽ tự khắc nóng rực.

Tấm màn che tinh xảo buông, bên trong sa trướng, hai thân ảnh quấn lấy nhau như ẩn như hiện.

Nữ tử đứng đầu biến sắc, vung tay lên, màn che lập tức bay lên, cảnh tượng bên trong không thể nào che dấu.

Tất cả mọi người đều không thể nói.

“Hoàng, hoàng tẩu ...” Đông Phương Hạo Diệp đặt Nam Cung Lưu Giản ở trên người, xấu hổ ngẩng đầu, thoáng nhìn thân ảnh phía sau hoàng hậu, sắc mặt lập tức tái nhợt, không thể nói rõ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt trầm tĩnh, lại tái nhợt như tuyết, lạnh lùng nhìn hắn.

“Ngươi đang làm cái gì !” Thu Tử Lăng xanh mặt, lớn tiếng quát.

Đông Phương Hạo Diệp mở miệng nhưng lại không thể nói được.

Nam Cung Lưu Giản nâng thân mình ôm lấy hân, nói “Làm cái gì mà Hoàng hậu nương nương cũng không nhìn ra sao ? Lúc này mà quấy rầy người khác thật không tốt lắm đâu”

Hai người tuy rằng y phục cởi một nửa, phần che phần đây, nhưng ngược lại càng làm cho người khác nghĩ sâu xa.

Huống chi đời Nam Cung Lưu Giản đang gắt gao để trên lưng Đông Phương Hạo Diệp, phạm là người nào có đầu óc đều nhìn ra được bọn họ đang làm gì.

“Nam Cung môn chủ, thỉnh tự trọng !” Thu Tử Lăng khí giận xuất hiện.

Nhìn bọn hân như vậy, biết chuyện tốt vẫn chưa xong, nàng tự giữ thân phận, bất luận thế nào cũng không thể tính sổ với tiểu vương gia tại đây, quát khê nói “Đông Phương Hạo Diệp, người mau đi theo ta !”

“Ta, ta...” Đông Phương Hạo Diệp khóc không ra nước mắt.

Ta ra không được mà Thủ pháp điểm nguyệt của Nam Cung Lưu Giản đặc biệt, hân không thể giải được.

Hơn nữa hân lại bị Lưu Giản ôm lấy, cho dù không điểm nguyệt cũng không thể thoát được.

“Nương nương, nếu Vương gia cùng Nam Cung môn chủ chuyện tốt vẫn chưa xong, chúng ta không nên quấy rầy, vẫn là cáo từ tốt hơn”

Thanh âm Bắc Đường Diệu Nguyệt thản nhiên quanh quẩn trong không khí, nghe không có một tia cảm xúc.

“Diệu Nguyệt, người ...” Thu Tử Lăng muốn nói cái gì, nhưng lại thấy thần sắc Bắc Đường Diệu Nguyệt đông lạnh, lại nén trong lòng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thản nhiên nhìn lướt qua hai người, chậm rãi hướng ra cửa, bỗng nhiên hơi quay đầu, để lại một câu “Các người cứ tiếp tục”

Thu Tử Lăng nhìn Đông Phương Hạo Diệp liếc mắt một cái, mím môi, tức giận hừ một tiếng, theo Bắc Đường Diệu Nguyệt ra ngoài.

Mấy người tới nhanh rồi cũng đi mau, chỉ bằng thời gian uống chén trà nhỏ, bên trong lại im lặng.

Đông Phương Hạo Diệp để tùy ý Nam Cung Lưu Giản ôm, trong đầu mờ mịt.

Câu cuối cùng của Bắc Đường Diệu Nguyệt, làm cho hân như một cái xác không hồn.

Nam Cung Lưu Giản không biết khi nào đã nhẹ nhàng giải huyết đạo.

Đông Phương Hạo Diệp chậm rãi ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt ngồi bên giường, vẻ mặt mờ mịt.

Không biết qua bao lâu, mới phát hiện trên mặt đã đầm nước.

“Ha ha, Lưu Giản, người nghe gì không ?”

“Được”

“Hân nói chúng ta cứ tiếp tục...”

“Phải”

“Hân nói chúng ta cứ tiếp tục ... chúng ta cứ tiếp tục ...”

Nam Cung Lưu Giản thấy vẻ mặt của hân thờ dài nói “Người khóc cái gì ? Chúng ta giống như không làm cái gì sao”

Đông Phương Hạo Diệp thay đổi sắc mặt, ghen ngào mà trừng mắt nhìn tên chủ mưu “Người vừa lòng chưa ? Diệu Nguyệt hiểu lầm ta, không bao giờ ...tha thứ cho ta nữa ... mục đích của người đạt được rồi ... người còn ở đây làm gì ?”

Nam Cung Lưu Giản nói “Ta chỉ muốn cho người biết, chỉ chứng kiến trước mắt cũng không hỏi một tiếng đã định tội người, có thể thấy được căn bản trong lòng hân không có người, bằng không sao lại không để ý”

Đông Phương Hạo Diệp sắc mặt đã tái nhợt dần dần trở nên trắng bệch.

Hắn không nói gì, ngầy người một lát, chậm rãi tháo hạ thắt lưng.

Nam Cung Lưu Giản hoảng sợ “Hạo Diệp, ngươi làm sao vậy ?”

“....Ta sẽ đếm”

“Đếm cái gì ?”

Đông Phương Hạo Diệp cúi đầu nói “Ta sẽ đếm, lòng ta đã tan nát thành bao nhiêu mảnh ...”

Nam Cung Lưu Giản tựa hồ có thể nghe thấy tiếng khóc từ đáy lòng hắn, trầm lặng khiến người khác tan nát cõi lòng.

Qua thật lâu, Nam Cung Lưu Giản nói nhỏ “Ngươi thực sự thích hắn như vậy ?”

Đông Phương Hạo Diệp không nói gì.

Nam Cung Lưu Giản yên lặng đứng dậy, chậm rãi mặc quần áo, chuẩn bị xuống giường rời đi.

Đông Phương Hạo Diệp gọi hắn “từ từ”

“Gì chứ ? Muốn ta cùng làm sao ?” Nam Cung Lưu Giản lắc lơ cười.

“Thieu tình là cái gì ? không cùng nam nhân mập hợp giải được không ? Đã trúng độc lại còn phô trương, không biết sống chết !” Đông Phương Hạo Diệp tức giận mà nhìn hắn, nghĩ hắn không nhìn ra được sao.

Thieu tình là một loại xuân dược và cũng là độc dược.

Lúc đầu, người bào chế ra nó, là vì chất độc hành hạ, dục hỏa thieu tâm cũng không cùng nữ nhân mập hợp.

Hơn nữa, người luyện võ mà chịu sự giày vò cuối cùng sẽ dẫn đến bạo loạn nội tức mà chết, bằng không cả đời cũng không thể mập hợp.

Độc này cũng không có giải dược, bởi vì người bào chế ra nó vốn xuất phát từ lòng ghen tị ác độc, dục tình tới vạn kiếp bất phục, cho nên chưa từng lưu lại cơ hội nào.

Ai ngờ mười năm sau, một người trúng độc lại cùng nam nhân mập hợp, nhưng việc ngoài ý muốn, lại giải được độc tính, mọi người mới biết được giải pháp này.

Đông Phương Hạo Diệp tuy rằng tức giận Nam Cung Lưu Giản vì đã châm ngòi mối quan hệ giữa hắn với Bắc Đường Diệu Nguyệt, nhưng hắn và Nam Cung Lưu Giản cũng đã có bao năm tình nghĩa, không thể không để ý.

Nếu biết hắn trúng độc, giúp hắn giải thì thật là tốt.

Nam Cung Lưu Giản nói “Ngươi có thể giải được không ? Hay là ngươi phải ...cùng ta ...”

“Ta tự nhiên có cách để giải. Nếu ngươi thật muốn làm ta sẽ tìm người cho ngươi thượng, Vọng Xuân lâu có rất nhiều tiểu quan”

Nam Cung Lưu Giản trừng mắt liếc hắn một cái.

Đông Phương Hạo Diệp kéo nhẫn tử thứ hai bên trái, lấy ra một bình dược, ném cho Nam Cung Lưu Giản, nói “Vận khí ngươi tốt, thieu tình này hai năm trước ta đã tạo được giải dược, cứu ngươi một mạng”

Nói xong liền liếc mắt nhìn hạ thân của Nam Cung Lưu Giản, cười nói “Ta nói sai rồi, không phải cứu ngươi một mạng, mà là cứu con ngươi một mạng”

Hắn xuống giường sửa sang lại quần áo, Nam Cung môn chủ quần áo chỉnh tề, nhưng sắc mặt tái nhợt.

Đông Phương Hạo Diệp hỏi “Ngươi tại sao lại bị Đông Phương Diệp phát hiện ?”

Nam Cung Lưu Giản băng quơ nói “Đây là chuyện của chúng ta, ta sẽ tự điều tra rõ ràng”

“Thì ra có người là nội gián”

Đông Phương Hạo Diệp cười lạnh “chúng ta đúng là đồng bệnh tương liên”

Tiểu vương gia đương nhiên biết, Bắc Đường Diệu Nguyệt không thể trùng hợp mà xuất hiện ngay lúc này, hẳn càng tin rằng không phải do Nam Cung Lưu Giản dẫn y tới, bởi vì sau khi hắn đưa Bắc Đường Diệu Nguyệt đi, Nam Cung Lưu Giản đã cùng Đông Phương Diệp quay về vương phủ.

Mặc dù không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, Nam Cung Lưu Giản hiển nhiên bị Đông Phương Diệp ám toán, hạ thiêu tình, ngay tức khắc chạy thoát rồi đến Vọng Xuân lâu, trong tình huống đó, tuyệt đối không có thời gian để báo tin cho Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Kỳ thật là ai thì trong lòng Đông Phương Hạo Diệp đã biết, bất quá trước khi quyết định, vẫn là giải quyết chuyện Đông Phương Diệp là quan trọng.

“Chuyện của các người, ta mặc kệ, nhưng có một chuyện người cần phải giải thích, vì sao người lại trúng thiêu tình ?” Nam Cung Lưu Giản trầm ngâm nói “Tối đêm qua, Đông Phương Diệp rõ ràng không có biểu hiện gì, nhưng sáng nay thái độ đột nhiên thay đổi. Lòng ta sinh nghi nhưng không biết được hắn đã hạ độc. Đông Phương Diệp quả nhiên không phải là loại người làm đại sự, gặp biến cố liền vội vã xuống tay, thiếu kiên nhẫn và dũng khí”

Đông Phương Hạo Diệp cười lạnh “Quả thật như thế. Nhưng, hắn lại có thể dùng người để thử quan hệ của ta, so với trong tưởng tượng cũng thông minh một chút. Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, người đi đi”

Đông Phương Hạo Diệp hạ lệnh trục khách.

Nam Cung Lưu Giản cười cười, nói “Chúng ta vẫn là bằng hữu chứ ?”

Đông Phương Hạo Diệp lạnh lùng phát ra hai chữ “Cút đi”

Nam Cung Lưu Giản cười ha hả, xoay người đi. Phất tay, không hề lưu luyến si mê lúc trước.

Nam Cung Lưu Giản đi rồi, Đông Phương Hạo Diệp trong phòng ngơ ngác một lúc lâu, đột nhiên một cước đá lư hương, đem mọi thứ trong phòng đập nát.

“Người phát điên gì vậy ?” Thủy Liên Nhi bước vào kinh hãi nhìn hằm.

Nhìn quanh bốn phía, cảnh tượng trong phòng như có cuồng phong cuốn qua, sao còn lộng lẫy đẹp đẽ như trước.

Đông Phương Hạo Diệp trong lòng bị đè nén, lúc này phát khí, càng cảm thấy hư không.

Ngồi ở mép giường, xoa thái dương, mệt mỏi nói “Thủy Liên Nhi, không cần để ta biết người phản bội lần nữa! Nếu còn lần sau, sẽ không bỏ qua như lần này !”

Thủy Liên Nhi sững sốt một lát, thở dài “Ta không nghĩ sự tình lại trở nên như vậy. Hôm nay, ta hẹn Bắc Đường Diệu Nguyệt đến, thật là có chuyện muốn nói với y, không biết Nam Cung môn chủ lại ...”

“Không cần giải thích” Đông Phương Hạo Diệp vô lực mà phất tay, nói “Dù sao mọi chuyện cũng như người mong muốn. Cho dù Lưu Giản không đến, người cũng sẽ làm vì cầu kết quả này”

Thủy Liên Nhi trầm mặc.

Đông Phương Diệp cúi đầu nhìn tay mình, lòng bàn tay trắng nõn, rỗng tuếch.

Cho dù hắn có cố gắng thế nào, cũng không nắm được thứ gì.

Diệu Nguyệt, người đến cuối cùng vẫn rời xa ta ?

“...ta không rõ, vì sao ta không thể thích Diệu Nguyệt ? Vì sao lại không thể cùng sống với y ? Cho dù y không thích ta, nhưng ta thích y vẫn còn chưa đủ sao ? ta phải làm như thế nào, mới có thể có được y ?”

“Môn chủ ...” Thủy Liên Nhi nhìn thấy bộ dạng của hắn mà không khỏi thương tiếc, đi đến bên người hắn, nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng, cúi đầu thở dài nói “Thích, không phải một người là có thể”

Đông Phương Hạo Diệp cả người chấn động, nước mắt cho dù không muốn cũng tự trào ra.

Hắn mở miệng hút lấy không khí, cố nén không cho nước mắt rơi xuống.

Thích, không phải một người là có thể, chuyện này hắn đã sớm biết từ trước.

Chỉ là, hắn không cam lòng.

Từng nghĩ đến, Diệu Nguyệt cũng thích hắn dù chỉ là một chút.

Chính là hiện tại

“Các người cứ tiếp tục”

“Các người cứ tiếp tục”

“Các người cứ tiếp tục”

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy lòng mình bị lời nói này của Bắc Đường Diệu Nguyệt như xé tan thành từng mảnh.

Ngay cả Nam Cung Lưu Giản thử hắn, không phải mình cũng thử Diệu Nguyệt ? Ai ngờ được rằng đáp án lại khó chịu đến vậy.

Đông Phương Hạo Diệp đem mặt chôn sâu vào lòng Thủy Liên Nhi, như một đứa nhỏ mà khóc nức nở.

Qua một lúc sau, hắn nhẹ giọng nói “Liên Nhi, không cần phải lặp lại chuyện này, vô ích ...” Cho dù các người muốn cho ta nhìn thấy được sự thật, nhưng ta sớm đã không còn thuốc chữa rồi.

Lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình.

Ai có thể biết được, hoa bị nước cuốn đi không phải là hạnh phúc ? Ai có thể biết được, hoa nổi trôi trong nước không phải là khoái hoạt ? Có lẽ khi nó chìm sâu dưới dòng nước, được dòng nước chở che là nguyện vọng lớn nhất của hoa.

Thế xác và tinh thần của ta đã sớm trầm luân, nguyện ý nước chảy bèo trôi, dù cho y đưa ta tới tận phương nào

“Diệu Nguyệt, đồ đạc đã chuẩn bị xong, người định chừng nào sẽ đi ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhận lấy chén thuốc từ tay Hoàng hậu Thu Tử Lăng, chậm rãi uống cạn, nói “Ngày mai”

Thu Tử Lăng nói “Mấy ngày nay Hạo Diệp không tới, người ... dù thế nào cũng nên nói với hắn một tiếng”

Bắc Đường Diệu Nguyệt buông chén thuốc, lấy tay lau miệng, khinh đạm nói “Không cần, hắn sẽ biết”

“Diệu Nguyệt”

Thu Tử Lăng vẻ mặt lo lắng nói “Hạo Diệp hiện tại đang đấu với Phúc Vương hùng hực khí thế, nếu lúc ngày người rời xa hắn, hắn, hắn....”

“Hắn không có việc gì”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhớ tới quyết tâm và tính toán của Đông Phương Hạo Diệp, tuyệt sẽ không vì vậy mà buông tha kế hoạch đã sắp đặt đã lâu.

Thu Tử Lăng vẫn có chút bất an, trầm ngâm một lát, nói “Diệu Nguyệt, chuyện đó, chỉ sợ Có hiểu lầm. Hạo Diệp tuy rằng hay làm càn nhưng đối với người toàn tâm toàn ý, đã nhiều năm qua, chưa bao giờ có quan hệ dây dưa với người khác. Chuyện Nam Cung Lưu Giản, chắc cũng phải có ẩn tình”

Bắc Đường Diệu Nguyệt trầm mặc một lát, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, thản nhiên nói “Ta về Minh Quốc với chuyện này không có quan hệ. Hiện tại Đại ca, Nhị ca có nhiều chuyện như vậy, ta không thể chỉ ở đây mà không quan tâm”

Thu Tử Lăng lo lắng nói “Hiện tại Minh Quốc rối loạn, người trở về cũng đâu có thái bình. Hơn nữa, người bây giờ lại có ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt khê lay động, trong lòng dâng lên những cảm tình phức tạp, nhẹ nhàng đưa tay đến bụng.

Lòng tay bàn chạm vào đứa nhỏ, rốt cuộc có phải là vẫn không cần ? Tuy rằng biết thể chất của mình là ma da nhân, nhưng không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy – vì Đông Phương Hạo Diệp mà sinh đứa nhỏ ? Vấn đề này, Bắc Đường Diệu Nguyệt trước kia không có nghĩ tới, nếu người ta có nói cũng chỉ là vô căn cứ.

Nhưng hiện tại ... trong đầu Bắc Đường Diệu Nguyệt lại hiện ra hình ảnh ngây thơ của Đông Phương Hạo Diệp.

Rõ ràng là mười chín tuổi, lại làm cho người ta cảm thấy như mười sáu tuổi.

Khi cười lên để lộ hai răng nanh trắng sáng, hai gò má có hai lúm đồng tiền, rất đáng yêu, kì quái chính là, cho dù hấn lần nào trừng đôi mắt to đen bóng kia mà nhìn mình, đều làm cho người ta có cảm giác ngây thơ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không thể không thừa nhận, ở một mức độ nào đó, bộ dáng Đông Phương Hạo Diệp đơn thuần đáng yêu, quả thật ảnh hưởng đến cảm tình của y.

“Diệu Nguyệt”

Thu Tử Lăng thấy y không nói một lời, mặt không chút thay đổi, không khỏi cảm thấy không yên.

Bắc Đường Diệu Nguyệt quyết tâm “Bất luận thế nào, hiện tại ta cũng không thể ở đây, ta nhất định phải trở về ! Về phần đứa nhỏ...” y ngừng một chút, chậm rãi nói “Nếu giữ được, sẽ sinh. Vì có lẽ đó là mệnh của nó !”

Thu Tử Lăng nghe vậy, lòng tràn đầy sầu lo.

Tình cảm mà Đông Phương Hạo Diệp đối với Bắc Đường Diệu Nguyệt thật là quá sâu nặng, vượt cả dự đoán của mọi người, mà hấn lại dùng Thất Nhật Vong Trần làm cho người ta lo lắng.

Khi còn nhỏ, hấn gặp phải thích khách, kinh mạch bị tổn thương, nên học võ rất bị hạn chế, cho nên từ nhỏ mọi người đã hết sức yêu thương hấn, chưa từng để hấn miễn cưỡng dùng công.

Hấn cũng là một người thông minh lanh lợi, cuộc sống tiêu điều tự tại trong cung, thậm chí là thời gian vui vẻ của chính mình.

Năm mười hai tuổi, trong chuyến đi tới Minh Quốc, làm cho hấn nảy sinh tình yêu, đốt cháy ý chí chiến đấu, khi trở về lại trở thành một người hoàn toàn khác

Đông Phương Hạo Diệp vốn là người thông minh, nếu muốn làm cái gì, một khi đã đặt quyết tâm, sẽ kiên định đến dọa người, cho dù là đương kim Hoàng Thượng cũng không thể làm gì được.

Những năm gần đây, hấn hao tổn tâm tư, tỉ mỉ cẩn thận tìm cách, cầu nguyện, tới hôm nay ai lại không nhìn ra được ? Chỉ vì một chữ tình, làm cho người ta chìm sâu, không thể tự thoát ra được.

Cái gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, sự tình đã đến nước này, đã không còn ai có thể không chế được nữa.

Tại đây có rất nhiều chuyện, Bắc Đường Diệu Nguyệt có lẽ đã biết và một số vẫn chưa biết được.

Nói một cách công bằng, y đối với Đông Phương Hạo Diệp, quả thật y chưa từng để tâm.

Thu Tử Lăng mặc dù là người thân của Bắc Đường Diệu Nguyệt, nhưng khi đến Văn Quốc được nhiều năm, đối với Đông Phương Hạo Diệp cũng xem như là đệ đệ, làm sao không có cảm tình.

Hiện giờ nhìn bọn họ thế này, bất luận là Đông Phương Hạo Diệp hay Bắc Đường Diệu Nguyệt, đều làm nàng cảm thấy đau lòng.

Ngày hôm sau, Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy Thu Tử Lăng đứng ở mã xa, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn.

“Người làm cái gì vậy ?” Trước mắt là Văn Quốc Hoàng Hậu giản dị, chưa điểm tô son phấn, bộ dáng nhẹ nhàng khoan khoái khác hẳn vẻ ung dung hoa lệ.

Thu Tử Lăng cười nói “Đương nhiên là cùng người quay về Minh Quốc”

Bắc Đường Diệu Nguyệt kinh ngạc “Hoàng Thượng đáp ứng sao ?”

“Hắn vì cái gì mà không đáp ứng”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mi “Ta có thể tự chăm sóc mình”

Thu Tử Lăng nói “Ta cũng không phải tất cả đều vì người. Ta cũng đã lâu không về Minh Quốc, nhân cơ hội này ta cũng muốn đi. Phụ thân lần trước gửi thư cho ta, nói ở Minh Quốc có yên sơn để hái thuốc, có lẽ lần này còn phải xa kinh thành để gặp phụ thân”

Phụ thân của Thu Tử Lăng là Thu Diệp Nguyên – danh y đương thời, vân du tứ hải, hành y tế thế.

Y thuật của Thu Tử Lăng cũng từ phụ thân truyền lại

Thu Tử Lăng thản nhiên nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mi, thở dài “Ta đến Văn Quốc nhiều năm như vậy cũng có trở về đâu”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Được. Tùy vậy. Chuyện trước kia, đại ca của ta...”

Thu Tử Lăng khoát tay nói “Người yên tâm, nhiều năm như vậy ta cũng đã quên rồi, bằng không ta cũng là tỷ tỷ của người !” Nói xong liền cười “Hơn nữa, tính tình của Bắc Đường Diệu Huy thật xấu xa, ai chịu nổi. Mỗi lần ta đi tìm Diệu Nhật, bộ dạng của hắn hận rằng không thể đem ta đi ăn tươi nuốt sống !”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng cười “Nhị ca đặc biệt quan tâm tới đại ca, ai kêu người có ý trêu hắn, không biết là không được đụng vào lão hổ sao ?”

“Hắn là lão hổ cái gì, hắn trước làm lão hổ thì chỉ là tiểu hồ ly !”

“Người đừng quên, hắn hiện tại là vua một nước”

Thu Tử Lăng hừ một tiếng, nói “Sợ cái gì ! Tướng công ta cũng là ngôi cửu ngũ chí tôn. Văn luận võ so cũng không kém ai”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cười nói “Người với Nhị ca như vậy còn chưa đủ sao ? Ta và Diệu Thần ước gì mang được các người lên sân đấu, đánh xong thì kết thúc. Lần nào cũng vậy, các người so tài, một người đổ một người giải, đem cả vương phủ biến thành gà bay chó sủa, ngay cả mèo nhìn thấy các người cũng bỏ chạy”

Thu Tử Lăng cười, nói “Người nghĩ rằng ta không dám sao, đánh nhau ta cũng sẽ không thua hắn ! Thật giận chính là tên kia, cái gì mà đánh nhau sẽ ra mồ hôi, sẽ bắn y phục, có mất phong độ, cũng không chịu động thủ. Một nam nhân mà bộ dáng còn đẹp hơn nữ nhân thì không nên, tâm tư còn so đo nhiều hơn nữ nhân, quả thật là rất không nên !”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cười to “Lời này tới Minh Quốc ngàn vạn lần không thể nói. Nếu để nhị ca biết, hắn sẽ lại mang thù !”

Hai người ngắt lại chuyện cũ, tâm tình vui vẻ hẳn lên, nhất thời mọi chuyện sâu ở Văn Quốc đều quên đi.

Thu Tử Lăng cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt hồi tưởng về Minh Quốc, thần thái lập tức phấn chấn, nét mặt rạng ngời, có thể thấy được, y ở Văn Quốc vẫn áp lực, cũng không có gì vui vẻ.

Không khỏi nhớ tới Đông Phương Hạo Diệp, khi thấy bộ dạng này của Bắc Đường Diệu Nguyệt thì tâm tình sẽ như thế nào.

Bọn họ ngồi trong mã xa hàn huyên, dần dần rời xa kinh thành và cũng nhanh chóng rời khỏi tầm mắt Đông Phương Hạo Diệp.

“Môn chủ, ba vạn Cẩm quân của Phúc Vương đã bị người của Thiên Môn khống chế, hộ vệ đại quân Trần tướng quân đã đi, chúng ta cũng nên đi” Thủy Liên Nhi ở sau nói.

“Được rồi”

Đông Phương Hạo Diệp không chút để ý mà lên tiếng, ánh mắt vẫn đang nhìn bóng hình dần xa khỏi quan đạo.

Trên núi, gió thổi phần phật, y bào tung bay, Đông Phương Hạo Diệp thật muốn biến thành cơn gió mà đuổi theo bóng hình người kia.

Thủy Liên Nhi thờ dãi “Môn chủ, chúng ta cần phải đi, nếu không sẽ không kịp”

Đông Phương Hạo Diệp ngẩng đầu lên, bầu trời một màu xanh thẳm, từng bạch vân bồng bênh phía xa xa, bầu trời quang đãng, thật là thời tiết tốt.

Hắn hít một hơi thật sâu, kéo nhanh dây cương, nói “Đi thôi”

Quay đầu ngựa lại, Vân Sơ dọc theo sơn đạo phi thẳng, hai bên má Đông Phương Hạo Diệp gió thổi vù vù, một cảm giác thật lạnh lẽo.

10. Chương 10

Hai tháng sau, đêm khuya, Du Kinh – Tỉnh Vương phủ.

“ A a a —— Đau đau đau” Tiếng kêu thảm thiết giống như tiếng giết lợn từ trong Yêu Nguyệt lâu của Tỉnh Vương phủ truyền ra, đánh vỡ sự tĩnh mịch của ban đêm.

Kêu rên, kêu rên, kêu rên..... Đông Phương Hạo Diệp đáng thương cho dù có kêu gào thế nào, thì lỗ tai của hắn đang bị nữ nhân nhân tâm kia nhéo cũng không có chút mềm lòng.

Lúc này, Tiểu vương gia trong lòng hoài nghi: ta không phải là sẽ bị nhéo đứt lỗ tai luôn chứ ?

“ Đau? Người biết đau sao ? Người còn mặt mũi kêu đau? Cho người đau chết luôn”

“ A a a.....ĐauMẫu hậu, thực sự đau quáa a a.....” Tiểu vương gia hai mắt nhắm nghiền nằm sấp trên đầu giường, nửa thân bị ép xuống mép giường, cổ vươn ra, thương cảm hề hề mà nhìn nữ nhân hung hãn trước mắt cùng ‘thủ đoạn nhéo tai độc ác’

“Người là tiểu hổn dân vô dụng! Mẫu hậu người, ta mới là người đau! Là đau lòng !” Hoàng Thái hậu dùng bàn tay nhỏ và thon dài của nàng, dùng sức trên cái trán trắng ngọc của tiểu Vương gia mà ra sức gõ, gõ, gõ, gõ!

Đông Phương Hạo Diệp dùng ánh mắt vô tội mà nhìn nữ nhân ung dung hoa lệ, có muôn vàn dáng vẻ, trong lòng ai thán.

Những mỹ nhân mà hắn biết mỗi người đều là đại mỹ nhân không gì sánh được, thế nhưng tính cách đều là.....làm cho người ta khó có thể chịu được. Hoàng tẩu và Thủy Liên Nhi, hai nữ nhân đó còn chưa tính, vì sao mẫu hậu đại nhân của hắn cũng nằm trong danh sách đó ? Còn tưởng đã nhiều năm lão nhân gia nàng ăn chay niệm Phật, tính tình hắn đã lên đến cảnh giới nhất định, ai ngờ vẫn không có chút tiến bộ nào.

Ai, quả nhiên là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Nữ nhân quả nhiên vẫn khiến hắn không chịu nổi, Đông Phương Hạo Diệp nghĩ tới nghĩ lui, quả nhiên ái phi của hắn vẫn là tốt nhất.

Tuy rằng là nam nhân, tính tình có chút lãnh đạm, đối hắn có chút vô tình, làm việc có chút dứt khoát.....Nhưng, hắn vẫn thích y.

Đông Phương Hạo Diệp trong lòng than thở, Hoàng Thái hậu ở bên tai hắn không ngừng niệm.

“Mẫu hậu ta nhiều năm cầu kinh niệm Phật cho người, chính là vì cái gì ? Còn không phải là hy vọng huynh đệ hai người tiến bộ, thân thể khỏe mạnh, bình an vô sự, sau đó cưới vợ sinh con, khai chi tán diệp cho Văn quốc ta, con cháu đầy đàn, phù hộ giang sơn thiên thu muôn đời.....Nhưng nhìn các người! Các người ! Không ai chịu thua ai ? Hoàng huynh người đại hôn đã nhiều năm như vậy cũng chưa thấy gì, nhưng tốt xấu hậu cung phi tần cũng có hai công chúa, bản cung nghĩ hân và hoàng hậu chỉ là chưa đến lúc, tương lai nhất định sẽ nhiều tôn tử.”

“Nhưng tiểu nhai con này, năm đó sống chết cũng đòi thành thân với nam nhân, khiến lão nương tức giận phải chạy đến Ly Cung, sau lại nghe nói Bắc Đường Diệu Nguyệt thuộc tộc người ma da nhân, tuy là nam tử nhưng cũng có thể sinh con nối dòng, lại bị người ngày đêm liên tục quấy rầy, mẫu hậu ta mới miễn cưỡng đồng ý hôn sự các người! Nhưng người xem hiện tại.....”

Đông Phương Hạo Diệp bị Hoàng Thái hậu vừa đánh vừa mắng, trên giường mà lăn qua lăn lại, nước mắt trong khóe vòng quanh.

Cuối cùng không thể nhịn được nữa, liều chết mà đi tới

“Mẫu hậu!” Hân quát to một tiếng, ôm lấy thân thể mềm mại, thoảng mùi hương của Hoàng Thái hậu, nói “Hiện tại ái phi của ta đã có hài tử, nhi tử không có lừa người !”

“Người còn nói ! Hài tử ở đâu ? Tôn tử của ta ở chỗ nào ?” Hoàng thái hậu hung hãn trừng đôi mắt đẹp lên, tàn bạo nhìn hân.

Đông Phương Hạo Diệp cuống quýt giải thích “Mẫu hậu, người hiểu lầm rồi! Ta vì mấy ngày này trong kinh có biến cố, sợ làm liên lụy Diệu Nguyệt, mới để y quay về Minh quốc. Thực sự không phải chộc giận y để y bỏ đi”

“Nói vậy!” Hoàng Thái hậu cả giận nói “Bắc Đường Diệu Nguyệt là ai, người cho là ta không biết sao? Ta rõ ràng nghe nói người đắc tội với hân, hân giận dữ bỏ người đi, mang theo hài tử chạy về Minh quốc, không bao giờ.....muốn nhìn thấy người nữa!”

Tiểu Vương gia kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, sau đó, hân phẫn nộ, nhảy dựng lên, quát tháo “Ai ? Là ai ! Người nào không muốn sống nói Diệu Nguyệt bỏ ta ?” Hân đột nhiên quay đầu, chỉ vào Hoàng thượng này giờ vẫn ngồi ở một góc không hé răng kêu to “Có phải là người không ?”

“Trời đất chứng giám !” Hoàng thượng lập tức giơ cao hai tay lên kêu “Trẫm làm sao lại có thể nói chuyện này ? Việc này không liên quan đến Trẫm”

Đông Phương Hạo Diệp tức giận mà nhảy xuống giường, xoay quanh phòng, mắng “Hỗn đản! Là kẻ nào không muốn sống nói Diệu Nguyệt bỏ ta? Thật là ăn không ngồi rồi kiếm chuyện bịa đặt ! Gây bất hòa tình cảm phu thê của chúng ta! Đáng ghét ! Đáng ghét ! Dám nói Diệu Nguyệt bỏ ta ! Nói xằng bậy! Diệu Nguyệt làm sao có thể bỏ ta? Y có bảo bối của ta, yêu ta còn không hết, làm sao có thể bỏ, bỏ gì chứ....y là ái phi của ta, có bỏ cũng là ta bỏ y, làm sao đến lượt y bỏ ta ?”

Hoàng thượng nghe vậy, ở một bên dè dặt nói “Vậy người bỏ y rồi sao ?”

Tiểu Vương gia quay đầu, trừng mắt nhìn hân “Ai nói ta bỏ y ? Mẫu hậu người xem, Hoàng huynh không mong ta được yên lành!”

Hoàng Thái hậu lập tức trừng mắt nhìn Hoàng thượng “Người nói cái gì ! Bắc Đường Diệu Nguyệt hiện tại đang mang trong người giọt máu nối dõi của Đông Phương gia, làm sao có thể nói bỏ là bỏ ?”

Hoàng thượng oan ức mà mếu máo nhỏ giọng nói thầm “Là Hạo Hạo tự nói mà.....”

Hoàng Thái hậu kéo tay Đông Phương Hạo Diệp, vui vẻ nói “Nói như vậy, đều là lời đồn ? Là hiểu lầm ? Bắc Đường Diệu Nguyệt thực sự không bỏ người”

“Đương nhiên! Đương nhiên!” Tiểu vương gia vội gật đầu không ngừng.

“Ta đã nói mà!” Hoàng Thái hậu hoan hỉ xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của hân, nâng cằm lên, nói “Bản cung nuôi dưỡng được nhi tử xuất sắc thế này, người gặp được người mình thích, làm sao bỏ y được!”

“Đúng ! Đúng !” Tiểu vương gia ưỡn ngực, học theo dáng dấp mẫu hậu, kiêu ngạo mà nâng cằm lên.

Hoàng thượng vẻ mặt tối sầm lại ở một bên nhìn, ánh mắt như đang nói: hai người không hổ là mẫu tử.

Hoàng Thái hậu nói “Đã như vậy, người định lúc nào đi đón Diệu Nguyệt về?”

Đông Phương Hạo Diệp vừa muốn nói, Hoàng thượng đã lên tiếng trước “Phải một thời gian nữa mới được đi.”

Hoàng Thái hậu trừng mắt “Vì sao lại phải đợi một thời gian nữa?”

Hoàng Thượng vội ho một tiếng “Hiện tại Minh quốc thế cục bất ổn, địch hữu bất minh, vẫn là phải đợi một thời gian nữa sẽ tốt hơn.”

“Đần độn” Tiểu Vương gia trở mình khinh thường, không khách khí nói “Lẽ nào ta sử dụng thân phận Văn quốc Tĩnh Vương gia mà giơng cờ đi sao? Ta đi âm thầm không được à? Cải trang vi hành đó, Hoàng huynh chưa từng nghe qua cái này sao? Hừ!”

Hoàng thượng nhin không được mắng “Nói thừa! Trẫm đương nhiên biết. Nhưng võ công hiện tại của người đi được sao?”

“Đi đón ái phi thì liên quan gì đến võ công?”

Hoàng Thái hậu ngạc nhiên nói “Hạo Hạo, võ công của người làm sao vậy?”

Đông Phương Hạo Diệp nghĩ thầm, trong lúc không cẩn thận bị Phúc Vương đánh một chưởng bị chút nội thương, tạm thời không dùng được võ công, có gì mà phải kinh động. Trên đời, người không có võ công nhiều như vậy, cũng đều sống tốt đó thôi.

Hắn cười nói “Võ công của ta thì có thể thế nào? Không phải là vẫn còn kém sao? Ai nói võ công kém thì không thể đi đón ái phi về? Hơn nữa ta thông minh như thế, khinh công lại tốt, còn có Tiểu Đông, sợ cái gì. Hừ!”

Hoàng thượng da mặt run rẩy nói “Hiện tại nội tình Minh quốc không ổn, Minh quốc Đại tướng Lý Tham ở Linh Châu đưa ra chiếu Cần vương, dẫn mười vạn đại quân chuẩn bị xuất phát tới Xa Kinh, nội loạn trước mắt, lúc này nếu đi Xa Kinh, chỉ sợ.....”

Đông Phương Hạo Diệp lập tức cắt lời y, lời lẽ đanh thép, chính khí nghiêm nghị mà lớn tiếng nói “Ta đây như vậy càng phải đi! Lúc này ta làm sao có thể không để tâm đến Diệu Nguyệt, để y một mình ở Xa Kinh đối diện với thế cục nguy hiểm như vậy? Phu thê vốn là chim cùng rừng, lúc này ta bỏ chạy, ta còn là nam nhân sao!”

Hoàng Thái hậu nghe trưởng tử nói có chút dao động, nhưng lúc này thấy tiểu nhi tử yêu dấu mang hình tượng khí phách đại trượng phu, trong lòng nhất thời phấn chấn lên, kích động nắm tay hắn nói “Phải! Không hổ là nhi tử của bản cung, quả nhiên có thể gánh vác!”

Đông Phương Hạo Diệp lập tức nắm lấy thời cơ, nói “Mẫu hậu, ta quyết định ngày mai xuất phát, nhanh chóng đón Bắc Đường Diệu Nguyệt trở về, bằng không lại chậm trễ, hài tử sẽ sinh ra mất.”

“Đúng, phải nhanh lên! Nữ nhân sinh hài tử khi trượng phu không ở bên thì thật đáng thương.” Hoàng Thái hậu gật đầu.

“Mẫu hậu, ái phi của ta là nam nhân!” Đông Phương Hạo Diệp nhin không được mà nhắc nhở.

Hoàng Thái hậu phát tay, giống như động tác bình thường của tiểu vương gia, nói “Không quan tâm là nam hay nữ, chỉ cần có thể sinh tồn tử cho bản cung, thì là con dâu tốt của bản cung! Hạo Hạo, ngày mai người nhanh chóng khởi hành mang ái phi và tôn tử về!” Hoàng Thái hậu hạ quyết định.

“Ha ha ha, mẫu hậu, người thật đúng là mẫu thân ruột thịt của ta!” Tiểu Vương gia cười to, một bên chạy tới hôn lên hai má được bảo dưỡng trắng nõn mềm mại của Hoàng Thái hậu.

“Tiểu hôn dẫn, ta vốn chính là mẫu thân ruột thịt của người!” Hoàng Thái hậu vỗ hán một cái, cười rạng rỡ.

Hoàng Thái hậu đi rồi, Đông Phương Hạo Diệp không chậm trễ mà chuẩn bị mọi thứ để xuất phát.

Nhìn Hoàng thượng tối mặt nghiêm nghị ở tại chỗ không đi, hấn tâm tình vô cùng tốt đi qua vỗ vỗ vai, nói “Hoàng huynh, người yên tâm, là huynh đệ ta không thể không để ý người. Lần này đến Xa Kinh nếu như vận khí tốt, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp người mang Hoàng tẩu về”

Suy nghĩ một chút, hấn lại bổ sung “Bất quá Hoàng tẩu lợi hại như vậy, nếu nàng thực sự không muốn, ta cũng không có biện pháp, đến lúc đó người cũng đừng oán ta”

“Người còn không có biện pháp? Người có biện pháp gì mà không có”

Hoàng thượng âm trầm nói “Tiết lộ tin tức cho mẫu hậu, để lòng người như lửa đốt muốn người kia trở về đúng không? Người biết mẫu hậu vội vã muốn có tôn tử, lại cố ý nói cho người biết Bắc Đường Diệt Nguyệt mang tôn tử bỏ đi, lão nhân gia người càng sốt ruột, ai còn cản được? Trẫm cũng phải tránh sang một bên.”

“Ha ha ha.....” Đông Phương Hạo Diệp cười nói “Hoàng huynh người cũng quá xem thường mẫu hậu. Chúng ta là nhi tử của người, kinh thành xảy ra chuyện lớn như vậy, mẫu hậu làm sao không quan tâm? Người phải biết Hoàng Thái hậu là đang giả vờ”

Hoàng thượng hừ một tiếng, nói “Hạo Hạo, người không cần lo lắng quá, qua hai tháng nữa đi vẫn còn kịp”

“Không được!” Đông Phương Hạo Diệp kiên định nhìn Hoàng thượng, nói “Ta nhất định phải đi! Hoàng huynh, người đừng cản ta!”

Hoàng thượng và hấn nhìn nhau trong chốc lát, rốt cục thỏa hiệp, biết hấn đã quyết định chuyện gì thì có dùng mười con ngựa kéo lại cũng không được, thở dài nói “Đã như vậy thì tùy người. Nhưng chính người phải cẩn thận một chút, Minh quốc hiện tại thời buổi rối loạn, mặc dù người cải trang, ngàn vạn lần phải hết sức chú ý”

“Đã biết, đã biết. Hoàng huynh người không cần lo lắng, thật dong dài như một ông lão vậy.”

Hoàng thượng biến sắc, vừa muốn mắng hấn, Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên hì hì cười, dựa vào vai, nói “Hoàng huynh người yên tâm, thần đệ lần này sẽ không làm lỡ đại sự của Văn quốc, nói không chừng còn có những chuyện tốt ngoài ý muốn”

Hoàng thượng liếc mắt nhìn hấn “Người bỏ được?”

“Bỏ được luyến tiếc, nặng hay nhẹ thì là gì. Huống chi...” Đông Phương Hạo Diệp nâng cằm, mũi vênh lên “Bản lĩnh của lão đệ người còn không biết ?”

Hoàng thượng biết hấn thông minh狡 hoạt, mưu kế cũng nhiều, nhưng cũng không chịu được bản tính hấn khi dương dương tự đắc, ở trên đầu hấn vỗ một cái, nói “Là người thông minh.”

Sáng sớm hôm sau, tiểu vương gia tinh thần phấn chấn mà dắt theo Tiểu Đông cùng hai hộ vệ cải trang lên đường đến Minh quốc.

Chỉ tiếc người tính không bằng trời tính, ngày thứ ba sau khi thuận lợi vào đến lãnh thổ Minh quốc, mã xa của tiểu Vương gia bị.....cướp. Đây thật sự là một sai lầm trọng đại trong kế hoạch của hấn.

Dù hấn có kiên trì cười Vãn Sơ thiên lý mã, thì mã xa vẫn là được sử dụng thông thường hơn, người đi đều phải có.

“ Hô...không được.....Tiểu Đông tử, ta sắp chết rồi !” Đông Phương Hạo Diệp thể lực không tốt, hét lên một tiếng, ngã chống vó vào trong tuyết không bao giờ.....muốn động dậy nữa.

“ Vương gia, mau đứng lên, nằm ở đây một hồi sẽ bị cảm lạnh”

Tiểu Đông vội kéo hấn.

Đông Phương Hạo Diệp đáng thương vốn trọng thương chưa lành, để trị liệu nội thương phải phong tỏa nội lực toàn thân, hiện lại không khác gì người bình thường, lại được nuông chiều từ bé, làm sao chịu được sự vất vả của phiến đi bộ này.

Vốn hần có mang theo hai ám vệ của vương phủ, gặp phải sơn tặc cũng không hoảng sợ, Thạch Nham cùng Vương Lâm hai người hoàn toàn có thể ứng phó, nên Tiểu Đông cùng tiểu vương gia hai người ngồi trong xe xem náo nhiệt.

Ai ngờ kẻ nào ngu ngốc lại đá một cước vào mông của Vân Sơ cao quý, kết quả nó tung vó phi một trận điên cuồng, tiểu vương gia ở trong xe ngựa chịu một trận long trời lở đất, lại bị say xe, nhất thời không biết phải làm gì.

Cuối cùng không biết đã chạy bao lâu, Đông Phương Hạo Diệp cùng Tiểu Đông chóng mặt, hoa mắt bị ngã khỏi mã xa một trận thất điên bát đảo.

Khi khôi phục tinh thần lại, sơn dã mờ mịt, gió lạnh xào xạc, chỉ còn lại bọn họ chủ tớ hai người nhìn nhau.

Hu hu hu, sao ta lại xui xẻo đến vậy !

Tiểu Vương gia trong lòng khóc lớn.

Vì tránh mười vạn đại quân Minh quốc của Lý Tham, hần đã cố ý chọn ra con đường nhỏ vòng dưới chân núi vừa gần lại an toàn.

Ai ngờ chết tử tế không chết, tránh được nhiều quân đội mà lại gặp phải sơn tặc.

“Vương gia, kiên trì một chút, phía trước nhất định sẽ có thôn trang ”

Tiểu Đông kéo Đông Phương Hạo Diệp, ra tuyệt chiêu, nói “Người không muốn sớm gặp lại vương phi sao?”

Đông Phương Hạo Diệp nghe vậy hai mắt lập tức sáng ngời, nhanh đứng dậy, nắm tay nói “Đúng! Ta muốn đi tìm Diệu Nguyệt! Ta muốn đi tìm bảo bối! Ai cũng đừng cản ta!” Diệu Nguyệt, bảo bối, các người nhất định phải chờ ta, ta nhất định tới Xa Kinh gặp các người ... Đông Phương Hạo Diệp trong lòng tính toán, bảo bối trong bụng Diệu Nguyệt chắc cũng phải được bốn tháng rồi.

Diệu Nguyệt đi rồi, hần phải cùng Hoàng huynh đối phó Phúc Vương, không cẩn thận lại trúng một chưởng, hôn mê hơn nửa tháng.

Sau khi tỉnh lại bị Hoàng huynh cấm cung, trì trệ không cho xuất kinh.

Kéo dài tới lúc này, không biết Diệu Nguyệt thế nào ? Ai, thật hận không thể mọc cánh ra để bay ngay tới Xa Kinh.

Đông Phương Hạo Diệp vừa đi, vừa tưởng tượng ra dáng vẻ mang thai của Diệu Nguyệt, tưởng tượng thấy bảo bối của bọn họ ở trong bụng từ từ lớn dần lên mỗi ngày, khoe miệng lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Hần đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên thấy một đôi phu thê xuất hiện ở khe núi phía trước: nam nhân trắng kiện rắn chắc, đang đỡ một nữ nhân.

Nữ nhân rất nặng nề, từng bước di chuyển chậm chạp.

Bụng của nàng nhìn thật là lớn, rất giống người Đại Tây qua.....Đông Phương Hạo Diệp ngạc nhiên nhìn nàng, tư thế nàng bước đi thật khó khăn, hơn nữa toàn thân như đang chịu áp lực khổng lồ.

Trời a ! Lúc đó Diệu Nguyệt nhà ta không phải cũng sẽ có dáng đi như vậy chứ ? Đông Phương Hạo Diệp thực sự không thể tưởng tượng ra vòng eo mảnh khảnh của Diệu Nguyệt biến thành cái loại thùng nước này, ách nhưng, giống như thất lưng người Tây qua.

Tiểu Đông đã lanh lợi chạy đến hướng vị nam tử kia hỏi đường, hỏi phụ cận có thôn trang nào có thể dừng chân không.

Nam nhân đang muốn đáp, nữ nhân bỗng nhiên ‘ôi’ một tiếng, quỳ rạp xuống đất.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Nam nhân khẩn trương hỏi

Nữ nhân chỉ tiếp tục ôm bụng rên rỉ, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Tiểu Đông sững sốt trong chốc lát, ngơ ngác nói “Không phải là sắp sinh chứ ?” Lời này vừa nói ra, mọi người liền há hốc mồm.

Nam nhân luống cuống tay chân, hoảng hốt nói “Thế, thế, phải làm sao bây giờ? Cách thôn vẫn còn một đoạn đường, trở lên núi cũng không kịp nữa...”

Tiểu Đông nói “Người còn không mau đưa nàng ấy vào làng đi.”

“Phải ! Đúng! Đúng.....” Nam nhân kia vội vàng bế nàng ấy, thế nhưng nữ nhân kia bụng quá lớn, đau không thể chịu được, căn bản không thể bế lên.

Nữ nhân kia hét lên “ Thiên ca, đau, đau a —— a, a ——” Nam nhân kia bó tay, trên cái trán toát ra mồ hôi lạnh.

Đông Phương Hạo Diệp vốn đứng ở một bên nhìn, lúc này do dự một chút, từ từ đi qua, nói “Vị đại ca này, ta có biết một chút y thuật, nếu không, nếu không để ta bắt mạch cho nàng một chút.....” Còn chưa có nói xong, nam nhân kia liền cố sức kéo hắn qua, kêu lên “Đại phu, người mau giúp ta ! Giúp ta một chút !”

“Ta, ta không phải đại phu.....” Tiểu Vương gia vừa định phân minh, lại bị một tiếng hét của nữ nhân kia dọa đến tim cũng run theo, lời định nói liền nuốt trở vào.

Hắn cẩn thận đi qua, gỡ cánh tay nàng đang nắm chặt tay tướng công ra, giúp nàng bắt mạch, lại liếc mắt xuống váy sam dưới thân, chậm rãi nói “Nàng sắp sinh rồi, nước ối cũng đã vỡ rồi !”

“Vậy làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Nam nhân kia gấp đến độ hận không thể gấp thêm trở ngại nữa, giậm chân nói “Ta đã nói ở nhà sinh là được rồi, nàng không nên về nhà.....Hiện tại cách làng của mẹ vợ ta còn có một dặm đường, làm thế nào mới tốt? Thế nào mới tốt đây ?”

Tiểu Vương gia đang muốn nói hắn đừng nóng vội, nhanh quay về làng tìm người giúp.

Ai ngờ nữ nhân kia đột nhiên dùng một chút lực.....“A a a —— đau ——” Tiểu Vương gia hét ầm lên.

Nữ nhân kia ôm chặt tay hắn, ngón tay dùng hết sức bấu vào da thịt, đau đến nỗi khiến hắn cùng nàng hét chói tai.

“A a —— Thiên ca, ta không được, ta muốn chết —— a a ——”

“Kim Hoa, người đừng hoảng, không sao, không sao” Nam nhân đột nhiên nắm lấy tay tiểu vương gia lắc mạnh, kêu lên “Đại phu! Đại phu người mau giúp, cứu nương tử nhà ta, cứu cứu nhi tử nhà ta ! Thỉnh ngài giúp đỡ đi...”

“Cái, cái gì?” Tiểu vương gia bị nam nhân lắc đến nỗi đầu óc choáng váng.

Hắn nghĩ muốn giải thích mình không phải là đại phu, chỉ biết một chút y thuật đơn giản, đỡ đỡ thì hoàn toàn không biết.

Nhưng hắn trọng thương chưa lành, khí lực không có, bị đại hán kia dùng sức lay đến thất điên bát đảo, căn bản không thể nói ra lời cự tuyệt.

Chờ hắn phản ứng lại , đã bị đại hán lôi đến trước mặt nương tử của hắn.

“Đại phu, van cầu người cứu cứu Kim Hoa nhà ta đi.....”

Kim Hoa, Ngân Hoa gì chứ! Việc này ta dứt cán mai, người bảo ta làm thế nào đây ? Đông Phương Hạo Diệp rất muốn phả vào mặt hắn một câu như vậy, thế nhưng thấy hắn quỳ trên mặt đất dập đầu không ngừng, thương cảm như vậy, không khỏi đau xót, liền nhớ tới ái phi nhà hắn.

Chỉ sợ đến khi Diệu Nguyệt sinh, hắn cũng sẽ khản trương như vậy....Vừa nghĩ như thế, suy bụng ta ra bụng người, tiểu vương gia đột nhiên đỡ hắn đứng dậy, đồng tình nói “Người đừng lay nữa, ta sẽ cố gắng hết sức”

Tiểu Đông run rẩy nói “Vương gia, người, người biết đỡ đỡ ?”

Thanh âm của tiểu vương gia so với Tiểu Đông còn run hơn “Không, nhưng” Đông Phương Hạo Diệp kiên trì tiếp sự việc này, cả đời hắn chưa có gặp qua một màn ‘thảm liệt’ như vậy.

Thì ra nữ nhân sinh hài tử là một việc như vậy, như vậy.....Thật là một chuyện kinh khủng cực điểm !!! Tiểu vương gia đáng thương đánh giá quá cao năng lực của chính mình, vừa xốc vấy của nữ nhân kia lên nhìn thoáng qua, lại vì kích thích quá độ, liền ngất đi.....

Thật là đáng sợ! Thật là đáng sợ! Thật là đáng sợ.....

Đông Phương Hạo Diệp khi tỉnh lại, trong đầu còn lặp lại những từ đó.

Chạm rãi khôi phục tinh thần, đột nhiên phát hiện cổ tay mình đang bị một người cầm lấy.

“Này, người làm cái gì? Người là ai ?” Đông Phương Hạo Diệp lập tức rút tay về, thấy trước mặt mình là một người lớn xa lạ đang ngồi.

Lại nhìn chung quanh, phát hiện mình đang nằm trên một cái xe trâu lung lay cũ nát, Tiểu Đông cùng hán tử đang ngồi phía trước đánh xe.

“Thiếu gia, người đã tỉnh ? Phía trước là Lưu gia thôn.” Tiểu Đông quay đầu lại nói.

“ Cái gì mà Lưu gia thôn?”

“ Là người nhà của tiểu thư người đã đỡ đỡ giúp. Bọn họ ở Lưu gia thôn.”

“ A ——” Tiểu Vương gia hét to một tiếng, lập tức hồi tưởng thăm trạng vừa rồi, sắc mặt tái nhợt.

Hán tử đánh xe quay đầu đối hán nhếch miệng cười, nói “Đa tạ hai vị công tử tương trợ gia muội đỡ đỡ. Muội muội, muội phu cùng hài tử mới sinh đã dùng một chiếc xe kín về quay về thôn trước. Ta tới đón các người về nhà, vừa lúc ăn cơm chiều.”

Hai vị công tử?

Tiểu Vương gia nhớ tới trên xe còn một người nữa, hoàng hôn đang xuống nên không rõ dung mạo của y, chỉ mơ hồ thấy y tuổi còn rất trẻ, lại rất nhã nhặn.

Người nọ nhìn Đông Phương Hạo Diệp mỉm cười, lộ ra hàm răng đều đặn, nói “Tại hạ Dương Thanh Y, công tử hữu lễ.”

“Ân.....tại hạ Phương Hạo, hữu lễ hữu lễ.” Tiểu Vương nắm chặt tay

“Vừa may Phương công tử ứng phó nhanh, dùng ngân châm kích thích huyết vị sản phụ, nếu không chỉ sợ cả hai mẫu tử đều gặp nguy hiểm.”

Tiểu Vương gia cười gượng hai tiếng, da mặt gật nhẹ, thật sự không muốn hồi tưởng lại, nói “Người cũng biết y thuật?”

“Tại hạ bất tài, đúng là có học y.”

Nguyên lai Dương Thanh Y cũng là một người đi đường, y vừa đi qua khe núi, tiểu vương gia lại ngất đi, liền giúp phu thê kia.

“À....à”

Đông Phương Hạo Diệp lòng còn sợ hãi đáp lại hai tiếng, không nhắc lại, cả người vẫn chưa khôi phục lại từ kinh động vừa rồi.

Buổi tối Đông Phương Hạo Diệp cùng Tiểu Đông, cả Dương Thanh Y cũng tá túc lại hộ nông gia, được nhiệt tình khoản đãi.

Ngày hôm sau thức dậy, tiểu vương gia sờ soạng trên người một hồi, móc ra một khối ngọc giác, coi như hạ lễ cấp cho hài tử mới sinh.

Người nhà mừng rỡ cười toe toét, xem tiểu vương gia thành Bồ Tát sống, cứu người lại cứu mệnh, khiến cho tiểu vương gia vốn là mặt dày cũng nhẹn không được mà đỏ lên.

Hộ nông gia ấy để báo đáp hán, nhiệt tình đem ngựa xa để giúp hán đi.

Vì thế mà đường đường là Văn quốc Tịch Thân vương Đông Phương Hạo Diệp cùng tiểu tư Tiểu Đông, vội vàng ngồi trên chiếc ngư xa cũ nát, lão đảo hướng kinh thành xuất phát.

Dương Thanh Y bình thủy tương phùng cùng bọn họ đồng hành.

Đông Phương Hạo Diệp buồn chán nằm ở trên ngư xa, trong miệng ngâm cành cây, quan sát hẳn nói “Người đi kinh thành làm gì vậy ? Là muốn trở thành đại phu sao?” Nhìn bộ dáng Dương Thanh Y nghèo kiết hủ lậu, tiểu vương gia khó có được nhiệt tâm lo lắng giúp y giới thiệu mấy y quán.

Ai ngờ Dương Thanh y thần sắc ngang nhiên nói “Ta phải làm kim bài ngự y!”

Tiểu Vương gia ngoáy ngoáy lỗ tai, nói “Đó là cái gì vậy?”

“Người.....” Dương Thanh Y thở gấp “Người nghe không hiểu sao? Là ngự y giỏi nhất toàn quốc!”

Đông Phương Hạo Diệp nghe vậy đồng tình nhìn sang y, khó có được thành khẩn nói “Nếu ở Minh, Văn lương quốc, ta thấy người chỉ là nói đùa, nhiều lắm chỉ là Ngân bài Ngự y, Kim bài làm sao có được”

Ngẫm lại, Minh quốc Hoàng đế, hiện nay quốc chủ Bắc Đường, ách, Ti Diệu Huy, chính là thiên hạ đệ nhất chế được nhân, là người ở Linh Ẩn cốc, y được thuật không cần phải bàn, Văn quốc Hoàng hậu, Hoàng tẩu Thu Tử Lăng của hắn, y thuật cũng không thua gì đường phụ Ngọc diện thần y Thu Diệp Nguyên của nàng, ngay cả các Ngự y đều phải thỉnh giáo nàng.

Có hai vị này lương quốc, luận y thuật, luận địa vị, một họ Dương nho nhỏ mới xuất đầu lộ diện làm sao có thể sánh được.

Dương Thanh Y thanh âm lạnh lùng nói “Người tuổi còn nhỏ, không nên quá coi thường người khác.”

Cái gì ! Tuổi còn nhỏ ? Đông Phương Hạo Diệp nổi giận.

Dám nói như vậy sao “Này ! Ta thấy chúng ta không kém tuổi nhiều lắm ?”

Dương Thanh Y nói “Ta đã hai mươi”

Nói rồi quan sát gương mặt búp bê của Đông Phương Hạo Diệp, nói “Người nhiều lắm cũng chỉ mười sáu tuổi”

Tiểu Vương gia nổi giận “Mười sáu ? Con mắt nào của người thấy ta mười sáu tuổi!” Còn chế nhạo hắn sao!

“Cả hai đều thấy !” Nói xong, Dương Thanh Y vỗ vỗ đầu hắn, lời nói thành khẩn “Có phải là trốn nhà đi? Như vậy không tốt. Minh quốc hiện tại không yên ổn, mang theo một người hầu đi, lá gan của người cũn thật không nhỏ”

Lại chế nhạo hắn ! Đông Phương Hạo Diệp cảm giận hết chỗ nói.

Dùng sức trừng mắt Dương Thanh Y, cực độ hoài nghi con mắt của hắn có vấn đề rồi phải.

Dù mặt ta có non nớt, tốt xấu gì cũng đã hai mươi, không đến mức trông giống như mười sáu ? Ngư xa cũ nát tuy rằng chậm, nhưng lại lão đảo, ngư xa vẫn không ngừng, cuối cùng sau hơn mười ngày cũng thuận buồm xuôi gió tới kinh thành.

Đứng trước cổng thành cao cao, tiểu vương gia nhìn hai chữ ‘Xa Kinh’, nhin không được mà kích động, nước mắt như mưa.

Dương Thanh Y nói “Này ! không cần phải khóc chứ ?”

“Hic hic hic, ta đây là vì vui mà khóc, người quản ta được sao! Hu hu hu.....”

“Được rồi, đừng khóc nữa, nhanh vào thành đi, ta mời người ăn bữa trưa.”

Dương Thanh Y vác tay nải lên vai, tâm tình thật tốt nói.

Đông Phương Hạo Diệp lườm hắn một cái “Quên đi, họ Dương kia, chúng ta sau khi vào thành mỗi người một ngã, bạc của người cứ giữ lại mà chậm rãi tiêu đi.”

“Người muốn đi đâu?”

“Đi tìm thê tử của ta.” Nhắc tới Bắc Đường Diệu Nguyệt, tiểu vương gia nhất thời nhãn tình sáng lên, tinh thần phấn chấn.

“Người đã có thê tử?” Dương Thanh Y trợn mắt nhìn hắn, một bộ dáng không thể tin.

“Hừ!” Tiểu Vương gia lại lườm hắn một cái, ưỡn ngực lên, nghênh ngang vào thành.

“Chờ một chút. Này! Chờ một chút.”

Dương Thanh Y giữ chặt hắn, đặt một tờ giấy vào trong tay hắn, nói “Phượng Hạo, chúng ta bình thủy tương phù, kết bạn mà đến, cũng là có duyên. Đây là địa chỉ thân thích của ta tại Xa Kinh, người cầm lấy, có việc cứ tới tìm ta”

“Được, được, lúc rảnh rồi ta sẽ đi!”

Đông Phương Hạo Diệp tùy tiện nhét tờ giấy vào trong ngực, hắn phất tay, cười meo meo nói “Dương công tử đi thông thả.”

Dương Thanh Y thấy hắn khẩn cấp chia tay mình rồi đi, đành phải bất đắc dĩ mà lắc đầu, vác tay nải trên lưng rồi đi.

11. Chương 11

“Vương gia, chúng ta sao lại không vào?” Đông Phương Hạo Diệp ngồi xổm trong một góc trước đại môn Bắc Đường Vương phủ, cẩn thận tay áo trùm mắt nhìn đại môn.

Tiểu Đông ngồi xổm bên người hắn, không giải thích được, nói “Ngài không phải rất nhớ vương phi sao? Chúng ta ngàn dặm xa xôi vất vả tới đây, ngài sao lại không vào, lại ngồi đây thờ dài?”

“Ai.....Có nói người cũng không hiểu” Tiểu Vương gia yếu ớt nói.

Mọi người đều nói ‘cận hương tình khiếp’, hắn coi như là ‘cận thê tình khiếp’ đi.

Ở Văn quốc thì một lòng chỉ nghĩ nhanh chóng tìm Bắc Đường Diệu Nguyệt, thật là phải chịu nhiều gian khổ mới tới được trước cửa, bây giờ hắn lại do dự.

Nhớ tới lúc Bắc Đường Diệu Nguyệt dứt khoát bỏ đi, Đông Phương Hạo Diệp nhớ lại thì ngoài đau lòng cũng chỉ là đau lòng.

Lúc bọn họ xa nhau xấu hổ đến vậy, Diệu Nguyệt cuối cùng chỉ lưu lại câu nói ‘các người cứ tiếp tục’ kia, đã làm cho hắn thất vọng rồi đau khổ tới cực điểm.

Mặc dù hắn giả vờ như không có gì, nhưng hắn vẫn để ý và hoảng hốt tới cực điểm.

Hắn thà rằng Diệu Nguyệt hận hắn, chí ít cũng chứng minh được trong lòng y có hắn, và biết được Diệu Nguyệt thực sự không phải không quan tâm, nhưng...nhưng...nhưng hắn bây giờ có gì để chịu được đây?

Đông Phương Hạo Diệp đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe ‘két’ một tiếng, đại môn Bắc Đường Vương phủ chậm rãi mở ra.

Hắn hoảng sợ, thân thể phản ứng nhanh hơn suy nghĩ, kéo Tiểu Đông trốn vào góc.

“Vương gia, người làm.....”

“Hừ —— Câm miệng!” Đông Phương Hạo Diệp che miệng Tiểu Đông, ghé vào bờ tường trộm nhìn xung quanh, khi thấy rõ bóng người, liền thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra chỉ là mấy hạ nhân.

Thế nhưng hắn chưa nhẹ nhõm được bao lâu, đột nhiên cả người chấn động, tròng lớn hai mắt.

Chỉ thấy hai thân ảnh, một trước một sau, không nhanh không chậm thông thả bước ra.

Người phía trước thân hình cao lớn, oai hùng bất phàm. Người phía sau khoác áo lông cừu tuyết trắng, dáng người thon dài, khí chất tao nhã, nhàn nhạt hương hoa, lạnh lùng nhợt nhạt.

Diệu Nguyệt.

Diệu Nguyệt.

Diệu.....Nguyệt.....Đông Phương Hạo Diệp bỗng cảm thấy thời gian như dừng lại, hắn ngơ ngác đứng đó, si ngốc nhìn người trước mặt.

Diệu Nguyệt gầy.

Hai gò má trắng nõn như ngọc có vẻ tiêu tụy, tuần mi thanh tú như sơn hơi nhú lại, tóc đen không buộc giống trước kia, mà được buộc lên cao, bay bay trong gió.

Tuần mỹ nhanh nhẹn, càng lộ ra hai gò má gầy, cằm nhọn hơn.

Y mím môi, tay hơi động, đứng ở đó nghe người kia nói, lông mi thật dài rũ xuống, bộ dáng nửa như nghe không nghe lại cười như không cười.

Đông Phương Hạo Diệp say mê nhìn, bỗng nhiên thấy chấm sáng trong con ngươi đen thẳm kia sáng lên, lông mi khẽ động, khóe môi duyên dáng nhìn người kia cười.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nở nụ cười, một cái mỉm cười của người luôn nhàn nhạt, cao quý.

Đông Phương Hạo Diệp chỉ cảm thấy có một nhát búa đâm vào tim, nhát thời hoa mắt, linh hồn rời khỏi, ngón tay đâm thật sâu vào tường cũng không biết.

Diệu Nguyệt, Diệu Nguyệt, người có thể nào, có thể mỉm cười với người khác như vậy..... Một chiếc mã xa chậm rãi dừng lại trước đại môn, Diệu Nguyệt cùng người bên cạnh nói gì đó, sau đó, mang theo ý cười nhàn nhạt, mà xoay người lên mã xa.

Người nọ theo sát y, đóng cửa xe lại.

Mã xa chậm rãi đi qua trước mặt Đông Phương Hạo Diệp.

Từ đầu đến cuối, Bắc Đường Diệu Nguyệt không phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

“Vương, Vương gia.....” Giọng Tiểu Đông có chút run.

“.....Đuổi.....” Thở dốc, thở dốc, lại thở dốc! Tiểu Vương gia qua một hồi lâu mới từ trong miệng bật ra một chữ.

“Đuổi theo cho ta!” Hắn hét lên, chỉ vào hướng mã xa đang dần biến mất mà kêu lên “Đuổi theo cho ta, ta muốn nhìn rõ bộ dáng của tên kia!” Đáng ghét! Dám khiến cho Bắc Đường Diệu Nguyệt của hắn lộ ra khuôn mặt tươi cười này, không thể tha thứ! Tình địch! Nhất định là tình địch! Tiểu Vương gia bất luận thế nào cũng phải nhìn xem người nọ tròn méo thế nào, đến tột cùng là thứ gì! “Thạch Nham! Vương Lâm! Mau ra đây cho bốn vương!” Hắn hét to.

Hai bóng người phút chốc chạy ra, quỳ trước mặt hắn, chính là hai ám vệ vương phủ nửa đường li tán, Thạch Nham cùng Vương Lâm.

“Tham kiến vương.....”

“Bớt sàm ngôn đi! Nhanh! Nhanh công bốn vương, đuổi theo mã xa của vương phi!” Tiểu Vương gia nhảy lên lưng Thạch Nham vỗ vỗ, chỉ vào hướng mã xa, nói “Nhanh lên! Nhanh lên!” Hiện tại hắn đã mất toàn bộ nội lực, dĩ nhiên đuổi không kịp tốc độ mã xa.

Thạch Nham và Vương Lâm vẫn ẩn trong một góc gần đó bảo vệ, lúc này mới là thời điểm bọn họ xuất lực.

“Vâng.”

Thạch Nham lập tức công vương gia, nhảy lên mái hiên, chạy theo mã xa vừa rời khỏi, Vương Lâm và Tiểu Đông theo sát phía sau.

Tốc độ mã xa rất thông thả, bình ổn hướng đến vùng ngoại ô, dần dần xa khỏi kinh thành.

Đáng ghét! Như vậy rõ ràng là muốn ra khỏi thành hẹn hò thôi ! Đông Phương Hạo Diệp tức đến tổn hơi thừa lời lắm bầm, siết chặt ống tay áo.

Tiểu Đông và Thạch Nham trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Mã xa dừng lại ở ven hồ băng nổi danh vùng ngoại ô Xa Kinh, Bắc Đường Diệu Nguyệt và người nọ rời khỏi mã xa.

Một trận gió lạnh thổi qua, Bắc Đường Diệu Nguyệt siết chặt áo khoác lông cừu, người nọ ân cần giúp y che kín lại.

Chỉ thấy hần mở miệng nói gì đó với Bắc Đường Diệu Nguyệt, sau đó hai người cùng nhau đi đến đình thường băng giữa hồ, nhìn rất thân mật.

Một hạ nhân mang theo vài thứ gì đó vội theo sau.

Nắm tay, lại nắm tay! Đông Phương Hạo Diệp cố sức hít khí, cắn răng nói “Thạch Nham, Vương Lâm, người đi cùng vương phi, các người biết không?”

Thạch Nham và Vương Lâm nhìn nhau, cẩn thận nói “Người này sáng sớm hôm nay bí mật vào thành, tiến thẳng vào Bắc Đường Vương phủ, thân phận không rõ. Còn dẫn theo ba mươi người khác, theo chúng thuộc hạ quan sát, đều là thị vệ cải trang cả.”

Đáng ghét ! Tiểu Vương gia lại tiếp tục nghiêng răng nói.

“Vương gia ?” Tiểu Đông có chút lo lắng nhìn hần, sợ hần nghiêng đến đau răng.

Đông Phương Hạo Diệp nhìn Thạch Nham, Vương Lâm hai người nói “Các người lui xuống, mọi chuyện không cần bận tâm, không có lệnh của ta không được lộ diện. Tiểu Đông tử, người đi theo ta”

Thạch Nham, Vương Lâm hai người lĩnh mệnh lui xuống.

Tiểu Vương gia và Tiểu Đông ở trong chỗ tối chậm rãi ẩn núp gần chỗ thường băng theo dõi.

Hạ nhân đã chuẩn bị xong, hầu hạ Diệu Nguyệt và người kia nhập tọa, ở trong đình còn để thêm ấm lò, lại mang thêm chậu lửa, lấy băng xuống đun, ngồi uống rượu phẩm trà.

Trên bàn là những món ăn sáng tinh xảo, hệ thống sưởi ấm trong đình dày đặt, như đã ngăn cản hết gió lạnh thổi bên ngoài.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hình như rất thích y, khoe miệng nhếch lên, cười tuy yếu ớt nhưng dịu dàng.

Thấy thế tiểu vương gia hận không thể xông lên, ngăn trở tầm nhìn của người ngồi đối diện.

“Vương, vương gia, người.....người bình tĩnh một chút.....”

“Ta rất bình tĩnh!” Tiểu vương gia trốn sau tảng đá, cắn răng nói.

.....Cái đó không gọi là bình tĩnh, gọi là dữ tợn có được không.....Tiểu Đông trong lòng nói thầm.

Bỗng nhiên người nọ nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt nói gì đó, Bắc Đường Diệu Nguyệt ngửa đầu cười ha hả.

Tiếng cười trong trẻo, rất sung sướng, tóc đen dài tung bay trong gió, nói không hết bao nhiêu vẻ động lòng người.

Đông Phương Hạo Diệp chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, nhất thời ngây ngốc.

Sau khi tiếng cười của Bắc Đường Diệu Nguyệt ngừng, người nọ bỗng nhiên mỉm cười, nhìn về phía Đông Phương Hạo Diệp nói “Vị bằng hữu này, nếu đã tới, không nên trốn ở nơi đó chịu gió bắc, chi bằng đến đây sưởi ấm đi ?” Hần vẫn chưa hết sức cất tiếng, nhưng thanh âm thuần hậu rõ ràng từ đình giữa lòng hồ truyền đến, giống như có người đang nói bên tai.

Đông Phương Hạo Diệp trong lòng rùng mình, nhìn ánh mắt sáng rực của Bắc Đường Diệu Nguyệt hướng sang bên này.

Tiểu vương gia nhìn trái nhìn phải.

“Vương gia, hần hình như là gọi chúng ta đó.....”Tiểu Đông nhỏ giọng nói.

“Nói nhầm ! Ta biết!” Hần chỉ muốn xác nhận một chút, có phải là nhầm không.

“Vương gia.....” Tiểu Đông chọc chọc hần. “Vương phi đang nhìn qua bên này ..”

Đông Phương Hạo Diệp nghe vậy, lập tức nhìn xung quanh, ai ngờ lại gặp phải ánh mắt Bắc Đường Diệu Nguyệt đang nhìn, vội vã rút đầu về.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy Đông Phương Hạo Diệp nháng lên, mi khẽ giật.

Người bên cạnh y lại nói “Tiểu huynh đệ, đừng ngại, theo chúng ta lâu như vậy, lại đây uống chút rượu ấm áp thân thể thế nào ?”

Tiểu, tiểu huynh đệ ? Đáng ghét ! Đông Phương Hạo Diệp đã gần hai mươi, ghét nhất người khác gọi hần là ‘tiểu’. Hần đã kém Bắc Đường Diệu Nguyệt bốn, năm tuổi, lại vì mặt non nớt, chẳng phải là càng không xứng với Bắc Đường Diệu Nguyệt sao?

Bắc Đường Diệu Nguyệt thản nhiên nói “Giản Khanh, nếu hần đã không muốn, hà tất phải ép buộc.”

Người nọ sững sốt một chút, lập tức cười to nói “Nếu đã như vậy, hai người cộng ẩm được rồi.”

Đông Phương Hạo Diệp nghe đến đó cũng nhin không được nữa, vội nhảy ra, kêu to “Ai nói ta không muốn ? Ta cũng muốn uống một chén !”

Tiểu Đông đen mặt thở dài.

Tiểu vương gia chạy ào vào trong đình, thấy hai người đối diện mà ngồi, hai bên không có vị trí nào, lập tức đặt mông ngồi chỗ gần Bắc Đường Diệu Nguyệt nhất, quát to “Không phải uống rượu sao ? Rượu ở đâu ? Mau mang tới đây.”

Người nọ mỉm cười, phân phó nói “Châm rượu cho khách”

Khách ? Đông Phương Hạo Diệp trong lòng giận dữ, nhắc chén rượu, hướng người nọ nhếch miệng cười “Nếu vị huynh đài này đã có thành ý như vậy, tiểu đệ phải nể mặt mũi người, chén này kính người, mời.”

Nói xong ngửa đầu, uống sạch sẽ.

Rượu này ôn hòa tinh khiết lại rất thơm, mạnh mà không lạt, dư vị ngân nga, một chén uống xong, toàn thân đều ấm lên, Đông Phương Hạo Diệp không khỏi khen “Quả nhiên là rượu ngon, không hổ là quan ngoại đệ nhất Cửu trọng hồng hà”

Người nọ nghe vậy, trường mi khẽ nhíu, nói “Không nghĩ được tiểu huynh đệ cũng biết thưởng rượu ?”

Tiểu vương gia cười ha hả “Không nghĩ được huynh đài cũng có thể có được loại rượu này ? Nói vậy ở quan ngoại cũng phải là nhân vật số một, số hai.”

Người nọ mỉm cười không nói.

Đông Phương Hạo Diệp thấy hần không có ý định nói ra, quay đầu nhìn về phía Bắc Đường Diệu Nguyệt, thấy y không biểu tình gì nhìn ra mặt hồ, một bộ dáng như mọi sự đều không liên quan đến mình.

Tiểu vương gia chăm chú nhìn y,thầm mắng mình mau tìm ra cái gì để nói cùng y, bỗng nhiên thoáng nhìn chén rượu trong tay y, không khỏi bật thốt lên “A! Người như thế nào lại có thể uống rượu?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt quay đầu, lạnh lùng liếc hần “Ta vì sao lại không thể uống rượu?”

“Người, người.....” Bởi vì người có bảo bối.....Tiểu vương gia thiếu chút nữa đã nói ra, cúi đầu nhìn bụng Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy y một thân áo dài bạch cừu, che đầy toàn thân hình, không thể nhìn được đáng người.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không để ý đến hắn, nhìn người đối diện nọ, nói “Giản Khanh, chúng ta đã lâu không gặp, khó có được nửa ngày nhàn rỗi với người, hôm nay rượu ngon trước mắt, chúng ta uống nhiều thêm mấy chén.”

Nói xong liền nâng chén rượu lên.

Đông Phương Hạo Diệp động tác nhanh như chớp, đoạt lấy chén rượu của y, cao giọng nói “Nếu rượu đã ngon như vậy, ta sẽ thay người uống”

Nói xong, liền một hơi uống cạn.

Sau chén rượu thứ hai, cảm giác không giống như lúc đầu nữa.

Cửu trọng hồng hà, đó là loại rượu gì ? Đó chính là rượu quan ngoại nổi danh là cực thanh cực mạnh.

Dùng tuyết trên núi cùng cao lương chế riêng ủ tròn bảy tuần bốn mươi chín ngày mà thành, sau đó đem chôn xuống chín thước chín trượng sâu dưới đất, đúng chín năm chín tháng chín ngày sau mới mở ra.

Đông Phương Hạo Diệp trước đó uống một chén thấy không sao cả, hiện rượu đã mạnh hơn, dĩ nhiên bụng bỗng uống hai chén còn có thể đứng vững sao, liền thấy bàn có chút rung động.....

Bắc Đường Diệu Nguyệt cả giận nói “Ai cho người thay ta uống! Người đâu, cho ta một cái chén sạch sẽ rồi châm thêm một chén cho ta.”

“Không được!” Tiểu vương gia chống bàn, túm lấy bình rượu, kêu lên “Người tiếp tục châm ta cũng không cho người uống!”

“Người – không – cho ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt ánh mắt âm hàn, một chữ như mũi nhọn phát ra “Người là gì của ta? Dựa vào cái gì mà không cho? Ta là Bắc Đường Diệu Nguyệt muốn làm chuyện gì, từ lúc nào có người không liên quan lại quản ta không thể làm. Dem rượu tới đây !”

Tiểu vương gia bị cái câu ‘người không liên quan’ kia làm tức giận, tâm, can, phế, tràng đều loạn chiến, không chút nghĩ ngợi xông tới định cướp chén rượu, ai ngờ Bắc Đường Diệu Nguyệt đã sớm có phòng bị, một chuỗi đẩy ra.

Đáng thương cho Đông Phương Hạo Diệp lúc này căn bản không có khả năng phản kháng, nhất thời thấy hoa mắt, thiên địa đảo lộn, đầu đau nhói, ngã xuống đất.

“Vương gia!” Tiểu Đông kinh hãi, vội vã chạy đến, kêu lên “Vương gia, người không sao chứ? Người đau ở đâu ?”

Hơi rượu đã toàn bộ tản ra trong người Đông Phương Hạo Diệp, dạ dày đau nhức như lửa thiêu, cổ họng cũng ê ẩm khó chịu.

Bắc Đường Diệu Nguyệt kinh hãi, không nghĩ tới mình chỉ đẩy nhẹ, hắn lại chống đỡ không được.

Y bước nhanh tới, kéo cổ tay Hạo Diệp, dò xét một vòng nội tức của hắn, nhân thân tới lại, trầm giọng nói “Nội lực của người đâu ?”

Đông Phương Hạo Diệp mơ mơ hồ hồ nói “Diệu Nguyệt, người vẫn hoảng ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt trấn nhẫn lại, đang muốn rút tay về, Đông Phương Hạo Diệp lại đột nhiên nhào tới, ôm chặt lấy y, nghẹn ngào nói “Diệu Nguyệt, người đừng không để ý đến ta, hu hu hu.....Ta biết ta không có cái gì thông minh và uy vũ, nhưng ta rất thích người, rất thích.....”

“Hu hu hu.....sau khi người đi ta thật sự rất nhớ người, hàng đêm đều mơ thấy người, ngàn dặm đường xa tới Du Kinh tìm người, thế nhưng người....người....người vì sao lại cùng cái tên mặt trắng kia đi hẹn hò? Hu hu hu, còn, còn uống rượu.....Hu hu hu, người không thích ta sao ? Người không thương bảo bối của chúng ta sao? Hu hu hu.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lúc đầu còn trầm mặc, sau càng nghe lại càng tức giận, đẩy tay hắn ra.

Tiểu Vương gia lúc này cả đầu xoay đảo, cả người mềm nhũn, ánh nhìn mơ hồ, chỉ biết nắm chặt ống tay áo của Bắc Đường Diệu Nguyệt không buông, lung tung kêu lên “Ta không buông tay! Ta không buông tay!”

Không buông tay! Không buông tay! Người đừng nghĩ bỏ rơi ta! Tiểu Vương gia trong lòng mơ mơ hồ hồ nghĩ, trước mắt dần dần tối lại.....Nóng, nóng quá.....Lạnh, lạnh quáĐau, đau quá.....

“Ngự y, hải tử của ta rốt cuộc thế nào”

“Nương nương, tiểu hoàng tử bị thích khách một chưởng phá hủy tâm mạch, lại bị kích động. Hoàng tử tuổi còn nhỏ như vậy, e rằng.....”

“Hỗn trưởng! Người nếu cứu không được ái tử của trẫm, trẫm sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi!”

“Hu hu hu, tiểu đệ sắp chết, tiểu đệ sắp chết.....”

Mẫu hậu? Phụ hoàng? Hoàng.....huynh? Đông Phương Hạo Diệp hốt hoảng thấy mẫu hậu nước mắt ướt đầm, không hề đẹp chút nào. Phụ hoàng mặc hoàng bào, khó có được vẻ mặt nghiêm túc đứng bên giường. Còn cái kia béo nịch như khối thịt, nước mắt nước mũi đưa cánh tay mập mạp vào đầu giường hắn, dĩ nhiên, dĩ nhiên là hoàng huynh? Đông Phương Hạo Diệp mở to mắt há mồm, thấy hoàng huynh khuôn mặt đầy thịt run run, nhin không được muốn dùng tay nhéo một cái, nhưng phát hiện cánh tay nặng không nhấc lên được.

Lại như đột nhiên nhớ đến chuyện gì quan trọng, lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu, bắt tay thật chặt.

Hình ảnh đột nhiên biến đổi, Đông Phương Hạo Diệp thấy chính mình đang nằm trên đùi mẫu hậu, làm nũng nói “Mẫu hậu, ta không muốn học ‘ngũ luận’, cũng không muốn Lưu thái phó dạy ta”

“Hạo Hạo vì sao không muốn học?” Mẫu hậu vuốt cái đầu nhỏ của hắn ôn nhu hỏi.

Hắn chớp mắt mấy cái. “Ta học bài thấy rất đau đầu.”

“Được, vậy không học nữa.” Mẫu hậu quyết định thật nhanh nói.

“Ta cũng không muốn học Lưu thái phó, ta muốn Tân khoa Trạng nguyên ở Ngự hoa viên cùng đàm đạo với hoàng tỷ hôm đó.”

“Vì sao?”

Hắn nhíu mày nhăn mặt, bĩu môi nói “Lưu thái phó rất xấu, trên mặt đều là nếp nhăn, ta vừa nhìn hắn thì đã khó chịu. Tân khoa Trạng nguyên kia nhìn rất mỹ miều, cười lên giống mẫu thân rất đẹp.”

Mẫu hậu cười đến hai mắt híp lại, nói “Được rồi ! Không muốn Lưu thái phó thì sẽ không dùng Lưu thái phó, chúng ta gọi Tân khoa Trạng nguyên đến là được rồi.”

Hình ảnh lại chuyển.

Đông Phương Hạo Diệp ngồi xổm trong một góc của Ngự hoa viên, Hoàng thượng bắt được hắn, liền bế hắn lên.

“Ha hả, tiểu lang lợi của trẫm trốn ở chỗ này để làm gì?”

“Hư —— phụ hoàng nhỏ giọng chút, đừng để Hoa tướng quân nghe được.”

“À, thì ra ngươi trốn học!” Phụ hoàng cười to, làm bộ mang theo hắn đi về phía hậu viên.

Đông Phương Hạo Diệp sợ tới mức oa oa kêu to “Ta không muốn luyện công! Ta không muốn luyện công! Hu hu hu, phụ hoàng thật xấu, phụ hoàng khi dễ ta.....”

Phụ hoàng cười nói “Trẫm sao lại khi dễ bảo bối Hạo Hạo. Nói phụ hoàng nghe, vì sao không muốn luyện công?”

“Hu hu hu, luyện công rất vất vả, ta không thích.....”

Phụ hoàng hảo ngôn nói “Nhưng luyện công thì thân thể ngươi mới tốt”

“Oa.....” Hắn càng khóc lớn hơn “Thế nhưng tâm trạng ta không tốt! Oa oa oa.....Ta ghét luyện công! Ta ghét luyện công! Ta rất ghét luyện công.....”

“Được được được ! Không luyện thì không luyện.”

Hoàng thượng vội vàng đáp ứng hần, lại giống như phát sần nói “Hạo Hạo không chịu đọc sách, cũng không muốn luyện võ, vậy tương lai muốn làm gì tốt đây ?”

Hần khóc thút thít một hồi, khề dụi mắt, nhếch miệng tuyên bố “Ta muốn làm đồ chơi bằng đường.”

Hoàng thượng mặt nổi hắc tuyến.

Hình ảnh lại chuyển.

Hần nhảy lên ôm vai hoàng huynh, giãy giãy, kêu “Ta muốn đi Minh quốc! Ta muốn đi Minh quốc! Ta muốn đi Minh quốc.....”

Hoàng huynh hần ghé trên bàn học, cắn răng nói “Hạo Hạo, ngươi nặng muốn chết, đi xuống cho ta!”

Đông Phương Hạo Diệp không để ý đến hần, tay vẫn bám chặt cổ, kêu “Ta muốn đi Minh quốc! Ta muốn đi Minh quốc! Ta muốn đi Minh quốc.....”

“Được được được, cho ngươi đi, cho ngươi đi. Ngươi mau xuống đi”

“A a! Hoàng huynh hứa phải giữ lời! Nếu không sẽ là tiểu cầu, là tiểu cầu!”

Hoàng huynh sắc mặt khó coi, miễn cưỡng nói “Ta đã nói là sẽ làm. Bất quá ngươi lúc đó không được nghịch ngợm, không được quậy phá, phải ngoan ngoãn đi theo ta học lễ nghi ngoại giao, học hỏi nhiều thêm.....Hạo Hạo, ta còn chưa nói xong, trở về cho ta!”

Hần đã hưng phấn mà chạy đi mất rồi.

Ký ức xa xôi trong đầu hần không ngừng quay về.

Kỳ quái, khi đó hần quả thực rất vui vẻ, rất hạnh phúc, lòng không có một tia thống khổ, không có một tia ưu sầu, tựa như trang giấy trắng, màu sắc đơn thuần.

Thế nhưng hiện tại, vì sao lòng hần lại đau như thế ? Đông Phương Hạo Diệp có chút nghi hoặc, có chút bất an, tựa như có chuyện gì khiến hần đột nhiên lộn xộn.

Bỗng nhiên, một đạo thân ảnh sáng rực hiện lên trước mắt.

A! Đó là ai? Đó là ai? Ta sao lại nhìn không rõ được ? A, hình như là một mỹ nhân ! Đông Phương Hạo Diệp dùng sức trừng lớn mắt, cố sức giương mắt nhìn, nhưng lại không biết vì sao, thân ảnh kia càng ngày càng xa.

A a a —— không được đi! Mỹ nhân không được đi ! Đông Phương Hạo Diệp ngực đột nhiên thấy nôn nóng, hô to một tiếng, mạnh mẽ đi tới, một tay bắt lấy người kia ôm vào lòng.

Ha ha ha, mỹ nhân, ta bắt được ngươi rồi, xem ngươi còn trốn chỗ nào!

Bỗng nhiên một thanh âm lãnh liệt như băng, thẳng tắp như đâm thủng màng tai.

“Ngươi còn ôm hần tới khi nào?”

Đông Phương Hạo Diệp phút chốc mở mắt ra, nhìn mỹ nhân trong lòng, cả người không khỏi chấn động.

Mẹ của ta ời! Cửu thiên tiên tử ta ôm này là ai ? Mỹ nhân dĩ nhiên là.....Đông Phương Hạo Diệp quan sát hần, mồm há hốc ra.

Mỹ nhân nhìn hần mỉm cười, nói “Không thể tưởng tượng được tiểu vương gia qua nhiều năm mà vẫn đáng yêu như vậy!” Nói rồi vươn cánh tay nhỏ dài, cực kỳ ‘ôn nhu’ nhéo khuôn mặt của hần.

“ Au.....ỹ ân uông ay.....” (đau, mỹ nhân buông tay) Đông Phương Hạo Diệp thiếu chút nữa chảy nước mắt, quai hàm đã tê dại.

“ Ha ha.....” Tiếng cười mỹ nhân như thanh tuyến cực kỳ êm tai “Tiểu vương gia, trăm không phải mỹ nhân của ngươi, mỹ nhân của người ở đằng sau”

Đông Phương Hạo Diệp nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn về phía sau, lại dùng sức quá mạnh, thiếu chút nữa ngã ra.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đang ngồi trên mép giường phía sau hắn, ánh mắt lạnh lùng theo dõi hắn.

“Diệu, Diệu Nguyệt.....” Đông Phương Hạo Diệp mừng rỡ, sau đó là sợ hãi chậm rãi vươn tay, bỗng nhiên phát hiện tay phải vẫn nắm cái gì đó, nhìn kỹ trong tay là ống tay áo, chính là ống tay áo của Bắc Đường Diệu Nguyệt ở đình thưởng băng bị hắn nắm chặt không chịu buông.

Ta quả nhiên không có buông tay.

Đông Phương Hạo Diệp ngực thở phào nhẹ nhõm, lập tức mắt hồng ngẫm thương cảm nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt, cũng không dám tiến lên.

“Được rồi, xem ra đầu óc chỉ hồ đồ một chút”

Mỹ nhân nhẹ nhàng cười, đứng dậy nhéo khuôn mặt của hắn, nói “Tiểu tử này mặt mũi cũng lớn. Nếu không phải vì Diệu Nguyệt, trăm đường đường là vua một nước cũng không vội tới làm Ngự y cho người, còn bị người chiếm tiện nghi”

“Hoàng thượng, người không cần nói lời vô ích!” Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lùng cắt lời hắn.

Hoàng thượng bĩu môi nói “Lòng như lửa đốt kêu trăm tới cứu người, người tỉnh rồi lại nói lời trái với lòng, tỏ ra khó chịu”

Thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt không tốt, Bắc Đường Diệu Huy vội nói “Được rồi, được rồi, trăm đi, người không cần tiến. Chuyện các người trăm không muốn quản, dù thế nào thì các người cũng tự xử lý đi.”

Nói rồi nhìn Đông Phương Hạo Diệp nói “Tiểu vương gia, hôm nào nhớ vào cung chơi, trăm luôn hoan nghênh.”

Đông Phương Hạo Diệp nhớ tới người đã đưa hoàng huynh bình xuân được Phù Xuân Tô cho hắn, chính là vị mỹ nhân Hoàng thượng trước mắt này chế ra, nhất thời nhân tình sáng lên, liên tục nói “Ta nhất định đi! Nhất định đi! Mỹ nhân Hoàng thượng đi thông thả !”

Bắc Đường Diệu Huy, chính là Minh đế hiện tại, Ti Diệu Huy, mỉm cười, xoay người rời khỏi.

Hoàng thượng vừa đi, Bắc Đường Diệu Nguyệt lập tức trở mặt, nhìn Đông Phương Hạo Diệp găm nhẹ “Buông ra!”

Tiểu vương gia nắm chắc vạt áo y, thăm ngẫm tay áo người có thể cắt đứt, như thế nào người lại chỉ muốn giật ra.

“Diệu Nguyệt, người còn đang giận ta sao?” Bắc Đường Diệu Nguyệt giật nhẹ y phục, dừng lại bất động, cảm tức nhìn hắn.

“Diệu Nguyệt, ta sai rồi, người đừng giận ta, ta, ta rất nhớ người.....” Tiểu vương gia ở phía sau y cọ cọ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt muốn tránh ra, thế nhưng xô dịch thế nào cũng không động đây được, không khỏi nhú mày.

Tiểu vương gia vội nói “Diệu Nguyệt, đừng nhú mày, đối với bảo bối không tốt”

Nhớ tới bảo bối, nhìn bụng y, vừa mừng vừa sợ nói “Bảo bối đã lớn như vậy rồi.....” Nói rồi tay muốn kiểm tra, còn chưa đụng tới góc áo y, liền bị đập vào tay ‘bốp’ một tiếng.

Tiểu vương gia không được như ý, mu bàn tay đỏ ửng, kêu lên “Ôi —— Diệu Nguyệt, người, người sao hung dữ như vậy?” Hắn thương cảm nhìn y, Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn không lay động.

Tiểu Vương gia sợ nhất Bắc Đường Diệu Nguyệt hờ hững với hắn, tình nguyện để lúc y trừng mắt với hắn, tức giận tận trời, cũng không muốn lãnh đạm như vậy.

Hắn ngẫm đến nỗi mắt hồng lên, chà chà sát sát góc chăn, tựa như một hài tử làm sai, nhỏ giọng nghẹn ngào nói “Diệu Nguyệt, ta rất nhớ người, nằm mơ cũng thấy người, thế nhưng vì sao người lại không hề để ý đến ta ? Hu hu hu.....Diệu Nguyệt, ta với Tiểu Đông đi đường thật lâu thật lâu mới đến được Xa Kinh..... Ta đời này chưa từng đi qua nhiều đường như vậy. Hicchúng ta nửa đường gặp phải cường đạo, cái gì cũng

mất hết, ta vốn muốn đem một chút quà cho người và bảo bối cũng đã không còn, rất đáng thương.....Hu hu hu.....” Tiểu vương gia càng nói càng khổ sở.

Từ nhỏ đến lớn, hắn không phải chịu khổ đau lớn như vậy, còn phải nhìn thấy Diệu Nguyệt với cái tên mặt trắng Giản Khanh kia mất đi lại cùng nhau, nước mắt nhất thời không khống chế được mà tuôn rơi.

Bắc Đường Diệu Nguyệt như không nghe thấy, vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Tiểu vương gia rốt cục chịu không được, tiến tới ôm lấy y, ai ai kêu lên “Ta mặc kệ! Ta mặc kệ! Dù người không để ý đến ta, ta cũng muốn quần lấy người! Người là ái phi của ta, ta tuyệt đối không buông người ra! Hu hu huDiệu Nguyệt, Diệu Nguyệt, người đánh ta, mắng ta đều cảm thấy vui, người, người đừng không để ý đến ta, ta rất đáng thương.....hu hu hu...”

“Ta đánh người làm gì? Mắng người làm gì? Chúng ta vốn không có quan hệ gì, Tĩnh vương gia thỉnh tự trọng!” Bắc Đường Diệu Nguyệt vừa nói vừa gỡ tay hắn ra.

Đông Phương Hạo Diệp nghe xong lời này, ngũ tạng cùng tâm can tựa như tan nát.

“Ai nói chúng ta không có quan hệ ? Chúng ta là phu thê! Phu thê! Bảo bối còn đang trong bụng người, người sao lại không nhận ta? Hu hu hu.....Diệu Nguyệtđừng như thế.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt quát khê “Người buông ra!”

“Không buông! Không buông! Hu hu hu.....”

“Buông ra !”

“Không buông! Sẽ không! Hu hu”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Người nếu không buông tay, ta sẽ không khách khí.”

Tiểu Vương gia trợn tròn con mắt “Vậy người đánh chết ta đi ! Ta thề rằng bị người đánh chết, cũng không muốn người đi cùng cái tên mặt trắng kia!” Hắn đến chết cũng không buông tay.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cả giận “Hỗn trướng! Cái từ ‘mặt trắng’ người lấy đâu ra vậy ? Người nói chuyện cũng không để ý mình là vương gia sao?”

Tiểu Vương gia cũng nóng nảy “Người đã không muốn ta, ta còn làm vương gia cái gì ? Cái tên mặt trắng kia, ta phải biết hắn từ đâu tới ? Người...người...người cùng hắn thân thân mật mật, ngay cả bảo bối cũng không để ý, lại còn muốn uống rượu. Người...người...người để ta và bảo bối ở nơi nào trong lòng ? Người không phải nghĩ rằng không có bảo bối thì thật vui vẻ sao ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bị hắn làm cho cả người giận run, không nói nên lời, đột nhiên đẩy mạnh hắn ra, rút vạt áo lại, lạnh nhạt nói “Ta với ai một chỗ không nhọc vương gia quan tâm. Vương gia thân thể chưa lành, nên nghỉ ngơi cho tốt, không quấy rầy nữa.”

Dứt lời cũng không quay đầu lại, đứng dậy rời đi.

Đông Phương Hạo Diệp trong lòng đau đớn, thở dốc, cuối cùng cũng không gọi y lại, chỉ nhìn theo bóng y biến mất ngoài cửa.

12. Chương 12

Đông Phương Hạo Diệp nằm trên giường ba ngày, Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không tới thăm.

Sốt cao tuy rằng đã hết, nhưng người vẫn còn yếu.

Tiểu Vương gia hối hận ngày đó không nên nói như vậy, làm Bắc Đường Diệu tức giận, y vốn đang giận hắn, hiện tại lại càng không muốn gặp hắn nữa.

Vì vậy bệnh tình vừa chuyển biến tốt, hần liền đi tìm Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Mấy ngày này, vương phủ điều đến hai thị nữ Trúc Nhược cùng Hồng Cúc hầu hạ hần.

Trúc Nhược nghe nói tiểu vương gia muốn đi gặp tam thế tử, liền đem tới một đồng y phục và phụ kiện, đem hần bọc kín, bên ngoài cùng khoác một kiện bạch linh đại điều hoa lệ.

Tiểu Vương gia xuất thân phú quý, những cái này vừa nhìn có thể biết được, nhận ra đây là dùng tuyệt diệu sinh trưởng ở Thiên Tuyết bắc địa cực hàn chế ra, trân quý đến nỗi khắp thiên hạ chỉ có ba, không khỏi ngạc nhiên nói “Đây là bạch linh tuyết diệu Thiên Tuyết sao?”

“Hồi Vương gia, chính là nó.”

Trúc Nhược nói “Đây là chiến lợi phẩm lão vương gia nhiều năm trước xuất chinh Ô Tuần mang về, nghe nói khắp thiên hạ chỉ có ba cái. Bởi vì quận chúa và tam thế tử là song thai sinh non, từ nhỏ thân thể suy nhược, lão vương gia và thế tử đau xót khi nhìn bọn họ, nên ban thưởng cho mỗi người một cái”

“.....Đây là Diệu Nguyệt bảo người đưa cho ta mặc sao?”

“ Vâng. Tam thế tử nói, tiểu vương gia người trời sinh sợ lạnh, tính tình lại ưa chạy loạn xung quanh, bị bệnh nhiều lần cũng không chịu an phận. Hiện tại mùa đông lạnh lẽo người sẽ không chịu nổi, nên sớm chuẩn bị cho tốt, để người mặc thật ấm áp, nếu để người bị cảm lạnh, chúng ta lại khó ăn nói với Văn đế” Trúc Nhược một bên giúp hần thắt đai lưng, một bên đáp.

Đông Phương Hạo Diệp trong lòng cảm thấy ấm áp, cúi đầu sờ lớp da điều mềm mại, sau khi Trúc Nhược giúp hần thắt đai lưng xong, soi vào gương chỉnh lại cho thật đẹp, sau đó khẽ khụt khịt, xoay người ra ngoài.

Một trận gió bắc gào thét thổi qua bên cạnh hần, nhưng hần lại không thấy lạnh.

Nói thật, Đông Phương Hạo Diệp thật sự cũng không biết Bắc Đường Diệu Nguyệt nghĩ thế nào.

Thủy Liên Nhi từng nói qua, thích không phải chỉ do một người.

Thế nhưng từ khi hần biết Bắc Đường Diệu Nguyệt đến giờ, hình như thích vẫn chỉ là một mình hần.

Bắc Đường Diệu Nguyệt mặc dù có bảo bối của hần, nhưng khả năng có thể chỉ là nhất thời động tình mà thôi, bằng không, bằng không lúc đầu y làm sao có thể thờ ơ với chuyện hần cùng Lưu Giản ? Bất quá nhiều lúc đứng ở góc độ của Diệu Nguyệt ngẫm lại, cũng hiểu được y như vậy là hoàn toàn có đạo lý.

Nếu như chẳng biết vì sao mình xa quê hương, gả cho một người cũng là nam nhân như mình, sợ rằng sớm đã nổi trận lôi đình, huống chi cùng người nọ tương kính như tân đã hơn một năm, cuối cùng còn bị cắt kiện mặt tịnh.....Huống chi Bắc Đường Diệu Nguyệt thích cường giả, cũng thường thức cường giả.

Hần vốn kém Bắc Đường Diệu Nguyệt rất nhiều tuổi, võ công lại không bằng y, mọi thứ đều không bằng y, hiện tại thì tốt rồi, đến một chút công lực cũng không có, ở trong mắt Diệu Nguyệt không phải là một tên vô dụng sao.

Ai.....Tiểu vương gia thở dài, mình cũng không thể hiểu nổi mình.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tuy rằng rất đẹp, nhưng dù sao cũng là một nam nhân, tính tình lại lạnh lùng, không dễ dàng thân thiết

Năm đó hần đối với Bắc Đường Diệu Nguyệt nhất kiến chung tình khi mới mười hai tuổi.

Khi đó tuổi còn nhỏ, sa vào lưới tình cũng có thể là sớm.

Khi hần trở lại Minh quốc đón dâu, đã mười tám tuổi, Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng đã hai mươi ba, thân hình từ lâu đã thoát khỏi sự thuần mỹ ngây ngô của thiếu niên, chuyển thành dáng vẻ cao ngất đầy khí phách của người trưởng thành.

Thế nhưng, vì sao mà mình lại mê muội y như vậy ? Lẽ nào thực sự là do kiếp trước thiếu nợ y, nên kiếp này nhất định hần phải đau khổ truy đuổi ? Đông Phương Hạo Diệp miên man nghĩ, bất tri bất giác đã đi tới Phù Dung Uyển, còn chưa vào nhà, đã nghe được tiếng nói chuyện hòa thuận vui vẻ, một giọng nữ duyên dáng vang lên.

“Bụng đã lớn như vậy rồi. Nguyệt, cho ta sờ chút, keo kiệt với tí tí cái gì, thật là ! Có điều, thật không ngờ tiểu Hạo Diệp bản lĩnh lại cao như vậy, ta rất nhanh sẽ thành dì rồi. Ha ha”

Một thanh âm thuần hậu chần chờ khác nói “Thần nhi, phải là bác”

“Ai nha, Nguyệt sinh hài tử, thiếp đương nhiên là dì. Hơn nữa thiếp đã từng làm bác, lần này thiếp muốn làm dì. Nguyệt, đệ nói có đúng hay không?”

Thanh âm Bắc Đường Diệu Nguyệt như hàm chứa ý cười nhàn nhạt nói “Vậy tùy tí.”

“Mà phải nói. Nguyệt, thật không nghĩ tới đệ cũng có ngày này. Ta từ biên quan về muộn vài ngày, vì cháu trai sắp ra đời của mình chuẩn bị quà, không biết đệ với Hạo Diệp có thích không ?”

Đông Phương Hạo Diệp sớm đã kiểm chế không được, lập tức nhảy vào, kêu lớn “Chỉ cần là do tỷ tỷ chuẩn bị, đệ và Diệu Nguyệt đều thích.”

Bắc Đường Diệu Thần thấy hấn, nhãn tình sáng lên nói “Hạo Hạo mau tới đây, tí tí nhớ đệ lắm.”

Đông Phương Hạo Diệp chạy qua, ôm lấy nàng cười nói “Đệ cũng vậy. Tí tí mười năm rồi vẫn như vậy, vĩnh viễn mỹ lệ động lòng người”

Bắc Đường Diệu Thần cười nói “Cái miệng nhỏ nhắn vẫn ngọt như thế. Có điều không nên gọi người tiểu Hạo Hạo nữa, thăng cấp cho đệ từ tiểu thành đại Hạo Hạo được không”

“ Ha ha ha, thăng, thăng.....”

“ Khụ khụ.....” Có người ho nhẹ hai tiếng, tiểu vương gia nhìn qua...Hừ, chính là tên Giản Khanh kia.

Tên đó đang nhìn chằm chằm như hồ rình mồi theo dõi bàn tay đang ôm Bắc Đường Diệu Thần của hấn, trong ánh mắt..... như muốn bốc hỏa ? Đông Phương Hạo Diệp đang kinh ngạc, bỗng nhiên nghe thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt gọi.

“Hạo Diệp, lại đây”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hướng hấn ngoắc tay, chỉ vào cái ghế bên cạnh.

Tiểu Vương gia kinh hỉ vạn phần, lập tức buông Bắc Đường Diệu Thần, liền chạy đến ngồi bên người y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hỏi “Người sao lại ra đây ? Trúc Nhược cùng Hồng Cúc nói người còn chưa khỏi bệnh.”

“Được rồi, được rồi, đã sớm đỡ hơn rồi, chút bệnh vặt ấy là gì.”

Tiểu Vương gia thử kéo tay áo y, thấy y không có phản ứng gì, nói “Nhưng vì người, người không có đến thăm ta, ta còn nghĩ người thân thể không tốt”

Bắc Đường Diệu Thần nói “Hạo Diệp bị bệnh sao? Ta thấy khí sắc quả thật không tốt lắm. Nguyệt, Hạo Hạo bị bệnh đệ sao không đến thăm đệ ấy?”

Tiểu vương gia vội nói “Diệu Nguyệt sợ bệnh của đệ ảnh hưởng đến bảo bối, cho nên mới không tới thăm đệ.”

Bắc Đường Diệu Thần ngạc nhiên “Các đệ phân phòng ngủ sao? Đệ sao lại không ở Hàn Thanh Các cùng Diệu Nguyệt ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt khẽ nhú mày, không nói gì.

Giản Khanh tiến đến ôm Bắc Đường Diệu Thần, nói “Phu nhân, chuyện nhà người ta, quan tâm làm cái gì.”

Gì ? Gì gì ? Gì cơ ? Đông Phương Hạo Diệp kinh hãi.

Trượng phu của Bắc Đường Diệu Thần không phải là Minh quốc Quan bắc Đại tướng quân Cung Kiếm Vũ sao? Đổi thành Giản Khanh này từ lúc nào thế ? Khoan đã, ngấm lại, để hấn ngấm lại. Cung Kiếm Vũ tên tự gọi là gì ? Gọi GọiHình như là gọi.....Giản Khanh.....

Bắc Đường Diệu Thần liếc mắt nhìn Cung Giản Khanh, nói “Thiếp đương nhiên phải quan tâm, Nguyệt là đệ đệ duy nhất của thiếp. Nguyệt, nếu Hạo Hạo bệnh đã đỡ rồi, để đệ ấy ở lại Hàn Thanh Các đi. Đệ ấy ngàn dặm xa xôi từ Văn quốc tới đây, đệ phải chiều cố đệ ấy cho tốt.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt liếc mắt sang tiểu Vương gia, rồi nhìn Bắc Đường Diệu Thần nói “Yên tâm đi, quan tâm nhiều quá. Tỉ nên quản chính mình đi.”

Bắc Đường Diệu Thần trừng mắt lên, vừa muốn nói gì đó, nhưng thấy Đông Phương Hạo Diệp trên người mặc bạch sắc đại điều kia, nhẹ nhàng cười, nói “Ta thực sự là quá quan tâm rồi.”

Quay đầu nhìn Cung Giản Khanh nói “Tướng công, ngày hôm nay thiếp mới từ biên quan trở về, thực sự rất mệt, chúng ta về nghỉ ngơi một chút, vẫn còn rất nhiều việc phải thu xếp”

“Được”

Cung Giản Khanh cùng Bắc Đường Diệu Thần cáo từ rồi đi, tiểu vương gia thấp thỏm bất an nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn vẻ mặt của hắn, thở dài, nói “Đêm nay ở lại Hàn Thanh Các của ta đi. Tỉ tỉ bọn họ đã trở về, người ở chỗ đó cũng không thích hợp”

Đông Phương Hạo Diệp mừng rỡ, kích động đến nỗi phát run.

Một chuyến đi quả thực quá đáng giá. Phúc tinh quả nhiên vẫn theo hắn ! Đông Phương Hạo Diệp quyết định, tuy rằng ông trời đã quên mất hắn một thời gian, nhưng lúc này đã bù đắp cho hắn, hắn mong ông trời tâm tình tốt, đừng quên để Nguyệt lão đem tơ hồng của hắn và Bắc Đường Diệu Nguyệt thắt chặt một chút !

Hàn Thanh Các thiết kế mộc mạc, thanh đạm nhã nhặn, rất thích hợp với tính cách tĩnh lặng nhưng lạnh lùng của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Tiểu vương gia đoan đoan chính chính ngồi trên tấm lót da hổ mềm mại, trong tay cầm một chén bạch ngọc, từng ngụm từng ngụm uống canh thịt hươu, con mắt nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt, vài lần thiếu chút nữa đem canh nhét vào lỗ mũi.

Bắc Đường Diệu Nguyệt ngồi trên bàn, với ánh đèn ngọc lưu ly đang lật xem gì đó, thần tình chăm chú, như đã quên bên cạnh còn có một người nữa.

“Diệu Nguyệt, à.....sắc trời đã muộn, chúng ta có phải nên đi nghỉ ngơi?” Tiểu Vương gia thấy đã qua giờ Tuất, Bắc Đường Diệu Nguyệt lại không hề có ý định đi ngủ, nhin không được nhắc nhở.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đầu không hề ngẩng lên, thản nhiên nói “Người nếu mệt thì ngủ trước đi.”

Đông Phương Hạo Diệp sờ sờ miệng bát, lấy lòng nói “Người có muốn uống chút canh thịt hươu không ? Sẽ rất bổ ch thân thể”

“Ta mới uống thuốc, không muốn ăn.”

Đông Phương Hạo Diệp biết y mỗi ngày đều đúng giờ uống dược an thai, thấy y vất vả cực nhọc như vậy, vẫn cảm thấy đau lòng, sợ y không chịu được.

“Diệu Nguyệt, đừng xem nữa, sớm nghỉ ngơi một chút.”

“Người nếu mệt thì ngủ trước đi.”

“Không mệt, không mệt. Ta tuyệt không mệt, ta chờ người.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên buồn cười, nhẹ nhàng cười.

Tiểu Vương gia trừng lớn hai mắt, không hiểu mà nhìn y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt chỉ chỉ chóp mũi hắn, khẽ cười nói “Ồ ồ”

“Hả?” Đông Phương Hạo Diệp vẫn chìm đắm trong nụ cười thanh lệ của y, ngỡ ngác mà dùng tay lau mũi, không hề có cảm giác.

Bắc Đường Diệu Nguyệt vươn tay, nhẹ nhàng giúp hắn lau đi vết bẩn trên chóp mũi, sau đó lại cúi đầu duyệt thư, không nói thêm gì.

Đông Phương Hạo Diệp tim đập bịch bịch, đầu khổ chưa xót cùng ngọt ngào tràn đầy trong lòng không thể nói nên lời.

Hắn đau lòng khi Bắc Đường Diệu Nguyệt khổ cực như vậy, Minh quốc lúc này thời buổi rối loạn, mười vạn phản quân của Lý Tham đang tới gần, Bắc Đường Diệu Thần cùng Cung Kiếm Vũ từ biên quan chạy về, Xa Kinh canh phòng nghiêm ngặt, Bắc Đường Diệu Nhật cũng không thấy bóng dáng..... Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy xấu hổ, cái gì đối với Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không làm tốt nhất, thấy y cảm được soi đèn hèn, lo lắng hết lòng, vẫn thấy thật đau lòng.

Hàn Thanh Các đứng như kỳ danh, nội thất vắng vẻ chỉ có thanh âm Bắc Đường Diệu Nguyệt đang lầm nhảm đọc trang sách, cũng với tiếng vang của ánh nến thỉnh thoảng phát ra.

Không biết qua bao lâu, Bắc Đường Diệu Nguyệt buông thứ trong tay ra, mệt mỏi rũ rượi nhu nhu mi tâm.

Đông Phương Hạo Diệp lập tức gọi người đến hầu hạ, hai người chuẩn bị đi nghỉ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cởi y phục nằm lên giường, đưa lưng về phía Đông Phương Hạo Diệp nằm xuống.

Tiểu Vương gia do dự một hồi, thổi tắt nến, cẩn thận bò lên theo.

Trong bóng tối mơ hồ không rõ bóng dáng Bắc Đường Diệu Nguyệt, Đông Phương Hạo Diệp xích lại gần, nhưng cũng không dám lại gần quá, chỉ có thể nhìn bóng lưng y thở dài.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thập phần mệt mỏi rũ rượi, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Tiểu Vương gia vốn cho rằng sẽ có một đêm trằn trọc khó ngủ, ai ngờ bệnh nặng mới khỏi, lại nằm bên cạnh ái phi, tâm tình thư sướng, cũng mơ mơ màng màng ngủ, ngủ đến không biết đất trời.

Sáng sớm hôm sau, tiểu vương gia mơ màng tỉnh dậy, cảm thấy thân thể thật mỹ mãn, ngửi mùi hương trong không gian, tràn đầy hương vị của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Tiểu Vương gia lười biếng mở mắt ra, đã thấy dung nhan thanh lệ của Bắc Đường Diệu Nguyệt ngay trước mắt.

“Đông ——” một tiếng. Đông Phương Hạo Diệp nghĩ tim của mình như không chịu được kích thích mãnh liệt, ngày càng mạnh và nhanh hơn.

Hắn nuốt nuốt nước bọt, thân khẽ giật, đột nhiên phát hiện không biết từ lúc nào đã chui vào chăn của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghiêng người nằm, đầu nghiêng nhiều về bên phía Đông Phương Hạo Diệp, ngủ rất sâu.

Da y cũng không quá trắng, nhưng trong suốt nhu lượng, giống như màu mật ong, lông mi không quá dày, thể nhưng rất dài rất đẹp, phủ trên đôi mắt to tròn khiến Đông Phương Hạo Diệp ý loạn tình mê, hơn nữa, chiếc mũi rất thẳng, biểu hiện cho tính cách cương nghị cùng kiên định của chủ nhân, còn có đôi môi đỏ mọng liễm diễm.....Đông Phương Hạo Diệp trong lòng đấu tranh, nhân cơ hội y chưa có tính chui lại ổ chăn của mình, hay là nhân cơ hội chiếm cho mình chút tiện nghi ? Thể nhưng không đợi hắn hiểu rõ, thân thể hắn đã thay hắn quyết định.

“Chu” một tiếng, tiểu vương gia hôn lên hai gò má của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Đông Phương Hạo Diệp nghĩ thầm, hiện tại cũng hôn trộm rồi, vậy hôn thêm hai cái có khác gì đâu? Nên ‘chu’ một tiếng, lại hôn một chút.

Đông Phương Hạo Diệp còn muốn, mặt cũng đã hôn rồi, vậy hôn nhẹ lên môi một chút cũng không có vấn đề gì.

Vì vậy mân mê đôi môi, mà hôn lên.

Một cảm giác thật mềm mại, ấm áp, hương vị của Diệu Nguyệt.

Tiểu vương gia nhắm mắt nhẹ nhàng hôn một chút, lại hôn một chút, tiếp tục hôn một chút.....Cái miệng của hắn căn bản không khống chế được, thế nào cũng không thể bỏ đi những nơi kia, càng không ngừng nhẹ nhàng hút, nhẹ nhàng cắn.

Đông Phương Hạo Diệp ngày càng hưng phấn, hoàn toàn quên mình đang làm cái gì, thậm chí đem Bắc Đường Diệu Nguyệt ôm ngày càng chặt, đẩy môi của y ra, đầu lưỡi nhẹ nhàng tiến vào.

Ta hôn, ta hôn, ta hôn hôn hôn.....Cảm giác y yếu ớt đáp lại, tiểu vương gia càng hưng phấn.

Chờ hắn hôn đủ rồi, từ trong say sưa tỉnh lại, mở mắt ra, chính là thấy đôi mắt sâu không thấy đáy của Bắc Đường Diệu Nguyệt, không khỏi hoảng sợ.

“Diệu, Diệu Nguyệt.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mi nhìn hắn, nói “Hạo Diệp, ngươi rất muốn?”

“Cái, cái gì?” Đông Phương Hạo Diệp chớp mắt.

“Ngươi nơi đó.....cứng quá. Ngươi nghĩ có muốn không?” Bắc Đường Diệu Nguyệt thân thủ đưa tay xuống phía dưới tìm kiếm, một bên hỏi, một bên mò lấy hạ thân của hắn, xoa nắn qua lại.

Đông Phương Hạo Diệp rút khẩu khí, hai tay ôm lấy cổ Bắc Đường Diệu Nguyệt, vô thức luồn tay vào mái tóc dài đen bóng của y, khiến cho toàn thân giống như bị lửa thiêu, nhịn không được đành đưa thắt lưng, dán hạ thân của hắn xuống nhẹ nhàng ma sát, nhỏ giọng nói “Muốn.....Diệu Nguyệt, ta, ta muốn”

“Ngươi muốn ta?” Con ngươi Bắc Đường Diệu Nguyệt trở nên thâm trầm.

Tiểu Vương gia bị động tác của y khiến cho thần hồn điên đảo, trong mắt hiện lên một tầng thủy quang, vô ý thức gật đầu.

Bắc Đường Diệu Nguyệt chà xát một trận, bỗng nhiên một khoái cảm kéo tới, Đông Phương Hạo Diệp ‘A’ một tiếng liền tiết ra.

Trời ạ ! Thật mất mặt! Đông Phương Hạo Diệp nhắm mắt lại không dám nhìn y.

“Thật nhanh. Ngươi như vậy mà cũng dám nói là muốn ta?”

Đông Phương Hạo Diệp đỏ mặt, có chút hổ hển nói “Đó là ta lâu lắm mới được chạm vào ngươi, đương nhiên nhịn không được”

“Nhịn không được có thể đi tìm người khác sao?” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhàn nhạt cắt lời hắn.

Đông Phương Hạo Diệp nóng nảy “Ta không đi người khác ! Thật không có ! Lần trước là Lưu Giản lừa ngươi, chúng ta không có chuyện gì cả! Diệu Nguyệt ngươi phải tin ta, trừ ngươi ra ta ai cũng không muốn ! Thực sự, ngươi phải tin ta” Đông Phương Hạo Diệp rốt cục tìm được cơ hội đem sự tình ra nói rõ ràng, bất quá tâm tình hắn vô cùng kích động, nói có chút bừa bãi.

Bắc Đường Diệu Nguyệt lắng lắng nghe, chờ hắn thật vất vả dừng lại, bỗng nhiên cười cười, có điểm bất đắc dĩ nói “Ngươi rốt cuộc đến Minh quốc làm gì? Vì ta? Vì hài tử? Hay vẫn vì thời cơ ?”

Tiểu Vương gia khiếp sợ, nhìn y nói “Ngươi nói cái gì ? Diệu Nguyệt, ngươi, ngươi Ngươi vì sao luôn không chịu tin ta?” Hắn trong lòng đau xót, bỗng nhiên cắn răng, thân thể co rút lại, dán trên thân thể Bắc Đường Diệu Nguyệt trượt xuống dưới.

Hắn không tin Bắc Đường Diệu Nguyệt đối với hắn thực sự thờ ơ như vậy.

“Ngươi làm cái gì?” Bắc Đường Diệu Nguyệt có chút kinh ngạc, cuống quýt bắt lấy tay hắn.

Đông Phương Hạo Diệp nhưng không chút nào để ý tới y, chui vào trong chăn, nhanh chóng cởi bỏ tiết khổ của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Ngọc hành sung huyết run rẩy đứng lên, đẹp đến kinh người.

Tiểu Vương gia mở đôi môi, nhẹ nhàng liếm hạ thân có chút ẩm ướt.

“ A ——” Bắc Đường Diệu Nguyệt khẽ kêu một tiếng, nắm lấy vai Đông Phương Hạo Diệp, nhưng rõ ràng đã mất đi vài phần khí lực.

“ Diệu Nguyệt, ta thích ngươi.....” Đông Phương Hạo Diệp thì thào, đầu lưỡi nóng ướt liếm linh khẩu, hạ thân được ôm trong hai tay hắn càng phát run dữ dội, đôi môi và đầu lưỡi dọc theo hình dạng ngọc hành liếm từng chút từng chút một.

“Hạo Diệp, ngươi, ngươi.....” Bắc Đường Diệu Nguyệt thở gấp gấp.

“Ta là lần đầu tiên.....ngươi đừng ghét bỏ” Tiểu vương gia nghe thanh âm hỗn hển mềm yếu vô lực của y, tâm tình càng tốt, âu yếm nhìn hạ thân của ái phi trong miệng mình biến ngạnh, khiến hắn có chút đắc ý.

Huống chi vị đạo của ái phi nhà hắn tốt như vậy, yêu còn không kịp.

“A.....” Bắc Đường Diệu Nguyệt nguyên bản đang chống cự, thanh âm lại trở nên trầm thấp, tiếng rên rỉ ở sâu trong cổ phát ra, dứt quãng truyền vào trong tai Đông Phương Hạo Diệp.

Đông Phương Hạo Diệp từ từ tìm được bí quyết.

Cùng là nam nhân, đương nhiên sẽ biết làm thế nào để khiến y thoải mái, vì vậy càng thêm ra sức.

Bắc Đường Diệu Nguyệt dần dần chịu không được, cơ thể liền nhấc lên, tay nguyên bản đặt trên vai hắn để xuống dưới, để Đông Phương Hạo Diệp miệng càng nuốt sâu hơn hạ thân của y.

Tiếng thở dốc của Bắc Đường Diệu Nguyệt ngày càng nhanh, Đông Phương Hạo Diệp càng nỗ lực điều khiển, bỗng nhiên dùng sức mút mạnh.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đột nhiên hít mạnh, rốt cục dâng lên bắn ra.

Đông Phương Hạo Diệp trở tay không kịp, nuốt một chút, nước bọt trong miệng cùng chất dịch ‘ưng ực’ nuốt vào, sau đó lặn khỏi ổ chăn, thân thủ lau đi dịch bạch trên mặt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt có chút bối rối nhìn hắn.

Đông Phương Hạo Diệp hì hì cười, cố ý đưa tay đến bên môi, vươn đầu lưỡi liếm sạch.

Bắc Đường Diệu Nguyệt vô cùng khó xử “Cái này.....Ngươi thế nào, ngươi thế nào lại.....”

“Hương vị của Diệu Nguyệt không tệ”

Tiểu vương gia dường như chưa đã mà liếm ngón tay.

Trước đây nghe các Ngự y nói qua, mỗi người có thể chất khác nhau, hương vị dịch thể cũng sẽ khác nhau, ái phi nhà hắn tuyệt đối thuộc loại có mùi thơm ngát, ha ha ha.....

Bắc Đường Diệu Nguyệt mặt đỏ tới tận mang tai, lãnh đạm cùng giận dữ vừa rồi đã không cánh mà bay.

Tiểu Vương gia đang đắc ý muốn nói gì đó, đã thấy hắn bỗng nhiên bị hất xuống, lại càng hoảng sợ, hoảng hốt nói “Diệu Nguyệt, có phải ta làm không tốt? Ngươi đừng tức giận, đều do ta không có kinh nghiệm, lần sau ta nhất định.....”

“Câm miệng!” Bắc Đường Diệu Nguyệt đỏ mặt quát “Ta muốn rời giường.”

Chăn xoắn lên, thiếu độ ấm của Bắc Đường Diệu Nguyệt, tiểu vương cảm thấy lạnh, cũng từ trong chăn chui ra, run run la lớn “Ta cũng dậy! Ta cũng dậy!”

Hai nha hoàn bưng các thứ đến hầu hạ, Đông Phương Hạo Diệp theo Bắc Đường Diệu Nguyệt ra ngoài, đi tới tiểu thính, trên bàn đã bày đầy đồ ăn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt dùng xong được, sau đó mới ăn sáng.

Cháo nóng hồi vẫn còn có hơi nóng bốc lên.

Đông Phương Hạo Diệp thối một chút rồi húp một ngụm, bỗng nhiên nhớ tới chuyện tình đang muốn hỏi “Đã nhiều ngày rồi sao không thấy hoàng tẩu ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt dừng một chút, nói “Nàng không có ở kinh thành.”

“Không ở kinh thành ?” Đông Phương Hạo Diệp ngạc nhiên nói “Nàng đi đâu ?”

“Đi Yên Sơn gặp Thu thần y.”

“Cái gì? Một người thôi sao?”

“Có thị vệ giỏi nhất Bắc Đường Vương phủ ta đi cùng”

Đông Phương Hạo Diệp nhìn không được oán giận nói “Hoàng tẩu cũng thật là, thời gian này nàng không ở đây cùng người, đến nơi xa như vậy làm cái gì? Dù là mong nhớ Thu thần y, Thu thần y ở nơi đó không phải chỉ ở một ngày hai ngày gì, không cần tốn công như vậy”

Bắc Đường Diệu Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, bỗng nhiên cho thức ăn vào miệng hắn

Tiểu Vương gia thụ sủng nhược kinh, lời nói vừa rồi nhất thời ném qua sau đầu.

Dùng xong bữa trưa, Bắc Đường Diệu Nguyệt đi giải quyết công việc, tiểu vương gia ở lại Hàn Thanh Các không có việc gì làm, liền ở trong vương phủ đi dạo.

Thạch Nham bọn họ ở trong Xa Kinh ẩn núp nhiều ngày, nhưng không tìm được hành tung của Bắc Đường Diệu Nhật, khiến cho tiểu Vương gia cảm thấy thập phần kỳ quái.

Thời kỳ như thế này, lại không thấy bóng dáng hắn, thật không giống tác phong của hắn.

Mà có thể khiến hoàng tẩu trong thời gian này bỏ Bắc Đường Diệu Nguyệt chạy đi Yên Sơn, khẳng định là vì chuyện rất quan trọng.....hoặc là người.

Đông Phương Hạo Diệp lòng liền hiểu được, trong lòng hoàng tẩu có thể có phân lượng lớn như vậy, ngoại trừ hoàng huynh, chỉ có vị Bắc Đường Vương này.

Bắc Đường Diệu Nhật, người rốt cục đang ở đâu ? Tiểu Vương gia lắc lắc đầu.

Ai, hoàng huynh à hoàng huynh, con đường phía trước của người phải từ từ, đừng nói đệ đệ này không giúp người, thật sự là.....ai.

Người sớm một chút để hoàng tẩu sinh nhi tử cho người là tốt rồi, nàng sẽ không nhiều tâm tư như vậy.

Bất quá nghĩ tới đây, tiểu vương gia lại thở dài.

Thỉnh thoảng đồng tình cùng hoàng huynh, còn không bằng đồng tình với chính mình.

Hai huynh đệ thật sự bên tám lạng bên nửa cân, không kém nhau mấy, tình lộ đều gian khổ

Đông Phương Hạo Diệp càng nghĩ càng phiền, quay về phòng luyện công, ngồi xếp bằng dưới đất, vận khí luyện công.

Tuy rằng hắn chỉ là công phu mèo cào, nhưng nếu luyện tập không ngừng cũng sẽ mạnh lên.

Nội lực của hắn mấy năm qua cũng có chút thành tựu, một chương bị người ta đánh đến thất linh bát lạc, không mau lấy về thật đáng tiếc.

Ta luyện! Ta luyện! Ta luyện luyện luyện.....Hô.....Vù vù.....Hô.....

“ Hạo Diệp. Hạo Diệp? Hạo Diệp!”

“ Ai dám.....” Đông Phương Hạo Diệp mơ mơ màng màng mở mắt, khuôn mặt bị vỗ đến hồng lên, thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt đang tiểu phi tiểu nhàn nhìn hắn, nói “Người làm sao ngồi đây mà ngủ ? Chẳng lẽ đang ngủ mà ngủ sao ?”

Đông Phương Hạo Diệp liền ngồi thẳng lên, nghiêm mặt nói “Ta là đang luyện Miên tức công thất truyền đã lâu.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt gật đầu “Thì ra thế, ta còn không biết luyện Miên tức công có thể chảy nước miếng.”

Đông Phương Hạo Diệp dùng tay lau khóe miệng, quả nhiên là ướt sũng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt lấy ra chiếc khăn gấm đưa cho hắn, tiểu vương gia cúi đầu thấp đến không thể thấp hơn, khó mà một lần lại đỏ mặt.

Ai.....đều là do ngủ say quá..... Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Đói bụng sao ? Đi dùng cơm thôi”

“Diệu Nguyệt, ngươi cố ý đến đây gọi ta đi dùng bữa sao?”

“Không phải.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt liếc nhìn hắn một cái, khẽ cười nói “Ta trở về thay y phục, vừa lúc nhìn thấy một tiểu trư ở trên giường ta chảy nước miếng”

“Đâu đâu ?” Tiểu Vương gia giả bộ ngó đông ngó tây.

“Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.”

Tiểu Vương gia nghiêm mặt nói “Diệu Nguyệt, tiểu trư thông minh như thế khó tìm lắm. Bắc Đường Vương phủ to lớn như vậy, gian phòng không có một nghìn thì cũng tám trăm, nó đi đâu không đi, cố ý nhảy lên giường của ngươi, có thể thấy được mắt nó thật tốt. Loại động vật quý hiếm này ngươi nhất định phải quý trọng, không cần thận để mất về sau thấy hối hận !”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn hắn, nhin không được dùng tay nắm lấy khuôn mặt tròn nhỏ nhắn của hắn, cổ sức kéo sang hai bên, thấp giọng nói “Sao lại có người da mặt dày thế ? Không biết từ cái gì mà làm ra”

“Ô oa oa.....Văn quốc hoàng ắt sản uất, ế ạo da liễu ư, là ơ duy ắt không ó nơi ứ ai! (Văn quốc hoàng thất sản xuất, chế tạo da tiểu trư, là nơi duy nhất không có nơi thứ hai!)”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bị hắn chọc cho cười, liền cười rộ lên, buông mặt hắn ra nói “Đi ăn thôi.” Nói rồi liền ra các.

Tiểu vương gia theo phía sau, xoa mặt, trong lòng ngọt ngào.

Diệu Nguyệt đã lâu rồi không có làm hắn như vậy.

Trước đây Diệu Nguyệt cùng hắn đùa giỡn cũng chỉ nặn mặt hắn, một tiếp xúc ngọt ngào, cảm giác thân mật này, quả thực không thể dùng ngôn từ để miêu tả.

Đông Phương Hạo Diệp tuy rằng không thích khuôn mặt búp bê của mình, nhưng nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không để ý đến, lại rất thích nhéo mặt mình, hắn cảm thấy hưng phấn khi bộ dáng lại tốt như vậy, mất đi vài phần khí khái nam nhi cũng không sao.”

“ Diệu Nguyệt, ngươi chừng nào thì cùng ta về Văn quốc?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Ta sẽ không cùng ngươi trở về”

Tiểu Vương gia biết y sẽ đáp như thế, nói “Ngươi muốn trở về hay không cũng không sao, ta ở lại đây cùng ngươi.”

“.....Không cần, ta không cần ngươi theo.”

“Hi hi hi, dù sao ta cũng sẽ không đi, ngươi đừng nghĩ sẽ đuổi ta đi.”

Tiểu Vương gia làm sao có thể chấp nhận bị đuổi đi dễ dàng như vậy.

Hắn cười hi hi gấp thức ăn cho Bắc Đường Diệu Nguyệt, lấy lòng nói “Diệu Nguyệt, ăn nhiều một chút, đừng để đói”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Ăn không nói, ngủ không nói. Ăn.”

“Được”

Tiểu vương gia lập tức ngoan ngoãn cúi đầu ăn, trong lòng tự tán thưởng mình thật rất biết nghe lời quả là một trưởng phu tốt.

Hì hì hì.....

13. Chương 13

Tiểu Vương gia mang theo Tiểu Đông đi dạo trên đường cái của Xa Kinh.

Ngày hôm nay, nha hoàn trong phủ thu dọn quần áo và vật dụng hàng ngày, lấy ra một mẩu giấy từ trong quần áo cũ của hắn, bởi vì không biết làm sao nên cố ý đến xin chỉ thị của hắn.

Đông Phương Hạo Diệp thấy phía trên viết “Bạch quả thụ đường của Liễu gia ở phía đông”, cúi đầu suy nghĩ một hồi, mới nhớ ra đây là địa chỉ của Dương Thanh Y đã đưa cho hắn.

Gần đây, hắn nhàn nhả vô sự, nghĩ cùng Dương Thanh Y kia cũng là cùng đường thành bạn, nên muốn đi mua sắm một chút rồi thuận tiện đến xem hắn.

Minh, Văn lương quốc đều là đại quốc một phương, chung sống hòa bình hơn hai mươi năm, chỉ dựa vào một mặt nào đó, chẳng thể phân biệt được thực lực và quân lực của một nước.

Lúc này Minh quốc họa từ trong nhà, Linh Châu làm phản, nhưng Xa Kinh như chưa chịu ảnh hưởng gì, vẫn rất náo nhiệt phồn hoa.

Minh quốc bắc giáp phiên địa, tây là Linh tộc, dân phong mở ra, quốc sách khai sáng, là thủ đô của quốc gia, Xa Kinh tất nhiên hưởng thụ tất cả mọi thành quả vinh quang

Mặc dù hiện tại trong thời kì khẩn trương nhưng phố xá vẫn rất náo nhiệt, người người qua lại, tuy vậy cũng là duyên cớ cho cửa ải cuối năm sắp tới.

Đông Phương Hạo Diệp vừa nhìn thấy đã không nhịn được hưng phấn.

Hắn vốn từ bé đã bị nhốt trong Hoàng cung, chỉ có thể thỉnh thoảng lên chuồn ra ngoài, sau khi trở thành Vương gia lại bị công việc quần lầy, rất ít thời gian để đi dạo phố, cho nên lúc này hắn cứ như con chim được thoát khỏi ***g sắt, hưng phấn mà muốn bay lên..

Mua một đồng kẹo, hạt dẻ, bánh mật và đồ ăn vặt, tiểu Vương gia ăn không ngừng nghỉ.

Tiểu Đông nhìn hắn trước ăn sau nuốt, một mực hút khí.

Bọn hắn đi bộ trên đường, dần dần đến trước cửa Bạch quả thụ đường.

Thì ra, Liễu gia là một tiệm bán thuốc, mặt tiền không lớn, nhưng sau khi nhìn một hồi thì thấy buôn bán cũng được.

Hai người vừa vào cửa, hương vị dược liệu liền nhàn nhạt bay ra đập vào mũi, lễ đường thâm u ảm đạm, yên lặng cổ xưa.

Chưởng quỹ chạy ra đón khách, hỏi:

“Khách quan bốc thuốc?”

Tiểu Vương gia nuốt thứ gì đó trong miệng, nói:

“Ta đến tìm người.”

“Chúng ta ở đây có không ít người, chẳng hay ngài tìm vị nào?”

“Ta tìm Dương Thanh Y.”

Chưởng quỹ liếc nhìn hắn một cái, khách khí nói:

“ Thanh Y hiện tại không có đây. Chẳng hay ngài là vị nào ? Đợi hẩn về ta sẽ chuyển lời cho hẩn.”

Đông Phương Hạo Diệp mặt nhẵn mày nhú, đang do dự có nên báo tên không, bỗng nhiên ở phía sau truyền đến một thanh âm trong trẻo.

“ Triệu lão, vài ngày trước ta để Dương đại ca khai phương thuốc, người đã bốc được chưa?”

Một thiếu niên vén rèm đi ra.

Tiểu Vương gia hai mắt sáng ngời, tiệm thuốc này không ngờ cũng có người như vậy.

Thiếu niên này tuổi cũng không lớn, chỉ chừng mười bảy hay mười tám, quần áo bình thường màu xanh nhạt, bên ngoài khoác trường y.

Đông Phương Hạo Diệp không hiểu vì sao, vừa nhìn thấy hẩn thì có cảm tình tốt ngay, nhin không được nhìn chăm chăm vào hẩn.

“ Ngôn thiếu gia, được ta đã bốc rồi, đang chờ ngài đến lấy.”

Chưởng quỹ trở lại trong quầy đem ra một bao được, đưa cho thiếu niên, nói “Mấy ngày nay, ngài không trở lại, ta sợ rằng sẽ quên mất.”

Thiếu niên nhếch miệng cười, nói “ Trí nhớ của ta lại kém như vậy sao ?”

Chưởng quỹ cười nói “Ngài hiểu lầm rồi. Ngài trí nhớ tất nhiên là tốt, ta nói lão già ta đây. Lão già ta cũng đã từng này tuổi rồi, đầu óc ngày càng kém, tiếp cửa hàng này thêm hai năm nữa cũng nên truyền lại cho chưởng quỹ khác rồi.”

Thiếu niên cười nói “Ông càng già càng dẻo dai, chính trực tráng niên, không cần khiêm tốn.”

“ Ngôn thiếu gia quá lời rồi.”

Ở một bên, Tiểu Vương gia nghe bọn họ nói chuyện, mắt không di chuyển mà nhìn chăm chăm thiếu niên kia.

Thiếu niên hình như cảm giác được, quay đầu lại nhìn hẩn nở nụ cười.

Đông Phương Hạo Diệp nhìn dáng cười của hẩn có chút quen thuộc, nhưng không nhớ là đã gặp ở đâu, nhin không được muốn đến gần, kết giao một chút, nhưng lại không tìm được lí do, tay cầm một đồng đồ ăn vặt đứng một góc khổ nghĩ.

Ai ngờ thiếu niên kia quan sát hẩn một chút, chủ động đến chỗ hẩn làm quen.

“Mua thuốc sao ?”

Tiểu Vương gia vội nói “Không phải, ta đến tìm người.”

Bỗng nhiên nhớ hẩn vừa rồi nhắc đến Dương Thanh Y, hỏi “Ta đến tìm Dương Thanh Y, người có biết hẩn không ?”

Thiếu niên nghiêng đầu, nói “Người là bằng hữu của Dương đại ca ?”

“Phải”

“Người tới thật không đúng lúc. Dương đại ca hiện không ở đây.”

“Ta biết, chưởng quỹ vừa mới nói cho ta.”

Đông Phương Hạo Diệp muốn ôm quyền hành lễ, mới phát hiện trong tay tất cả đều là bánh, không thể làm gì khác là nhếch miệng, nói “Tại hạ Phương Hạo, Phương trong Đông Phương, Hạo trong Nhật thiên chi Hạo. Xin hỏi quý tính đại danh ?”

Thiếu niên bình tĩnh nhìn hẩn, ánh mắt sâu thẳm, đen thẳm có thần.

Hẩn dừng một chút, cười nói “Ta là Ngôn Tử Tinh.”

“Ngôn Tử Tinh, tên rất hay.”

Tiểu Vương gia chỉ cần cùng người ta nói chuyện, cho rằng đó là tự nhiên, lập tức cười hì hì cùng hắn nói chuyện.

Ai ngờ hai người họ mới gặp như đã quen, tuổi cũng không kém nhiều lắm, lời nói hợp ý, hàn huyên một chút đã đến chiều, chạng vạng mới trở lại Bắc Đường Vương phủ.

“Buổi chiều đi chơi vui không?”

Buổi tối lúc đi ngủ, Bắc Đường Diệu Nguyệt một bên hỏi hắn, một bên cởi áo ra.

“Rất vui. Xa Kinh quả nhiên rất náo nhiệt.”

Tiểu Vương gia đã sớm chui lên giường giúp Bắc Đường Diệu Nguyệt làm ấm ổ chăn, trước đó lại lạng lẽ đổi hai bộ chăn gối thành một.

Bắc Đường Diệu Nguyệt giật màn giường ra, thấy giường chăn chuẩn bị như vậy, hơi ngẩn người, nhú đôi lông mày.

Tiểu Vương gia xốc chăn lên lấy lòng nói “Mau vào đi, ta đã ấp nửa ngày, rất ấm.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt dừng một chút, rốt cục không nói gì mà lên giường.

Tiểu Vương gia vội vã đắp chăn cho y, sau đó chính mình cũng dịch qua.

Bắc Đường Diệu Nguyệt xê dịch một chút, Đông Phương Hạo Diệp lại dịch qua một chút.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nổi giận “Người muốn ta ngã xuống sao?”

“Không, không.”

Đông Phương Hạo Diệp không thể làm gì khác là dịch lại vào trong, uất ức nghĩ rằng mình đâu phải mãnh hổ hay dã thú, sao lại lánh xa như vậy?

Nhưng hắn khéo cư xử, đã giúp Bắc Đường Diệu Nguyệt bố trí lại giường, đó chính là điểm hay nhất.

Ha ha.....

Bỗng nhiên nhớ tới hôm nay ở trên đường mọi người mua sắm chuẩn bị cho Tết Âm lịch, Đông Phương Hạo Diệp hỏi “Diệu Nguyệt, Tết Âm lịch sắp đến rồi, Bắc Đường Vương phủ dự định làm gì?”

“Tương tự như năm trước. Năm nay người trong phủ cũng ít, không cần tổ chức.”

“Vậy chi bằng để ta tổ chức đi.”

Đông Phương Hạo Diệp vui mừng nói “Vừa lúc tí tí, tí phu cũng trở về, chúng ta cùng vui vẻ một chút.”

“Có gì hay, người không cần nhảy vào giúp vui.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn hắn một cái, nói “Người không về Văn quốc sao? Năm ngoái người mua mấy nghìn pháo bông, từ mừng một tháng Giêng phóng tới tận mười lăm tháng Chạp, khiến cho tai mọi người đều muốn điếc cả. Nói cho người biết, ở đây ta không thể để người làm càn như vậy nữa.”

“Hì hì hì, yên tâm yên tâm, năm nay, chúng ta không đốt pháo, chẳng may kinh động đến bảo bối thì sao?”

Đông Phương Hạo Diệp sờ bụng y, thấy y nhàn nhạt không có phản ứng gì, vui vẻ lớn mật sờ soạng nhiều hơn.

“Diệu Nguyệt, ta cùng người ở lại Minh quốc mừng lễ năm mới, tân niên để ta xử lý đi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt suy nghĩ một chút, nói “Không được, không thể để người làm!”

“Vì sao?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không nói lý do, chỉ nhàn nhạt nói “Không vì sao cả.”

“Ta nói, Diệu Nguyệt, người rất coi thường ta.”

Đông Phương Hạo Diệp cử động thân thể, nhin không được lý luận với y “Trước đây, chẳng phải có một lần tân niên ta làm được vô cùng náo nhiệt sao ? Các Hoàng huynh ăn cơm, uống rượu, rất thú vị. Năm nay là lần đầu tiên ở nhà của người làm lễ mừng năm mới, trong Vương phủ ít người, ta với người hai người, còn không quá hài lòng sao ? Ta khẳng định sẽ làm người vui vẻ mà.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Lễ tất niên là để toàn gia tụ họp, ai mượn người nghĩ ra nhiều trò”

Đông Phương Hạo Diệp có chút nổi nóng.

Năm ngoài đại hội pháo hoa đẹp như vậy, nhưng chỉ là để lấy lòng Bắc Đường Diệu Nguyệt, tung ra giá tiền cao cổ tình thỉnh đạo sư làm pháo hoa nổi danh Tây Nam đến, kết quả lại bị y chẳng để ý tới.

“Diệu Nguyệt, nếu như năm nào lễ tất niên cũng đều như vậy, chẳng phải rất buồn chán sao ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhàn nhạt nói “Như nhau thì sao ? Ngày nào người cũng đều như vậy, nếu cổ tình, tại sao lại thấy buồn chán ?”

Đông Phương Hạo Diệp lắc đầu, không đồng ý nói “Người nói người thích tân niên buồn chán sao ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt liếc mắt nhìn hắn “Ngu ngốc! Ai lại đi thích một tân niên buồn chán.”

“ A !”

Đông Phương Hạo Diệp tỉnh ngộ “Người là thích toàn gia đoàn tụ.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không nói gì.

Đông Phương Hạo Diệp hiểu rồi, cười hì hì chạy qua.

“Thì ra ý là vậy sao. May là ta tới, chúng ta một nhà đoàn tụ, tân niên thật là quá viên mãn.”

Nói rồi vươn tay, ôm quanh thắt lưng Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn hắn hiển nhiên không có cách.

Cái tên Đông Phương Hạo Diệp này, thích nhất là lên mặt với người khác, thực sự khiến cho y có một chút không vừa mắt khi nhìn hắn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhích người qua, không để ý đến hắn, nhưng Đông Phương Hạo Diệp vẫn dai dẳng như vậy.

“Diệu Nguyệt, Bắc Đường Vương phủ chuyện tân niên để ai làm bây giờ ? Đại ca người không có ở đây, người lại không quan tâm việc này. Tỉ tỉ tuy có thể làm, nhưng nàng đã xuất giá rồi, nàng nên cùng tỉ phu quay về mới đúng. Trong Vương phủ ngoài người, chỉ còn có ta”

Đông Phương Hạo Diệp ghé vào lỗ tai hắn cẩn nhẹ, dùng sức day, nói “Nhường ta làm đi, nhường ta làm đi. Chút việc con con ấy ta chẳng lẽ không làm được sao ?”

“Hơn nữa người bình thường cũng bận rộn, không có thời gian để ý ta, ta một mình ở trong phủ rất buồn chán, tìm chút việc làm cũng tốt mà, ta còn mong lấy lễ tất niên năm nay làm quà nữa, nghe nói phong tục ở đây không giống với nước của ta. Diệu Nguyệt, Diệu Nguyệt.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không chịu nổi Đông Phương Hạo Diệp không nhẽo lằng nhằng như vậy, ngấm lại đây cũng không phải đại sự gì.

Hiện tại thân thể y không thể so với ngày thường, cực kỳ uể oải phiền toái, lúc này cơn buồn ngủ kéo tới thì chỉ muốn đi vào giấc ngủ, rất cực thỏa hiệp nói.

“Được rồi, biết rồi, tùy người vậy”

“ Hay quá ! Diệu Nguyệt người đồng ý rồi !”

Tiểu Vương gia vui vẻ vừa nói vừa ôm lấy y, liền hôn một cái !

Bắc Đường Diệu Nguyệt không kiên nhẫn nói “Người rốt cuộc có ngủ hay không? Còn phá nữa thì đi sang phòng ngủ của khách, đừng có phá ở trên giường.”

“Được rồi, được rồi. Ngủ ngay”

Đông Phương Hạo Diệp vội vã trả lời, chui vào ổ chăn, nhắm mắt lại chuyên tâm ngủ.

Trong lòng, hắn đã tính toán chi tiết, tính toán xem tân niên này nên làm gì để Diêu Nguyệt vui, nghĩ cách để cùng y hòa hảo như ban đầu.

Lại tính, Diêu Nguyệt nhất định chỉ năm, sáu tháng nữa là đến ngày sinh, cuối năm nay hoặc là mùa xuân thôi, bảo bối sẽ càng lớn nhanh, rất nhanh sẽ chào đời.

Ha ha ha, đến lúc đó sẽ là Tiểu Nguyệt Nguyệt hoặc là Tiểu Hạo Hạo sẽ được sinh ra, Diêu Nguyệt, xem người thế nào lại không về Văn quốc cùng ta !

Có mục tiêu là Tết Âm lịch sắp tới, ngày quả nhiên qua rất nhanh.

Hiện tại, Tiểu Vương gia hoàn toàn đem lễ tân niên như chuyện quan trọng nhất để xử lý, mỗi ngày đều hao tổn vô số suy nghĩ làm thế nào để Bắc Đường Diêu Nguyệt hài lòng.

Minh quốc có rất nhiều phong tục không giống với Văn quốc, lễ cúng tân niên cũng không nhất định toàn gia phải đoàn tụ, nếu có người đang xa nhà không về thì chỉ cần làm bằng đăng để cầu phúc là được rồi.

Bọn họ không quan trọng việc toàn gia đoàn tụ, nhưng chỉ cần cầu một nhà bình an, khỏe mạnh, an khang.

Còn bảy, tám ngày là tới tân niên, tiểu Vương gia bắt đầu hấp tấp chuẩn bị.

Kỳ thực các trang dưới trướng Bắc Đường Vương đều đưa tới hạ lễ không tẻ, hàng Tết cũng rất nhiều, thế nhưng lễ mừng năm mới có được bầu không khí hay không, cái này chỉ dựa vào mấy thứ mua về chẳng phải là không thú vị gì sao ?

Đại tổng quản của Bắc Đường gia thực sự rất có khả năng, nhân gia cần chuẩn bị cái gì đều chuẩn bị rất tốt, từ chi phí tổ chức tế tổ đến nhu cầu của mọi người trong nhà đều chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, tiểu Vương gia xem đi nhìn lại đều thấy thực sự không có gì cần hắn quan tâm, nên chuyên tâm chuẩn bị lễ vật tặng Bắc Đường Diêu Nguyệt.

Hắn vốn từ Du Kinh đi nên mang theo rất nhiều đồ vật, kết quả nửa đường lại gặp phải thổ phỉ, Vân Sơ lời mã xa chạy mất tích, hắn chỉ còn lại bàn tay trắng.

Hôm nay ăn ở, đều là dùng của Bắc Đường Diêu Nguyệt hết, tiểu Vương gia nghĩ dùng tiền của ái phi ra ngoài tìm lễ vật thì cũng không có ý nghĩa gì, nên cố gắng động não, dự định tự mình làm hạ lễ tân niên.

Hôm nay hắn mới từ bên ngoài trở về, gương mặt đông lạnh đến nổi đỏ bừng, mũi đông lạnh chảy nước xuống, đã thấy bóng Hàn Thanh đang vội vã.

“Làm sao vậy ?” Đông Phương Hạo Diệp kỳ quái hỏi.

Nha hoàn nói “Tam Thế tử vừa ngất xỉu, bụng lại đau, đại tổng quản nói là bị động thai khí, nên cho người vào cung mời ngự y rồi.”

“Cái gì !”

Tiểu Vương gia kinh hoảng vọt vào nhà, nhìn Bắc Đường Diêu Nguyệt nhắm mắt nằm trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Diêu Nguyệt, ngươi không sao chứ ? Sao lại ngất xỉu ? Bụng có đau không ? Vô cùng đau đớn hay có làm sao không ? Bị động thai khí đúng không ? Tại sao lại như vậy, bảo bối không có việc gì chứ. Người trên người có khỏe không ? Diêu Nguyệt.....”

Bắc Đường Diêu Nguyệt nhíu mày nói “Người yên lặng một chút, ta nhìn ngươi lúc này rất khó chịu.”

Đông Phương Hạo Diệp vội vã im miệng, ghé vào đầu giường, khẽ nắm lấy tay y không dám lộn xộn.

Một lát sau, ngự y tới, lập tức bắt mạch cho Bắc Đường Diêu Nguyệt, quả nhiên là do làm việc quá độ dẫn đến động thai khí, dặn dò y an tâm tĩnh dưỡng.

Sau đó liền kê một đồng đơn thuốc dưỡng thai dưỡng thân, lại dong dài nửa ngày về việc chú ý nghỉ ngơi.

Đông Phương Hạo Diệp thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt không kiên nhẫn nhướng mi, vội vã phất tay, để đại tổng quản tiến ngự y ra về.

“Diệu Nguyệt, khá hơn chút nào không ?”

Uống được xong, Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt đã khá hơn, chỉ là vẫn còn tái nhợt.

Đông Phương Hạo Diệp yêu thương sờ mặt y, ngực nhin không được oán giận mỹ nhân Hoàng thượng.

Bắc Đường Vương phủ ở ngoài Minh quốc hết sức quan trọng, tay cầm đại quyền, thế nhưng chẳng lẽ lại là những chuyện liên quan đến Bắc Đường Diệu Nguyệt ? Y vốn chỉ là một nhàn tản thế tử, có việc thì đi tìm Bắc Đường Diệu Nhật đi, sao lại khiến ái phi của hần vất vả cực nhọc như vậy.

Đông Phương Hạo Diệp với tay vào trong chăn, đặt ở trên bụng y, lấy làm may mắn nói “May mắn người và bảo bối không sao, người không được lại làm vất vả như thế, nằm trên giường nghỉ ngơi cho ta.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không để ý đến hần, nghiêng người đi ngủ.

Đông Phương Hạo Diệp mắt nhắm sờ mũi, yên lặng ghé tay vào bên giường,

Qua một lát, nghe hô hấp của Bắc Đường Diệu Nguyệt dần dần ổn định, rốt cục cũng yên lòng.

Cứ mãi như vậy cũng không phải là cách.

Tại Du Kinh, Bắc Đường Diệu Nguyệt bị Phúc Vương bắt đi, hần run sợ trong lòng, lòng nóng như lửa đốt, sau đó Diệu Nguyệt hiểu lầm hần, lấy cớ đó để trở về Minh quốc.

Vốn cho rằng Diệu Nguyệt ở lại Minh quốc có thể an tâm tĩnh dưỡng, nhưng ai biết Bắc Đường Vương lúc này lại không rõ tung tích, mọi chuyện đều đặt trên người Diệu Nguyệt, đến nỗi y phải mệt nhọc như vậy.

“Thạch Nham ở bên kia thế nào rồi ?”

Ra khỏi Hàn Thanh Các, Đông Phương Hạo Diệp mang theo Tiểu Đông đến ao sau hậu viện, tắm bằng mỹ lệ ở trên bờ ao giống như một mặt kính cực lớn.

Tiểu Đông nhẹ giọng nói “Vẫn không có tin tức.”

“Sao lại như vậy?”

Đông Phương Hạo Diệp phiền não nhìn tảng đá nhỏ bên trên, cảm thấy không thể đợi được nữa.

“Bắc Đường Diệu Nhật chắc chắn chỉ ở trong kinh thành, người để bọn họ cùng ám tử ở trong cung tìm một chút, tỉ mỉ hỏi thăm ở trong cung, tiện thể quan sát hành tung của Minh đế.”

Bắc Đường Diệu Huy rời xa Bắc Đường Diệu Nhật giống như cá không sống được, không có Bắc Đường Diệu Nhật, hần tuyệt không có tâm tình vẫn nói cười tự nhiên ở Minh quốc trong lúc này được.

“ Vâng. Nô tài nhất định bảo bọn họ tăng cường làm việc.”

Đông Phương Hạo Diệp thở dài nói “Như vậy mãi cũng không phải là cách. Nếu tìm không được Bắc Đường Diệu Nhật, chẳng phải là muốn làm cho Diệu Nguyệt từ từ suy sụp sao ?”

Tiểu Đông nói “Nô tài biết ngại vì chuyện của Vương phi mà phiền lòng. Bắc Đường Vương còn chưa trở về ngày nào thì Vương phi sẽ không từ bỏ được chuyện ở đây cũng sẽ không thể an tâm dưỡng thai, không an tâm dưỡng thai thì ngài sẽ không mượn được cố bất Vương phi trở về.”

“ Hu huTiểu Đông tử, người đúng là tri tâm”

Đông Phương Hạo Diệp nức nở hai tiếng, nước mắt ngưng trọng nhìn Tiểu Đông.

Nếu còn tiếp tục như vậy, Diệu Nguyệt không biết bao lâu nữa mới cùng hần trở về.

Đông Phương Hạo Diệp phát sầu, muốn nhanh chóng nghĩ đến một biện pháp.....

Bắc Đường Diệu Nguyệt an tâm ngủ một ngày một đêm.

Đại khái là lúc ở Du Kinh vì lí do bên ba lâu ngày, y tình trạng thai nhi bất ổn, vất vả mới có thể bảo vệ hài tử, nhưng vẫn không có trạng thái lúc mang thai.

Lúc này đã điều dưỡng rất nhiều ngày, thai nhi đã dần khỏe mạnh, lúc này lại động thai khí, những bệnh trạng trước đây sẽ đều phát ra hết.

Tiểu Vương gia lo lắng nói “Diệu Nguyệt, ăn nhiều một chút”

“Không muốn ăn.”

Bác Đường Diệu Nguyệt đẩy đồ ăn trước mặt ra, tựa ở trên ghế, vẻ mặt mệt mỏi rã rời.

“Ngự y nói người làm việc vất vả quá độ, ăn uống mất cân đối, có chứng thiếu máu, lại không ăn một chút gì. Nào, ăn nhiều một chút, chỉ ít cũng uống một ngụm cháo chứ”

Tiểu Vương gia kiên trì liên tục, Bác Đường Diệu Nguyệt cuối cùng tiếp nhận chén cháo uống hai ngụm.

Tiểu Vương gia rất vui vẻ, ai ngờ y bỗng nhiên nhào tới đầu giường, đem toàn bộ đồ ăn nôn sạch ra.

Tiểu Vương gia kinh hãi nhảy dựng lên, luống cuống tay chân giúp y vỗ lưng, Trúc Nhược cùng Hồng Cúc cuống quýt lấy khăn hương cùng đồ để thu dọn và khử mùi uế vật.

“Chuyện gì xảy ra vậy ? Đang êm đẹp như thế nào lại nôn ra hết vậy ?”

Hồng Cúc đảo mắt suy nghĩ, nói “Tam Thế tử trước đây chưa từng bị qua như vậy sao”

Trúc Nhược hoảng sợ nói “Có phải là chứng nôn nghén không ạ ?”

“Chứng nôn nghén cái rắm, Diệu Nguyệt mang thai đã năm tháng rồi !”

Tiểu Vương gia nhìn Bác Đường Diệu Nguyệt khổ sở nôn ra, tâm can loạn cả lên

Bác Đường Diệu Nguyệt vất vả mới hoãn khí, nghe hắn nói lời thô tục, nhin không được liếc mắt trừng hắn.

Chỉ là y trên người vô lực, liếc mắt trừng người lại mềm nhũn, mũi trường như tơ, mắt long lanh đầy nước, giống như tình nhân giận dỗi khe khẽ nói nhỏ.

Tiểu Vương gia nhất thời tim đập mạnh, trên mặt phát nhiệt, sợ y nhìn ra quần trạng của mình, vội vã nâng y dậy, xoa xoa ngực y hỏi “Tốt hơn chút nào chưa ? Có muốn mời ngự y đến không ?”

Bác Đường Diệu Nguyệt lắc đầu, nói “Nam nhân sinh con, nguyên bản đã là hãn hữu, ngự y này ở trong thâm cung, cả ngày nhìn ta nhân bệnh phú quý, đâu tìm ra được nguyên do”

“Vậy làm sao bây giờ ? Hoàng tẩu hiện tại không có ở đây, nếu không thì đi tìm Hoàng thượng ...”

“Chút việc nhỏ ấy, không nên làm phiền Hoàng thượng.”

“Thế nhưng người như vậy ta rất lo lắng. Sao đột nhiên lại như vậy, Hồng Cúc nói trước đây người chưa từng có”

“Không có gì, người không cần chuyện bé xé ra to.”

“Diệu Nguyệt.....”

“Được rồi, ta mệt rồi, dọn dẹp hết đi, ta nghĩ muốn nghỉ ngơi một chút.”

Đông Phương Hạo Diệp bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là im lặng.

Buổi tối Bác Đường Diệu Nguyệt ngủ không được, nửa đêm lại đi tiểu, dĩ nhiên toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Tiểu Vương gia vén chăn của y lên, trên người y lạnh băng, áo trong đều bị thấm mồ hôi.

Đông Phương Hạo Diệp lại càng sợ, bò xuống giường lục lọi, lấy ra áo đơn sạch sẽ cùng khăn vải, quay về phòng giúp y lau rồi thay áo.

Bác Đường Diệu Nguyệt thân thể không tốt, biết mình bị động thai khí, không như thường ngày, người cứ mềm nhũn để hắn động tay động chân hầu hạ, nằm xuống nói “Vừa rồi đã toát ra mồ hôi lạnh.”

“Thay sạch sẽ đi, như thế này ngủ sẽ có chút thoải mái, đêm còn rất dài.”

Đông Phương Hạo Diệp giúp y lau, bản thân mình cũng ra mồ hôi, ném khăn đi bò lên giường, cẩn thận nằm xuống bên cạnh y.

“Lần sau để các nàng đến đây đi, người đừng đến nữa.”

“Không được. Để ta!”

Hầu hạ người khác tuy rằng tiểu Vương gia không hiểu lắm, thế nhưng chuyện của ái phi không thể mượn tay người khác được.

Diệu Nguyệt thân thể còn có bảo bối, chỉ có hấn là có thể giúp y, người khác nghĩ cũng đừng muốn!

Nói nhảm!

Bắc Đường Diệu Nguyệt tuy rằng tính cách lãnh đạm, tính tình không lạnh không nóng, nhưng không biết vì sao, Đông Phương Hạo Diệp nghĩ y đối với mình rất nghiêm khắc, tính tình nhiều lúc cũng không giống nhau, tựa như hiện tại.

“Người, nói, cái, gì?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm Đông Phương Hạo Diệp, con người giống như hắc diệu thạch sâu thẳm, như toát ra lửa.

Đông Phương Hạo Diệp co rúm lại một chút, không sợ mà ưỡn ngực nói “Ta nói công việc trong thư phòng để ta thu xếp được rồi, sáng sớm đưa đến cho Hoàng thượng, phỏng chừng lúc này đã đưa đến rồi, hiện tại thư phòng của người đã trống rỗng, cái gì cũng không có.”

“Người!”

Bắc Đường Diệu Nguyệt tức giận.

Tiểu Vương gia vội nói “Diệu Nguyệt, người đừng giận, hấn là Hoàng thượng, sau này mọi chuyện cứ để hấn tự làm, người chỉ giúp hấn phân ưu cũng không thể giúp tận cái này được. Hơn nữa, kể cả Bắc Đường Vương ở nơi này, cũng không làm mọi chuyện cho hấn.”

Nói đến việc này tiểu Vương gia chính là đang quan tâm y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt động thai khí đại thương thân thể, bản thân không trấn an tốt sẽ không chịu nổi, lúc này mới nằm ở trên giường hai ngày, lại nhớ đến chuyện ở trong phủ.

Tiểu Vương gia sợ y lại tiếp tục bận rộn nữa, sáng sớm sai hạ nhân dẫn đến thư phòng, vừa nhìn trên dưới mặt bàn đã thấy hơn nửa là các văn kiện và tấu sớ, hơn nữa toàn bộ là từ chỗ Hoàng thượng gửi tới.

Tiểu Vương gia nhìn mà tức giận!

Làm Hoàng thượng không thể tùy hứng như thế, lúc này không làm, còn làm huynh đệ phải vất vả, biết rõ thân thể Diệu Nguyệt không giống lúc trước, lại đem một đống việc phiền lòng đến chỗ y, quả thực là một đại hỗn đản!

Tiểu Vương gia lúc đó nhìn cũng không muốn, để trừ căn diệt tuyệt hậu hoạn, lập tức gọi đại tổng quản tới, để hấn đem mọi thứ thu thập gọn gàng, phía trên dán giấy niêm phong, lên lớp giảng bài “Mỹ nhân Hoàng đế thân khải”, sau đó gọi người ra roi thúc ngựa đưa vào trong cung, mắt không gặp, tâm không phiền.

Khó có được như vậy, hấn luôn luôn có chút không hòa hợp được với đại tổng quản của Vương phủ, lần này lại không có dị nghị gì, tuy rằng vẫn không nói một lời, nhưng hiệu suất lại nhanh đến kinh người.

Tiểu Vương gia mạnh mẽ nói lời hữu ích, quay đầu lại, trên bàn đã trống không, thu dọn sạch sẽ, khiến cho hấn tự chủ lại hay cơ hội để hối hận vì hành vi liều lĩnh cũng không có, phỏng chừng sau một nén nhanh, mỹ nhân Hoàng thượng đã mở to hai mắt nhìn, lần đầu tiên thấy được bao văn kiện quan trọng trên triều của mình.

Đông Phương Hạo Diệp là hoàn toàn không hối hận.

Để tương lai gần ái phi cùng bảo bối, chút việc nhỏ ấy hần nghĩ mình làm thật tốt, chỉ là lúc này thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt hung hăng trừng mắt hần, cái loại trầm băng nhiên hỏa diễm lệ này làm cho tim đập thành thịch

Khụ khụ, lúc này hần lại nghĩ đến cái gì !

Tiểu Vương gia cup mặt.

Hần chớp chớp mắt, cắn cắn môi dưới, vô hạn uất ức nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt, nói “Hiện tại thì mọi thứ đều đã được trả lại rồi, tức giận cũng vô ích, Diệu Nguyệt người cần phải nghĩ thoáng một chút, cần thận làm tổn thương thân thể !”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhắm mắt, suyễn khí, nỗ lực trấn an chính mình, sau đó tay đặt trên bụng, chậm rãi nói “Người ra ngoài.”

Đông Phương Hạo Diệp bất đắc dĩ, ủ rũ đi ra.

“Tiểu Hạo Hạo, làm sao vậy ? Ngồi xổm ngoài cửa làm gì. Sao lại khóc ? Hôm nay là đại niên 30 mà”

Tiểu Vương gia bị Bắc Đường Diệu Nguyệt tổng ra khỏi phòng, ngồi xổm ở cửa Hàn Thanh Các phiền muộn, nghe thấy tiếng nói ngẩng đầu nhìn, không khỏi hoảng sợ.

Hần dụi dụi mắt, run rẩy nói “A, tỉ tỉ, tỉ tỉ sao lại phục trang thành thế này ?”

‘Bắc Đường Diệu Nguyệt’ trước mắt thật đúng là tuần mỹ phong lưu, thanh lệ thoát tục. Trường sam bằng gấm màu ánh trăng, áo khoác làm bằng tuyết điêu, thân mình như ngọc, mặt mày tuần nhã, một đôi mắt đen lóng lánh như sao sớm, động nhân nhất chính là đôi môi đỏ mọng khinh mân, ngữ điệu như cười, tiêu sái phong lưu đoạt nhân tâm.

Ôi mẹ ơi ! Diệu Nguyệt nếu như có bộ dạng này đi vào trong đám đông, không biết sẽ mê chết bao nhiêu người thiếu nữ nữa.

Đông Phương Hạo Diệp ngực kêu to.

Bắc Đường Diệu Thần cười nói “Hôm nay ta không phải tỉ tỉ của đệ mà là ái phi của người – Bắc Đường Vương phủ tam thế tử, Ngự Thị Thượng Khanh của kinh đô và cùng lân cận, Bắc Đường Diệu Nguyệt.”

Đông Phương Hạo Diệp khấn trương nói “Tỉ tỉ, tỉ không phải là muốn thay thế Diệu Nguyệt đi họp bàn rồi dự dạ yến trong cung chứ ?”

“Cái này là tất nhiên, nếu không đệ nghĩ tỉ làm sao lại phải diện trang phục thế này làm gì ?”

“Thế nhưng, cái này.....cái này.....”

“Thế nào ? Đệ muốn để Diệu Nguyệt đi phải không ?”

Bắc Đường Diệu Thần cười nói “Đệ cũng không giấu lại đệ ấy hiện tại thân thể như thế nào ? Hơn nữa hiện tại không có ai biết việc này, để đệ ấy vác cái bụng như thế, còn không hù chết mấy lão gia trong triều ?”

“ Nhưng, nhưng, đệ không phải ý này.”

Đông Phương Hạo Diệp đương nhiên sẽ không để Bắc Đường Diệu Nguyệt lộ diện, chỉ là có điều.....

“Có điều, tỉ nghìn vạn lần hãy kìm chế một chút, đừng, đừng.....”

Đông Phương Hạo Diệp ấp úng nói không nên lời, Bắc Đường Diệu Thần mỉm cười, xoa xoa khuôn mặt hần, nói “Tiểu Hạo Hạo yên tâm, tỉ tỉ sẽ không thay ái phi nhà người ‘trêu hoa ghẹo nguyệt’ đâu.”

Nói đến bốn chữ này, lại có ý đề nặng thêm ngữ khí, khiến tiểu Vương gia lại nhột nhột một chút vì chút ý tứ này.

Bắc Đường Diệu Thần vừa cười vừa nói “Hơn nữa tỉ hiện tại thế Diệu Nguyệt. Diệu Nguyệt tính cách lãnh tính cùng đại ca giống nhau ba phần, ai dám trêu chọc y”

Đông Phương Hạo Diệp vui vẻ ra mặt, lôi kéo tay áo nàng nói “Tỉ tỉ tốt, tỉ tới thật đúng lúc, Diệu Nguyệt đang giận đệ, đuổi đệ ra ngoài, tỉ mau mau vào giúp đệ khuyên nhủ một chút, đừng để y làm tổn thương thân thể”

“Chuyện này sáng sớm tỉ đã nghe nói rồi. Tiểu Hạo Hạo đệ làm tốt lắm !”

Bắc Đường Diệu Thần cổ vũ vỗ vỗ vai hắn, sao đó lời thăm thía nói “Đệ ấy hiện tại nôn ọe khó tránh khỏi tâm tình có chút khó chịu, đệ cần phải chịu đựng một chút, chờ đến khi hài tử chào đời thì tốt rồi !”

Đông Phương Hạo Diệp lên tiếng, cổ sức gật đầu.

14. Chương 14

“Diệu Nguyệt, người giận Đông Phương Hạo Diệp sao ?” Bắc Đường Diệu Thần đi vào phòng ngủ, trường bào kê tung, ưu nhã ngồi xuống, bạch ngọc cốt phiến mở ra kê quạt, toàn bộ như một công tử phong lưu.

“ Tỉ tới đây làm gì ?”

“Thăm đệ. Nghe nói đệ bị động thai, tỉ tỉ tất nhiên quan tâm tâm đến đệ rồi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn trang phục của nàng, nói “Cung yển uống ít rượu một chút, tỉ biết ta luôn uống rất ít.”

“Biết rồi” Bắc Đường Diệu Thần nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thương tâm của Đông Phương Hạo Diệp vừa rồi, nói “Nguyệt, đừng hung dữ với Hạo Diệp như vậy, đệ ấy từ Văn quốc nghìn dặm xa xôi chạy đến đây tìm đệ, còn bị đệ khi dễ nữa, rất đang thương. Tỉ biết đệ bây giờ rất giận, nhưng không nên trút cơn giận lên người đệ ấy”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không nói gì, Bắc Đường Diệu Thần tiến hai bước ngồi sát bên cạnh, chăm chú hỏi “Nguyệt, đệ có nghĩ sẽ cùng đệ ấy quay về không ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thản nhiên nói “Không phải đệ không muốn, mà là có thể hay không.”

Bắc Đường Diệu Thần nhíu mày, nói “Vậy là ý gì ? Đệ là nói.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hạ mắt “Hắn là đệ đệ Văn đế hiểu rõ nhất, hiện tại Minh quốc sắp nội loạn, Văn đế lại khoan tay đứng nhìn, để cho thân đệ đệ một mình lẻ loi đi tới Xa Kinh, tỉ không nghĩ bọn họ có mục đích gì sao ?”

“Có nghĩ tới” Bắc Đường Diệu Thần nghiêm mặt nói “Thế nhưng tỉ nghĩ, ‘hắn’ có mục đích gì, không phải là ‘bọn họ’”

Bắc Đường Diệu Nguyệt vô cùng kinh ngạc, nói “Tỉ tin tưởng Hạo Diệp ?”

“Vì sao lại không tin ?” Bắc Đường Diệu Thần nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt, thở dài một tiếng, nói “Đệ đã từng bị hắn gạt, dĩ nhiên trong lòng còn sợ, không dám tin đệ ấy, thế nhưng đệ có nghĩ vì sao đệ ấy lại lừa đệ ?”

“Vậy tỉ nghĩ hắn vì sao lại gạt đệ ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhàn nhạt phản vấn.

Bắc Đường Diệu Thần suy nghĩ một chút, nói “Tỉ không cảm thấy đệ ấy làm sai gì cả. Đệ ấy chỉ là đoán được đệ mà thôi.”

“Cho dù không từ thủ đoạn ?”

“Thế nhưng Nguyệt.....” Bắc Đường Diệu Thần cười khê, nhìn bụng của y “Lẽ nào đệ thực sự không hề động tâm sao ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt trầm mặc, một tiếng thở dài như có như không xẹt qua.

Bắc Đường Diệu Thần kéo tay y, nói “Nguyệt, vì sao không tin đệ ấy một lần ? Đệ cứ mãi không thoát ra như vậy, kỳ thực không phải do đệ ấy, mà là do chính đệ”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi chấn động.

Bắc Đường Diệu Thần than thở “Chúng ta là tỉ đệ song sinh, có chuyện gì gạt nhau được. Đại ca kế thừa Bắc Đường Vương, nhị ca kế thừa Đoan Thân Vương, ‘Nhật Huy Song Diệu’ danh mãn kinh thành. Chúng ta từ nhỏ đến lớn, gặp phải không ít người sợ chúng ta, muốn nịnh nọt chúng ta, nhưng có ai đối với chúng ta thật tình ? Đệ nhìn thì cùng đại ca lạnh lùng như nhau, nhưng đạo lý đối nhân xử thế lại không giống nhau, tỉ biết tự đáy lòng đệ kỳ thực rất trông ngóng một người có thể đối với đệ thật tốt, luôn ở bên cạnh đệ.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi nhú mày, hạ mi mắt. Bắc Đường Diệu Thần tiếp tục nói “Tỉ và đệ tuy rằng là song sinh, nhưng luôn phải xa nhau. Đệ khi còn bé thân thể đã không tốt, nằm trên giường thì kéo tay mãi không chịu xuống, không được thì oa oa khóc lớn, thế nhưng tuổi càng lớn, lại càng trở thành tính độc lập, tính tình cũng ngày càng lãnh đạm. Người khác đều nói đệ tính tình giống phụ vương, tỉ lại nghĩ người giống phụ thân.”

Nàng nói đến đây, bỗng nhiên trọng tâm câu chuyện lại chuyển, nói “Đệ có biết tại sao phụ thân và phụ vương lúc đầu lại làm một việc hoàng đường, đáp ứng để đệ gả cho Hạo Diệp không ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thần sắc khê động. Bắc Đường Diệu Thần nhin không được mím môi cười nói

“Bởi vì Đông Phương Hạo Diệp chạy đến nơi phụ thân ẩn cư, ở bên ngoài lập một cái trướng, nói muốn thỉnh phụ thân đồng ý hôn sự của hai người, nếu không được đệ ấy sẽ ở lại đó không chịu đi.”

“Cái gì ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt động dung.

“Đây là phụ thân chính miệng nói cho tỉ biết. Nghe nói Hạo Diệp lúc đó hoàn toàn dùng chiêu ‘lấy lòng cha mẹ vợ’, mỗi ngày đều thò mặt đến, khiến cho mặt của phụ vương cũng tái đi.”

“Cuối cùng phụ thân chịu không nổi ‘hiếu kính’ của đệ ấy như vậy, tuyệt bút vung lên, gửi đại ca phong thư, cứ như vậy, ha ha ha.....Cứ như vậy gả đệ đi. Ha ha ha.....” Nói đến đây, Bắc Đường Diệu Thần rốt cục nhin không được cười to.

Bắc Đường Diệu Nguyệt khóe miệng co quắp, không biết nên cười hay nên khóc. Thì ra oán hai năm, giận hai năm, người khởi xướng ra lại ở ngay bên.

Bắc Đường Diệu Thần cười đến khóe mắt chảy ra nước mắt, móc khăn tay ra lau sạch, lại nói “Phụ vương nói các ngươi một lạnh một nóng, bên động bên tĩnh, chính là tuyệt phối, quả nhiên là rất đúng ”

“ Vậy.....phụ thân nói gì ?”

Bắc Đường Diệu Thần trầm tư trong chốc lát, nói “Cha nói ‘Diệu Nguyệt tính tình lãnh đạm, lãnh tĩnh, nếu không ai đến kéo nó ra, cả đời này cứ qua như vậy.’ Ồ.....Đại khái là như vậy.”

“Tỉ nghĩ ý của phụ thân thì đệ là loại người bị động, muốn đệ chủ động thương người khác sợ rất khó, chỉ có Hạo Diệp là người một lòng một dạ nhào vào đệ, đại khái là có khả năng chậm rãi đánh động đệ.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt trong lòng thở dài.

Đông Phương Hạo Diệp chính là độc xà mà đệ không thể tránh được, đệ ấy không chỉ đánh lại gậy đánh rắn, còn có thể chăm chú quần quít lấy đệ, kề cận đệ, cắn đệ không tha, rót nọc độc vào đệ, khiến cho đệ chìm trong nọc độc của đệ ấy, dĩ nhiên là không có giải được, nhất định là phải dây dưa cùng cả đời không thể buông tay.....

Đông Phương Hạo Diệp ở ngoài cửa chờ, qua một hồi lâu, Bắc Đường Diệu Thần mới từ nội thất đi ra, Đông Phương Hạo Diệp lập tức đứng lên.

“Tỉ tỉ !”

“ Hạo Diệp, tỉ đi trước, chăm sóc tốt Diệu Nguyệt, lớn tuổi cả rồi, chớ chọc đệ ấy tức giận.”

“Ha ha, đã biết. Đánh là tình là yêu, Diệu Nguyệt giận đệ, mới thấy lòng hấn có đệ” Đông Phương Hạo Diệp ân cần khoác thêm áo bạch cừu cho Bắc Đường Diệu Thần. Tin rằng sau khi gặp tử tử rồi, tâm tình Diệu Nguyệt chắc chắn khá hơn nhiều.

“Đệ biết là tốt rồi.” Bắc Đường Diệu Thần nhẹ nhàng cười, nhìn Đông Phương Hạo Diệp dặn dò “Đệ đừng có khi dễ Diệu Nguyệt nhà chúng ta, nếu không tử tử chắc chắn không tha cho đệ.”

“Vâng, tử tử yên tâm. Đệ chỉ là không muốn Diệu Nguyệt không vui thôi.”

Bắc Đường Diệu Thần nhìn hấn một chút, cười cười, nói “Lòng của Diệu Nguyệt đối với đệ, đệ đã hiểu chưa?”

Đông Phương Hạo Diệp nhìn nàng, bỗng nhiên nhếch miệng, cười cười gật đầu.

Bắc Đường Diệu Thần rốt cục yên tâm, rời khỏi Vương phủ.

Diệu Nguyệt chính là một đóa Thiên Sơn tuyết liên cao ngạo, cuối cùng cũng có một ngày bị người ta hái xuống, thật đúng là không nghĩ tới được.

Ai ngờ được chỉ một lần ngẫu nhiên gặp nhau dưới đại thụ ở hậu hoa viên, có thể khiến Đông Phương Hạo Diệp đối với Diệu Nguyệt kiên trì nhiều năm như vậy.

Có điều.....Bắc Đường Diệu Thần cười nghĩ, hay đây chính là như phụ thân nói, mệnh cũng có lúc, duyên phận trời định.

Bắc Đường Diệu Nguyệt lần này động thai khí, lại bị tiểu Vương gia ép nghỉ ngơi, không hề cạy mạnh lao lực, ở trên giường tĩnh dưỡng liền mấy ngày.

Tới hôm nay là Tết Âm lịch, đã khá hơn rất nhiều.

Sáng sớm trừ tịch, Trúc Nhược và Hồng Cúc, hai nha hoàn lời tiểu Vương gia từ trong ổ chăn ra, kéo hấn tới dùng nước chè xanh được đun đặc biệt cho lễ mừng năm mới, rồi nhét hấn vào phòng tắm, dùng một cái khối sừng đặc biệt hung hăng kỳ cọ hấn từ trên xuống, sau khi đi ra, thay cho hấn lễ phục đại lễ.

Lễ phục của Minh quốc không giống với của Văn quốc, Đông Phương Hạo Diệp trước đây cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt ở Minh quốc thành thân cũng chưa thấy qua. Khác với phục sức Văn quốc duy mỹ rộng thùng thình, kích thước ống tay áo của bọn họ cùng lưng áo rất nhỏ, bó sát người, rất nặng tử sắc, giày cũng bó sát. Cao quý có thừa, lại đơn giản gọn gàng, tuy rằng thiếu vài phần phong thái phong lưu phiêu dật, nhưng hơn cái là có tư thế oai hùng hiên ngang của nam nhi phương Bắc.

Đông Phương Hạo Diệp hơi giật mình nhìn các nàng đang loay hoay.

Lễ phục tinh mỹ lại rất vừa người, nói vậy đều không phải là thứ được chế tạo gấp gáp.

Đây là.....

Trở lại phòng ngủ, Bắc Đường Diệu Nguyệt đã hoàn tất việc rửa mặt chải đầu thay y phục, Đông Phương Hạo Diệp không khỏi tròng lớn mắt theo dõi y.

Hấn chính là lần đầu tiên thấy một thân phục trang của Bắc Đường Diệu Nguyệt như vậy, lần trước ở trong hôn lễ của bọn họ, Đông Phương Hạo Diệp chính là mặc phục sức của Minh quốc, Bắc Đường Diệu Nguyệt mặc lại chính là lễ phục của Văn quốc.

Dưới ánh mặt trời trong lúc chạng vạng, lông mi hắc sắc thật dài của Bắc Đường Diệu Nguyệt nhẹ nhàng động, ở phía dưới hai mắt hình thành một bóng mờ nhàn nhạt, mỹ lệ như đôi cánh trong suốt của hồ điệp, đôi môi hồng hơi mỏng khê mân, hình thành nên một đường nét hoàn mỹ, vài sợi tóc đen nhánh từ trên ngọc quan rơi ra, theo động tác của y mà nhẹ nhàng lay động.

Quần áo Minh quốc đen thuần bó sát người bên trong trường bào khiến vóc người cao ngất của y hiện ra, cũng lộ ra cả tiểu phúc rất rõ ràng.

Đông Phương Hạo Diệp liền thấy si mê, Bắc Đường Diệu Nguyệt hỏi “Đã chuẩn bị tốt hết chưa?”

“A ? Ừ” Đông Phương Hạo Diệp ngậy ra một lúc, sau đó có chút do dự nói “Cái kia...lẽ tẻ là cũng muốn ta đi sao ?”

Nói đoạn liền kéo kéo y phục, có chút khấn trương.

“Phải” Đông Phương Hạo Diệp nghe vậy, hì hì cười hai tiếng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt liếc hần một cái, nói “Tẻ lẽ thì thành thật một chút, tổ tiên Bắc Đường gia ta thì cũng là tổ tiên của ngươi !”

“ Vâng, đã biết.” Đông Phương Hạo Diệp vội vã gật đầu, theo y đi đến từ đường của Bắc Đường Vương phủ.

Lăng tổng quản mang theo tôi tớ đến, đều cung kính quỳ gối ở dưới bậc thang ngoài từ đường.

Đông Phương Hạo Diệp trước đây hàng năm tân niên tế tổ đều là ở tế đàn trong Hoàng cung, đi theo Phụ hoàng, Hoàng huynh cùng mẫu hậu ở phía sau nghe đại nội thái giám giờ một quyển trục thật dài, ở nơi nào đó xướng lên một đồng tế văn lúc nghe được lúc lại không nghe. Có mấy lần nhịn không được ghé vào mặt đá cẩm thạch trên mặt đất gần tế đàn ngủ, nước bọt đều chảy xuống cả mặt đất, Phụ hoàng mặt đen vài lần, sau sai người đặc biệt làm cho hần một cái nhuyễn tháp bằng bông mềm, mặc hần ngủ. Đương nhiên, lúc hần đã lớn thì không được dãi ngộ như thế, mỗi lần không thể làm gì khác hơn là bầu chặt vào chân để áp chế tinh thần để chống chịu. Bất quá hoàn hảo, Minh quốc khi lập quốc không có những lễ nghi phiền phức giống Văn quốc, nghi thức tế lễ cũng đơn giản hơn.

Đông Phương Hạo Diệp để tùy Bắc Đường Diệu Nguyệt thấp hương cho tổ tiên, vái lạy vài cái, sau đó nghe đại tổng quản xướng niệm vài câu liền kết thúc.

Tuy rằng thời gian không dài, nhưng cũng mất nửa canh giờ, chân có chút tê dại. Lúc đứng dậy, thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt đứng vững vàng, thất lực không suy suyển, lúc này mới thấy yên lòng.

Tiệc buổi tối, Bắc Đường Vương phủ tự nhiên không cần phải nói, đại tổng quản từ hơn một tháng trước đã nghĩ rồi. Có điều Bắc Đường Diệu Nguyệt gần đây nôn ọe nghiêm trọng, tuy rằng là người hiếm thấy đến hơn bốn tháng mới bắt đầu nôn ọe, nhưng phản ứng lại cực đại.

Đông Phương Hạo Diệp nhìn trên bàn bày đầy các món ăn đủ loại, Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn cũng không nhìn, ôm ngực tựa hồ có chút khó chịu, liền vội vã sai người đem xuống, chỉ chừa lại mấy thứ y thích ăn, có thể ăn được mấy miếng.

Lúc này, bên ngoài đã vang lên tiếng pháo nổ.

Nếu là ở trong Tỉnh Vương phủ của Đông Phương Hạo Diệp, lúc này nhất định không thể thiếu việc thỉnh gánh hát về xướng khúc càng thêm náo nhiệt, nhưng Bắc Đường Vương phủ rất ít khi an bài những thứ này, Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không hứng thú.

Nôn nóng nhìn hạ nhân ra ngoài thả pháo hoa, tuy rằng không đẹp như của Đông Phương Hạo Diệp năm ngoái cố ý sai người đến Nam Hải đặt làm, nhưng cũng đẹp, vui sướng, Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn đám đốt pháo cũng không khỏi nở nụ cười.

“Diệu Nguyệt, ngươi xem, thật nhiều, thật đẹp.” Đông Phương Hạo Diệp kéo Bắc Đường Diệu Nguyệt đứng trên bậc thang, bình luận về màu sắc và hoa văn của pháo hoa.

“Ngươi cũng đi đốt pháo hoa đi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Lăng tổng quản bọn họ chuẩn bị rất nhiều, năm ngoái ngươi không phải một mình thả hơn mười một cái ? Đi cùng bọn họ đi.”

“Quên đi, năm nay không đi, ta ở đây cùng ngươi.” Đông Phương Hạo Diệp tuy nói như vậy nhưng rõ ràng cái miệng có chút nhịn không được nhấp nhồm.

“Ta cũng không phải tiểu hài tử, ta ở đây với ngươi.” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhàn nhạt cười đầy hần.

“ Ngươi muốn đi thì đi đi.”

Đông Phương Hạo Diệp đứng bất động, kéo tay y nói “Ta cũng không phải tiểu hài tử, sang năm ta cũng là phụ thân rồi, đến lúc đó ôm nhi tử cùng đi, hiện tại ta ở đây cùng ngươi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hiếm khi nhìn hấn cương quyết như thế, không hề nói gì nữa.

Tùng đoá, từng đoá pháo hoa lớn hạ xuống, Bắc Đường Diệu Nguyệt luôn trầm tĩnh ưu nhã cũng không dấu được một sắc mặt vui mừng, cả người thoát nhìn dung quang tỏa sáng, sắc mặt tươi sáng, con người đen láy dưới ánh trăng cũng thật đẹp.

Đông Phương Hạo Diệp nắm chặt tay y, cúi đầu nói “Diệu Nguyệt, ta đã chuẩn bị lễ vật cho ngươi, ngươi có muốn xem không.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhẹ nhàng cười “Ngươi đã chuẩn bị lâu như vậy, thế nào lại có thể cô phụ tâm ý của ngươi.”

Đông Phương Hạo Diệp mỉm cười, lôi kéo y hướng hậu viên đi đến.

“Còn nói không phải tiểu hài tử.” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn hấn nắm tay mình lay lay, nhin xuống cười nhạt.

Đông Phương Hạo Diệp một đường thẳng tiến, lôi kéo y đến bên cạnh ao. Trên mặt ao là một tầng băng rất dày, ánh sáng phản chiếu lên người, lẳng lặng chiếu rọi ánh sáng của mặt trăng trên bầu trời, hòa giữa không trung giống như ánh sáng của hỏa ngọc.

Hai người đi vào đình thủy tạ giữa ao, ở bốn góc đặt bốn chậu than nhỏ phủ đầy hơi ẩm, bốn phía thả màn xuống, giống như một không gian nhỏ nhỏ tách biệt với bên ngoài, ồn ào bên ngoài ngay lập tức được thay thế bởi bầu không khí ấm áp bên trong.

“Lễ vật đâu ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn khắp nơi, chỉ nhìn thấy trên bàn vài món ăn tân niên cùng một bình thanh tửu ấm áp.

“Đừng gấp, ngươi ngồi xuống trước đã” Đông Phương Hạo Diệp kéo y xuống ghế, một bên phát tay ra hiệu cho Tiểu Đông đang chờ ở dưới.

“Có thứ gì hay, mà lại thần bí như thế.”

Đông Phương Hạo Diệp không đáp, cầm lấy bầu rượu rót cho y một chén thanh tửu. Rượu nhẹ có tác dụng dưỡng thân, thuần mà không gắt, sẽ không tổn hại cơ thể.

“Diệu Nguyệt, vẫn còn giận ta ?”

Gần, mấy ngày nay có tranh chấp nhỏ nhỏ.

Xa, từ lúc tương phùng đến nay thì còn nhiều.

Bắc Đường Diệu Nguyệt xoay xoay chén rượu, không đáp. Đông Phương Hạo Diệp rót một chén rượu, giơ lên.

“Diệu Nguyệt, cạn một chén, ta thỉnh tội với ngươi. Từ nay về sau không dám nói là ta sẽ lại không chọc ngươi tức giận, nhưng chuyện ngươi không muốn ta làm, ta sẽ tuyệt đối không làm !”

Nói xong, ngửa đầu, chén liền cạn sạch. Sau đó giương mắt chờ mong nhìn người đối diện, tâm trạng thấp thỏm bất an. Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt bình tĩnh, yên lặng không nói.

“ Diệu Nguyệt.....” kêu thêm một lần, Đông Phương Hạo Diệp cũng không biết rõ mình cầu mong bao nhiêu.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đưa ánh mắt lên, lẳng lặng nhìn hấn trong chốc lát, rót cục nâng chén, chậm rãi đem rượu uống cạn. Đông Phương Hạo Diệp vui mừng đến độ không biết nói gì cho phải.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cười cười, dừng lại trên hấn nói “Hạo Diệp, tối nay đã nói, ngươi đừng có quên.”

Đông Phương Hạo Diệp nghiêm mặt nói “Đại trượng phu một lời nói ra, tứ mã nan truy.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không nói gì, nhướng mi, nói “Lễ vật đâu ?”

“ Khụ khụ.” Tiểu Vương gia khẽ háng giọng, ngồi thẳng người lên, vỗ vỗ tay.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Tiểu Đông dẫn theo hai hạ nhân, hai người cẩn thận bước tới khiêng theo một khay gỗ đen tới trước mặt, cẩn thận đặt xuống.

“Đây là cái gì ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt đi qua, nhìn xuống thứ đã được phủ một chiếc khăn đỏ.

“Người đoán xem.” Bắc Đường Diệu Nguyệt phiêu mắt đến liếc hắt.

Đông Phương Hạo Diệp nhìn y cười thần bí, chạy qua, mạnh tay kéo tấm khăn hồng xuống, lộ ra lễ vật được chuẩn bị tỉ mỉ bên trong.

“ Xem đây !”

Một pho tượng khả ái đến cực điểm khắc bằng băng xuất hiện trước mắt.

Hai tiểu oa nhi béo lùn chắc nịch chăm chú ôm nhau, không tách rời, con mắt cười đến nỗi hai mắt chỉ còn là một đường tuyến, dáng điệu ngây thơ khả ái, thần sắc vui vẻ.

“Đây là.....” Bắc Đường Diệu Nguyệt ngạc nhiên.

“Thế nào ? Tay nghề của ta không tệ chứ ?” Tiểu Vương gia như hiển dương vật quý, ngồi xổm đưa tay sang hai bên trái phải pho tượng, ngẩng đầu lên đắc ý nói.

“Đây là người khắc ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt thực sự vô cùng kinh ngạc, trong mắt lóe lên vẻ kinh dị.

“Đương nhiên, như vậy mới có thành ý. Hơn nữa người xem, tượng không giống hai chúng ta sao ?” Tiểu Vương gia nghiêng đầu qua, tỉ mỉ chỉ cho y xem.

“Hi hi, Diệu Nguyệt, người nhìn tượng này không giống ta, tượng này không giống người sao ? Ta nghĩ đến dáng vẻ của người để khắc.” Đông Phương Hạo Diệp đắc ý dào dạt, rõ ràng là mong được tán dương.

Bắc Đường Diệu Nguyệt mỉm cười, không nói gì.

Y nhìn không ra hai búp bê này cái nào sở hữu dáng vẻ của y, bất quá lại ngạc nhiên khi nhìn một trên má nó có hai lúm đồng tiền, cười đến hai mắt híp lại, thật là mười phần giống như Đông Phương Hạo Diệp.

Đông Phương Hạo Diệp sờ sờ cái này, lại sờ sờ cái kia, hi hi cười nói “Mong rằng chúng ta sau này cũng có bảo bối khả ái như vậy”

Bắc Đường Diệu Nguyệt trong lòng cũng rất thích, có điều nghe hắn nói, nhin không được trừng mắt lên, nói “Người muốn ta sinh cho người hai đứa sao ?”

Đông Phương Hạo Diệp say sưa nói “Sinh hai đứa cũng tốt, hay nhất là một đứa giống người, một đứa giống ta.”

“Nói cho cùng là ta sinh đôi đi.” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhếch nhếch khóe môi.

Đông Phương Hạo Diệp ngồi xổm trên mặt đất, vừa lúc quay đầu lại nhìn tiểu phúc của Bắc Đường Diệu Nguyệt, đột nhiên thầm nghĩ “Diệu Nguyệt, bụng của người lớn như vậy, nói không chừng thực sự là song sinh”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hừ một tiếng, bỗng nhiên nói “Khó trách người mỗi ngày trở về tay chân đều đông lạnh như vậy, thì ra là đi làm băng tượng”

Nói rồi liền kéo hắn lại, mở tay hắn ra, nói “Hoàn hảo không nứt da”

Đông Phương Hạo Diệp thân thủ ôm trụ tay y, lấy lòng nói “Diệu Nguyệt, người thích không”

Bắc Đường Diệu Nguyệt gạt đầu. “Thích. Thật không ngờ người còn có bản lĩnh này.”

“Người không biết ta rất đa tài sao ! Bản vương chính là kỳ tài ngút trời.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt phiêu mắt liếc hắt, không nhin được cười nhạo nói “Thì ra kỳ tài của Tĩnh Vương gia là ở chỗ này ”

Đông Phương Hạo Diệp cười hi hi hai tiếng, hỏi “Có đứng lên một chút không ?”

Theo phong tục Minh quốc, băng đẳng trong thời điểm bắn pháo hoa cùng lễ tế tân niên trọng yếu như nhau, ý là muốn cầu cho năm sau bình an.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn búp bê băng, nói “Bỏ đi. Nhìn khả ái như thế, tan ra là không được rồi.”

“Ha ha ha.....” Đông Phương Hạo Diệp lần thứ hai đắc ý ngửa đầu cười to, phất tay nói “Diệu Nguyệt, người xem có phải ta rất thông minh, biết rằng người sẽ luyến tiếc lễ vật ta tặng, sở dĩ cùng băng bình thường không có giống nhau. Đây là thiên niên huyền băng đem từ Bắc Cực tới, chỉ cần đặt ở nơi râm mát, trong vòng một trăm năm sẽ không tan được.” Đông Phương Hạo Diệp cái này trong lòng đắc ý

Ngẫm lại cũng biết, hấn như thế nào khổ cực hao hết tâm lực trong giá lạnh khắc ra lễ vật, thế nào lại có thể để Diệu Nguyệt nhìn một cái, sau mùa đông liền mất đi được ? Đương nhiên là phải giữ, thường lấy ra cùng Diệu Nguyệt ôn lại hồi ức một chút. Hơn nữa hấn khắc búp bê băng này cho Diệu Nguyệt khả ái cỡ nào, thế nào lại nhẫn tâm để nó tan mất. Hấn cũng không nghĩ để nỗ lực của mình như nước chảy trôi mất.

“Người đúng là có ý đồ xấu xa.” Bắc Đường Diệu Nguyệt buồn cười, nhìn hấn mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển như sương chiều Yên Hà tràn đầy không gian, đúng là đông sắc ngân sương lạnh thành ẩm, tan chảy thành nước mùa xuân.

Tiểu Vương gia nhất thời nóng lên, mắt thẳng tắp nhìn một lát, nhịn không được mân môi đi tới. Môi Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lạnh, mềm mại, nhàn nhạt hương rượu, lại có chút ướt át.

Tiểu Vương gia dọc theo hình dáng đôi môi của y, nghiêng đầu, nhẹ nhàng hàm trụ đôi bờ môi của y.

Ý liền tỏ ràng, ban đầu chỉ là thử cùng xung động vươn đầu lưỡi tới, phảng phất đột nhiên có ý thức, bắt đầu không kiêng nể gì cả nghĩ tiến thêm một bước tìm kiếm càng sâu sự ngọt ngào bên trong.

Đông Phương Hạo Diệp cố sức hấp trụ đôi môi mềm mại của Bắc Đường Diệu Nguyệt, đầu lưỡi cuộn cuộn vói vào trong vòm miệng y tàn sát.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhiệt tình đáp lại, dục vọng bốc lên đầu lưỡi của hấn cực hạn khiêu khích.

Ngay lúc nụ hôn lửa nóng triền miên kết thúc, hai người khí tức đều trở nên dồn dập, trên người đều cảm giác nóng đến dọa người.

“Thế nào lại không tiếp tục.....” Mâu thần nửa mở lộ ra quyến rũ nhẹ nhàng cùng tiểu ý nhàn nhạt.

“Không được.....Không thể tiếp tục.....” Đông Phương Hạo Diệp thở hổn hển, cất lực nói.

Hấn không chăm chú ôm Bắc Đường Diệu Nguyệt, Bắc Đường Diệu Nguyệt chăm chú ôm hấn, nói chung bọn họ tương hỗ gần kề, cảm thụ nhiệt độ cơ thể cùng khí tức của nhau.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hướng trên người hấn nhích lại gần, nhẹ giọng nói “Ta mệt rồi.....Chúng ta quay về phòng đi.....”

Đông !

Thùng thùng!

Tim Đông Phương Hạo Diệp đập thành thạch, mê mê hoặc hoặc nói “Được ... được rồi ...”

Mơ hồ không biết đã quay về phòng thế nào, hình như lại về với lần đầu tiên hấn ôm Bắc Đường Diệu Nguyệt nhào vào phòng, tiểu Vương gia cả người phát nhiệt, thậm chí đem mỹ nhân trước mắt đặt ở dưới thân hung hăng giữ lấy.

Khoan! Khoan! Khoan!

Bình tĩnh một chút! Bình tĩnh một chút.....

Tiểu Vương gia lòng mơ hồ nhớ kỹ, tay chân không nghe theo sai khiến, hơi tỉnh táo lại một chút, mới phát hiện ra chính mình từ bao giờ đã đem Bắc Đường Diệu Nguyệt đặt ở trên giường, quần làm một đoàn.

Hấn đột nhiên cả kinh, cuống quýt rời thân thể ra nhìn lại, hoàn hảo không có áp lên trên người Bắc Đường Diệu Nguyệt, tránh khỏi bụng y, chỉ đè lên nửa người trên của y.

“Diệu Nguyệt.....” Đông Phương Hạo Diệp nuốt nuốt nước bọt, âm trầm gọi.

Bắc Đường Diệu Nguyệt mở ra đôi mắt đen láy, bên trong chính là dục vọng dày đặc không thua đối phương. Tiểu Vương gia khấn trương hỏi “Cái này.....cái kia.....chúng ta.....”

Có thể làm sao ?

“Người không muốn ?”

Đông Phương Hạo Diệp vô ý thức gật đầu, lại vội vã lắc đầu, sau đó chần chờ một chút, sau đó lại bắt đầu lung lay.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhẹ nhàng cười, kéo hắn qua, dán bên tai hắn nỉ non “Ngày hôm nay là tân niên.....”

“Phải”

“Ta rất thích lễ vật của người.....”

“ Phải”

“Cho nên muốn đáp lễ cho người một phần.....”

“.....sao ?”

“Người có muốn nhận không ?”

Muốn! Muốn! Không muốn chính là ngu ngốc!

Tiểu Vương gia hạ thân nóng rực đặt sâu trong chân Diệu Nguyệt, hắn hạ tay thăm dò bên trong.

‘Ông——’ một tiếng, trong đầu ý niệm đều chặt đứt.

“ Diệu Nguyệt, nếu như người muốn.....ta, ta có thể nằm dưới.....” Đông Phương Hạo Diệp cất lực thở phì phò, gián đoạn nói.

“Ta thế này có thể nằm trên ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt chỉ vào bụng mình, con người nặng nề nhìn lên. Y chậm rãi nằm ngửa trên giường, mở thân thể ra, mỉm cười, nói “Cũng là người đến đây đi, ta cũng chỉ phải dùng chút lực.”

Con người Bắc Đường Diệu Nguyệt đầm hơi nước dịu dàng, trường mi hướng phía trước hơi động, lông mi run lên, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng câu dẫn, ở trên người mùi hương nhẹ nhàng.

Vạt áo từ trong mê loạn cởi ra, lộ làn da cổ non mềm màu mật ong, xương quai xanh tinh xảo duyên dáng ở trong vạt áo như ẩn như hiện, hơn nữa y khó có được thần sắc quyến rũ, tư thái mới gọi...

‘Ba’ một tiếng, Đông Phương Hạo Diệp không nói hai lời, như mãnh hổ phác tới ăn thịt tiểu dương.....

“Hô —— a.....Diệu Nguyệt.....Diệu Nguyệt....a.....Diệu Nguyệt....Diệu Nguyệt.....”

Trời ạ ! Quả thực là khiêu chiến cực hạn.....

Hạ thân của Đông Phương Hạo Diệp kiên quyết đặt ở mật huyết đỏ tươi mị hoặc, nhưng lại chậm chạp không dám tiến nhập.

Mật lộ đến đỉnh tiết ra ngưng tụ thành bọt nước, tích lại bên trong.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đối với tình cảnh này có chút phản cảm, thế nhưng nhớ ra đối hình thể y lúc này thì đây chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Y hơi nhú mào, tay dọc theo bên hông nhắc lên đặt trên bụng, nhẹ nhàng giữ lấy, ngón tay nắm lại.

“Đừng lo.....tiến vào.....”

Đông Phương Hạo Diệp làm nào lại có thể nhẫn được mê hoặc như vậy ?

Nắm chặt lấy tay y, thân thể dựa theo ý thức hành động.

“A.....”

Phần đỉnh vừa vào một chút, Bắc Đường Diệu Nguyệt yếu ớt rên rỉ một tiếng, hai chân càng dang ra rộng hơn.

Đông Phương Hạo Diệp rất cục khắc chế không được, ‘phốc’ một cái toàn bộ liền đi vào.

“ A ——”

Bắc Đường Diệu Nguyệt kêu nhẹ một tiếng, mi dài tinh tế khẽ động.

Đông Phương Hạo Diệp miễn cưỡng dùng một tia lý trí cuối cùng còn sót lại khởi động thân thể xuống phía dưới kiểm tra, mật huyết lọt vào trong tầm mắt càng khiến kẻ khác nhiệt huyết sôi trào.

Không được! Ta không được ——

Trong đầu có một âm thanh hô to, sau đó lại vì sự vui sướng tiêu hồn thực cốt mà tiêu biến mất.

Diệu Nguyệt! Diệu Nguyệt của hần! Ái phi của hần.....

Đông Phương Hạo Diệp nghĩ không được nữa, trở nên điên cuồng.

“Chậm.....chậm một chút.....”

“ Diệu Nguyệt.....Ta.....ta rất thích ngươi.....Ta yêu ngươi.....”

“A.....A.....”

“Diệu Nguyệt.....Ngươi yêu ta.....yêu ta không.....”

“.....”

“ Hô.....Diệu Nguyệt ngươi nói đi.....”

“ A —— hỗn đản! Chậm một chút.....”

“Mặc kệ.....Diệu Nguyệt ngươi nói.....nói yêu ta”

“ Ngươi....ngươi cái người này.....”

“ Ta mặc kệ !”

Đông Phương Hạo Diệp xoa nắn ngọc hành xinh đẹp giống chủ nhân của nó, nhếch lên tư thái đẹp đến kinh người.

Ngón tay hơi hơi xoa nắn phần đỉnh ướt át, động tác dừng lại uy hiếp:

“ Ngươi nói mau.....Nếu không đêm nay ta không buông tha ngươi!”

Bắc Đường Diệu Nguyệt giương môi, thở dốc thật sâu, lông mi thật dài che đi phân nửa, mâu thần gợi sóng nước nhộn nhạo, xuân ý khôn kể, siết chặt lấy tấm áo ngủ bằng gấm, cấu giận liếc mắt trừng hần, nhưng lại khiến cho hạ thân Đông Phương Hạo Diệp càng thêm mãnh liệt.

“A.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cảm giác trong cơ thể có chút biến hóa, khó nhịn nhích người.

“ Diệu Nguyệt, nói ! Van cầu ngươi.....”

Đông Phương Hạo Diệp đưa ngón trở nhẹ nhàng quét qua linh khẩu, hạ thân tùy tiện trườn sát hai bên, tại nơi mẫn cảm nhất ấy, lại nhất quyết không dùng lực.

“ Ta.....ta.....Ngươi tên hỗn đản này!”

“ Hic.....làm gì mà lại mắng ta”

Thực sự là thương tâm, kỳ thực hần nhẫn cũng rất khổ.

Đông Phương Hạo Diệp cắn răng, nghẹn khí, đầu tranh chống lại dục vọng đang tan vỡ, chủ yếu là muốn Bắc Đường Diệu Nguyệt nói ra một câu duy nhất.

“Diệu Nguyệt, nói tiếng yêu ta thật khó như vậy sao ? Ta không phải mỗi ngày nói cho người nghe.....”

Hắn bên động bên cúi xuống, nhẹ nhàng mà hôn khuôn mặt bị mồ hôi làm ướt đầm của Bắc Đường Diệu Nguyệt, mê hoặc nói.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cổ sức hấp khí, rên rỉ nói “Nhanh.....nhanh buông ra.....”

“ Nóinói một câu.....nói một câu thôi có được không ? Sau đó sẽ không bức người nữa.....”

Đông Phương Hạo Diệp lại khẽ day phần đỉnh của y, ngọc hành trong tay lại trướng to thêm một vòng, mặt dịch chảy ra ướt sũng đầy tay.

“A —— a.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đã bị hạ thân và dục vọng ở bên trong người bức tới bờ vực tan vỡ rồi, nắm chặt chân, rớt cục rên rỉ “Ta.....ta thích người.....Hạo Diệp, ta...ta yêu người ! Nhanh cho ta...”

Đông Phương Hạo Diệp thành linh buông tay, song song cổ sức kích thích đẩy lên, Bắc Đường Diệu Nguyệt kêu một tiếng, rớt cục phun ra, thân thể một trận run rẩy, mang theo một chút kinh rồi cả thân mình xụi lơ.

Đông Phương Hạo Diệp cũng song song phóng xuất ra, gọi lớn tên của y, ôm y cùng nhau ngã xuống giường.

“ A.....”

Ấm áp truyền ra trong chăn, chỉ có hô hấp của bọn họ cùng nhiệt độ cơ thể khi ôm nhau.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tình vị tiêu đi, trên người lại một trận run rẩy.

Đông Phương Hạo Diệp vén mái tóc đen của hắn lên, ở trên cổ hắn chiếm đoạt từng phân từng tấc, mỗi một chỗ trên cơ thể không ngừng hôn nhẹ.

“ Diệu Nguyệt, ta thật là vui ! Thật là rất vui! Vui đến nỗi muốn chết”

Đông Phương Hạo Diệp dán trên lưng y, lời nỉ non lộn xộn thoát ra “Hiện giờ nếu muốn ta đi chết ta cũng cam tâm tình nguyện.....Diệu Nguyệt, ta yêu người! Thực sự yêu người ! Nghe người nói yêu ta, ta..ta..ta thực vui đến nỗi không biết nói thế nào cho phải.....”

“Hỗn đản.....Cái tên được một tấc lại muốn tiến một thước này.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hữu khí vô lực nói.

“Hi, xin lỗi.” Đông Phương Hạo Diệp nhẹ nhàng đứng dậy, từ ngăn tủ ở đầu giường lấy ra một cái khăn tay, quay về trong chăn giúp y tẩy trừ sạch sẽ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn mệt mỏi không nhúc nhích, Đông Phương Hạo Diệp nhẹ nhàng thân thủ xoa bóp thắt lưng đau nhức cho y, sau đó, một bên xoa một bên liền gấp dài.

Ngoài phòng, tiếng pháo nổ vẫn mơ hồ truyền đến, chữ ‘Phúc’ đỏ thắm được dán đầy các phòng, cũng chỉ là mùi hương trầm đốt còn vương lại, tân niên vui mừng tràn ngập khắp bốn phía.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đã ngủ, Đông Phương Hạo Diệp ngáp một cái thật to, rớt cục nhin không được nằm xuống.

Thỏa mãn ôm lấy Bắc Đường Diệu Nguyệt đang ngủ say, chỉnh lại gối đầu, nhất thời không cần biết năm nay ra sao, chỉ cảm thấy từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng có một cái tân niên nào hạnh phúc và thỏa mãn như vậy.

15. Chương 15

Đại niên qua đi, bảy, tám ngày liên tục rất thanh nhàn.

Dựa theo tục lệ của Minh quốc, cả triều đình đều nghỉ ngơi, Hoàng thượng từ mừng một tối đầu tháng ba không cần phải vào triều.

Nhưng mỹ nhân Hoàng đế không được như những người đó, trốn mất bảy, tám ngày, hoàn toàn không để tâm tới tình hình triều đình bây giờ, cho đến khi mấy trọng thần không thể tìm ra được phương pháp nào nữa, sống chết quyết phải tìm được mỹ nhân Hoàng thượng trở về.

Việc này không đề cập nữa, nên nói một chút đến những ngày ngọt ngào của Đông Phương Hạo Diệp và Bắc Đường Diệp Nguyệt.

Từ lễ mừng năm mới đến nay, Bắc Đường Diệp Nguyệt dặn dò đại tổng quản đóng đại môn, bất kể ai tới cửa đều không tiếp, lễ vật một mực không nhận, mời cũng không xem, toàn bộ đuổi về.

Y thanh nhàn, tiểu Vương gia so với y càng thanh nhàn hơn, cả ngày chỉ làm chuyện tốt, đó là quần lấy y chạm tóc chạm tai, lẳng nhăng nói những lời ngon ngọt.

Kỳ thực Bắc Đường Diệp Nguyệt không phải là không có dự cảm, vì tính tình y lãnh đạm, áp lực lâu đã thành thói quen, nhưng nếu trêu chọc y nổi giận, sẽ phải hứng chịu hậu quả.

Năm ngoái ở biệt viện ven Bích Yên hồ, tiểu Vương gia đã phát hiện được.

Bắc Đường Diệp Nguyệt khi đó đã dần dần thực tủy biết vị, ban đêm mây mưa thất thường, có lúc cũng không kiêng nể gì cả, nhưng thường thường thì đến ngày thứ hai đã nghiêm túc trở lại, không hề dung túng cho hân phóng dăng.

Nhân những kinh nghiệm ngày đó, hơn nữa thân thể y hiện tại không giống lúc trước, tiểu Vương gia mấy ngày nay đã an phận rất nhiều.

Đêm đó tuy chỉ là đêm xuân một lần, nhưng Bắc Đường Diệp Nguyệt phải nằm ở trên giường một ngày một đêm, phải chăm sóc y càng thêm ân cần.

Từ sau khi khắc đôi búp bê bằng kia, mức độ Bắc Đường Diệp Nguyệt thích tiểu Vương gia có chút ngoài ý muốn.

Y tìm một người chế tạo một chiếc hộp bằng ngọc lưu ly, màu sắc sắc sỡ, mỹ lệ tinh xảo, sau đó đem búp bê bằng thả vào, xuyên qua đồ đựng đầy màu sắc bên ngoài nhìn vào bên trong là một đôi búp bê đáng điệu thơ ngây khả ái, đặt trong phòng ngủ, lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

“Diệp Nguyệt, ăn ngon không?”

“Ừ, cũng được.”

Bắc Đường Diệp Nguyệt tựa trên nhuễn tháp, câu được câu không trở mình lật sách.

Y gần đây nôn ọe nghiêm trọng, lúc nôn lúc không, khẩu vị thay đổi, cũng khó tưởng tượng nổi đại tổng quản của Vương phủ, ở mùa đông khắc nghiệt này lại có thể tìm được hương thảo, sơn trà mới, và một chút ô mai.

Nhưng khi Bắc Đường Diệp Nguyệt dưỡng thai rõ ràng rất muốn ăn, nhưng chỉ trong bữa ăn mới ăn, bình thường tuyệt đối không đụng chút nào.

Không có biện pháp, Đông Phương Hạo Diệp không thể làm gì khác hơn là sai người đem thức ăn đổi thành làm các loại điểm tâm tinh xảo, không có việc gì thì cho y ăn.

“Người suốt ngày ở đây làm gì ? Không có chuyện gì làm sao ?” Bắc Đường Diệp Nguyệt hỏi.

“Hi hi, nhìn người sao lại buồn chán được.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thường nghe những lời ngon ngọt của hắc đến nỗi đã luyện được đồng da thiết cốt, nghe xong cũng không nghĩ gì, nhưng thật ra người vừa mới vào tới cửa đã nổi một trận rùng mình, run rẩy đến đỉnh đầu.

“Giản Khanh, huynh đến rồi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt ngồi dậy, chỉ chỉ vào cái ghế trước mặt ý bảo hắc ngồi xuống, nói “Diệu Thần đâu?”

“Nàng đã định tới, nhưng Liên nhi có chút nóng sốt, nên thôi.”

Bắc Đường Diệu Thần và Cung Kiếm Vũ có hai nhi tử là Hoa Lan và Hoa Liên, năm trước cũng từ bên nhà ngoại đón về, ở tại phủ đệ ở Xa Kinh.

Cung Kiếm Vũ nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt, cười nói “Khí sắc không tệ, nhìn đệ rất thoải mái.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng cười, nói “Đúng vậy.”

Tiểu Vương gia quay về phòng lấy ra hai bao nhỏ đỏ sẫm, trở về nhét vào trong tay Cung Kiếm Vũ.

“Đây là cái gì?”

“Ha ha.”

Tiểu Vương gia cười nói “Tiền mừng tuổi. Hai tiểu quai quai không tới được, tiền mừng tuổi của cữu cữu không thể thiếu.”

Cung Kiếm Vũ tiếp lấy, cười nói “Vây ta không khách khí.”

“Đừng khách khí.”

Đông Phương Hạo Diệp cười hì hì không quên bổ sung nói “Sang năm đừng quên đáp lại là tốt rồi.”

Cung Kiếm Vũ nghe vậy, nhin không được liếc mắt nhìn bụng của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt có chút xấu hổ.

Trước đây đứa nhỏ còn chưa lớn, y phục lại rất dày, nhìn không ra chút gì.

Trong khoảng thời gian này lại điều dưỡng rất tốt, thân hình mập lên rất nhiều, trong phòng ấm áp, cũng không mặc thêm áo khoác ngoài, khiến Cung Kiếm Vũ thấy rất rõ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không được tự nhiên nói “Huynh đến có việc gì không?”

“Không có việc gì. Hôm nay là tết hoa đăng, vốn nghĩ muốn cùng các đệ dạo phố, ai ngờ Liên nhi bỗng nhiên lại sốt. Diệu Thần bảo huynh mang băng đăng đến cho các đệ, vừa lúc đến xem đệ thế nào luôn.”

Đông Phương Hạo Diệp nghe vậy, đột nhiên nhảy dựng lên, kêu to “Được rồi, hôm nay là tết hoa đăng ! Ta suýt nữa đã quên cùng một người hẹn đi dạo phố. Diệu Nguyệt, ngươi cùng tỷ phụ từ từ trò chuyện, ta đi giúp vui một chút.”

“Ngươi đã cùng ai hẹn rồi ? Ta thế nào lại không biết ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

Đông Phương Hạo Diệp một bên gọi Hồng Cúc giúp hắc thay y phục, một bên nói “Là bằng hữu mới kết bạn được, ngươi chắc không biết. Lúc trước ta đã từng nói với ngươi rồi, ngươi có thể là đã quên.”

Hăng hái bừng bừng mặc y phục, kiểm tra chút bạc vụn, Đông Phương Hạo Diệp gọi Tiểu Đông tới chuẩn bị ra ngoài, Cung Kiếm Vũ ở một bên cười nói “Tiểu Vương gia sao lại giống hệt như tiểu hài tử vậy.”

Đông Phương Hạo Diệp trừng mắt liếc hắc.

Đáng ghét ! Lại uy hiếp ta !

Bất quá hắc vội vã ra ngoài, không kịp tính toán, vội vàng đi ra.

Dưới gốc cây bạch quả ở góc đường cái, Ngôn Tử Tinh cầm một đĩa bánh trôi to uống, thấy Đông Phương Hạo Diệp từ xa xa chạy tới, giơ tay vẫy vẫy hắc.

“Còn tưởng ngươi không tới chứ.” Hắc cười meo meo nói.

“Sao có thể !” Đông Phương Hạo Diệp chạy tới, có chút chột dạ.

Kỳ thực hắc thực sự thiếu chút nữa đã quên, nếu không phải Cung Kiếm Vũ chạy tới chúc tết, hắc với Bắc Đường Diệu Nguyệt còn đang ở cùng nhau, làm gì nhớ được lời hẹn trước đó vài ngày nữa.

“Ngươi nếu như quên mất cũng không sao, có điều sau đó không cần trở lại tìm ta là được.”

Ngôn Tử Tinh trêu đùa nói.

Đông Phương Hạo Diệp vỗ vỗ ngực, dọa nói “Cũng may là ta không quên”

“Thế nào ? Luyến tiếc ta sao ?”

“Đương nhiên luyến tiếc, một bằng hữu tốt như ngươi tìm đâu mới được chứ. Hơn nữa, ngươi sẽ không nhỏ nhen như vậy.” Đông Phương Hạo Diệp hì hì khoác vai hắc.

Từ nhỏ đến giờ hắc thật đúng là chưa bao giờ có một bằng hữu xấp xỉ để cùng đón tân niên, nói đến, Ngôn Tử Tinh đúng là người đầu tiên.

Về phần cái tên Nam Cung Lưu Giản kia thì quên đi, quan hệ của bọn hắc so với bằng hữu phức tạp hơn.

Ngôn Tử Tinh tròng mắt vừa chuyển, hé miệng cười cười, không nói gì.

Đông Phương Hạo Diệp khẩn cấp kéo tay hắc, nói “Đi nào, ta mời ngươi ăn cho đã luôn.”

Ngôn Tử Tinh đưa bát canh kia trả lại cho chủ quán, kéo tay Đông Phương Hạo Diệp nói “Chúng ta trước vẫn là đi rước đèn đi, ăn no quá, sẽ không tiêu được.”

“Được thôi.”

Đông Phương Hạo Diệp gạt đầu, cũng không nghĩ bị hắc lôi kéo thì có cái gì không tốt, theo hắc đi đến phố sá sầm uất.

Tháng Giêng tết hoa đăng vô cùng náo nhiệt, trên đường rực rỡ muôn sắc màu, rộn ràng nhốn nháo, thấy thế tiểu Vương gia hoa mắt hỗn loạn, hưng phấn vô cùng.

Trước giờ hắc là Văn quốc Hoàng tử, ở sâu trong thâm cung, thỉnh thoảng mới ra đến cửa cung lại mình có, ám có, không biết có bao nhiêu là thủ vệ đi theo, dạo phố thực sự thấy rất bó tay bó chân.

Sau hắc lại nỗ lực phấn đấu, dụng công đọc sách luyện võ, dĩ nhiên không thể nào trầm mê nữa.

Sở dĩ lần này tới Minh quốc, hắc chẳng phải như cá gặp nước, vui sướng vô cùng.

Ngôn Tử Tinh nói “Này, ta nói ngươi sao lại không biết bột phóng túng đi vậy ?”

Đông Phương Hạo Diệp nhìn hắc, nháy mắt mấy cái nói “Cái gì mà không biết bột phóng túng ?”

Ngôn Tử Tinh choáng váng, bộ dạng giống như sắp ngã, qua một lát mới cắn răng nói “Phương Hạo, ngươi rốt cục bao nhiêu tuổi ?”

“Năm nay qua hai mươi”

Tiểu Vương gia đặc ý uốn ngực.

Ngôn Tử Tinh nhìn một đồng thứ trên tay hắc, còn có Tiểu Đông theo sau tình trạng đang rất kiệt sức, nhin không được nói thầm “Thế nào tính tình lại thay đổi nhiều quá vậy ?”

“Ngươi nói cái gì ?” Thanh âm hắc quá nhỏ, Đông Phương Hạo Diệp không nghe thấy được, lòng hoài nghi không biết có phải là hắc oán mình hay không.

Ngôn Tử Tinh đổi trọng tâm câu chuyện, nói “Chúng ta cũng không cần quá gấp gáp, nên ăn một chút gì đó thôi.”

Đông Phương Hạo Diệp nói “Được thôi”

Như vậy có thể kịp trở lại lúc buổi tối cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt, đi dạo một chút cũng nên nghỉ ngơi.

Tiểu Đông Nghe vậy như được đại xá, bật người chạy đến Túy Phù Lâu tốt nhất trong thành.

Đông Phương Hạo Diệp cùng Ngôn Tử Tinh ngồi ở lầu hai, ngồi ở chỗ thượng hạng trong lầu, điểm mấy thứ tốt nhất trong lầu, rồi kêu người tới.

Trong lúc chờ món ăn, tiểu Vương gia để Tiểu Đông lấy mấy thứ mua được đặt lên bàn, từng thứ từng thứ một lấy ra.

Ngôn Tử Tinh ngồi bên trong cầm chén trà nhìn, bỗng nhiên nói “Người mua mấy thứ này cho nương tử của người sao ?”

“Phải, mang về cho y nhìn.” Tiểu Vương gia cười meo meo nói.

“Nàng.....sẽ thích sao ?” Tiểu Vương gia suy nghĩ một chút, nói “Đại khái sẽ không, hai người chúng ta yêu thích không giống nhau.”

“ Vậy vì sao lại mua về cho nàng ?”

“ Y tuy rằng không thích, thế nhưng ta lại muốn cùng y chia sẻ. Có điều chỉ cần ta thích, y cũng sẽ không ghét là được.”

Tiểu Vương gia lý giải ái phi của mình, nhắc tới y liền há miệng cười to.

Ngôn Tử Tinh trong mắt hiện lên một mặt dị sắc, cười nói “Người đối với phu nhân thật tốt.”

“Hi hi, quá khen quá khen. Ta đối với bằng hữu cũng không tệ đâu, nào nào, uống rượu, uống rượu.”

Đông Phương Hạo Diệp hứng chí bưng bưng nâng chén rượu lên.

Buổi tối trở về Vương phủ, Cung Kiếm Vũ đã đi từ lâu, Bắc Đường Diệu Nguyệt lại đang ở trên nhuyễn tháp bày cờ.

Đông Phương Hạo Diệp mang hoa đăng cho vài người, lại đem mấy thứ vui chơi, thức ăn ngon giao cho Hồng Cúc, dặn nàng đem đi chia cho mọi người, sau đó mới đem mấy thứ tâm đắc nhất quay về phòng Bắc Đường Diệu Nguyệt khoe khoang.

“Mua được thứ gì tốt ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt đặt một quân cờ xuống, đầu không hề ngẩng lên, nhàn nhạt hỏi.

“Người sao lại biết ta mua đồ về ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, cười nhạo nói “Người ở gian ngoài ồn ào lớn tiếng như vậy, ta chẳng lẽ còn không nghe thấy sao.”

Y lười biếng ngồi dậy, nói “Được rồi, lấy ra cho ta xem.”

Đông Phương Hạo Diệp ha ha nở nụ cười, từ trong ngực móc ra mấy vật nho nhỏ, lần lượt bày ra trên bàn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn, trên mặt có hơi chút quần sắc, nói “Sao lại là.....những thứ này ?”

“ Không đáng yêu sao ?” Đông Phương Hạo Diệp cầm lấy tượng một tiểu hài tử đội mũ quả dưa, từng cái từng cái đưa cho y nhìn, mỗi cái đều yêu thích không buông tay.

“Ừ.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt khóe miệng giật giật lên tiếng, nhân thần xẹt qua đám tượng nhỏ xíu trước mặt.

Đông Phương Hạo Diệp hưng phấn cầm lấy một Tiểu Mã quái tinh xảo, đưa tới trước bụng y nói “Diệu Nguyệt, người xem cái này có thể nhỏ hơn một chút không ?”

“Nhỏ ? Không thể nào, hình như đã rất lớn.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn một chút, cũng không hiểu lắm nói

“Thế nhưng.....” Đông Phương Hạo Diệp nhúc nhích đầu nói “Hài tử chỉ một chút như thế sao ?”

Quá nhỏ đi, qua mấy tháng nữa, bụng đáng lẽ phải lớn hơn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt mắt sắc lẹm liếc hẳn, tức giận nói “Vậy không sinh nữa ?”

Đông Phương Hạo Diệp lại càng hoảng sợ, vội nói “Đừng nói vậy ! Đương nhiên là phải sinh !”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghĩ đến vấn đề như vậy có điểm bất an, không khỏi cúi đầu sờ bụng mình.

Tiểu Vương gia nhìn bộ dáng đó của y, bỗng nhiên nhớ tới trên đường đến Xa Kinh, nữ nhân kêu Kim Hoa hay Ngân Hoa gì gì đó ở trên sơn đạo sinh hài tử, nhin không được rùng mình một cái.

Ông trời ạ, ta không muốn Diệu Nguyệt phải chịu cái tội này !

Tiểu Vương gia hiện tại đột nhiên hiểu thấu vấn đề này, thế nhưng hình như đã...không còn kịp rồi.

“Diệu Nguyệt, người.....có sợ đau không ?” Tiểu Vương gia run giọng hỏi.

Bắc Đường Diệu Nguyệt ngẩng đầu liếc mắt nhìn hẳn.

“Sinh hài tử là rất đau, rất đau.....” Đông Phương Hạo Diệp khẩn trương ngồi xổm xuống, sờ sờ bụng của y, lại vùng đứng dậy, rồi lại ngồi xuống, vài lần như thế, lại vội la lên “Làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ ? Tại sao bây giờ ta mới hiểu vấn đề này.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, liếc mắt trừng hẳn “Đúng vậy, tại sao lúc này người mới hiểu.”

Thầm nghĩ, lúc người khiến đứa bé hình thành trong bụng ta không phải rất đặc ý sao ? Hiện tại lại còn sợ ta bị đau.

Đông Phương Hạo Diệp càng nghĩ càng khủng hoảng, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, nói “Được rồi! Ta đi tìm mỹ nhân Hoàng thượng hỏi một chút, có phương pháp nào sinh bảo bối không đau, hay nhất là bảo hẩn chế chút được đặc biệt, cho người ăn sẽ không đau nữa!”

“Trên đời ở đâu lại có cái loại vớ vẩn ấy ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc lẹm liếc hẳn.

Tiểu Vương gia thế nhưng càng nghĩ càng thấy không được, nắm tay nói “Ngày mai ta sẽ tiến cung!”

“Ngu ngốc.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không thèm để ý đến hẳn, tự mình đứng dậy quay về phòng.

Ngày thứ hai, tiểu Vương gia sáng sớm gọi đại tống quản chuẩn bị ngựa, mang theo Tiểu Đông tiến cung.

Trong cung vẫn đang lâm triều.

Mỹ nhân Hoàng thượng nghe nói hẳn tới, liền triệu hẳn đến, ngồi trên long ỷ, nhìn hẳn cười nói “Tới đây lâu như vậy, hôm nay mới chịu nhớ ra tiến cung gặp trẫm sao ?”

Đông Phương Hạo Diệp cười nói “Tiểu biệt thắng tân hôn mà. Mỹ nhân Hoàng thượng không nên tính toán việc nhỏ vậy với ta được không.”

Bắc Đường Diệu Huy sửa tên là Ti Diệu Huy, làm Hoàng thượng, tự nhiên so với trước đây luôn tiêu điều tự tại, bây giờ bị bó buộc trên ngôi Hoàng thượng cao cao tại thượng, phải tỏ ra ôn hòa trầm ổn mà một Hoàng thượng nên có.

Đông Phương Hạo Diệp có chút đồng tình nhìn sang dung nhan tươi đẹp mỹ lệ của Hoàng thượng, cảm thán một người như vậy lại đi làm Hoàng đế, thế gian chẳng phải mất đi một đại mỹ nhân sao.

“Diệu Nguyệt sao không cùng người đến?”

“Y hiện tại thân thể không tiện, ở nhà nghỉ ngơi.”

“Tiểu Vương gia đúng là yêu thương người”

Mỹ nhân Hoàng thượng cười cười, hơi tựa trên long ỷ, khẽ chỉnh khớp xương một chút, nhớ tới hẳn trước đây một lần đem hết tấu chương cùng văn kiện quân cơ quan trọng trả lại hết cho mình.

Hoàng thượng hỏi “Mùng một tết trẫm cho người đưa đồ tới, có thích không ?”

“Thích. Đa tạ Hoàng thượng ban cho, nhưng có phải là nhiều quá rồi không ?”

“Thích là tốt rồi. Trước đây khiến cho Diệu Nguyệt động thai khí, trầm thực sự rất hổ thẹn.”

“Ha ha, Hoàng thượng, ngài nếu như hổ thẹn, không bằng bồi thường bằng cái khác đi ?”

Tiểu Vương gia lập tức nhân cơ hội nói “Được liệu và thuốc bổ đều là thứ rất tốt, nhưng không phải lúc nào cũng dùng được.”

“ Gì ?”

Ti Diệu Huy cười khẽ “Vậy tiểu Vương gia muốn cái gì ?”

Ha ha.....” Tiểu Vương gia cười gượng hai tiếng, đỏ mặt nói “Ta, ta muốn được đẻ sinh hài tử không bị đau.”

“Cái gì ?” Ti Diệu Huy hơi ngẩn người. “Người muốn cái gì ?”

Tiểu Vương gia nói “Ta muốn được đẻ cho Diệu Nguyệt sinh hài tử sẽ không bị đau.”

Ti Diệu Huy mở lớn mắt, ngơ ngác nhìn hắn trong chốc lát, bỗng nhiên cười khúc khích.

Tiểu Vương gia mắt hững, nói “Hoàng thượng, rốt cuộc có được không ?”

Mỹ nhân Hoàng thượng cười to, thật vất vả mới dừng lại được, nói “Trên đời không có loại được này, trầm cũng không làm được.”

“A...” Tiểu Vương gia thất vọng, suy nghĩ một chút, dường như không cam lòng nói “Vậy không có biện pháp nào khác sao?”

Ti Diệu Huy giật nhẹ khóe miệng, nói “ Có.”

“Là cái gì ? Là cái gì ?”

Ti Diệu Huy phiêu mắt liếc hắn, chậm rãi nói “ Ngay từ đầu đừng sinh là được rồi.”

“Cái.....” Tiểu Vương gia bĩu môi, nói “Hoàng thượng người đùa giỡn ta.”

“Ai kêu người đưa ra vấn đề buồn cười như thế.”

Mỹ nhân Hoàng thượng nhin không được trở mình xem thường, bắt quá hành động bất nhã như vậy, khi hắn làm lại là mỹ lệ đến cực điểm.

“Sinh hài tử vốn là phải đau, nam nhân, nữ nhân đều như nhau. Hơn nữa nam nhân hình thể gầy, xương hông nhỏ chặt, so với nữ nhân sinh con bất tiện hơn. Ma da nhân tuy rằng thể chất đặc biệt hậu đình có thể sinh con, nhưng trời sinh nam tử đã như vậy, điều kiện sinh sản so với nữ nhân khổ cực hơn.”

Tiểu Vương gia nghe vậy tâm can run lên từng đợt.

Hoàng thượng nhìn bộ dạng đó của hắn, trấn an nói “Trẫm không giúp được vấn đề này của người. Bất quá người cũng không cần lo lắng, ta thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt hình thể hoàn hảo, an sản hắn là không thành vấn đề. Đến lúc đó dù có đau nhức, cũng sẽ không có nguy hiểm.”

Tiểu Vương gia uể oải đến cực điểm, cũng không còn tâm tình cùng Hoàng thượng nói chuyện phiếm, xả giao vài câu liền vô tình cáo lui xuất cung.

“ Phương Hạo ? Phương Hạo ! Phương —— Hạo!”

Tiểu Vương gia ra khỏi đại điện, không yên lòng đi tới đi lui, bất tri bất giác đã ra đến chính lộ, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên giả của hắn, một lát sau mới phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn người, không khỏi ngạc nhiên.

“Dương Thanh Y ? Người sao lại ở đây ?”

Dương Thanh Y thở hồng hộc từ phía sau chạy tới, nói “Ta tháng trước đã vào thái y viện, hiện tại đang ở Chế dược phòng của Thái y viện”

“Vậy sao”

Đông Phương Hạo Diệp nhớ ra, hình như từng nghe Ngôn Tử Tinh nói qua, hẳn quả nhiên là vào Thái y viện.

Nhìn xung quanh một chút, mới phát hiện thì ra mình đã đi đến phụ cận tây nam của Thái y viện.

“Phương Hạo, người sao lại ở đây ? Vừa thấy người ta rất hoảng sợ, còn tưởng rằng mình nhìn nhầm người rồi. Tuy rằng người trang phục khác, nhưng.....”

Dương Thanh Y bỗng nhiên cảm miệng, từ trên xuống dưới tỉ mỉ nhìn trang phục của hắn một lần, hỏi “Người rốt cuộc là ai?”

“Nam nhân.” Tiểu Vương gia trở mình xem thường.

“Không phải, ta là nói, ta là nói..... Người sao lại xuất hiện trong cung ?”

Tiểu Vương gia vui đùa nói “Thê tử của ta và Hoàng thất có chút quan hệ, mẫu thân nàng là đại nữ nhi của đại bá gả cho trưởng tử của tả tướng sau sinh ra đại nữ nhi hiện nay là Ngọc Thái phi trong cung, hiểu chưa ?”

Dương Thanh Y bị hắn làm cho hồ đồ, hơi giật mình rồi gật gật đầu.

Tiểu Vương gia trong ngực cười trộm, cái con mọt sách này.

Ngọc Thái phi là phi tần thứ hai mươi một của phụ hoàng hắn, trong Minh cung đâu có nhân vật nào như thế đâu.

Đông Phương Hạo Diệp nói “Này, họ Dương kia, người không ở Chế dược phòng, chạy đến đây làm gì ?”

“Ta đem thuốc cho Hoàng thượng.”

“ A ? Loại chuyện này sao lại đến lượt người ?”

“Hiện nay bệ hạ chế dược nổi danh thiên hạ đều biết, hôm nay bệ hạ ở phòng phía tây Thái y viện muốn một mình sử dụng dược lô ngự dụng, công việc của ta là quét tước và lấy thuốc ở đây.”

Dương Thanh Y giải thích.

A, ra là vậy

Đông Phương Hạo Diệp có chút hiểu gật gật đầu.

Dương Thanh Y thấy hắn thập phần mừng rỡ, cố ý muốn đưa hắn ra ngoài, như cho rằng hắn không biết đường vậy, sợ hắn ở trong Hoàng cung làm loạn lại mang họa.

Đông Phương Hạo Diệp cũng không phản đối, vừa lúc nhớ ra nhớ hắn chỉ cho mấy thang thuốc an thai.

“Người thật sự có thê tử rồi sao ?”

Dương Thanh Y nghe hắn nói thê tử nôn ọe, liền đứng tại chỗ ngây ra một lúc.

“Đương nhiên, ai kêu người không tin làm chi.” Tiểu Vương gia lườm hắn một cái.

Dương Thanh Y cười gượng hai tiếng.

Y thuật của hắn quả nhiên không tệ, còn chưa đi tới cửa vách phía đông, phương thuốc đã nghĩ ra rồi.

Đông Phương Hạo Diệp cũng là một người thông hiểu y lý, không cần hắn nghiền mực chỉ bút và mấy thứ khác, nói một lần đã nhớ kĩ rồi.

“Hoàng thượng thân là thiên hạ chí tôn, lại đi làm việc chế dược, thực sự là rất kỳ quái.”

Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên thờ ơ nói. “Hoàng thượng y dược thuật cao minh, đều nằm ngoài dự đoán của ta.”

“Hoàng thượng dược thuật thật sự tốt vậy sao ? Bình thường điều chế cái gì ?”

“Những này làm sao mà ta biết được. Bất quá ta thấy vị dược liệu luôn là loại đặc biệt.”

“VẬY ? LÀ VỊ GÌ ?”

Dương Thanh Y không chút lưu ý, thuận miệng nói vài tên được vị.

Đông Phương Hạo Diệp cùng hắn tùy tiện trò chuyện một chút, vừa tới cửa Hoàng cung, liền chấp tay cáo từ.

Dương Thanh Y nói “Đến đầu tháng hai ta hết công việc ở đây, chắc chắn sẽ về lại cửa hàng của Liễu gia, nếu có thời gian, chúng ta tụ họp một chút.”

“Được. Ta vừa lúc hẹn Ngôn Tử Tinh, đại gia chúng ta cùng nhau náo nhiệt.” Đông Phương Hạo Diệp vui vẻ nói.

Dương Thanh Y ngậy cả người “Ngôn Tử Tinh ? Người...người với Ngôn Tử Tinh...quan hệ tốt ?”

“Tốt.”

Dương Thanh Y nhìn hắn một cái, không nói gì nữa.

Đông Phương Hạo Diệp rời khỏi Hoàng cung, trên đường hồi phủ đi ngang qua hiệu thuốc, dựa theo phương thuốc Dương Thanh Y kê đơn cho Bắc Đường Diệu Nguyệt bốc thuốc, ngay cả vài vị dược liệu Dương Thanh Y trong lúc vô ý nói cho hắn biết cũng bốc luôn.

Nhìn Tiểu Đông nói “Kêu Đông môn ám vệ đi điều tra thăm dò, xem vài vị kia có thể điều phối ra phương thuốc nào. Mặt khác, đi thăm dò một chút về lai lịch của Dương Thanh Y.”

“Vâng.”

Tiểu Đông thấp giọng nói “Vương gia, nghe nói bên phải Hoàng cung có một nơi rất hẻo lánh, rất khuất tầm nhìn, người ở rất thưa thớt, nhìn như yên tĩnh, nhưng ám vệ rất nhiều, thủ hộ cực kỳ nghiêm mật. Thạch Nham đã nỗ lực đột nhập một lần, nhưng không thể vào được.”

“VẬY SAO ?”

“Nghe nói trước đây ở đó rất ít khi có người ở, mấy ngày gần đây ám vệ lại nhiều hẳn lên. Hơn nữa có người từng thấy thân ảnh của Minh đế xuất hiện ở đó.”

Tiểu Vương gia nhếch nhếch khóe môi, sờ cằm, híp mắt nói “Thú vị.”

Xem ra Bắc Đường Diệu Nhật tám, chín phần là ở chỗ đó.

Nhưng vì sao lại ở đó ? Không phải là bị Hoàng thượng giam lỏng chứ ? Thế nhưng Hoàng thượng có thể nào lại giam lỏng hắn ? Chẳng lẽ là bị thương, hoặc có thể là bị Hoàng thượng hạ dược?

Đông Phương Hạo Diệp tâm tư kỳ lạ không thể giải được.

Trở về Vương phủ, Bắc Đường Diệu Nguyệt vừa thức dậy, người vẫn còn lười biếng.

Y gần đây mập lên rất nhiều, trên người không nói, gương mặt thì đầy đặn rất rõ ràng, ngũ quan cũng nhu hòa hẳn đi.

Y thường ngày đã tuấn mỹ, dung mạo đoan chính đẹp thanh nhã, là mỹ nam tử đẹp hiếm thấy, bất quá nhuệ khí cùng lạnh lùng trên người thường làm cho người ta chùn bước, nhưng hiện tại lại biến mất khiến người ta động lòng muốn tới gần.

Đông Phương Hạo Diệp thấy vậy cười meo meo đi tới, ân cần giúp y xoa bóp thắt lưng, thuận tiện xoa chút đầu hũ.

Nhớ tới ái phi mấy ngày nay khó được ngoan dụ như vậy, ha ha, thực sự là có phúc mà.

Dương Thanh Y khai phương thuốc an thai hiệu quả cũng không tệ lắm, tuy rằng Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn có chút nôn ọe, nhưng cũng không như lúc trước.

Đáng tiếc Minh quốc tình thế hình như ngày càng khấn trương hơn, đại quân của Lý Tham gác ở Linh Châu, chủ yếu là ủng hộ Bắc Dự Vương Ti Giản vi đế.

Đến lúc này, mỹ nhân Hoàng thượng cũng đứng ngồi không yên, tin tức truyền về, thì ra phía sau Lý Tham, Ti Giản lại có người Tây Quyết âm thầm xúi giục, định ra hiệp định cộng thương quy mô, mỹ nhân Hoàng thượng tiếp nhận, ra lệnh Cung Kiếm Vũ lĩnh mười vạn đại quân qua trợ giúp.

Hai tháng tiếp theo, trong Minh cung và Bắc môn, rất nhiều công văn mật được truyền xuống, Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không còn nhàn nhả như trước được nữa.

Bên Đông Phương Hạo Diệp, Tam Hoàng huynh và mẫu hậu gửi rất nhiều mật hàm, hỏi hần bao giờ mới trở về Văn quốc, Đông Phương Hạo Diệp một mực bỏ mặc.

Chính sự của Minh quốc tiểu Vương gia không hề hỏi đến, nếu Tam Hoàng huynh hần nguyện ý xuất binh, cùng Minh quân nam, bắc giáp công, nhất định có thể dẹp loạn trận nội loạn này.

Chỉ là việc án xử nội loạn kiêng kị ngoại nhân nhúng tay vào, huống chi Minh, Văn lưỡng quốc đều không có khúc mắc, nếu nói Tam Hoàng huynh hần không có tọa sơn hổ đấu, tâm tình hạc tranh mỗi ngư ông đắc lợi, đánh chết Đông Phương Hạo Diệp cũng không tin, sở dĩ vô luận thế nào cũng không thể rời Minh quốc.

Chỉ cần hần vẫn còn ở Xa Kinh, Tam Hoàng huynh ít nhiều cũng sẽ có chút cố kỵ, muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của cũng sẽ cố gắng áp xuống.

Ngày đó từ Dương Thanh Y biết được tên được liệu, Tiểu Đông tra xét, trở về liền đem tất cả liệt ra thành một chuỗi dài.

Tiểu Vương gia đem mọi tình huống của Bắc Đường Diệu Nhật lần lượt loại bỏ, nhớ lại thiên hạ sở hữu một phương thuốc kỳ bí.....Chẳng lẽ là cái đó ?

Đông Phương Hạo Diệp bỗng một trận run sợ, nhưng cũng không quá xác định.

Tình huống của Bắc Đường Diệu Nhật, nếu bị thương, Minh Nguyệt thần công tự trị liệu hiệu quả độc nhất vô nhị, y sao có thể không tốt ? Nếu trúng độc.....Như vậy có chút phiền phức.

Quên đi, hần lúc này cũng không có tâm tình đi quản chuyện của Bắc Đường Diệu Nhật.

Nếu bây giờ hần không đứng ra, sẽ không thể chắc chắn được quyết định của chính mình.

Nếu không phải Đông Phương Hạo Diệp tự coi nhẹ mình, hần hiện tại tất nhiên có bản lĩnh tính toán chuyện Bắc Đường Diệu Nhật, chỉ sợ còn không có được chuyện tốt.

Tin tức gần đây nhất truyền lại, Hoàng tẩu Thu Tử Lăng sắp tới sẽ cùng Thu Thần y trở về, nghe nói nàng đã có mang, tiểu Vương gia rất vui vẻ.

Thứ nhất, Tam Hoàng huynh rốt cuộc cũng đã có hậu.

Thứ hai, Thu Thần y y thuật rất cao minh, có hần ở đây, ái phi nhà hần có thể không cần lo nữa rồi !

, _/-5_)___ [

_mily: Georgia, 'Times New Roman', 'Bitstream Charter', Times, serif; font-size: 13px; font-style: normal; font-variant: normal; font-weight: normal; letter-spacing: normal; line-height: 19px; orphans: 2; text-align: -webkit-auto; text-indent: 0px; text-transform: none; white-space: normal; widows: 2; word-spacing: 0px; -webkit-text-size-adjust: auto; -webkit-text-stroke-width: 0px; ">Đông Phương Hạo Diệp nhớ ra, hình như từng nghe Ngôn Tử Tinh nói qua, hần quả nhiên là vào Thái y viện.

Nhìn xung quanh một chút, mới phát hiện thì ra mình đã đi đến phụ cận tây nam của Thái y viện.

"Phương Hạo, ngươi sao lại ở đây ? Vừa thấy ngươi ta rất hoảng sợ, còn tưởng rằng mình nhìn nhầm người rồi. Tuy rằng ngươi trang phục khác, nhưng....."

Dương Thanh Y bỗng nhiên cảm miệng, từ trên xuống dưới tỉ mỉ nhìn trang phục của hần một lần, hỏi "Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Nam nhân." Tiểu Vương gia trở mình xem thường.

"Không phải, ta là nói, ta là nói..... Ngươi sao lại xuất hiện trong cung ?"

Tiểu Vương gia vui đùa nói “Thê tử của ta và Hoàng thất có chút quan hệ, mẫu thân nàng là đại nữ nhi của đại bá gả cho trưởng tử của tả tướng sau sinh ra đại nữ nhi hiện nay là Ngọc Thái phi trong cung, hiểu chưa ?”

Dương Thanh Y bị hấn làm cho hồ đồ, hơi giật mình rồi gật gật đầu.

Tiểu Vương gia trong ngực cười trộm, cái con mọt sách này.

Ngọc Thái phi là phi tần thứ hai mươi một của phụ hoàng hấn, trong Minh cung đâu có nhân vật nào như thế đâu.

Đông Phương Hạo Diệp nói “Này, họ Dương kia, người không ở Chế dược phòng, chạy đến đây làm gì ?”

“Ta đem thuốc cho Hoàng thượng.”

“ A ? Loại chuyện này sao lại đến lượt người ?”

“Hiện nay bộ hạ chế dược nổi danh thiên hạ đều biết, hôm nay bộ hạ ở phòng phía tây Thái y viện muốn một mình sử dụng dược lô ngự dụng, công việc của ta là quét tước và lấy thuốc ở đây.”

Dương Thanh Y giải thích.

A, ra là vậy

Đông Phương Hạo Diệp có chút hiểu gật gật đầu.

Dương Thanh Y thấy hấn thập phần mừng rỡ, cố ý muốn đưa hấn ra ngoài, như cho rằng hấn không biết đường vậy, sợ hấn ở trong Hoàng cung làm loạn lại mang họa.

Đông Phương Hạo Diệp cũng không phản đối, vừa lúc nhớ ra nhớ hấn chỉ cho mấy thang thuốc an thai.

“Người thật sự có thê tử rồi sao ?”

Dương Thanh Y nghe hấn nói thê tử nôn ọe, liền đứng tại chỗ ngậy ra một lúc.

“Đương nhiên, ai kêu người không tin làm chi.” Tiểu Vương gia lườm hấn một cái.

Dương Thanh Y cười gượng hai tiếng.

Y thuật của hấn quả nhiên không tệ, còn chưa đi tới cửa nách phía đông, phương thuốc đã nghĩ ra rồi.

Đông Phương Hạo Diệp cũng là một người thông hiểu y lý, không cần hấn nghiền mực chỉ bút và mấy thứ khác, nói một lần đã nhớ kĩ rồi.

“Hoàng thượng thân là thiên hạ chí tôn, lại đi làm việc chế dược, thực sự là rất kỳ quái.”

Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên thờ ơ nói. “Hoàng thượng y dược thuật cao minh, đều nằm ngoài dự đoán của ta.”

“Hoàng thượng dược thuật thật sự tốt vậy sao ? Bình thường điều chế cái gì ?”

“Những này làm sao mà ta biết được. Bất quá ta thấy vị dược liệu luôn là loại đặc biệt.”

“Vậy ? Là vị gì ?”

Dương Thanh Y không chút lưu ý, thuận miệng nói vài tên dược vị.

Đông Phương Hạo Diệp cùng hấn tùy tiện trò chuyện một chút, vừa tới cửa Hoàng cung, liền chấp tay cáo từ.

Dương Thanh Y nói “Đến đầu tháng hai ta hết công việc ở đây, chắc chắn sẽ về lại cửa hàng của Liễu gia, nếu có thời gian, chúng ta tụ họp một chút.”

“Được. Ta vừa lúc hẹn Ngôn Tử Tinh, đại gia chúng ta cùng nhau náo nhiệt.” Đông Phương Hạo Diệp vui vẻ nói.

Dương Thanh Y ngây cả người “Ngôn Tử Tinh? Người...người cùng Ngôn Tử Tinh...quan hệ tốt ?”

“Tốt.”

Dương Thanh Y nhìn hẩn một cái, không nói gì nữa.

Đông Phương Hạo Diệp rời khỏi Hoàng cung, trên đường hồi phủ đi ngang qua hiệu thuốc, dựa theo phương thuốc Dương Thanh Y kê đơn cho Bắc Đường Diệu Nguyệt bốc thuốc, ngay cả vài vị dược liệu Dương Thanh Y trong lúc vô ý nói cho hẩn biết cũng bốc luôn.

Nhìn Tiểu Đông nói “Kêu Đông môn ám vệ đi điều tra thăm dò, xem xem vài vị kia có thể điều phối ra phương thuốc nào. Mặt khác, đi thăm dò một chút về lai lịch của Dương Thanh Y.”

“Vâng.”

Tiểu Đông thấp giọng nói “Vương gia, nghe nói bên phải Hoàng cung có một nơi rất hẻo lánh, rất khuất tầm nhìn, người ở rất thưa thớt, nhìn như yên tĩnh, nhưng ám vệ rất nhiều, thủ hộ cực kỳ nghiêm mật. Thạch Nham đã nỗ lực đột nhập một lần, nhưng không thể vào được.”

“Vậy sao?”

“Nghe nói trước đây ở đó rất ít khi có người ở, mấy ngày gần đây ám vệ lại nhiều hẩn lên. Hơn nữa có người từng thấy thân ảnh của Minh đế xuất hiện ở đó.”

Tiểu Vương gia nhếch nhếch khóe môi, sờ sờ cằm, híp mắt nói “Thú vị.”

Xem ra Bắc Đường Diệu Nhật tám, chín phần là ở chỗ đó.

Nhưng vì sao lại ở đó? Không phải là bị Hoàng thượng giam lỏng chứ? Thế nhưng Hoàng thượng có thể nào lại giam lỏng hẩn? Chẳng lẽ là bị thương, hoặc có thể là bị Hoàng thượng hạ ngục?

Đông Phương Hạo Diệp tâm tư kỳ lạ không thể giải được.

Trở về Vương phủ, Bắc Đường Diệu Nguyệt vừa thức dậy, người vẫn còn lười biếng.

Y gần đây mập lên rất nhiều, trên người không nói, gương mặt thì đầy đặn rất rõ ràng, ngũ quan cũng nhu hòa hẩn đi.

Y thường ngày đã tuấn mỹ, dung mạo đoan chính đẹp thanh nhã, là mỹ nam tử đẹp hiếm thấy, bất quá nhuệ khí cùng lạnh lùng trên người thường làm cho người ta chùn bước, nhưng hiện tại lại biến mất khiến người ta động lòng muốn tới gần.

Đông Phương Hạo Diệp thấy vậy cười meo meo đi tới, ân cần giúp y xoa bóp thắt lưng, thuận tiện xoa chút đầu hũ.

Nhớ tới ái phi mấy ngày nay khó được ngoan dụ như vậy, ha ha, thực sự là có phúc a.

Dương Thanh Y khai phương thuốc an thai hiệu quả cũng không tệ lắm, tuy rằng Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn có chút nôn ọe, nhưng cũng không như lúc trước.

Đáng tiếc Minh quốc tình thế hình như ngày càng khẩn trương hơn, đại quân của Lý Tham gác ở Linh Châu, chủ yếu là ủng lập Bắc Dự Vương Ti Giản vi đế.

Đến lúc này, mỹ nhân Hoàng thượng cũng đứng ngồi không yên, tin tức truyền về, nguyên lai phía sau Lý Tham, Ti Giản lại có người Tây Quyết âm thầm xúi giục, định ra hiệp định cộng thương quy mô, mỹ nhân Hoàng thượng tiếp nhận, ra lệnh Cung Kiếm Vũ lĩnh mười vạn đại quân qua trợ giúp.

Hai tháng tiếp theo, trong Minh cung và Bắc môn, rất nhiều công văn mật được truyền xuống, Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không còn nhàn nhã như trước được nữa.

Bên Đông Phương Hạo Diệp, Tam Hoàng huynh và mẫu hậu gửi rất nhiều mật hàm, hỏi hẩn bao giờ mới trở về Văn quốc, Đông Phương Hạo Diệp một mực bỏ mặc.

Chính sự của Minh quốc tiểu Vương gia không hề hồi đến, nếu Tam Hoàng huynh hẩn nguyện ý xuất binh, cùng Minh quân nam, bắc giáp công, nhất định có thể dẹp loạn trận nội loạn này.

Chỉ là việc án xử nội loạn kiêng kỵ ngoại nhân nhúng tay vào, huống chi Minh, Văn lừng quốc đều không có khúc mắc, nếu nói Tam Hoàng huynh hần không có tọa sơn hổ đấu, tâm tình hạc tranh mỗi ngư ông đắc lợi, đánh chết Đông Phương Hạo Diệp cũng không tin, sở dĩ vô luận thế nào cũng không thể rời Minh quốc.

Chỉ cần hần vẫn còn ở Xa Kinh, Tam Hoàng huynh ít nhiều cũng sẽ có chút cố kỵ, tâm tư muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của cũng sẽ cố gắng áp xuống.

Ngày đó từ Dương Thanh Y biết được tên được liệu, Tiểu Đông tra xét, trở về liền đem tất cả liệt ra thành một chuỗi dài.

Tiểu Vương gia đem mọi tình huống của Bắc Đường Diệu Nhật nhất nhất bài trừ, hồi tưởng lại thiên hạ sở hữu một phương thuốc kỳ bí.....Chẳng lẽ là cái đó ?

Đông Phương Hạo Diệp bỗng một trận run sợ, nhưng cũng không quá xác định.

Tình huống của Bắc Đường Diệu Nhật, nếu bị thương, Minh Nguyệt thần công tự trị liệu hiệu quả độc nhất vô nhị, y sao có thể không tốt? Nếu trúng độc.....Như vậy có chút phiền phức.

Quên đi, hần lúc này cũng không có tâm tình đi quản chuyện của Bắc Đường Diệu Nhật.

Nếu bây giờ hần không đứng ra, sẽ không thể chắc chắn được quyết định của chính mình.

Nếu không phải Đông Phương Hạo Diệp tự coi nhẹ mình, hần hiện tại tất nhiên có bản lĩnh tính toán chuyện Bắc Đường Diệu Nhật, chỉ sợ còn không có được chuyện tốt.

Tin tức gần đây nhất truyền lại, Hoàng tẩu Thu Tử Lăng sắp tới sẽ cùng Thu Thần y trở về, nghe nói nàng đã có mang, tiểu Vương gia rất vui vẻ.

Thứ nhất, Tam Hoàng huynh rốt cuộc cũng đã có hậu.

Thứ hai, Thu Thần y y thuật rất cao minh, có hần ở đây, ái phi nhà hần có thể không cần lo nữa rồi !

16. Chương 16

Cuối cùng cũng tới ngày hẹn với Dương Thanh Y, tiểu Vương gia chuẩn bị một chút lễ nhỏ, mang theo Tiểu Đông tới Bạch Quả đường của Liễu gia.

Chưởng quỹ họ Triệu nghênh đón hần vào, đã thấy Dương Thanh Y ở đó, không thấy hình bóng của Ngôn Tử Tinh.

“Tử Tinh đâu ?”

Dương Thanh Y sắc mặt có chút không tốt nói “Hần đi rồi.”

“Đi rồi ? Chúng ta không phải đã hẹn trước rồi sao ?” Tiểu Vương gia kỳ quái hỏi.

Nghe nói cửa hàng của Liễu gia là do sư phụ của Dương Thanh Y mở, vào Thái y viện cũng là sư phụ của hần nhờ người tiến cử giúp.

Lại nghe Ngôn Tử Tinh tỉ mỉ nói tiếp, sư phụ của Dương Thanh Y coi như cũng có quan hệ họ hàng từ xưa, bởi vậy mới ở chung một chỗ.

Mỗi lần hần tìm đến, Ngôn Tử Tinh nhất định sẽ chờ, sao lại đột nhiên đi mất ?

Dương Thanh Y nói “Ta với hần nói vài câu, hần liền một mạch bỏ đi mất.”

“Người cãi nhau với hần ? Vì sao ?” Tiểu Vương gia càng nghĩ càng cảm thấy lạ, lẽ nào quan hệ của bọn không tốt ?

Dương Thanh Y miễn cưỡng cười nói “Không có gì, Tử Tinh tuổi còn nhỏ, khó tránh khỏi tính tình có chút nóng nảy. Ta nói hần có hai câu, hần liền mất hứng.”

Tiểu Vương gia thấy hấn không nói, cũng không hỏi nhiều nữa.

Hấn và Dương Thanh Y kỳ thực không có nhiều giao tình, chỉ là cùng nhau làm bạn đến kinh, cùng đường mà thành.

Sau lại nhờ hấn kê đơn một phương thuốc hữu hiệu cho Bắc Đường Diệu Nguyệt, tiểu Vương gia mới cố ý mang quà đến để tạ ơn hấn.

Lúc này thấy Ngôn Tử Tinh không có ở đây, tiểu Vương gia đã sớm biết rằng hấn và Dương Thanh Y không hợp, cho nên cũng không có tâm tình ở lại lâu, nói chuyện một hồi, liền đứng dậy cáo từ.

Dương Thanh Y tâm trạng dường như cũng nặng nề, không giữ hấn lại.

Tiểu Vương gia dẫn theo Tiểu Đông rời khỏi hiệu thuốc, ra ngoài Bạch Quả đường, hướng thẳng phía trước mà đi, bỗng nhiên nghe thấy Ngôn Tử Tinh ở phía sau gọi hấn.

“Người sao lại đi mất rồi ? Ngôn Tử Tinh từ xa chạy tới, kéo tay hấn oán giận nói.

Tiểu Vương gia trở mình xem thường, nói “Ai kêu người không ở đó, ta đợi cả nửa ngày.”

Ngôn Tử Tinh không ý gì cười nói “Vừa cùng người khác cãi nhau, tâm tình không tốt. Nên bỏ đi, lại nhớ đã có hẹn với người. May là kịp chạy trở về, nếu không ta lỡ hẹn rồi. Đi, chúng ta đi uống vài chén.”

Tiểu Vương gia nhúc nhích, nói “Không được, ta tửu lượng không tốt, không uống vẫn hơn.”

Ngôn Tử Tinh mắng “Lề mề quá, sao lại keo kiệt như vậy ! Là nam nhân cũng đừng qua loa tắc trách như vậy, vài chén rượu thì có làm sao nào !?”

Tiểu Vương gia vừa bị hấn nói, lập tức khơi dậy hào khí, nói “Không phải chỉ là uống rượu sao ! Có gì đặc biệt hơn người. Đi, hôm nay ta cùng người uống cho sáng khoái !”

Hai người chạy đến Túy Phù lâu, mua rượu kỷ đàn lục xà tốt nhất.

Ngôn Tử Tinh có chút lão đạo, trách cứ tiểu nhị dùng rượu mới ủ ba năm ra lừa bọn họ, phải đổi cho bọn họ ít nhất là rượu đã ủ được chín năm.

Đương nhiên bạc cũng phải bỏ thêm không ít, Ngôn Tử Tinh rất hào phóng, một thỏi vàng nặng trĩu ném xuống mặt quầy hàng, nhất thời khiến cho bọn họ hoa mắt.

Tiểu Vương gia bỏ Tiểu Đông một quãng xa, cùng Ngôn Tử Tinh trèo lên trên nóc nhà một hộ nhân gia giàu có.

Ngôn Tử Tinh bảo hấn đề khí thì ‘đi’ một tiếng, vô cùng kinh ngạc nói “Nội lực của người đâu ?”

Lời này có chút kỳ quái. Tiểu Vương gia cười nhạo nói “Ta đâu có cái gì gọi là nội lực, người xem ta là người xuất thân từ gia đình luyện võ sao ?”

Ngôn Tử Tinh phiêu mắt nhìn hấn, cười nói “Là ta nhầm.”

Hấn không nói hai lời, nhắc một vò rượu lên há mồm uống.

Tiểu Vương gia bị bộ dáng hào sảng của hấn kích động, đầu nóng lên, cũng học theo dáng vẻ của hấn, giơ lên một vò, sảng khoái uống hả hê

Ô ô ô...đầu đau quá...muốn nổ tung.....

“Nướcta muốn nước.....” Tiểu vương gia nức nở.

Có người ở bên cạnh hấn, nhẹ nhàng nâng dậy, cho hấn một chén canh giải rượu.

“.....còn muốn.....” Tiểu vương gia mắt cũng không muốn mở, run rẩy rên rỉ.

Người nọ lại đưa qua một ly, lần này tính tình dường như không tốt lắm, một hơi đổ thẳng xuống mồm hấn.

“Khụ khụ.....” Tiểu vương gia vụt tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngây người một lát, mơ hồ nói “Diệu Nguyệt, người sao lại không ở thư phòng ?”

“Đã tối rồi, còn ở thư phòng làm gì ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt tức giận nói.

“A ?” Tiểu vương gia nghe vậy, lắc lư thân mình nhồm dậy, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một màn tối đen như mực.

Đầu rất nặng nề, có chút choáng váng.

Tiểu vương khê day day đầu, cố gắng nhớ lại.

Đúng rồi, buổi chiều hắn đi tìm Ngôn Tử Tinh uống rượu, hình như còn uống nhiều nữa.

Hắn làm thế nào quay về Vương phủ ? Đông Phương Hạo Diệp cố sức nghĩ, nhưng nghĩ không ra.

Cuối cùng chỉ nhớ được hình như hắn uống rất nhiều, Ngôn Tử Tinh đỡ hắn dậy, hai người lảo đảo lúc lắc đi trên đường cái, Tiểu Đông phải túm hắn về nhà, hắn lại sống chết không chịu.

“Diệu Nguyệt.....” Tiểu vương gia chợt dạ liếc mắt sang khều nhẹ Bắc Đường Diệu Nguyệt, kéo ống tay áo của y, lại bị y không chút khách khí hất ra.

“Đừng động vào ta, hồi muốn chết!”

“Ta, ta, ta đi tắm rửa.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh nhạt nói “Đừng đi. Say rượu chưa tỉnh không nên tắm, cẩn thận tác dụng của rượu lại bắt đầu. Người khi này nôn diên cuồng, khiến Hồng Cúc và Tiểu Đông chạy tới chạy lui, giường cũng không biết đổi mấy lần, ta đã cho bọn họ xuống phía dưới nghỉ ngơi rồi. Hàn Thanh Các của ta chỉ có vài người, lúc này gian ngoài cũng không có ai, người có gọi cũng vô dụng.”

Đông Phương Hạo Diệp xấu hổ vô cùng, lui vào trong giường một chút nhìn y “Vậy, vậy...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đứng lên, tay đỡ lấy thắt lưng, nói “Ta đêm nay sẽ ở Thanh Vân Cư ngủ một đêm, cũng không cần phải chịu đựng tửu quỷ hôi hám như người nữa. Trên bàn có điểm tâm cùng cháo trắng, nếu đói tạm dùng một chút, đêm nay không có ai hầu hạ người đâu.”

Tiểu Vương gia không dám nói thêm cái gì, nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt chậm rãi đi ra cửa phòng.

Huh u ... Diệu Nguyệt, ta sai rồi...Tiểu vương gia khó chịu nằm sấp trên giường, đầu đau đến nỗi như có người đang đánh nhau trong đó, thế nhưng lại không dám gọi người tới.

Bên người thiếu độ ấm của Bắc Đường Diệu Nguyệt, hắn ở trên giường lật qua lật lại mãi không ngủ được.

Thật vất vả tới nửa đêm, rượu bắt đầu phát tác, liền mê mê hoặc hoặc nửa ngủ nửa tỉnh.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa sổ có âm thanh ồn ào.

Chuyện gì xảy ra ? Đông Phương Hạo Diệp mơ mơ hồ hồ ngẩng đầu, chui ra khỏi ổ chăn, vừa định gọi người, bỗng nhiên cả người giật mình một cái, hô hấp cứng lại, đột nhiên thanh tỉnh.

Trong phòng có người ! Đông Phương Hạo Diệp cảnh giác, nhìn phòng ốc đen kịt, quát khê “Ai !”

Sát khí đột nhiên kéo tới. Tiểu Vương gia còn đang ngẫm nghĩ, một đám ngân châm liền bắn ra.

“Leng keng đing ——“ Ngân châm bị đánh rơi xuống.

Bóng đen xông lên, tiểu vương gia trong lòng biết không ổn, tay trái vung lên, nhắc chân hất mạnh, nhảy xuống giường muốn lấy thanh kiếm gác ở đầu giường, phía sau gió đã kéo tới, người đã ở ngay sau lưng.

Đông Phương Hạo Diệp vội vã rút thân mình lại, vừa định xoay tay lại, nhiệt khí thật lớn đã phác qua trước mặt, thân hình cứng đờ, đã bị người kia điểm huyệt rồi.

Người nọ đem Đông Phương Hạo Diệp nâng lên, đá văng cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Ngoài phòng là một mảnh hỗn độn, gió lạnh quét tới trên người, Đông Phương Hạo Diệp nội lực mất hết, nhất thời chịu không nổi, cả người run lên.

“Thích khách! Người đầu ! Có thích khách ——“ Bắc Đường Vương phủ xung quanh ánh lửa sáng rực.

Lúc này trời rất lạnh, lại thêm gió bắc gào thét, hỏa thể liền bùng lên.

Xa xa truyền đến tiếng hô cùng tiếng đao kiếm vang lên, ám vệ của Bắc Đường Vương phủ ra hết, cùng vài thích khách đánh nhau.

Đông Phương Hạo Diệp lúc này mới ý thức được thích khách không chỉ có một người, không khỏi nhìn về phía Hàn Thanh Các, chỉ thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt trong tay cầm kiếm, chỉ khoác một chiếc áo khoác bên ngoài nội y vội vã chạy ra, chạy về phía hắn.

Không cần lại đây ! Đông Phương Hạo Diệp trong lòng sốt ruột muốn kêu lên, thể nhưng yếu huyết toàn thân bị điểm hết, không thể hét lên, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn hai gã thích khách ẩn bên ngoài các đánh tới phía y, nháy mắt đã giao thủ.

Những người này hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, chủ yếu là muốn tập kích chủ nhân Hàn Thanh Các, mục tiêu tất nhiên chính là Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Không ngờ tối nay lại trùng hợp như vậy, Bắc Đường Diệu Nguyệt không ngủ trong ngọ thất, mà nghỉ tại Thanh Vân Cư.

Lúc này y chạy vội ra, chẳng phải là đem mình dâng đến cửa sao ? Đông Phương Hạo Diệp trong lòng khẩn trương nhưng không làm gì được.

Bỗng nhiên đầu choáng váng, thì ra là do thích khách khiêng hắn phi thân nhảy lên, xẹt qua tường của viện.

Đông Phương Hạo Diệp lại ngưng mắt, dĩ nhiên nhìn không thấy tình hình của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Vài tên ám vệ bên này muốn đoạt lấy hắn, thể nhưng thích khách này võ công cao cường, chiêu thức quỷ dị, ngay lập tức đã đẩy lùi bọn họ.

Đông Phương Hạo Diệp theo xê dịch, né tránh của thích khách mà choáng váng đầu óc, trong lòng mắng to, trời người còn dùng lực như vậy và vân vân, không phải là dày vò người ta sao !

“Vương gia !” Tiểu Đông xông tới, trong tay cầm chủy thủ vọt người lên, cùng tên thích khách giao đấu.

Thể nhưng hắn cố kỵ sợ làm hại đến Tiểu vương gia, không dám ra nhiều sát chiêu.

“Vương gia ? Người không sao chứ ? Người thế nào rồi ?” Tiểu Đông nhìn tiểu vương gia không phản ứng, gấp đến độ oa oa kêu to.

Ngủ gấc! Ta bị điểm huyết người nhìn không thấy sao ? Đông Phương Hạo Diệp bị nhắc lên, nhìn không thấy thần sắc của Tiểu Đông, có điều nghe thanh âm cũng biết trận cước của hắn đang đại loạn.

“Buông hắn ra!” Bỗng nhiên một tiếng quát lạnh đầy run sợ vang lên, Ngự trạch kiếm của Bắc Đường Diệu Nguyệt ngân quang chợt lóe, đâm lên.

Diệu Nguyệt....Tiểu Đông người mau qua đó, đừng để cho ái phi của ta bị thương ! Đông Phương Hạo Diệp nỗ lực tập trung tinh thần, khóe mắt trông thấy Vương phủ đại tổng quản Lăng Thanh đã dẫn người bay nhanh tới, cùng vài tên ám vệ lao vào vòng chiến.

Có vài tên thích khách khác cũng tiến lên, nhất thời trở thành hỗn chiến.

Tiểu vương gia bỗng nhiên thoáng nhìn lại, cảm giác thích khách đang khiêng mình hành động có chút không đúng, bàn tay đang đặt trên lưng hắn lại nhập vào bên trong, tựa như đang sờ soạng cái gì đó.

Tiểu vương gia cảm thấy không ổn.

Ngay khi người ngọ móc cái vật kia ra, Đông Phương Hạo Diệp nhìn kỹ, đột nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ đến một vật, sắc mặt không khỏi đại biến.

Hắn dưới tình thế cấp bách, vận một cỗ chân khí thẳng lên, rồi huyết đạo đang bị quản chế đột nhiên giải khai.

“Diệu Nguyệt cẩn thận ——” Hắn dùng hết toàn lực hét lớn một tiếng, ngực nháy mắt đau nhức mãnh liệt, một ngụm huyết phun ra, ngân châm bay xối xả đầy trời, tiểu vương gia trông thấy Tiểu Đông phi nhanh về phía Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt tái nhợt đánh lên gáy.

Diệu Nguyệt..... Tiểu vương gia chỉ cảm thấy đầu óc buông thông, hai mắt tối sầm, lâm vào màn đêm vô cực.

Trong lòng cuối cùng chỉ còn một ý niệm : Mẹ nó! May là tiểu tử này vô dụng.....

Tối quá.....Ngực hơi đau, miệng toàn là mùi máu tươi nồng đậm.

Khê mở mắt ra, con người đảo một vòng, nhưng trước mắt tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

Đông Phương Hạo Diệp có một loại sợ hãi, hắn không phải là bị mù chứ ?

Nhưng rất nhanh hắn phát hiện, hắn là một người cao lớn lại bị nhét trong một cái rương, kê lão đảo, dường như là ở trên xe ngựa.

Diệu Nguyệt không biết thế nào rồi.

Nhớ tới lúc cuối cùng hắn nhìn thấy chính là khuôn mặt trắng bệch cùng thần sắc hốt hoảng của người nọ, Đông Phương Hạo Diệp đau thất trong lòng.

Diệu Nguyệt, thì ra ta ở trong lòng người rất sâu nặng !

Diệu Nguyệt.

Diệu Nguyệt..... Nội tâm hình như tràn ngập sức mạnh, Đông Phương Hạo Diệp dần dần bình tĩnh trở lại, bắt đầu nhớ lại mọi việc.

Không nghĩ tới tên kia lại phóng ra xối xả lê hoa châm.

Đó là châm đồng cực kỳ đặc biệt, Đông Phương Hạo Diệp thật lâu trước kia đã từng gặp qua một lần, ấn tượng khắc sâu, bởi vậy chỉ cần nhìn thoáng qua, lập tức có thể nhận ra.

Tuy rằng Tiểu Đông linh hoạt, lập tức phát giác để bảo vệ Diệu Nguyệt, nhưng không biết được Diệu Nguyệt có bị thương hay không ?

Tiểu vương gia trong lòng lo lắng, phát hiện mình đang bị trói, giống hệt như cái bánh chưng.

Đại khái thời gian bị trói quá lâu, toàn thân cứng ngắc, ngón tay không có cảm giác, cử động cũng không được, nhưng lại không bị điểm huyết, chắc là sợ hắn đang trọng thương, nếu lại điểm huyết nữa, lại phải chịu xóc nảy, mạng nhỏ này sẽ Hu hu.

Ta động ! Ta động ! Ta động động động !

Tiểu vương gia nỗ lực muốn nhúc nhích, đáng tiếc hắn cả người cứng ngắc, dùng hết toàn lực cũng bất quá chỉ giãy dụa được hai cái, ngực đau tận xương, hô hấp trở nên vô lực.

Hắn suyễn khí, nghỉ một chút, thử vận hành chân khí trong cơ thể.

Lúc trước để trị nội thương mà cấm chế nội lực đã bị hắn phá tan, qua mấy ngày nữa đại khái sẽ chậm rãi khôi phục, tuy rằng khả năng chỉ còn khoảng ba, năm thành so với trước kia, nhưng chữa thương hắn là có vấn đề gì, tự bảo vệ cũng có vài phần nắm chắc.

Tiểu vương gia lại lấy một chút khí lực, vừa định động, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, vội vã ngừng thần lắng nghe.

Một người có tiếng nói thô ách thấp giọng nói “Thế nào rồi ?” Một người khác nói “Nội thương không nhẹ, nhưng đã cho hắn một viên Bích ngưng đan, đã không sao rồi.”

“Điện hạ muốn người sống, người nên nhẫn nhịn một chút, chúng ta không thể phá hủy đại sự của điện hạ được.”

“Lời vô ích sao lại nhiều như vậy ! Chuyện Điện hạ đã giao phó, ta nhất định hoàn thành, đừng nói hấn còn sống, kể cả hấn còn một hơi thở cuối cùng ta cũng nhất định không cho hấn chết !”

Ta khinh ! Bản Vương là phúc thiên mệnh lớn, ngươi lại dám nói như vậy ! Ngươi cho ta, ta cũng không thêm ! Tiểu Vương gia trong lòng mắng

Tiếng nói thô ách nói “Bắc Đường Vương phủ bị chúng ta làm loạn lên như thế, Xa Kinh khẳng định đã loạn thành một đồng.”

“Bất quá Bắc Đường Vương phủ cũng không phải ngồi không, chúng ta lần này cũng chết không ít huynh đệ.”

“Mẹ nó! Hừ !”

“.....Bắc Đường Vương quả nhiên không ở trong phủ sao?”

“Sự tình huyền ảo lớn như vậy, Bắc Đường Vương nếu ở đó, sao lại đứng im nhìn thân đệ bị thương, trạng phu của đệ đệ bị bắt mà lại không ra mặt ? Chúng ta vốn định lặng lẽ hành sự, ở sau phủ cùng ngoại viên nghĩ cách phóng hỏa dương đông kích tây, ai ngờ thị vệ vừa Bắc Đường Vương phủ cảnh giác, lại phát hiện ra chúng ta. Sau đó một đồng người xông vào cùng đánh, may là điện hạ trốn người trở về, bọn họ trong lòng cố kỵ, điện hạ lại võ nghệ cao cường, đem lê hoa châm phóng ra xối xả, lúc đó mới che chở chúng ta toàn vẹn trở ra được.”

Tên còn lại không nói gì.

Tiếng nói thô ách ngừng trong chốc lát, lại nói “Ngươi nói điện hạ sao đột nhiên đổi chủ ý ? Chúng ta vốn là đi ám sát Bắc Đường Vương, thế nhưng khi biết được là Văn quốc tiểu vương gia gì gì đó ở đây, điện hạ liền đổi chủ ý bắt hấn đi, ta thấy Bắc Đường Vương phủ Tam thế tử kia còn đáng giá với chúng ta hơn.”

“Ngu ngốc! Ngươi thì biết cái gì ! Bắc Đường Vương Tam thế tử bất quá chỉ là một người không đáng giá của Văn quốc, tiểu vương gia này là thân đệ cùng mẹ duy nhất của Văn đế hiện nay, bên trọng bên khinh người hoàn toàn không phân biệt được sao ?”

Phía sau đó bọn họ nói cái gì, Đông Phương Hạo Diệp hoàn toàn không nghe được, toàn bộ đầu óc đều bị chiếm bởi cái câu ‘thân đệ bị thương’ kia.

Diệp Nguyệt bị thương!

Sao lại như vậy được ? Hấn rõ ràng thấy Tiểu Đông lao qua bảo vệ y.

Lăng tổng quản đã ở đó, hấn võ công cao như vậy, hấn chắc chắn sẽ không để Diệp Nguyệt bị thương.

Nhưng thích khách nhiều như vậy, lê hoa châm xối xả như mưa lại lợi hại như vậy, Diệp Nguyệt thân thể lại không còn được linh mãnh như trước kia, lỡ như.....

Đông Phương Hạo Diệp càng nghĩ càng lo, trong ngực lửa giận sôi trào, đột ngột vận khí mãnh liệt đụng đến một tấm ván gỗ.

‘Đông’ một tiếng, bên ngoài liền an tĩnh lại.

Tiểu vương gia lại dùng lực đụng trái phải một chút, sau một lát, cái rương chậm rãi mở ra.

Trong mã xa ánh sáng không rõ, tiểu vương gia mở to hai mắt, nhìn biểu tình hai người trước mặt, phần nộ mắng “Ồ vô ngô vụ ô.....” Tiểu vương gia lúc này mới nhớ miệng mình bị bịt lại, lời nói của mình sau khi nói ra, đều biến thành những phát âm không rõ.

“Tĩnh vương gia, ngươi đã tỉnh ?” Vô nghĩa ! Cái người có tiếng nói trong sáng kia, nhìn qua là một người trẻ tuổi thanh tú trắng trẻo giúp đỡ hấn mở ra, Đông Phương Hạo Diệp lúc này mới thấy rõ, thì ra này giờ mình nằm trong quan tài.

Người nọ nói “Vương gia, ngươi nội thương quá nặng, điểm huyết hại thân, nên chỉ có thể đánh ngất ngài, xin thứ lỗi.”

Đông Phương Hạo Diệp không nói gì, chỉ nhìn hấn.

Người nọ hiểu ý của hần, từ trong miệng hần rút ra miếng vải.

“Ta đói bụng.”

Đông Phương Hạo Diệp ám ách nói “Mau lấy gì đó cho bản vương ăn ! Bản vương muốn ăn cháo tổ yến!”

Người nọ ra ngoài, sau đó nhìn đại hán mặt thô ra hiệu, đại hán liếc nhìn hần, nhân thần tối tăm bất mãn, xoay người vén rèm xuống xe.

“Tĩnh vương gia, có cần cỡi dây trói cho ngài không ?”

“Tùy ý, thực ra thì hiện tại ta cũng không chạy được.” Đông Phương Hạo Diệp dựa vào quan tài ở sau lưng nói.

Dù sao hần bị trói cũng đã quen.

Màn xe đột nhiên nhấc lên, một người tiến vào trong mã xa.

Khuôn mặt hần nhất thời không thấy rõ lắm, bất quá thân hình có chút cao to.

Hần nhìn người bên cạnh nói “Cởi trói cho Tĩnh vương gia.”

“Vâng.”

“Tĩnh Vương gia, chúng ta đã rời khỏi Xa Kinh, ta khuyên người không nên hành động thiếu suy nghĩ.”

Người nọ ở bên cạnh tiểu vương gia ngồi xuống, chậm rãi nói

“Người là người ai ? Muốn gì ?” Đông Phương Hạo Diệp thấy rõ dung mạo của hần, ngũ quan thâm thúy, không giống người Trung Nguyên.

Ăn mặc tuy giản đơn, nhưng quanh thân lại có khí chất tôn quý, hiển nhiên cho thấy đây là thủ lĩnh của những người này.

Người nọ nhẹ nhàng cười “Tại hạ Thác Bạt Chân, tham kiến Tĩnh vương gia.”

Tuy rằng Đông Phương Hạo Diệp từ trong phiên ngữ vừa rời của hai người thuộc hạ đoán được một chút, nhưng lúc này thấy Tây Quyết nhị Vương tử tự mình dẫn theo người đột nhập Bắc Đường Vương phủ, vẫn đang vì sự cả gan làm loạn của hần mà khiếp sợ.

Không biết nên nói là hần quá xuẩn, hay là hần quá thông minh, nói chung là hiện tại hần đã đạt được mục đích rồi.

Sự dũng mãnh của người Tây Quyết, người Trung Nguyên không thể tưởng tượng ra nổi.

Đông Phương Hạo Diệp vừa ăn vừa ở một bên suy nghĩ, từ khi hần bị bắt cóc ra Vương phủ đến giờ, đã qua ba ngày rồi.

Nếu như hần không đoán lầm, bọn họ hiện tại đang đi theo một phương hướng duy nhất, hần là đại bản doanh của đại quân Lý Tham đang phát cờ hiệu Cần Vương, đất phong của Bắc Dự Vương Ti Giản — Linh Châu.

Linh Châu là trọng địa phía Tây Bắc của Minh quốc, diện tích mở rộng, kéo dài qua một con sông, địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, nguyên là một nơi giàu có và đông đúc của Minh quốc, ai ngờ được hiện tại lại thành châm trong xương, đinh trong thịt, muốn nhổ không được, giữ lại thành họa.

Ti Giản từ lâu cùng Tây Quyết cấu kết, mà người cấu kết chính là vị Tây Quyết nhị Vương tử này, Thác Bạt Chân.

Thác Bạt Chân tuy là thứ, nhưng người Tây Quyết không coi trọng huyết thống xuất thân, chỉ coi trọng người có năng lực.

Thác Bạt Chân anh dũng thiện chiến, võ nghệ cao cường, lại mưu trí, chỉ dùng thời gian ngắn ngủi ba năm đã thống nhất tộc Tây Quyết, đưa lãnh địa bọn họ mở rộng ra gấp đôi, thực lực không thể khinh thường.

Đông Phương Hạo Diệp nhớ kỹ từ trò cười của Tam Hoàng huynh, may mà Văn quốc không cùng Quyết tộc phương Bắc liên nhau, nếu không tư vị bị người nhìn chăm chăm cũng không dễ chịu.

Đông Phương Hạo Diệp nhớ tới chuyện nghe được khi mới tỉnh lại, vậy Thác Bạt Chân nguyên bản là muốn ám sát Bắc Đường Diệu Nhật.

Minh Nguyệt thần công của Bắc Đường Diệu Nhật đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, ở Minh quốc dưới một người trên vạn người, túc trí đa mưu, quỷ kế đa đoan, nếu lần ám sát này thành công, vậy việc Ti Giản lên ngôi Hoàng đế chắc chắn không còn xa.

Chỉ là hần hiện tại tìm không được Bắc Đường Diệu Nhật, liền thay đổi chủ ý, nói vậy ý đồ cũng không nhỏ.

Đông Phương Hạo Diệp biết hần có mưu đồ khác, không thể nào không lo lắng, chuyển ý niệm trong đầu xem có biện pháp nào để thoát thân không.

Đoàn người của Thác Bạt Chân nguy trang thành thương đoàn phương Bắc, tránh được đại quân Minh quốc ở các châu quận đại phủ, một đường tiến thẳng với tốc độ nhanh nhất.

Đông Phương Hạo Diệp dù có không muốn cũng không thể làm gì được, hơn mười ngày sau, phải cùng bọn họ vào Linh Châu.

“Tĩnh vương gia, chẳng hay người đối với nơi ở tại hạ an bài có thỏa mãn không ?”

Đông Phương Hạo Diệp bĩu môi “Điện hạ khách khí rồi.”

“Một đường bốn ba, khổ cực cho Tĩnh Vương gia rồi, tại hạ hiện tại muốn bồi thường thất tốt cho vương gia.”

Thác Bạt Chân vỗ vỗ tay, hai gã thiếu niên khuôn mặt xinh đẹp đi vào, một trái một phải, cúi đầu chào hần.

“Hai người này là hai thiếu niên xinh đẹp nhất Tây Quyết chúng ta, tại hạ cố ý tìm bọn họ đến để hầu hạ vương gia.”

Đông Phương Hạo Diệp nhìn bọn họ, nhíu mi nói “Sao lại không phải là mỹ nữ ?”

Thác Bạt Chân tựa hồ có chút giật mình. “Vương gia ngại bọn họ chưa đủ đẹp ?”

Đông Phương Hạo Diệp kỳ quái liếc hần, nói “Bọn họ rất đẹp, thế nhưng bản vương thích nữ nhân hơn.”

Tắm rửa thay y phục, dùng bữa, buộc tóc, mọi việc từ nhỏ đến lớn đều do cung nữ cùng nha hoàn có gương mặt xinh đẹp làm cho hần, để hai gã sai vặt làm loại sự tình này, tiểu vương gia không thể nào cảm thấy vui vẻ được.

Thác Bạt Chân nghe vậy chần chừ nói “Tĩnh Vương gia không phải thích nam nhân sao ? Hay là nghĩ bọn họ không đẹp bằng tôn phu nhân ?”

Đông Phương Hạo Diệp lúc này mới phản ứng, Thác Bạt Chân thực sự là đem hần vào qươ nắm cả đũa.

Thầm nghĩ: ta thích nam nhân, nhưng nam nhân ta thích chỉ có ái phi nhà ta ! Người tùy tiện đưa cho ta một nam nhân mà khiến ta vui vẻ sao ? Vậy chi bằng đưa đến cho ta một nữ nhân ! Hần có chút đen mặt, nói “Ta không muốn bọn họ, gọi cho ta hai nha đầu thông minh lại đây.”

Thác Bạt Chân thực tình nói “Ta lần này từ Tây Quyết không có đem theo nữ nhân, hai tiểu tử này tuy rằng thô鄙, những đã được dạy dỗ cẩn thận, tính tình coi như thông minh, Tĩnh vương gia người dùng tạm trước, nếu thực sự không hài lòng, tại hạ sẽ có biện pháp khác.”

Nói xong nhàn nhạt liếc mắt sang hai thiếu niên.

Hai người nhất tề quỳ xuống, run giọng nói “Nô tài nguyện ý hầu hạ Vương gia, thỉnh Vương gia thu nhận !”

Đông Phương Hạo Diệp không còn cách nào khác, không thể làm gì hơn là bình tĩnh khoát tay, thu bọn họ.

Ai ! Bị bắt làm tù nhân, hắn còn có thể tìm hiểu được cái gì ? Bị Thác Bạt Chân bắt làm tù binh đến Linh Châu đã hơn nửa tháng, hơn nữa tính thêm thời gian bọn họ đi đường, tính ra đã rời khỏi Xa Kinh hơn một tháng.

Một tháng.....Ai.....

Đông Phương Hạo Diệp mang theo hai gã thiếu niên Tây Quyết đi tới khe sâu trên thành lâu, hướng bờ đông nhìn lại.

Khe sâu này tên là Trường Hồ, đúng như tên gọi, dài chừng trăm dặm, khe rãnh dài rộng, khó có thể vượt qua, là nơi hiểm yếu nhất của Linh Châu, hiện tại lại giúp Bắc Dự quân đối chọi với Minh quân.

Đông Phương Hạo Diệp cường phá cấm chế, nội thương không nhẹ, Thác Bạt Chân tiểu tử này lại vui lòng sắc linh đan diệu dược, cho hắn uống bồi bổ thân thể.

Hơn nữa hắn âm thầm chậm rãi vận công, lúc này công lực cũng khôi phục được ba, bốn thành.

Qua nửa tháng không có việc gì xảy ra, Thác Bạt Chân cấm hắn tùy ý ra vào, cùng lắm cũng chỉ có thể ở lâu các phía tây thành này ngồi nhìn.

“Tĩnh vương gia.”

Thác Bạt Chân bước lên thành lâu, hướng hắn gọi.

Đông Phương Hạo Diệp liếc mắt nhìn hắn, thấy hắn dường như là vừa từ sàn đấu vật về, trên người nhưng trang còn chưa thay ra, một thân trang phục Tây Quyết, phiêu hân oai hùng.

“Tĩnh vương gia đang nhìn cái gì ?” Thác Bạt Chân theo đường nhìn của hắn nhìn lại, xa xa là đại bản doanh của Linh Châu đại quân cùng quân đội Tây Quyết.

“Vương gia có phải thấy rất kỳ lạ, quân đội người Tây Quyết chúng ta sao lại cùng đại quân của Lý tướng quân thao luyện ?”

Đông Phương Hạo Diệp gật đầu nói “Có điều ta là thấy kỳ lạ, vì sao Lý tướng quân cùng người Tây Quyết các người sao đột nhiên lại thân cận như vậy ?”

“Tĩnh vương gia không biết sao ? Mẫu thân của Bắc Dự Vương Ti Giản là bác của ta.” Thác Bạt Chân cười nói.

Đông Phương Hạo Diệp bình tĩnh, thì ra mẫu thân Ti Giản chính là quý tộc Tây Quyết.

Minh quốc dân phong mở rộng, quốc thổ mở mang, trước đây Bắc Đường Vương Bắc Đường Ngạo tiêu diệt tiểu quốc xung quanh, thực hiện chính sách dung hợp dân tộc, cho phép các tộc lúc đó tương hỗ thông hôn, cổ vũ Hoàng thất cưới người ngoại tộc, cho nên việc này cũng không hiếm lạ.

Lý Tham có một nhi một nữ, con trai độc nhất Lý Dực Nguyên là Nhị đẳng giáo úy kinh đô và vùng phụ cận, nhưng năm xưa không biết phạm phải chuyện gì, bị Bắc Đường Diệu Nhật giết, chỉ còn lại một người con gái, chính là Nhị Vương phi của Ti Giản, cũng là mẫu thân của con trai duy nhất của Ti Giản.

Nghĩ như thế, rất nhiều việc liền mở ra trong đầu.

Ti Giản có hơn phân nửa là huyết thống Tây Quyết, hắn muốn ngăn cản mỹ nhân Hoàng đế xưng đế, tự nhiên sẽ yêu cầu lang tộc nương gia thiết kỵ của mẫu thân cùng với mười vạn tinh binh của nhạc phụ đại nhân.

Mà Lý Tham cùng Bắc Đường Vương có mối thù giết con, nói vậy cũng đúng nguyên nhân đệ đệ của Bắc Đường Vương Bắc Đường Diệu Huy kế thừa hoàng vị chính thống lại gọi cảm giác hoài nghi. Vì vậy nhân cơ hội phát lên đại kỳ Cần Vương, danh chính ngôn thuận thảo phạt kinh thành.

Hướng chi con trai nối dõi duy nhất của Ti Giản lại là ngoại tôn của lão, Lý Tham sao lại không trung thành, cũng không cường lại được mê hoặc về tương lai khả năng kế thừa ngôi vị Hoàng đế của thân ngoại tôn lão.

Đông Phương Hạo Diệp suy nghĩ thông suốt rồi, cũng suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện.

“Thật không ngờ nhị Vương tử cùng Bắc Dự Vương lại có quan hệ thân gia, thảo nào đại gia lại thân cận như vậy.”

Thác Bạt Chân cười nói “Chúng ta mời Tĩnh vương gia tới đây, cũng là để thân cận mà.”

“A ? Làm sao để thân cận đây ?” Đông Phương Hạo Diệp nháy mắt mấy cái.

Thác Bạt Chân mỉm cười, quay đầu chỉ vào khe sâu dài nói “Vương gia nhìn xem, khe sâu đó chính là ngăn cách giữa chúng ta và Minh quân”

“Phải”

“Linh Châu là nơi giàu có và đông đúc ở Minh quốc, hàng năm lương thực trồng được chiếm một phần ba lượng lương thực của toàn quốc, thuế khóa nộp lên trên cũng chiếm rất nhiều trong đó, quả thật là một khối thịt to.”

“Ha ha, không sai” Hình dung rất thẳng thắn.

Nửa tháng trước đối với mục đích Thác Bạt Chân ‘mời’ mình tới Linh Châu, Đông Phương Hạo Diệp nhiều lần tự hỏi, trong lòng cũng đã nghĩ ra một đồng.

Nếu là muốn bắt hãn uy hiếp Minh quốc, uy hiếp Minh quốc Bắc Đường Vương, hầu như là không có thể, hãn ở Minh quốc ngoại trừ tư cách là một cô gia thì cái gì cũng không có.

Nếu bọn họ làm vậy, không bằng bắt luôn Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Nhưng nếu là vì hãn cùng quan hệ giao thiệp với Văn quốc

“Tĩnh vương gia nhìn thấy thực lực Linh Châu như vậy, hơn nữa Tây Quyết ta có năm vạn đại quân, Cần Vương có thể có cơ hội thắng không ?”

Đông Phương Hạo Diệp liếc nhìn hãn nói “Đại khái là năm năm chia đều.”

Kỳ thực hãn đã so sánh ba bảy cũng không sai.

Thác Bạt Chân nhẹ nhàng cười, thấp giọng nói “Nếu là hơn mười vạn đại quân nữa của Văn quốc ở phía nam thì sao ?”

Đông Phương Hạo Diệp tâm tư nảy lên một cái, dừng lại nhìn hãn “Người có ý gì ?”

“ Ý của ta rất đơn giản.”

Thác Bạt Chân chăm chú theo dõi hãn “Văn quốc cùng Tây Quyết, chia đều Minh quốc thế nào ?”

“Chia, đều, Minh, quốc ?” Đông Phương Hạo Diệp từng chữ từng chữ chậm rãi nhấn mạnh, mặt trầm như nước, cười lạnh nói “Nhị Vương tử thú ăn uống cũng thật lớn.”

“Tĩnh vương gia chẳng lẽ không thấy hứng thú ?”

“Ta sợ là nuốt không được, tự mình mắc ghen thôi.”

“Ha ha, Tĩnh vương gia có lo lắng gì, cứ nói.”

Đông Phương Hạo Diệp thực sự không phải không biết dã tâm của Thác Bạt Chân, mấy ngày nay thấy hãn đối xử với mình khách khí kì lạ, cũng đã phỏng đoán đến khả năng hãn muốn đến Văn quốc ‘mượn’ binh để kiềm chế Minh quốc, lại không nghĩ dã tâm của hãn lại lớn đến chừng này.

“Bản vương không bận tâm đến triều sự, chỉ an tâm làm một vương gia thanh nhàn. Nhị Vương tử hiện tại thiên tâm vạn khổ ‘mời’ ta đến, chỉ sợ là tìm nhầm người.”

Thác Bạt Chân cười khê “Tĩnh vương gia khiêm tốn rồi. Tĩnh vương gia chấp chương Đông Thiên môn, trí dũng song toàn, năm ngoái từng hiệp trợ Văn đế nhất cử dẹp loạn Phúc vương nổi loạn, ở bên tai Văn đế nói một câu bằng lời của trăm ngàn người. Văn, Minh lương quốc tương hổ trong tay, tự địch tự hữu, chung quy đều không phải việc lâu dài. Hiện tại thiên hạ đã bình định hơn hai mươi năm, Văn quốc đã nghỉ ngơi lấy lại sức, thực lực của một nước cường đại, hôm nay thời cơ tốt như vậy ở gần ngay trước mắt, lại có thể bỏ qua sao ?”

Đông Phương Hạo Diệp khoe miệng giật nhẹ, nói “Nhị Vương tử, người ở trong lãnh địa của Bắc Dự Vương bàn luận kẻ chia đều Minh quốc, vậy không để Bắc Dự Vương vào mắt sao ?”

“Ha ha, Tình vương gia, người không ngây thơ như vậy chứ.”

Đông Phương Hạo Diệp trầm mặc không nói.

17. Chương 17

Từ trên thành lầu xuống, lời của Thác Bạt Chân cứ hiện lên trong đầu Đông Phương Hạo Diệp, làm lòng hắn có chút mơ hồ.

Lần này Minh quốc nội loạn đối với Văn quốc quả thật là một cơ hội tốt, cho dù không thể chiếm lĩnh Minh quốc, nhưng ta lại dễ dàng có thể chiếm lợi từ biên cảnh và triều đình.

Vì Văn quốc, đề nghị của Thác Bạt Chân là một mê hoặc rất lớn. Liên minh với Tây Quyết để nuốt chửng Minh quốc, dường như là một điều không thể.

Dù cho Minh quốc sẽ không dễ dàng để người khác chiếm lấy, toàn quân và dân sẽ phản kháng, nhưng cũng chỉ có châu quận, mười một huyện ở phía nam Yên Giang, tây nam Linh Châu, ba mươi hai huyện ở phía tây bắc. Minh quốc nhất định tổn thất rất nhiều, thực lực sẽ suy yếu, sợ rằng kiếp nạn hai mươi năm trước sẽ tái diễn.

Nhưng, Đông Phương Hạo Diệp làm sao có thể đặt Bắc Đường Diệu Nguyệt vào hoàn cảnh đó ? Bắc Đường Diệu Nguyệt ở Minh quốc có địa vị cao, mặc dù đã được gả cho hắn, nhưng sẽ không bỏ mặc mọi chuyện ở Minh quốc.

Đông Phương Hạo Diệp sao có thể nhắm tâm thành kẻ địch với Bắc Đường Diệu Nguyệt. Thác Bạt Chân kia thật lợi hại.

Đề nghị này của hắn, như một con dao hai lưỡi, một đường chém vào lòng trung thành, một nhát cắt vào tình cảm, không ngừng dày vò Đông Phương Hạo Diệp.

Nếu như không có Bắc Đường Diệu Nguyệt, e rằng hắn đã chấp nhận rồi.

Thế nhưng nghĩ tới Bắc Đường Diệu Nguyệt ở Xa Kinh ra sức chống đỡ, tận tâm tận lực vì Minh quốc, toàn tâm toàn ý với con dân, tiểu vương gia sao có thể tàn nhẫn như vậy.

Đông Phương Hạo Diệp lần đầu tiên đối mặt với hoàn cảnh khó nghĩ như vậy.

Mấy ngày này, tiểu vương gia ngủ không ngon giấc, sáng sớm thức dậy thì hai mắt đã đen thui như gấu trúc, làm người khác nhìn thấy phải giật mình.

“Giường cứng quá, ngủ không được ngon” Tiểu vương gia chỉ chỉ cái giường rồi chỉ vào gian phòng kêu lên “Trong phòng lạnh quá, cũng không ngủ yên được” Hai thiếu niên Tây Quyết nơm nớp lo sợ khi thấy tiểu vương gia tức giận, không hiểu vì sao đã ở đây nhiều ngày rồi đến bây giờ mới tức giận.

Một người thiếu niên nảy ra chủ ý, bỗng nhiên có một chút ngưng ngừ và sợ sệt, nhỏ giọng nói “Vương gia tối nay chúng ta có cần làm cho giường ấm lên không ?”

“Cái gì ?” Lần này đến lượt Đông Phương Hạo Diệp bị dọa nhảy dựng, trừng to mắt mắng “Bản vương có nói vậy sao ? Lỗ tai nào của người nghe bản vương nói như vậy ?” Hai người thiếu niên sợ hãi rụt người lại, không biết nên làm gì nữa.

Hỗn trưởng ! Tây Quyết các người đều là những con sói mưu mô xảo quyệt, ta lại không bằng các người sao ? Đông Phương Hạo Diệp bưng bưng lửa giận, cứ thế mà trút hết lên toàn bộ đám người theo hầu.

Ai bảo bọn họ đều do tên Thác Bạt Chân khốn kiếp kia phái tới.

Nếu không phải tại tên hỗn đản đó, hấn sao phải xa cách với ái phi của hấn, lại còn bị bắt tới đây ? Nếu như không phải tên hỗn đản đó, hấn sao lại rơi vào tình cảnh bất trung bất nghĩa, không thể lường toàn ái tình với quốc gia ? Hỗn đản ! Làm hấn tức chết mà !

“Tĩnh vương gia ! Làm sao vậy ?” Thác Bạt Chân thông thả bước vào, nhìn đồng hồ độn trong phòng với hai thiếu niên đang hoảng hốt, kinh ngạc nói “Vương gia đang bắt măn sao ?” Đông Phương Hạo Diệp không thẹn để ý tới hấn.

Thác Bạt Chân cười nói “Là do tại hạ thất trách, vốn nghĩ tặng hai mỹ nhân cho Tĩnh vương gia, ai ngờ lại không hợp ý người. Mấy ngày trước thấy thân thể vương gia bình phục tưởng rằng đã hợp ý, đâu biết hôm nay lại xảy ra chuyện này, là tại hạ ...”

“Miễn đi ! miễn đi !” Đông Phương Hạo Diệp tức giận khoát tay nói “Mỹ nhân của Tây Quyết các người, ta không có phúc hưởng”

“Hả ?” Thác Bạt Chân nhìn hấn một lúc, chậm rãi nói “Vương gia thấy mỹ nhân Tây Quyết chướng mắt sao ?”

“Vậy cũng không đúng, bản vương chỉ để ý người Hán thôi”

Nói thẳng ra, là chỉ yêu một mình ái phi nhà hấn mà thôi.

“Thì ra là thế” Thác Bạt Chân bưng tỉnh, cười nói “Như vậy thì dễ rồi. Gần đây trong Linh Châu thành, Câu Lan viện mỗi năm đều tổ chức cuộc thi Hoa khôi, nếu vương gia có hứng thú, buổi tối tại hạ sẽ cùng vương gia đi một chuyến”

Đông Phương Hạo Diệp nghe vậy, trong lòng dao động.

Nhớ tới ký ức không tốt ngày trước ở Vọng Xuân lâu, có điều Câu Lan viện ở trong Linh Châu thành, không biết so với Đông Môn làm ăn ra sao nhỉ ?

Thác Bạt Chân thấy ánh mắt hấn xoay chuyển, thì đã biết lòng hấn dao động, nhiệt tình nói tiếp “Tối hôm nay vui vẻ như vậy, hơn nữa vương gia đã hồi phục, chưa biết chuyện gì trong thành, chỉ bằng cùng đi với tại hạ một chuyến”

“Được thôi” Đông Phương Hạo Diệp suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Đã nhiều ngày hấn bị giam lỏng ở đây, quá lắm cũng chỉ lên được thành lầu, thật sự cũng muốn được ngắm quang cảnh của Linh Châu.

Hơn nữa không có người nam nhân nào lại không thích đến những nơi phong hoa tuyết nguyệt đó.

Linh Châu hiện tại đang cùng quân triều đình giằng co, nhưng bách tích trong thành vẫn không chịu ảnh hưởng gì.

Linh Châu giàu có, đông đúc, từ trước đã có thể tự ung tự cấp, bách tính cơm no áo ấm, trong thành vẫn náo nhiệt như ngày nào.

Đông Phương Hạo Diệp và Thác Bạt Chân khí thế hùng hực tới Câu Lan viện lớn nhất Thượng Hồng quán, hội thi Hoa khôi được cử hành tại nơi này.

Vì dự thi đều là kĩ nữ, điều quan trọng không phải là thời gian xuất hiện, những người thuộc Thượng Hồng quán, đều có những cái giá rất cao.

Hai người ngồi trong một căn phòng trang nhã ở lầu hai, Thác Bạt Chân ân cần giới thiệu, những ai ở Câu Lan viện dự thi, quy tắc dự thi ra sao, nhà nào có triển vọng nhất.

Đông Phương Hạo Diệp đầy ý cười qua loa đáp lời, ánh mắt thì nhìn những mỹ nhân dùng khăn lụa che mặt nhảy múa.

Bỗng nhiên cảm giác có một ánh nhìn, thoáng nhìn vị vóc dáng cao, mỹ nhân dáng người yếu điệu dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn hấn.

Đông Phương Hạo Diệp ngậy cả người, nhìn đôi con ngươi đen ánh lên lấp lánh, ánh mắt chuyển động đầy phong tình quyến rũ, chưa phát giác ra ánh nhìn quen mắt.

Nhìn đôi mắt đó một chút, bỗng nhiên chợt nhớ đưa ánh mắt nhìn lại.

“Vương gia thích Thái Tinh cô nương ở Xuân Nguyệt lâu sao ?” Thác Bạt Chân thấy cả đêm ánh mắt hắn cứ mãi nhìn mỹ nhân kia, nhìn thấy được ý của hắn, nên cười hỏi.

Đông Phương Hạo Diệp ho nhẹ một tiếng nói “Bản vương chỉ nghĩ, nàng ấy có khả năng thắng mà thôi”

“Phải. Nàng Thái Tinh ấy, cầm kỳ thi họa đều biết, nghe nói ngày thường cũng tuyệt đẹp, thực sự khả năng giành ngôi vị hoa khôi là rất lớn”

Đông Phương Hạo Diệp lộ ra vẻ hướng tới, nhưng lại cố tình liếc qua Thác Bạt Chân, giả trang thành một người nghiêm trang.

Thác Bạt Chân này tâm cơ thâm trầm, giỏi về nghe lời đoán sắc mặt, lúc này thấy tiểu vương gia gấp gáp như vậy, lập tức hiểu rõ tâm tư của hắn, âm thầm gọi thị vệ bên mình, sai bọn họ xuống dưới chuẩn bị.

Buổi tối tiểu vương gia trở về phòng ngủ, ngoài ý muốn thấy trong phòng có người lạ đang đợi, mỹ nhân xấu hổ che mặt.

“Thiếp là Thái Tinh, xin thỉnh an vương gia”

Mỹ nhân đứng dậy chào, thật sự là đẹp đến mức hoa cũng phải khép nhường.

“Tiểu Tinh, Tinh mỹ nhân, cho bản vương gia ôm một cái nào ...” Đông Phương Hạo Diệp vội đi tới, phù hợp với tiêu chuẩn của một vương gia háo sắc.

“Ai da, vương gia, người đáng ghét quá đi ...”

“Để bản vương sờ một chút”

“Vương gia, đừng mà, đừng ...” Ở trong phòng một màn liếc mắt đưa tình, vệ binh đứng canh bên ngoài cũng đỏ mặt lên, thầm nghĩ cái tên Văn quốc vương gia này thật đúng là háo sắc, đối với một mỹ nhân như vậy mà vào thẳng cả vấn đề, thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc.

Bỗng nhiên một trận gió nhẹ thổi qua, mấy người trong chốc lát đã mất đi ý thức.

Đông Phương Hạo Diệp đang cùng Thái Tinh làm loạn trên giường, bỗng nhiên một khí tức nhẹ nhàng bay vào phòng.

Đông Phương Hạo Diệp cảm nhận được, nhẹ nhàng vén góc màn lên, cả người ngậy ra.

“Người dừng lại được chưa ? Có đệ đệ của bản vương còn chưa đủ, lại muốn thêm một người nữa sao ?”

“Bắc ... Bắc ... Bắc ...” Đông Phương Hạo Diệp nói không nên lời.

Tuy rằng biết Tinh mỹ nhân là người trà trộn vào, tất nhiên sẽ có một thế lực mạnh tiếp ứng. Nhưng người này ... người nàykhiến hắn không chuẩn bị tốt tâm lý.

Tinh mỹ nhân hơi u oán nói “Đại ca, người vào sớm quá vậy”

Bắc Đường Diệu Nhật phát tay, chặn bị thổi tung, hai người phía dưới lộ ra y phục không chỉnh tề.

Hắn nhú mày, thản nhiên nói “Các người còn muốn làm giả thành thật sao ?”

“Bắc ... à ... không ...đại ca”

Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên phản ứng lại, lập tức chạy qua kéo ống tay áo của hắn, kích động hỏi “Huỳnh sao lại ở đây ? Diệu Nguyệt bây giờ thế nào ? Có bị thương không ? Thân thể có sao không ? Bảo bối có khỏe không ? Có lo lắng gì hay không ?” Tiểu vương gia một lúc đem những vấn đề bấy lâu nay ra hỏi hết, cú tuôn ra như không thể thu lại, sau khi nói xong, lòng càng thêm lo lắng “Diệu Nguyệt thế nào rồi ? Lê hoa châm xối xả như mưa, Tiểu Đông có bảo vệ y chu toàn hay không ? Bắc Đường đại ca, nói cho ta biết nhanh lên ! Nhanh, nói cho ta biết !”

“Người một lúc hỏi nhiều như vậy, người bảo đại ca làm sao trả lời hết cho người”

Ngôn Tử Tinh kéo kéo hần.

Đông Phương Hạo Diệp đột nhiên nhớ tới cái gì đó, có chút đờ người quay đầu, chỉ vào Ngôn Tử Tinh run giọng nói “Người ...người....vừa gọi hần là đạiđại ca ?”

Ngôn Tử Tinh xuống giường, đứng bên cạnh Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hần cười nói “Chúng ta không giống huynh đệ sao ?”

Giống ! Rất giống ! Nhất là ánh mắt, quả thật rất giống !

“Không nghĩ tới phụ thân lại có thể ..” Đông Phương Hạo Diệp lầm bầm nói, đầu có chút hoang mang.

Khó trách hần thấy Ngôn Tử Tinh nhìn quen mắt, thì ra là đệ đệ của Diệu Nguyệt ... Nhìn kỹ thì Ngôn Tử Tinh giống Bắc Đường Diệu Nhật, một vài phần giống Ngôn Phi Ly, cho nên hai người đứng cùng nhau thì có thể biết được hai người có quan hệ huyết thống.

Chỉ là hay tí đệ Bắc Đường Diệu Thần và Bắc Đường Diệu Nguyệt có phần giống Bắc Đường Ngạo, Ngôn Tử Tinh thì không giống bao nhiêu, nên tiểu vương gia lúc đầu không phát hiện được.

“Người lầm bầm cái gì đó ? Hoàn hồn được chưa ?”

Ngôn Tử Tinh không khách sao nhảy xuống đất, túm mặt Đông Phương Hạo Diệp kéo kéo.

“Này, đừng có sờ bậy !” Đông Phương Hạo Diệp đẩy tay hần ra, ảo não nói “Dám lừa ta lâu như vậy, thật quá đáng ! Vậy mà ta đã xem ngươi là bằng hữu”

“Ta lừa ngươi cái gì ? Ngươi có hỏi ta đâu !”

Ngôn Tử Tinh xem thường, hùng hồn nói “Người nói người tên Phương Hạo, không phải là gạt ta sao ? Ta chẳng qua chỉ là giấu ngươi một số chuyện thôi”

“Vậy ngươi sao không đi tìm Diệu Nguyệt ? Y tốt xấu gì cũng là ca ca của ngươi, không phải sao ? Giấu thân phận để gặp ta, chắc là không có ý tốt” Tiểu vương gia cảm giận nói.

Bắc Đường Diệu Nhật nhàn nhạt nói “Đệ ấy không biết”

“Hả ?”

“Đệ ấy và Diệu Thần không biết là còn một đệ đệ tên Tinh nhi này, chuyện của Tinh nhi chỉ có mình ta biết”

Đông Phương Hạo Diệp cảm giác cảm mình như sắp rớt ra.

Hần cứng họng nhìn hai huynh đệ trước mặt, nhưng đáy lòng lại bội phục hai vị phụ thân đại nhân.

Chuyện này ... mà cũng có thể giấu !

Thảo nào lúc trước, khi hần lên núi tìm hai vị phụ thân xin cầu thân, Bắc Đường Ngạo chê hần còn quá nhỏ. Bởi vì hần và tiểu nhi tử của ông ấy kém nhau có vài tuổi ...

Nhưng bây giờ nên đặt chuyện nhà của Bắc Đường qua một bên, lúc này chính sự quan trọng hơn.

“Bắc Đường đại ca, vấn đề vừa rồi của đệ huynh vẫn chưa trả lời, Diệu Nguyệt thế nào rồi ? Các người làm sao trà trộn được vào Linh Châu ?” Bắc Đường Diệu Nhật trầm ngâm trong chốc lát, rồi từ từ giải thích cho hần.

Thì ra ở Linh Châu đã sớm được Bắc Đường Diệu Nhật an bài nhiều mật thám, việc trà trộn vào trở nên đơn giản.

Hội thi Hoa khôi ở Câu Lan viện đêm nay thuộc kinh doanh của Bắc môn, Bắc Đường Diệu Nhật nắm được tin tức, biết tiểu vương gia và Thác Bạt Chân muốn xem náo nhiệt, nên đã để Ngôn Tử Tinh nam cải nữ trang, thay thế Thái Tinh thật lên biểu diễn.

Khi tham gia hội thi tất cả đều phải được kiểm tra. Bao gồm thân thể và tư cách, khi kiểm tra là Thái Tĩnh thật, cũng may Ngôn Tử Tinh cũng không cao lắm, ngoại trừ tú bà, thì chưa ai gặp qua Ngôn Tử Tinh, nên cải trang thay thế rất dễ.

Bắc Đường Diệu Nhật cho rằng Ngôn Tử Tinh muốn làm cho tiểu vương gia chú ý rất khó, ai ngờ chỉ qua một lúc mà Hạo Diệp đã mắc câu.

Bắc Đường Diệu Nhật vì vậy mà tức giận trong lòng, hận hấn háo sắc nhanh chóng quăng Diệu Nguyệt ra nơi khác.

Nhưng sau đó biết tiểu vương gia đã nhận ra Ngôn Tử Tinh ngay từ đầu, tất cả chỉ là tương kế tựu kế, lúc đó mới hết giận.

“Mọi chuyện là như vậy. Thời gian không còn nhiều, đệ chuẩn bị đi rồi theo ta” Bắc Đường Diệu Nhật nhàn nhạt nói.

Đông Phương Hạo Diệp do dự một chút, lắc đầu nói “Không được, đệ không thể đi”

Linh hồn hấn không bao giờ phản bội Diệu Nguyệt, nhưng lòng hấn cũng phải vì quốc gia mà suy nghĩ.

Ở đây, hấn thật sự có nhiều chuyện cần phải làm.

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hấn chốc lát, đột nhiên nói “Tì Giản là Thác Bạt Chân phải không ?” cặp con ngươi đen như có sức mạnh, nhìn thẳng vào Đông Phương Hạo Diệp.

Ngôn Tử Tinh hơi chấn động.

Đông Phương Hạo Diệp không trả lời

Bắc Đường Diệu Nhật lãnh đạm nói “Ta đoán, Thác Bạt Chân còn có dã tâm hơn nữa. Hấn ra điều kiện gì, mà khiến cho tiểu vương gia phải do dự.”

Ánh mắt Bắc Đường Diệu Nhật như xuyên thấu linh hồn hấn, dưới ánh mắt đó, Đông Phương Hạo Diệp có cảm giác mình không thể giấu được chuyện gì.

“Hấn ra điều kiện, đệ thừa nhận đệ có do dự, nhưng bây giờ, đệ không thể nói cho huynh được”

Đông Phương Hạo Diệp cắn răng, ánh mắt quật cường.

Hấn không muốn khuất phục dưới áp lực của Bắc Đường Diệu Nhật, cũng sẽ không để ... mình bị y dìm xuống. Vì trong lòng Diệu Nguyệt, hấn vẫn không thể vượt qua một bức tường cao.

Một ... bức tường mạnh mẽ.

Bắc Đường Diệu Nhật nói “Tĩnh vương gia dường như đã có quyết định riêng”

Đông Phương Hạo Diệp không trả lời.

Đây không phải là vấn đề mà hấn cũng không thể trả lời được.

Đông Phương Hạo Diệp và Bắc Đường Diệu Nhật cứ im lặng mà tranh nhau, bầu không khí khiến Ngôn Tử Tinh bất an, sau một lúc lâu, Tử Tinh phá vỡ không gian im lặng, nói “Hạo Diệp, huynh ở đây cũng không phải là cách, ở đây rất nguy hiểm. Hơn nữa huynh cũng không lo lắngcho tam ca sao ?”

Lòng Đông Phương Hạo Diệp thất lại.

Bắc Đường Diệu Nhật nói “Hạo Diệp, đệ không muốn đi cũng không sao, thế nhưng tối nay đệ phải theo ta đi gặp một người”

Nói xong liền vỗ tay, một thân ảnh yếu đuối mặc hắc y xuất hiện.

“Thái Tĩnh, người và tứ thiếu gia ở lại đây hỗ trợ, bản vương và Tĩnh vương gia sáng mai sẽ trở về”

Bắc Đường Diệu Nhật nói xong, cũng không quan tâm Đông Phương Hạo Diệp có đồng ý không đã túm hấn theo cùng.

Bắc Đường Diệu Nhật công phu cao, Đông Phương Hạo Diệp từ lâu đã biết.

Thế nhưng biết là một chuyện, mà bị huynh ấy túm ra khỏi phủ như một đứa trẻ tới chân tường thành vẫn làm cho hần phiền muộn không nói nên lời.

“ÀBắc Đường đại ca, huynh muốn đưa đệ đi đâu ? Không phải là sẽ ra khỏi thành đó chứ ?” Đông Phương Hạo Diệp nhìn tường thành tối đen, không hiểu được.

“Không sai, là ra khỏi thành” Bắc Đường Diệu Nhật nói xong liền quăng hần ra ngoài.

Đông Phương Hạo Diệp sợ hãi, vội vàng vận công nhưng nội lực không đủ, lên được phân nửa thì ngã xuống.

Lúc cảm thấy sức lực cạn kiệt, một nội lực điều tiết chậm rãi được đưa vào, giúp hần nhảy lên cao, chớp mắt đã ra khỏi thành.

Ra bên ngoài, một ám vệ dắt hai con ngựa ở trong bóng tối bước đến.

“Lên ngựa”

Bắc Đường Diệu Nhật cũng không nói nhiều, sải bước lên lưng ngựa, thúc ngựa rời khỏi.

Đông Phương Hạo Diệp không thể làm gì khác ngoài việc thúc ngựa đuổi theo.

Bọn họ phi ngựa hơn mười dặm đường tới nơi quân Minh quốc đóng doanh trại.

Bắc Đường Diệu Nhật và Đông Phương Hạo Diệp tới một doanh trường ít người để mắt tới, nói “Người vào đi, một lát sau về Linh Châu thành”

Nói xong liếc mắt nhìn doanh trường rồi xoay người đi.

Đông Phương Hạo Diệp không hiểu, vốn tưởng rằng huynh ấy đưa mình đến gặp tướng lĩnh Minh quân, ai ngờ cứ vậy mà bỏ hần lại, ở trong lều là ai ? Tim Đông Phương Hạo Diệp nhảy lên, kinh ngạc đứng đó một lúc lâu, vén rèm lên chậm rãi bước vào.

Trong trường mờ mờ tối, bức bình phong dựng giữa phòng, thoang thoảng mùi cháo đậu.

Một người đang đi tới, tiếng nói khàn khàn vừa lên tiếng “Vương ...” thì đã bị Đông Phương Hạo Diệp chặn lại.

Người này chính là tâm phúc bên cạnh hần – Tiểu Đông.

Đông Phương Hạo Diệp vỗ vỗ vai hần, nhẹ nhàng bước ra sau bình phong.

Dưới ánh đèn mờ mờ, người kia chỉ mặc chiếc áo đơn bạc, bên ngoài khoác chiếc áo lông công màu đen, sắc mặt mệt mỏi tựa bên cạnh bàn, hai mắt khẽ nhắm, tay đỡ lấy má, một tay đặt trên bụng, dường như đã đợi lâu rồi, trong lúc mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy trái tim mình thất lại, sóng mũi cay cay, nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt y, cẩn thận nắm lấy tay y, vuốt ve gương mặt y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt khẽ động, mở hai mắt “Hạo Diệp ...”

“Đừng động đây ! Để ta nhìn người một lát”

Đông Phương Hạo Diệp đè y lại, ngẩng đầu nhìn thật kĩ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt có chút gầy, sắc mặt tái nhợt, da thịt cũng mất đi vài phần mỡ miều, có vẻ ảm đạm và tiêu tụy, thấy vậy trong lòng Đông Phương Hạo Diệp đau nhói.

Nhưng so với lúc trước có cảm giác người này lớn hơn rất nhiều.

Ôm lấy thất lưng y, nắm chặt lấy bàn tay hơi ồm ồm, chôn mặt vào hõm vai y.

“Diệu Nguyệt, Diệu Nguyệt ...” Hần cúi đầu khẽ gọi, áp nhẹ tại vào bụng Bắc Đường Diệu Nguyệt, kinh ngạc phát hiện so với tháng trước lớn hơn rất nhiều, tròn tròn nặng nề, như một quả bí lớn vậy.

“Vì sao không lên giường nghỉ ngơi ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhàn nhạt cười “Đại ca đêm nay sẽ tới đón người mà”

Vành mắt Đông Phương Hạo Diệp đỏ lên, đưa tay đỡ y lên giường, ảo não nói “Vậy người cũng không nên cố sức chống đỡ như vậy ! Lỡ như đêm nay đại ca hành động thất bại thì sao ? Lẽ nào người muốn chờ cả đêm ?” Đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng hơn, hấn cắn răng quát khẽ “Người lẽ ra không nên đến đây ! Người ... người ... thân thể của người như vậy ... mà nơi này là nơi nào chứ ! Đường xá thì xa xôi ! Người ... người ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mày nói “Được rồi, ta còn đang muốn giáo huấn người, người còn mắng ngược lại ta”

Đông Phương Hạo Diệp khẽ cắn môi luống cuống tay chân giúp y sửa sang lại, kéo chăn đắp lên người y, lại nhìn không được mà sờ bụng y.

“Bảo bối có khỏe không ? Ta thấy khí sắc người không tốt, thân thể không sao đó chứ ? Ngày đó có bị thương không ? Có bị động thai không ? Người tại sao lại từ Xa Kinh chạy đến đây ? Ở đây nguy hiểm thế nào ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nắm lấy tay hấn, mỉm cười nói “Người trở về thì ta an tâm rồi. Cùng hai tiểu tử trong bụng chờ được người, chúng ta quay về Xa Kinh thì không sao nữa rồi”

Đông Phương Hạo Diệp cảm động, nhưng do dự không biết có nên đem quyết định của mình nói cho y biết không.

Diệu Nguyệt vẫn không biết bây giờ hấn phải ở lại Linh Châu, nếu biết thì có quay về Xa Kinh trước không ? Gì ? Khoan đã ! Y vừa nói cái gì ? Hai hai tiểu tử ... cùng hai tiểu tử ...

“Diệu Diệu Nguyệt ...” Đông Phương Hạo Diệp lắp bắp, run rẩy sờ bụng y, run giọng nói “Ở đây ... ở đây ... hai ... hai bảo bối ? Người ...người ..ta...ta ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt mỉm cười, sờ nhẹ lên nói “Bị cái miệng quạ đen của người nói trúng rồi, thật sự là song thai”

Đông Phương Hạo Diệp nửa mừng nửa lo mở to mắt, chưa tiếp nhận được tin vui như vậy, thân thể mềm nhũn, nằm sấp xuống giường.

Song thai song thai Không ngờ câu nói đùa trong đêm trừ tịch đó trở đã trở thành sự thật !

“A ... a ... ha ..ha ...” Đông Phương Hạo Diệp không phải kích động mà là quá vui mừng, nức nở thành tiếng, nhẹ nhàng cọ má lên bụng Bắc Đường Diệu Nguyệt, lấy tay sờ sờ, cảm giác vẫn không thể tin được.

Vòng eo Diệu Nguyệt mảnh khảnh như vậy, sao có thể mang một lúc hai bảo bối đây ? Hai tháng nữa sẽ thành gì đây Tiểu vương gia khổ não, hấn không nghĩ Diệu Nguyệt phải chịu khổ như vậy.

“Người bị nội thương có nặng không ? Đã bình phục chưa ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt hỏi.

Tiểu vương gia hồi phục tinh thần, cười nói “Nội thương không nặng đã khá hơn rồi. Nội lực đã hoàn toàn hồi phục, hiện giờ đã thành cao thủ, người không cần phải lo”

“Công phu người như vậy mà cũng gọi là cao thủ ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt cười nói.

Đông Phương Hạo Diệp mân mê đôi môi y, nói “Ít ra cũng không phải là người kém cỏi. Yên tâm, tuy rằng công phu của ta không cao, nhưng tự bảo vệ mình thì dư sức”

Bắc Đường Diệu Nguyệt chần chờ một lát rồi cúi đầu nói “Thì là để chữa thương, trước đây không phải là cấm chế nội lực sao ? Có phải hoàng thượng cho người phục kích người ?”

Đông Phương Hạo Diệp nhẹ nhàng cười nói “Sinh ra trong hoàng gia không tránh khỏi có nghi ngờ, tam hoàng huynh thật sự rất tốt với ta, người cũng đã rõ rồi. Hấn cấm chế ta kì thực là không muốn ta tới Minh quốc”

Bắc Đường Diệu Nguyệt ngưng mắt nhìn hấn “Vậy tại sao người còn muốn đến ?”

Tiểu vương gia cười hì hì, nhẹ nhàng ôm y, sờ sờ bảo bối, nói “Người biết rồi còn cố tình hỏi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên mỉm cười nói “Người không chỉ là vì ta và hài tử, cũng là để Văn quốc có điều cố kỵ, trong lúc này không thể đối phó Minh quốc”

Đột nhiên bị y nói ra tâm sự trong lòng, dù da mặt Đông Phương Hạo Diệp có dày thế nào cũng không khỏi đỏ lên, nói “Diệu Nguyệt”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn hắn thành khẩn nói “Hạo Diệp, cảm tạ người đã vì ta làm nhiều điều như vậy”

Bỗng dưng y nói với mình như vậy, khiến tiểu vương gia ngẩn người, cầm tay y nói “Diệu Nguyệt, không cần nói cảm tạ, ta là cam tâm tình nguyện, nếu Văn quốc nhân cháy nhà đi hôi của, thực sự là hành vi ti tiện, sao có thể xứng danh một đại quốc ? Ta vì người cũng vì Văn quốc”

Bắc Đường Diệu Nguyệt biết hắn nói vậy để trấn an mình, không muốn mình phải gánh vác quá nhiều thứ, thoái mái cười, lấy tay nắm kéo hai gò má Đông Phương Hạo Diệp ra hai bên, nói “Cũng đúng, người là phu quân của ta, làm cho vương phi ta chút việc này thì có gì không nên, ta cũng không cần khách khí làm gì”

“A ... a ứng, ứng, ông ần ách í” (đúng đúng, không cần khách khí) Tiểu vương gia nhe răng nói.

Đây là lần đầu tiên y thản nhiên nhận mình là vương phi của hắn, khiến Đông Phương Hạo Diệp rất cảm động.

Đa lễ mới là chuyện lạ, bọn họ là phu thê cần gì phải khách khí.

“Đã như vậy ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt buông tay cười nói “Người cũng sẽ không trách ta rời Xa Kinh để tới đây phải không ?”

“Hả ?” Thì ra là y chờ đến lúc này. Tiểu vương gia xoa xoa mặt, tâm trạng phiền muộn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy hắn không nói lời nào, trong mắt có ý trách nói “Người đừng giận, ngày mai chúng ta trở về Xa Kinh. Nếu người muốn về Du Kinh ... ta cũng sẽ theo người về. Tì Giản và Thác Bạt Chân thái độ làm người giả dối, dính dáng tới cũng không tốt, chúng ta đừng nên có quan hệ gì với họ”

“Người nguyện ý cùng ta về Du Kinh sao ?” Tiểu vương gia vui mừng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đậm cười, không nói gì.

Tiểu vương gia nhớ tới quyết định của mình, tim nhảy thêm một nhịp, nói “Cũng muộn rồi, nghỉ sớm một chút, ngày mai hăn bàn tiếp”

“Được”

Quả thật Bắc Đường Diệu Nguyệt quá mệt mỏi rồi, về mệt mỏi từ lâu không thể giấu được, cố chống đỡ tới lúc Đông Phương Hạo Diệp về, còn trò chuyện một hồi lâu, đã mệt không thể nào chịu được nữa, nhẹ nhàng đáp ứng, yên lòng rồi ngủ say.

Đông Phương Hạo Diệp giúp y đắp chăn, ngồi im nhìn y ngủ, ngơ ngác nhìn y một hồi, tay đặt lên bụng nhẹ nhàng xoa.

Bỗng nhiên bụng khẽ động, có lực đánh thẳng lên lòng bàn tay hắn, như là bảo bối đang đá hắn vậy.

Đông Phương Hạo Diệp trừng mắt nhìn chằm chằm vào bụng Diệu Nguyệt, hận không thể nhìn xuyên qua đó, thử xem là đứa nào dám đối xử vô lễ với phụ vương nó như vậy.

Thế nhưng bảo bối dường như không quan tâm sự tức giận của hắn, cố ý khiêu chiến uy nghiêm của hắn, cứ động đập mãi.

“Nào ... nào ... bảo bối ngoan ! bảo bối ngoan ! Ngủ ngoan nào !” Đông Phương Hạo Diệp vội vã về, thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt cứ nhú mi ngủ không yên, lập tức trấn an bảo bối.

Ài ! Mang song thai quả là một cực hình, thật là ... đã quá khổ cực cho Diệu Nguyệt rồi.

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy may mắn khi đã điểm huyết ngủ của Diệu Nguyệt, nếu không sắc mặt y sẽ rất khó coi.

Đông Phương Hạo Diệp lo lắng nhìn y ngủ, không biết sau khi y thức dậy biết mình đã quay về Linh Châu thì sẽ thế nào ?

Trước giờ Đông Phương Hạo Diệp đã quyết định chuyện gì thì rất khó thay đổi, nhìn gương mặt tiêu tụy của Bắc Đường Diệu Nguyệt hiện giờ, trong lòng càng thêm kiên định.

Diệu Nguyệt, người đã nói, chúng ta là phu thê, sẽ chung sống cả một đời, ta làm cho người việc gì, người cũng đừng khách khí ! Nhẹ nhàng đặt lên môi y một nụ hôn, Đông Phương Hạo Diệp nhin không được gặm môi y một lúc, rồi cũng chậm rãi buông ra, giúp y chỉnh lại chăn, dặn dò bảo bối hai câu “Bảo bối nhất định phải ngoan đó, không được làm phụ thân đau, phụ vương về sẽ thưởng cho các bảo bối. Nhớ đó !”

Tiểu vương gia lúc này mới phát hiện một vấn đề, hai người đều gọi là phụ thân thì không ổn chút nào.

Lẽ nào sau này bảo bối gọi hắn là phụ thân gọi Diệu Nguyệt là mẫu thân sao ? Kỳ thực hắn nghĩ nếu gọi Diệu Nguyệt là mẫu thân cũng không vấn đề gì, nhưng tính tình ái phi nhà hắn sẽ không có khả năng.

Ai, không biết Diệu Nguyệt làm sao mà xưng hô với hai vị phụ thân đại nhân, có cơ hội nhất định phải thỉnh giáo mới được.

Đông Phương Hạo Diệp sai Tiểu Đông đi lấy bút mực, viết hai phong thư, dặn dò hắn mọi chuyện rồi chậm rãi bước ra khỏi trướng.

Bắc Đường Diệu Nhật đứng ở ngoài, bóng lưng cao ngất, uy nghi như núi.

Hắn chậm rãi quay đầu, thản nhiên nói “Còn muốn quay lại ?”

Đông Phương Hạo Diệp gật đầu.

Bắc Đường Diệu Nhật dừng một chút nói “Đi thôi”

18. Chương 18

Ngày thứ hai, Đông Phương Hạo Diệp ngủ một giấc đến tận trưa mới rời khỏi giường. Câu đầu tiên Thác Bạt Chân nói với hắn khi thấy hắn là cười hỏi “Vương gia hôm qua ngủ có thoải mái không ?”

Đông Phương Hạo Diệp chỉnh lại thắt lưng cười nói “Ôm mỹ nhân trong lòng, đương nhiên là thoải mái”

Thác Bạt Chân thấy sắc mặt hắn hồng hào, bộ dáng mỹ mãn, thăm nghĩ chiêu mỹ nhân kế quả nhiên có tác dụng. Văn quốc tiểu vương gia hóa ra không phải là kẻ đoạn tụ, có thể thấy được hôn nhân của hắn với Bắc Đường Diệu Nguyệt chỉ là liên minh giữa hai nước, thực sự là quan hệ không lâu dài.

Đông Phương Hạo Diệp nói “Ta viết hai phong thư, nhị điện hạ có thể chuyển giúp ta không ?”

Thác Bạt Chân nghe vậy, ánh mắt sáng lên, mỉm cười nói “Đương nhiên rồi”

Việc này không nên chậm trễ, lúc này, Đông Phương Hạo Diệp liền viết hai lá thư.

Một là chuyển cho hoàng huynh của hắn, nội dung không cần phải nói, đơn giản chính là đề nghị của Thác Bạt Chân và những lợi ích của Văn quốc.

Thư còn lại giao tới Trần Tây Vương gia ở Đức Vân quan, đại soái của ba mươi vạn binh mã, huynh trưởng của Đông Phương Hạo Diệp – Đông Phương Hoa.

Hồi âm của Đông Phương Hoa được chuyển tới rất nhanh, ý trong thư rất rõ là muốn gặp Đông Phương Hạo Diệp. Dù sao việc này có quan hệ trọng đại, hắn không chỉ phải đợi ý chỉ của hoàng thượng còn phải phối hợp với Hạo Diệp bí mật hành động.

Sau khi xem xong lá thư, Thác Bạt Chân không chút nghi ngờ, lập tức sai người chuẩn bị, muốn cùng Đông Phương Hạo Diệp tới Đức Vân quan gặp Đông Phương Hoa.

Nếu hiệp ước đạt thành, trước tiên, trồng cây vào đại quân Văn quốc cùng bọn chúng chia đều Minh quốc. Sau đó, cũng muốn có được ba mươi vạn binh mã của Đông Phương Hoa, hiệp trợ hắc – Ti Giản – lên ngôi vị hoàng đế Minh quốc. Cuối cùng sẽ chiếm lấy vùng đất màu mỡ Linh Châu.

Nhưng thực ra, hắc không biết rằng phong thư đó chỉ là bẫy dụ hắc đi Đức Vân quan.

Mặt hàm chân chính, đêm đó, Đông Phương Hạo Diệp ở trong trường của Bắc Đường Diệu Nguyệt đã viết rồi giao cho Tiểu Đông âm thầm gửi đi.

Về phần Ti Giản, tiểu vương gia vốn muốn tự mình ra tay, nhưng vào đêm gặp Bắc Đường Diệu Nguyệt, hắc đã thay đổi ý định.

Để chuyện này không lặp lại lần nữa với Bắc Đường Diệu Nguyệt, Đông Phương Hạo Diệp không cố chấp chống lại lòng hiếu thắng của Bắc Đường Diệu Nhật nữa, quyết định lợi dụng hết tất cả khả năng để giải quyết sớm chuyện này.

Hắc luôn thông báo tin tức cho Bắc Đường Vương, cho biết hắc sẽ lợi dụng dã tâm thực sự của Thác Bạt Chân, gây xích mích để quan hệ thông gia trở mặt thành thù.

Trong việc này, Ngôn Tử Tinh có công không nhỏ.

Ban ngày, tiểu vương gia giả vờ như ủng hộ, ban đêm lại rời khỏi phủ của Thác Bạt Chân để đến chỗ Bắc Đường Vương.

Trong khi Đông Phương Hạo Diệp và Bắc Đường Vương chia nhau hành động, thì hồi âm của Đông Phương Hoa cũng tới.

Thác Bạt Chân quả nhiên gấp gáp, ngày thứ hai sau khi nhận được hồi âm của Đông Phương Hoa, hắc đã chuẩn bị chu toàn cùng Đông Phương Hạo Diệp tiến thẳng đến Đức Vân quan.

Đương nhiên, Đông Phương Hạo Diệp không quên mang theo Ngôn Tử Tinh trong trang phục của Thái Tinh mỹ nhân.

Bọn họ vừa tới Đức Vân quan, Đông Phương Hoa từ lâu đã chuẩn bị hai đội binh nghiêm trang đón chờ bọn họ.

Thác Bạt Chân vẫn cảnh giác, không có nhập quan, mà chỉ dẫn người đóng quân ở quan ngoại.

Đông Phương Hạo Diệp vừa vào quan, thư phòng chỉ còn hai huynh đệ Đông Phương Hạo Diệp và Đông Phương Hoa.

Hắc vội nhảy tới, ôm lấy Đông Phương Hoa cười nói “Đại hoàng huynh, đã lâu không gặp”

Đông Phương Hoa luôn luôn nghiêm túc cũng lộ ra ý cười, nói “Nào, nào, đã lớn rồi, không còn nhỏ nữa”

“Hi hi, đệ có lớn thì cũng không lớn bằng đại hoàng huynh mà, đại hoàng huynh đã lâu không gặp tiểu đệ dễ thương này, đừng có nghiêm túc như vậy được không”

Đông Phương Hoa nói “Được rồi, chuyện của Tây Quyết, đệ dự tính thế nào?”

“Tam hoàng huynh chưa nói gì sao?”

“Hoàng thượng hạ một mật lệnh, tất cả mọi thứ ta sẽ nghe theo sự an bài của đệ. Đệ làm sao mà thuyết phục được hoàng thượng?”

“Ha ha, cũng là vì đại nghĩa quốc gia thôi mà” Đông Phương Hạo Diệp cười xấu xa.

Hơn nữa, hoàng tẩu bây giờ đang mang long thai, cân nặng coi như cũng đủ. Mà tam hoàng huynh cũng hiểu rõ, khối thịt béo bở như Minh quốc không thể dễ dàng nuốt như vậy.

Trở thành đồng minh với Tây Quyết, không nhất định chiếm được lợi gì, dù thật rằng có thể chia đều Minh quốc nhưng cái giá phải trả thật khó tưởng tượng.

Mà bang trợ Minh quốc dẹp loạn, đánh đuổi Tây Quyết, chỉ cần sát nhập quân lực thích hợp thì sẽ thành công lớn, huống chi hiện giờ Thác Bạt Chân đã tự dâng mình đến tận cửa, đóng cửa đánh chó thì chẳng phải sẽ ít chuyện đi sao ?

Đông Phương Hạo Diệp cùng hoành huynh thương thảo chỉ tiết kế hoạch, cho rằng với thái độ của Thác Bạt Chân hiện tại không thể dả thảo kinh xà, trước tiên cứ thuận theo là tốt nhất.

Bây giờ, rắn đã rời hang, chỉ còn chờ thời cơ thích hợp cùng Bắc Đường Vương tiến công từ hai phía.

“Còn Lý Tham cũng không thể khinh thường”

Đông Phương Hoa gõ bàn nói “Ba ngày trước đã tiến đánh bất ngờ ngoài Linh Châu thành, hấn tiến quân nhanh chóng khiến Minh quân chịu tổn thất không nhỏ”

“Cái gì ? Đánh bất ngờ ?” Đông Phương Hạo Diệp nghe vậy cả kinh “Chuyện xảy ra khi nào ? Minh quân thương vong ra sao ?”

“Đây là mật báo sáng nay, đệ tự xem đi”

Đông Phương Hạo Diệp vội đoạt lấy chiến báo, tự mình xem qua.

Thì ra mấy ngày trước, Lý Tham đã hành động bất ngờ vào ban đêm, đưa năm nghìn kỵ binh tiến thẳng vào doanh trại Minh quân, lại lệnh cho tám vạn quân từ phía sau đánh úp, trước giáp sau công, làm Minh quân trở tay không kịp, phải lập tức nhổ trại trong đêm, lui về phía sau ba mươi dặm.

Diệu Nguyệt ... Đông Phương Hạo Diệp tim đập mạnh, tay có chút run.

Hắn là y không sao.

Nói vậy, Diệu Nguyệt đã rời khỏi .. Hắn tuy là nghĩ vậy, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm lo âu.

“Hạo Hạo, đệ không sao chứ ?” Đông Phương Hoa thấy sắc mặt hắn tái nhợt, lo lắng hỏi “Sao vậy ? Đệ khó chịu ở chỗ nào sao ?”

“Đại hoành huynh, ta có chút việc phải đi trước”

Đông Phương Hạo Diệp vội chạy ra ngoài, chạy qua sân tập, đến chỗ bọn họ đang trú tạm.

“Tử Tinh” Hắn quỳnh lên, ngay cả tên giả của Tử Tinh cũng quên luôn “Ba ngày trước, Lý Tham tấn công bất ngờ, khiến đại quân Minh quốc phải lui về ba mươi dặm, đệ có biết Diệu Nguyệt ...” Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên im lặng, chỉ thấy Ngôn Tử Tinh sắc mặt tái nhợt đứng giữa sân, trên vai có một con chim đang đậu, thấy hắn liền giấu ngay thứ đang cầm trong tay ra phía sau.

“Đó là gì ?”

“Không ... không có gì ...” Ánh mắt Ngôn Tử Tinh sáng lên, gương mặt khẩn trương, sắc mặt so với Đông Phương Hạo Diệp không tốt hơn là bao.

“Có phải tin tức từ Linh Châu không ?” Đông Phương Hạo Diệp chăm chăm nhìn hắn.

Mấy ngày nay, Ngôn Tử Tinh vẫn duy trì giữ tin tức từ Linh Châu, chỉ một chút gió thổi cỏ lay, hắn cũng nhất định biết.

“Có liên quan đến Diệu Nguyệt đúng không ?”

Ngôn Tử Tinh bị hắn ép từng bước lui về phía sau, cắn răng không nói.

“Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên hét lớn “Có phải không ?”

Ngôn Tử Tinh cả người chấn động, qua một lúc lâu mới run giọng nói “Đại ca bên kia truyền tin tới, nói ... nói ... ba ngày trước trong lúc bị đánh bất ngờ, tam ca đã mất tích ... hiện nay không rõ tung tích”

Đông Phương Hạo Diệp chỉ thấy mắt hoa lên, trời đất xoay chuyển trước mắt, trái tim như có thứ gì đục khoét ra.

Diệu Nguyệt ...

Cái khí trời quỷ quái chết tiệt này, đang nắng chói chang lại đột ngột đổ mưa to. Đông Phương Hạo Diệp nhảy khỏi lưng ngựa, nắm chặt dây cương dắt nó đi.

Đường trong sơn cốc vừa chật hẹp lại lầy lội, nước sông chảy qua sơn đạo làm cho nhiều đá biến thành bùn ướt, một bước dẫm xuống đều qua mắt cá chân.

Mưa to rơi ào ào xuống, khiến hần hầu như không mở mắt ra được, cả người từ lâu đã ướt sũng, tiếng sấm vang rền, còn phải đề phòng ngựa hoảng sợ.

Thành thật mà nói, cả đời Đông Phương Hạo Diệp chưa từng chật vật như thế này, mặc dù trước kia khi tới Xa Kinh lâm phải hoàn cảnh nghèo khó, nhưng cũng có Tiểu Đông bên cạnh thu xếp tất cả.

Nhắc tới Tiểu Đông thì lại nhớ tới người nọ ...

Aiz Đông Phương Hạo Diệp đã tìm hơn nửa tháng, nhưng vẫn không có một chút tin tức của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Ba ngày trước vì cơn mưa xối xả mang theo nước lũ hung tợn đã suýt tách người và ngựa ra. Đông Phương Hạo Diệp thả luôn dây cương, một thân một mình tiếp tục tìm kiếm.

Ở Đức Vân quan, hần đã an bài tốt mọi chuyện.

Lúc đó, lòng hần như lửa đốt nhưng không thể rời khỏi, vừa lúc Thủy Liên Nhi chạy đến, Đông Phương Hạo Diệp dễ dàng dịch dung thành mình, cùng đại hoàng huynh ứng phó với Thác Bạt Chân.

Thủy Liên Nhi theo hần đã lâu, giao tình rất sâu, tinh thông thuật dịch dung, mô phỏng theo dáng dấp, tính cách của tiểu vương gia dĩ nhiên không khó, có khả năng hoán đổi được.

Đông Phương Hạo Diệp không cần phải nói, có Thủy Liên Nhi tương trợ, hơn nữa Ngôn Tử Tinh là người có thù tất báo, lần này Thác Bạt Chân chắc chắn sẽ nếm mùi muốn trộm gà lại không trộm được.

Đông Phương Hạo Diệp giao toàn bộ kế hoạch cho bọn họ, lập tức mang theo một đôi ngựa lên đường suốt ngày đêm chạy tới chiến trường, cẩn thận tìm tung tích của Tiểu Đông và Bắc Đường Diệu Nguyệt, nhưng vẫn không phát hiện được gì, không khỏi vừa vui lại vừa lo.

Vui chính là Bắc Đường Diệu Nhật đã báo tin, người của thành Linh Châu vẫn chưa bắt được Bắc Đường Diệu Nguyệt, bọn họ cũng không biết Bắc Đường vương phủ Tam thế tử có trong doanh trại lúc hỗn chiến, nên đã mất đi con tin bảo mệnh cuối cùng.

Bắc Đường Diệu Nhật lúc này giống như chòm sao Thương Long bị xúc phạm, ba mươi vạn binh mã tập hợp dưới chân thành Linh Châu, ít ngày nữa sẽ tổ chức một cuộc tấn công quy mô.

Đông Phương Hạo Diệp đã biết trước lần này nếu không diệt sạch toàn gia Lý Tham và Ti Giản, thì sẽ không nuốt trôi cục tức này.

Đương nhiên, nếu hần không bị diệt, tiểu vương gia chắc chắn sẽ nhớ kỹ thù mới hận cũ này.

Buồn là vì không rõ hành tung của Bắc Đường Diệu Nguyệt, đường núi gồ ghề, mà bọn họ lại phải vội vàng rút lui, tuy võ công Tiểu Đông cao nhưng không biết y thuật, lỡ như Diệu Nguyệt va bão bối có làm sao ... Đông Phương Hạo Diệp lau đi nước mưa trên mặt, lôi kéo con ngựa xuống núi.

Vài ngày trước bất ngờ gặp lũ tràn về dạt người đi xa, vất vả đến hôm nay mới thấy được ám hiệu không mấy rõ ràng của Tiểu Đông để lại dưới chân núi, nếu lại thêm một trận mưa to nữa thì ám hiệu này chắc cũng không còn.

Đông Phương Hạo Diệp nghĩ mình đã đi nhầm hướng, đường núi gồ ghề như vậy mà họ lại không có xe ngựa thì làm sao đi qua ? Mưa xối xả khiến tâm trí hần mờ mịt, chỉ liều mạng đi về phía trước.

Sắc trời bắt đầu tối dần, một người một ngựa không thể vượt qua núi được, đành rẽ vào trong núi nghỉ tạm.

Mưa to dần ngừng lại, Đông Phương Hạo Diệp thất tha thất thểu đi về phía trước, bỗng nhiên thấy trong chốn rừng sâu này có một ngôi nhà, ánh đèn tối mờ trong hoàng hôn, mơ hồ lộ ra tình cảm ấm áp, vội vã xoay người lên ngựa, chạy nhanh qua đó.

Đi tới trước sân nhà dân thô sơ đó, Đông Phương Hạo Diệp nhìn trái nhìn phải, không còn sức chống đỡ, loạng choạng đi về phía cửa.

“Có ai không ? Xin hỏi có ai không ?”

“Ai vậy ?” Qua một lát trong nhà truyền ra một giọng nói.

Đông Phương Hạo Diệp vội vàng nói rõ ý định muốn ở nhờ, một lúc sau, cánh cửa vàng lên tiếng kết rồi mở ra. Đông Phương Hạo Diệp ngẩng đầu, vừa định nói lời cảm tạ, đột nhiên dừng lại.

Người trước mắt cũng giật mình nhìn lại, một lát sau mới hô lên một tiếng “Vương gia” Rồi chạy nhanh tới.

Đông Phương Hạo Diệp quá vui mừng, đầu óc trở nên hồ đồ, toàn thân run rẩy, qua một lúc vẫn không nói được lời nào.

“Vương gia ! Vương gia !” Tiểu Đông hai dòng lệ nóng, ôm hân liên tục gọi to.

“Tiểu Tiểu Đông tử ... là người thật sao ?”

“Hu hu hu ... vương gia. Vương gia vương gia ... người, người sao lại ở đây ?” Nếu trên người hân không có nhiệt độ cơ thể, Tiểu Đông cho rằng mình đã gặp quỷ.

Đông Phương Hạo Diệp run rẩy kéo tay hân, nói “Tiểu Đông tử ... Diệu Nguyệt đâu ? Diệu Nguyệt đâu ...”

“....Hạo Diệp”

Giọng nói quen thuộc vang lên trong tiếng mưa tí tách, chứa đựng sự mừng rỡ không thể nào tin được.

Đông Phương Hạo Diệp giật mình ngẩng đầu nhìn lại, người nọ đang chống tay trên thắt lưng dựa vào cửa nhìn hân.

“Diệu ... Diệu ...” Đông Phương Hạo Diệp gỡ tay Tiểu Đông ra, lao đảo chạy tới, ôm chặt lấy người nọ.

“Diệu Nguyệt ! Diệu Nguyệt !” Đông Phương Hạo Diệp nửa mừng nửa lo, đầu óc không còn minh mẫn.

Kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới cho Bắc Đường Diệu Nguyệt, thấy y và bảo bối đều bình an vô sự, lúc này mới yên lòng, thân thể đột nhiên thả lỏng, chìm vào hôn mê ...

“Hu hu hu ... chủ tử. Tiểu Đông xin lỗi người, đều là do Tiểu Đông vô dụng, đã khiến người chịu khổ ! Hu hu hu ... chủ tử !”

“Được rồi, đừng khóc nữa, nhức đầu quá !”

Sắc mặt Đông Phương Hạo Diệp chuyển đen, chịu không nổi khi Tiểu Đông tra tấn lỗ tai mình, quát hân một câu, rất muốn bảo hân cầm miệng lại.

Nhưng lúc này, hân còn đang bận ăn, không còn dư sức để làm chuyện khác, không thể làm gì hơn là tạm thời cứ như vậy.

“Lương thực nơi thôn dã, không biết vị tiểu công tử này ăn có quen không ?” Trần Lý thị đã già nua đưa lên một đĩa rau dại, bất an hỏi, giọng nói rất lo lắng.

“Ngon ! Rất ngon ! Đa tạ lão bà ...” Tiểu vương gia vỗ bụng, Tiểu Đông vội dâng trà, hân “ực” một ngụm uống cạn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt giúp hân vỗ lưng, lẳng lặng nhìn hân.

Trên bàn gỗ cũ nát là đĩa dưa muối, có chút đậu kho, bát còn lại là thịt gà rừng – gà rừng là do Tiểu Đông lên núi bắt được – thêm một đĩa rau dại vừa được dọn lên, Đông Phương Hạo Diệp ăn no không thể nào no hơn được nữa.

Người trên núi sống khổ cực, Trần Lý thị đã già, bận đời lại mất sớm, chỉ có một nhi tử tòng quân nơi biên quan.

Thường ngày rau xanh được hái ở sân sau nhà, nắm được hái mỗi ngày ở sau núi, măng thì ra trần mua.

Cách nơi này có một trấn nhỏ, phải đi đường núi hai ngày mới tới, hiện tại vào xuân thường có lũ bất ngờ, bà không thể xuống núi.

May là Bắc Đường Diệu Nguyệt tá túc trên núi, mỗi ngày Tiểu Đông luôn luôn lên núi, cải thiện món ăn thôn quê, hái thêm quả tươi và cả thảo dược.

Dù ăn cơm chỉ có rau dưa, nhưng hiện tại bụng Đông Phương Hạo Diệp kêu réo dữ dội, ăn gì cũng thấy thơm ngon lạ thường, lại nghĩ mấy tháng qua Bắc Đường Diệu Nguyệt chỉ ăn những thứ này, trong lòng đau xót không ngừng.

Thân thể y hiện tại, nếu ở trong phủ, Đông Phương Hạo Diệp hận không thể dùng nắm linh chi, tuyết liên, nhân sâm, tổ yến để bồi bổ cho y, nhưng bây giờ lại đang ở chốn thâm sơn cùng cốc thì chỉ có thể ăn những thứ này.

Trần Lý thị bị lãng tai, căn bản nghe không rõ những gì Đông Phương Hạo Diệp nói, Tiểu Đông nhắc lại một lần bên tai bà, lúc này bà mới an tâm cười.

Trên mặt đầy nếp nhăn, nét cười lại càng thêm chân thành.

Đông Phương Hạo Diệp buông đũa, kéo tay Bắc Đường Diệu Nguyệt vui mừng nói “May là người không sao”

Nói xong, theo ánh nến chập chờn nhìn xuống, thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt có hơi kì lạ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không được tự nhiên nói “Đừng nhìn”

“A ! Người mặc nữ trang !” Tiểu vương gia lúc này mới phát hiện, tuy rằng ăn mặc đơn giản nhưng Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn là mặc nữ trang.

Hắn trừng lớn hai mắt, há hốc mồm.

Nếu không phải Trần Lý thị còn đứng bên cạnh, hắn nhất định sẽ ôm lấy Bắc Đường Diệu Nguyệt cẩn thận quan sát.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cải trang nữ nhi, Đông Phương Hạo Diệp có nằm mơ cũng chưa hề nghĩ tới.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tuy đẹp, nhưng tính cách đậm bạc, thái độ làm người kiên định, xử sự thần nhiên, trên người không có khí chất nữ nhi.

Tựa như tuyết liên ngàn năm trên đỉnh Tuyết Sơn cao ngất, trong trẻo lạnh lùng mà mỹ lệ, ưu nhã mà trầm ổn.

Đông Phương Hạo Diệp cực kì yêu khí chất đó của y, dung mạo chỉ là thứ hai, từ lúc Bắc Đường Diệu Nguyệt và Bắc Đường Diệu Thần cùng xuất hiện, Đông Phương Hạo Diệp lại chỉ có cảm giác với Bắc Đường Diệu Nguyệt dù rằng y là nam nhi, chứ không để ý đến Bắc Đường Diệu Thần quyến rũ xinh đẹp.

Thế nhưng ... thế nhưng ... Tuy rằng nghĩ vậy, Bắc Đường Diệu Nguyệt cải trang thành nữ nhi hoàn toàn khác với Bắc Đường Diệu Thần.

Tiểu vương gia nhỏ dãi nhìn y, lòng xao động không ngớt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt hơi trầm xuống, lạnh lùng trừng hắn.

Tiểu Đông ở bên cạnh kéo kéo tay áo hắn, nhỏ giọng nói “Vương gia, người chảy nước bọt kìa”

Trần Lý thị ở bên cười hiện đầy nếp nhăn nói “Tiểu thiếu gia đã lâu không gặp nương tử phải không ? Già đây biết nhưng lại quấy rầy hai người. Tiểu Đông, chúng ta ra ngoài thôi”

Nói rồi liền kéo Đông Phương Hạo Diệp qua, “nhỏ giọng” nói “Tiểu thiếu gia muốn cùng nương tử thân mật với nhau sao ? Nhưng bụng nương tử người đã lớn như vậy, nên kiên nhẫn một chút, đừng làm bị thương người lớn lẫn hài tử”

A Mặt Đông Phương Hạo Diệp đỏ bừng.

Lão bà, người nói cái gì vậy ? Ta không làm vậy mà ! Hơn nữa ... giọng người cũng quá lớn rồi ... Tâm sự của tiểu vương gia bị vạch ra trước mắt mọi người, cảm thấy thẹn mà khóc không ra nước mắt.

Trần Lý thị và Tiểu Đông thu dọn bát đĩa rồi ra ngoài.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tựa vào giường, giặt nhẹ y phục, nhìn chăm chăm Đông Phương Hạo Diệp nói “Đừng nói gì hết !”

“Vâng” Đông Phương Hạo Diệp là một phu quân tốt, tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của ái phi.

Nhưng chỉ là ngoài miệng nói vậy, ánh mắt lại di chuyển khắp người y.

Không biết có phải do bụng y to, tính tình và dung mạo Bắc Đường Diệu Nguyệt nhu hòa rất nhiều, nên mặt nữ trang cũng không có gì bất ngờ, trái lại dường như có thêm chút gì đó.

Nữ nhi phượng Bắc người cũng cao lớn, Bắc Đường Diệu Nguyệt mặc như vậy cũng không làm người khác nghi ngờ.

Chỉ là Đông Phương Hạo Diệp biết, nếu không phải tình thế bức bách, y tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Đêm đó, Tiểu Đông và Bắc Đường Diệu Nguyệt đột phá vòng vây, Tiểu Đông cẩn thận cảnh giác, hơn nữa doanh trưởng của họ ở phía sau, rút về phía sau nhanh hơn.

Toàn bộ quân đều tập trung ở doanh trưởng trung tâm, sáng sớm hôm sau thì mã xa của bọn họ đã thoát khỏi truy binh, tiến vào rừng sâu.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhận rõ tình hình, không về lại phủ ở Minh quốc, mà ra lệnh cho Tiểu Đông quay đầu xe lại, đi tới Đức Vân quan giữa Văn Minh lưỡng quốc.

Ai ngờ nửa đường bị lũ cản lại, đường xá lại hiểm trở, Bắc Đường Diệu Nguyệt thật sự đi không nổi nữa.

Tiểu Đông rất vất vả che chở cho y mới tìm được một thôn trang hẻo lánh, để phòng người khác hoảng sợ, nên đã chuẩn bị sẵn nữ trang, tá túc tại đây.

Đông Phương Hạo Diệp nghe Bắc Đường Diệu Nguyệt kể lại những chuyện đã qua, trong lòng run sợ, nắm chặt tay y “Diệu Nguyệt, để ngươi chịu khổ, đều là ta không tốt”

Bắc Đường Diệu Nguyệt than nhẹ một tiếng, nói “Không, là ta đã làm ngươi lo lắng, ta đáng lẽ phải quay về Xa Kinh sớm hơn”

Tiếng của y có chút ảm đạm, Đông Phương Hạo Diệp nghe thấy trong lòng liền căng thẳng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đường đường là Bắc Đường Vương phủ Tam thế tử, là Ngự Thượng Khanh của kinh đô và vùng phụ cận, xuất thân cao quý, tuấn mỹ hơn người, vốn đang sống một cuộc sống rất tốt tại Xa Kinh, thành linh lại bị một tiểu hài tử nhất kiến chung tình làm hại, phải buông thân phận, “xuất giá” tha hương.

Những điều này vốn đã tổn hại đến tự tôn và kiêu ngạo của y, thế nhưng vì thân thể khác với người thường, nam nhân lại có thể mang thai, trong tình huống nguy hiểm cả khả năng tự bảo vệ mình cũng không có, tôn nghiêm và kiêu ngạo của y còn bị đả kích tới mức nào.

Đông Phương Hạo Diệp nghĩ đến đêm Vương phủ bị tập kích, Bắc Đường Diệu Nguyệt cầm kiếm từ Hàn Thanh Các chạy ra, lạnh lùng bình tĩnh, gặp nguy không loạn, phát tay giết chết bao nhiêu kẻ địch, đến khi thấy hân thổ huyết thì sắc mặt mới thay đổi.

Diệu Nguyệt, Diệu Nguyệt của hắn, vốn là trắng sáng lãnh diễm kiêu ngạo trên cao, nhưng chỉ vì tính ích kỷ muốn chiếm hữu của hắn, hiện tại lại đang mang thai, còn phải cải nữ trang che mắt người khác.

Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên nghẹn lời, nắm chặt tay y, lặng lẽ nhìn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không biết Đông Phương Hạo Diệp đang nghĩ gì, thấy dáng vẻ hắn như vậy, đành cười, thoải mái nói “Thật ra, ở đây cũng rất tốt, vừa an toàn vừa thanh tĩnh, non xanh nước biếc, bảo bối trong bụng cũng rất ngoan. Trần Lý thị là người chất phác, lại có Tiểu Đông chăm sóc ta, cũng không có gì đáng bận tâm. Chỉ là ở đây có chút bế tắc, nên cảm thấy lo lắng cho ngươi”

“Ha ha, người lo lắng cho ta, ta lại lo lắng cho người, chúng ta quả là lưỡng tình duyên tuyệt’

Đông Phương Hạo Diệp đè nén tâm tình, giả vờ nhẹ nhàng nói “Bây giờ, cả nhà chúng ta đã đoàn tụ, không chia lìa nữa. Người yên tâm, nếu ta không trở về Linh Châu, có đánh chết ta ta cũng sẽ không xa người” Đông Phương Hạo Diệp trước đó đã quyết tâm, sẽ không rời xa Diệu Nguyệt nữa ! Một lần xa cách như lấy đi nửa mạng của hắn, nếu thêm một lần nữa Khăng định lần này sẽ về Du Kinh.

Đông Phương Hạo Diệp và Tiểu Đông đi tới con đường dẫn vào núi, thấy con đường đã bị tắt vì đất đá bị lũ cuốn trôi xuống, không khỏi vừa mừng vừa lo.

Vui vì truy binh sẽ không đuổi theo tới đây, lo vì cả bọn họ cũng không thể ra khỏi đây.

Theo Trần Lý thị nói, đường núi này thường đến mùa xuân sẽ bị tắc, qua giai đoạn giao mùa này, tới mùa hạ thì sẽ tốt đẹp trở lại.

Con đường này tạm thời không đi được, tiểu vương gia và Tiểu Đông ra phía sau núi, đi tới đường núi chật hẹp mà hôm qua hắn đã đi, nhưng khi nhìn thấy thì lại kinh sợ.

Đường này vốn đã rất nguy hiểm, đất đá gồ ghề, vô cùng chật hẹp, bây giờ hoàn toàn đã bị ngăn chặn vì núi lở đem qua.

Lúc này dưới ánh nắng mặt trời, nhìn con đường nguy hiểm kia, Đông Phương Hạo Diệp âm thầm kinh hãi, không biết đem qua vì sao mình lại chọn đường này mà đi.

Xem ra trước khi đường lớn khôi phục, bọn họ chỉ có thể ở lại đây.

Nếu như tính ngày, Diệu Nguyệt còn hơn một tháng nữa sẽ sinh, tiểu vương gia vừa nghĩ đến chuyện này thì lòng nóng như lửa đốt.

Tiểu Đông thoải mái nói “Vương gia, lũ mùa xuân nửa tháng nữa sẽ qua, đến lúc đó ta vào núi tìm mấy hộ nông gia, cùng nhau thu xếp, chúng ta có thể ra ngoài”

Nhưng trong lòng tiểu vương gia vẫn không yên tâm.

Dù là có thể đi được, Diệu Nguyệt lúc đó còn có thể rời khỏi ? Nơi gần nhất là Đức Vân quan cũng mất năm sáu ngày lộ trình, nếu có chút sai lầm, lẽ nào để Diệu Nguyệt ... Nhớ lại cảnh Kim Hoa hay Ngân Hoa gì đó phải sinh giữa đường, tiểu vương gia không kìm nén được, đau khổ kêu to “Không được mà ...”

Tiểu Đông giật mình nhảy dựng “Vương gia người làm sao vậy ?”

Tiểu vương gia ôm đầu ngồi trên đất khóc nức nở

Hu hu hu ... Không được ... Đường đường là ái phi của vương gia ta, y phải nằm trên giường cột chặt trở trong vương phủ sinh bảo bối, y phải được thần y y thuật cao minh chăm mạch tiếp sinh, y phải được mười thái y và mấy chục gia nhân hầu hạ, y phải được ...

“Hu hu hu ... Tiểu Đông tử, làm sao bây giờ ? Ta không nên để Diệu Nguyệt ở nơi đơn sơ như vậy sinh bảo bối, rất nguy hiểm rất nguy hiểm, không thể giống như vậy được !”

“Vương gia ...” Tiểu Đông cũng nhăn mặt nhủ mày, sầu mi nhìn hắn.

Bỗng nhiên, trong đầu chợt lóe lên, Tiểu Đông hưng phấn nói “Vương gia, vạn nhất, nô tài nói là vạn nhất, vạn nhất vương phi phải sinh ở đây, không phải còn có vương gia sao ? Lần trước người tiếp sinh cho Kim Hoa không phải rất thành công sao ? Vương gia và vương phi cát nhân thiên tướng, tiểu thế tử nhất định sẽ bình an”

Đông Phương Hạo Diệp đen mặt.

Hài tử kia không phải là do Dương Thanh Y tiếp sinh đó sao ? Hắn bắt quả chỉ giúp thông thuận thai vị, về phần kia Việc mất mặt không thể đề cập được.

Aiz Tiểu vương gia thở dài, vỗ vỗ hai gò má, chấn hưng tinh thần, nói “Tiểu Đông tử, chúng ta từ từ nghĩ cách, giữ cho thai của Diệu Nguyệt từ đây về kinh thành có được không ?”

“Được, phân lượng từ đây cho đến ngày vương phi lâm bồn, nô tài có mang theo”

“Tiểu Đông tử, người làm tốt lắm” Đông Phương Hạo Diệp cố sức vỗ vai hắn, kích động nói “Người quả nhiên là thuộc hạ trung thành nhất ! Chờ bản vương trở về, ta sẽ đem Tiểu Đào Hoa gả cho người !”

“A ...” Tiểu Đông đỏ mặt, nhần nhó nói “Vương gia nói gì vậy ?”

“Còn giả vờ e thẹn làm gì, đừng giả bộ nữa ! Đừng tưởng bản vương gia không biết gì” Đông Phương Hạo Diệp trừng mắt nhìn hắn, bĩu môi nói “Người và Tiểu Đào Hoa vụng trộm bao nhiêu lâu rồi ? Có gan làm mà không có gan nhận sao ? Không phải thì ta sẽ gả nàng cho người khác, nếu không thẳng thắn thừa nhận, thì nàng sẽ tiếp tục hầu hạ ta”

“Đừng, đừng, nô tài muốn nàng ! Nô tài muốn nàng !” Tiểu Đông gấp gáp nói, mặt đỏ cả lên.

“Ha hatiểu tử thú vị, thế mới phải chứ !”

Đông Phương Hạo Diệp cười to “Yên tâm, yên tâm, bản vương rất phúc hậu, sẽ không đoạt ý trung nhân của người khác đâu”

“Cái gì mà đoạt ý trung nhân của người khác ?” Thì ra hai người đã trở về sân nhà của Trần Lý thị, Bắc Đường Diệu Nguyệt đứng dựa vào cửa nhìn bọn họ về.

Tiểu vương gia biến sắc, mặt rạng rỡ chạy tới, nói “Người sao lại ra đây ? Mau trở về nằm nghỉ đi”

“Mặt trời lên cao vậy rồi, còn nằm gì nữa. Ta không phải người tàn phế”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nheo mắt, cười nói “Tiểu vương gia, người muốn đoạt ý trung nhân của ai ?”

“A, gì chứ ? Có người muốn đoạt ý trung nhân của ai ? Ai ? Ai ?” Tiểu vương gia ôm y, khấn trương nói “Diệu Nguyệt, người chỉ có thể có ta, đừng hòng ai cướp người đi được”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lườm hắn một cái, nói “Giả ngu à” Ngay cả Tiểu Đông cũng lộ vẻ khinh bỉ trong ánh mắt, tiểu vương gia vô cùng buồn bực.

Bắc Đường Diệu Nguyệt dĩ nhiên cũng không muốn tính toán với hắn, , bỏ tay hắn ra nói “Nếu đã ở lại đây, người cũng không thể cứ ăn không ngồi rồi mãi được. Mỗi ngày, Tiểu Đông đều lên núi nhặt củi, làm thức ăn, kiếm quả dại, rất khổ cực, người có thể làm gì ?”

“Ta ...” Tiểu vương gia suy nghĩ một chút, không biết mình có thể làm gì, nhưng lại nói “Ta có thể múc nước ... cũng ... cũng có thể chẻ củi”

Trước đây đã từng nhìn thấy hạ nhân trong vương phủ làm, hình như cũng khá đơn giản.

“Tốt lắm, vậy thì thế này, Tiểu Đông giúp Trần Lý thị làm cơm, người thì đi chẻ củi, chiều thì múc nước về đây”

Tiểu vương gia tinh thần hưng phấn, kéo tay áo lên, sung sức nói “Không thành vấn đề, Diệu Nguyệt người chờ xem, ta sẽ cho người nhìn thấy sự lợi hại của ta” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mi định nói gì đó, nhưng thấy hắn tinh thần phấn khởi, nên cũng không nói gì nữa, liếc mắt nhìn hắn, đỡ thắt lưng chậm rãi về phòng.

19. Chương 19

Những ngày trên núi quả nhiên khổ cực, nhưng tiểu vương gia càng thấy khổ cực hơn.

Chẻ củi

Vốn tưởng chẻ củi rất dễ, thế nhưng khi tiểu vương gia thử lần đầu, vì quá cố sức, chỉ một lúc mà chân tay đã tê rần.

Kết quả là Tiểu Đông đi chẻ củi, còn giúp hắn xoa tay cả nửa ngày trời.

Múc nước

Ném gạo nước xuống nhưng toàn nổi trên mặt nước, dùng lực thế nào cũng không chìm xuống, tiểu vương gia quýnh lên thiếu chút nữa ngã luôn xuống dưới, may là Tiểu Đông đứng phía sau kéo hẳn lại.

Tiểu vương gia nổi giận “Hu hu hu... Tiểu Đông tử, ta là một tên ngốc, ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng làm không được ..”

Tiểu Đông an ủi nói “Ngài là vương gia, việc này không biết cũng không sao”

Tiểu vương gia không cam lòng, qua vài ngày được tôi luyện, cuối cùng tìm được bí quyết không chỉ chế cử thuận lợi mà mức nước cũng thành thạo hơn.

Lần đầu tiên cầm trứng gà tự mình làm đưa cho Bắc Đường Diệu Nguyệt, cả người kích động đến run lên.

“Thế nào ? Mùi vị thế nào ?” Đông Phương Hạo Diệp mở to hai mắt nhìn, khẩn trương nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt.

“Được ... cũng không tệ lắm” Bắc Đường Diệu Nguyệt mỉm cười.

“Thật không ?” Tiểu vương gia liền đảo mắt, bĩu môi nói “Ta đã nói là tay nghề không tồi mà. Nào, Diệu Nguyệt, ăn nhiều một chút”

Bắc Đường Diệu Nguyệt rất nể tình mà ăn hết, tiểu vương gia trong lòng rất đắc ý.

Hắn quả nhiên là thiên tài ! Học cái gì cũng rất nhanh ! Ha ha ha ...

“Cho ta xem tay ngươi”

Buổi tối, sau khi lên giường, Bắc Đường Diệu Nguyệt bỗng nhiên nói.

“Để làm gì ?” Đông Phương Hạo Diệp chìa tay ra.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tinh tế nhìn, nói “Tay thật là thô”

Đông Phương Hạo Diệp không thể không nói “Nam nhân là phải như vậy, tay chân mềm mại làm gì chứ”

Nói xong liền cầm tay Bắc Đường Diệu Nguyệt so sánh, cảm giác bàn tay y nhỏ hơn hẳn một chút.

Ngón tay Bắc Đường Diệu Nguyệt thon dài mềm mại, hình dạng rất đẹp, qua nhiều năm luyện kiếm lại càng thêm chút lực, vừa nhìn đã biết là một người hay đảm đương nhiều việc.

Trái lại cùng so với tay hắn thấy rất thô, bàn tay vừa dày vừa đầy đặn, nhìn thế nào cũng không giống người làm nhiều việc.

Nhưng do mấy ngày nay phơi gió phơi nắng, lại liên tục đốn củi, hai tay đã khô ráp không ít, có thêm chút khí khái nam nhi.

“Diệu Nguyệt, tay ngươi nhìn đẹp thật” tiểu vương gia khen

“Nam nhân như vậy thì tốt cái gì” Bắc Đường Diệu Nguyệt cười khê, học dáng vẻ của hắn nói.

Tiểu vương gia cười, nghiêng người qua ôm y, sờ sờ thắt lưng y “Nếu như là nữ, lớn lên giống ngươi sẽ rất tốt”

“Còn nam thì sao ?”

“À thì giống ngươi vẫn rất tốt”

“Giống ta thì có gì tốt ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhắm mắt lại, câu được câu không nói với hắn.

“Bây giờ, ta rất mong bảo bối sẽ giống ngươi”

Tay tiểu vương gia dò xét, bảo bối hình như cũng đang nghỉ ngơi, yên lặng bất động.

Đôi khi, bốn chúng đánh nhau, Bắc Đường Diệu Nguyệt đau đến nỗi mồ hôi ứa ra, sắc mặt rất xấu, so với lúc ở vương phủ đường như còn mạnh hơn.

Lần đầu tiên, tiểu vương gia thấy rất sợ hãi, còn tưởng sắp sinh bảo bối rồi, hoang mang rối loạn khẩn trương chạy ra, khiến Tiểu Đông và Trần Lý thị cũng hoảng sợ.

Sau đó từ Tiểu Đông, hắn biết được, hai tháng qua, y bình thường đều như vậy.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đi đứng khó khăn hơn, hành động lại chậm chạp, nửa đêm mồ hôi trộm với rút gân ngày càng nghiêm trọng.

Mỗi ngày, Đông Phương Hạo Diệp đều bắt mạch cho y, phát hiện tiểu tử trong bụng y tinh thần tràn đầy, hô hấp mạnh mẽ, động tác liên tục, thảo nào khiến Bắc Đường Diệu Nguyệt không chịu đựng nổi.

Sắp đến chín tháng, Đông Phương Hạo Diệp càng lo lắng hơn.

Hắn âm thầm tính ngày, chờ mong lũ xuân chóng qua.

Bên cạnh đó, hắn cũng mong có thể có người thay ký hiệu hắn để lại, chạy tới đây giúp hắn giải vây.

Tiểu vương gia ngày nghỉ đêm mong, khẩn trương đến phát cuồng.

Thậm chí, hắn đã biến nơi đơn sơ này thành tiểu viện để chuẩn bị cho Bắc Đường Diệu Nguyệt sinh hạ bảo bối, vì khi hắn phát hiện linh kiêu điều của Ngôn Tử Tinh nuôi dưỡng thì kích động thiếu chút nữa ngã xuống.

Kế hoạch ở Linh Châu rất thành công.

Bắc Đường Diệu Nhật xảo diệu lợi dụng tình thế địa phương, chọn thời cơ thích hợp đem ước định của Thác Bạt Chân và Văn quốc âm thầm ký kết nói cho Ti Giản biết, Ti Giản quả nhiên sinh nghi trong lòng, chậm rãi loại bỏ quân Tây Quyết.

Ở Đức Vân quan, Thác Bạt Chân bị hai vị vương gia Đông Phương Hoa và ‘Đông Phương Hạo Diệp’ giữ lại, cắt đứt liên hệ với Linh Châu, nên không biết tình hình biến cố bên kia.

Bắc Đường Diệu Nhật nhân cơ hội tập hợp binh lực, trong một tháng, phát động ba lần công kích Linh Châu, khiến Linh Châu tổn thất nghiêm trọng.

Kế tiếp xử dụng kế ly gián gây xích mích, tiến hành cực kỳ thuận lợi. Bắc Dự Vương Ti Giản và Lý Tham cho rằng Thác Bạt Chân muốn ruồng bỏ Minh ước, mà Thác Bạt Chân khi biết bọn họ loại bỏ binh mã Tây Quyết, đã tức giận đến cực điểm.

Đồng minh ngày càng xuất hiện vết nứt, rất dễ thừa cơ xen vào.

Vài ngày trước đại chiến, thành Linh Châu bị phá, Thác Bạt Chân không rõ tung tích.

Bắc Đường Diệu Nhật lệnh cho Ngôn Tử Tinh mang theo nhân mã ra ngoài tìm Bắc Đường Diệu Nguyệt và Đông Phương Hạo Diệp. Ở thâm sơn tìm bảy ngày, tám ngày, cuối cùng cũng đã tìm được bọn họ.

Tiểu vương gia nhận được linh kiêu, vui mừng khôn xiết, vội vã chạy đến báo cho Bắc Đường Diệu Nguyệt, nói “Tử Tinh dẫn người đi tìm. Đường tắc rất nhanh sẽ được khai thông, chúng ta có thể ra ngoài rồi”

“Ngôn Tử Tinh ?” Đông Phương Hạo Diệp ngăn người, ngơ ngác nói “Người biết hắn sao ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cười khẽ “Người sẽ không nghĩ ta có một đệ đệ mà cũng không biết đó chứ ?”

Đông Phương Hạo Diệp hiếu kỳ nói “Vậy người làm sao biết ? Ta nghe đại ca nói, việc này chỉ có mình huynh ấy biết”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cười nói “Chuyện này đâu thể lừa gạt được. Phụ thân da mặt mỏng lại lớn tuổi như vậy mà còn sinh thêm cho chúng ta một đệ đệ nữa, dĩ nhiên là rất giận phụ vương, hết lần này đến lần khác không nói ra được. Đại ca là người thông minh, có những việc thường mất nhăm nhăm mắt, chúng ta cứ theo ý của huynh ấy giả như không biết mà thôi”

Ha ha thì ra là cả nhà rất ăn ý, chuyện Ngôn Tử Tinh, bọn họ đều biết rõ ràng tường tận ? Chỉ có cái đứa con rể ngốc này khi nghe được thì thiếu chút nữa rớt cằm ... Đông Phương Hạo Diệp phì cười

“A...” Bắc Đường Diệu Nguyệt bỗng nhiên cúi đầu kêu một tiếng.

Đông Phương Hạo Diệp phục hồi tinh thần, biết là bảo bối lại nháo, giọng căm hận nói “Hai tên tiểu quỷ này, chờ sau khi bọn chúng được sinh ra, ta nhất định sẽ đánh thật đau vào mông chúng !”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe vậy liền liếc mắt trừng hấn.

Đông Phương Hạo Diệp nói “Thành Linh Châu bị phá, Lý Tham tử trận, Tì Giản bị bắt, chiến sự đã không còn gì tệ nữa. Nhưng Thác Bạt Chân kia rất gian xảo, đã để hấn trốn thoát ở Đức Vân quan. Đại hoàng huynh ta không muốn đắc tội với Tây Quyết, tuy rằng hai quốc gia không quan hệ gì, nhưng với lập trường của Văn quốc, không đuổi cùng giết tận hấn!”

Bắc Đường Diệu Nguyệt gật đầu.

Đông Phương Hạo Diệp nói “Nhưng hấn ta đã đánh cược nhiều như vậy, nên sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ. Lúc này, quân đội Tây Quyết của hấn đều ở vùng phụ cận, tìm kiếm cơ hội đột phá vòng vây, đại ca người lo lắng cho an toàn của chúng ta, nên cho Tử Tinh đến giúp chúng ta nhanh chóng rời khỏi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt do dự một chút, giương mắt nhìn hấn, trong con ngươi đen thẳm chỉ có suy tư và lo lắng.

“Đừng lo ! Sẽ không gặp phải hấn đâu !” Đông Phương Hạo Diệp nắm chặt tay y

“Ta sợ không phải chuyện đó ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt kéo tay hấn đặt lên bụng mình, hơi cố sức, nhú mi nói “Ta sợ hai tiểu tử kia không chờ được”

Tiểu vương gia trong lòng căng thẳng.

Đây chính là điều hấn lo lắng nhất, thân thể Diệu Nguyệt hiện tại, không thích hợp để rời khỏi, thế nhưng ...

“Thu thần y đã đến Đức Vân quan rồi. Chúng ta từ đây ra ngoài, tối đa chỉ cần ba, năm ngày đi đường không nên lo lắng”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thở dài, không nói gì.

Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên cảm thấy áy náy, nhẹ giọng nói “Xin lỗi, đều là ta không tốt”

Bắc Đường Diệu Nguyệt vô cùng kinh ngạc “Sao lại phải xin lỗi ?”

Đông Phương Hạo Diệp nói không nên lời, chỉ là nắm chặt tay y, cắn răng nói “Người đừng sợ ! Ta sẽ luôn ở bên người !”

Bắc Đường Diệu Nguyệt mỉm cười, nói “Ta không sợ, người đừng nghĩ nhiều như vậy !”

Sơn đạo cuối cùng cũng đã được khai thông, Ngôn Tử Tinh mang theo một đội nhân mã vào sơn cốc, Đông Phương Hạo Diệp và Tiểu Đông đứng trước sơn cốc đón hấn.

Ngôn Tử Tinh quan sát hấn, mỉm cười nói “Người sao thành ra thế này ?”

Tiểu vương gia nhún nhún vai, nói “Chúng ta ở nơi thâm sơn cùng cốc, ta dù có là tiểu vương gia cũng không còn cách nào khác là phải làm cu li thôi”

Ngôn Tử Tinh cười ha ha nói “May mà ta tìm được kí hiệu người để lại, nếu không, người thật sẽ phải ở đây làm thôn phu rồi, làm dân trong thôn mất”

Đông Phương Hạo Diệp đưa Ngôn Tử Tinh đến gặp Bắc Đường Diệu Nguyệt , ai ngờ Ngôn Tử Tinh lại khấn trương, đứng bên ngoài do dự.

Thấy hấn như vậy, Đông Phương Hạo Diệp không khỏi trêu chọc “Gì vậy? Đây phải là con dâu đi gặp mẹ chồng, xấu hổ gì chứ ?”

“Phi ! Đó là tam ca của ta, người nói bậy cái gì đó !” Ngôn Tử Tinh tức giận, liếc mắt trừng hấn.

“Thế nhưng bộ dạng của người rất là buồn cười, ha ha ha ...”

Ngôn Tử Tinh tức giận nói “Người còn dám nói nữa, ta xem tam ca sẽ giáo huấn người thế nào !”

“Này ! Diệu Nguyệt yêu ta còn không hết, sao lại giáo huấn ta !”

Ngôn Tử Tinh hừ lạnh một tiếng “Còn dám mạnh miệng ! Không biết là ai trước kia khóc lóc van xin muốn thành thân với tam ca, bây giờ lại còn làm bộ !”

“Ai nói ta ...”

Ngôn Tử Tinh liền cắt ngang lời hắn, chen vào mấy câu “Ly đi ngoài tường, chiếu tỳ bà”

Tiểu vương gia lập tức cầm miệng, trên mặt lúc hồng lúc trắng, ngón tay rung rung chỉ vào hắn.

Lần này đến lượt Ngôn Tử Tinh đắc ý “Thế nào ? Có muốn ta nói cho đại ca nghe không ?”

Tiểu vương gia thay đổi sắc mặt mấy lần, không biết Ngôn Tử Tinh làm sao biết được, hắn lúc trước ở nơi hai vị nhạc phụ đại nhân, cách ba bức tường ngoài đời đáp ứng chuyện cầu thân, lập tức kéo ống tay áo hắn, nịnh nọt cười lấy lòng nói “Ngôn Tử Tinh, người là tốt nhất, chúng ta là huynh đệ tốt mà phải không. Người xem, ta đối với người cũng không tệ mà ...”

Ngôn Tử Tinh hừ một tiếng “Ai là huynh đệ với người”

“Người ...” Tiểu vương gia chưa kịp nói, trong buồng đã truyền ra tiếng nói của Bắc Đường Diệu Nguyệt “Đúng đấy, ai cùng với người là huynh đệ, ai nói vậy”

Tiểu vương gia đỏ mặt không dám nói gì nữa, cố sức túm lấy Ngôn Tử Tinh, kéo hắn vào nhà.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không còn mặc nữ trang nữa, một bộ trường nam tuyệt sắc xưa nay như một, hơi tựa đầu vào giường, sắc mặt có chút tiêu tụy, đôi con ngươi đen như mực mang theo ý tứ ôn hòa, trên môi lộ ra nét cười thanh nhã, ôn nhu.

Ngôn Tử Tinh ngơ ngác nhìn y, nói “Tam ca, bụng của huynh thật lớn ...” Hắn không hề nghĩ tới, sau nhiều năm qua, lần đầu tiên gặp Diệu Nguyệt, câu đầu tiên hắn nói lại là câu đó.

Bắc Đường Diệu Nguyệt mỉm cười nhẹ nhàng nói “Tử Tinh, lại đây”

Ngôn Tử Tinh đi tới bên giường, có chút co quắp thấp giọng nói “Tam ca”

Tiểu vương gia bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, ở bên cạnh la lên “Tử Tinh, thì ra ta là tỷ phu của người”

“Tránh ra !” Bắc Đường Diệu Nguyệt và Ngôn Tử Tinh cùng quay lại, trắm miệng một lời quát phủ đầu hắn.

Tiểu vương gia vô cùng mất mặt, thương cảm nhìn bọn họ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Người ra ngoài đi, ta có chuyện muốn nói với Tử Tinh”

Tiểu vương gia sờ sờ mũi nói “Vậy huynh đệ các người từ từ nói đi, ta ra ngoài”

Sau đó vội vàng chạy ra ngoài, ở ngoài dạo quanh một vòng, lặng lẽ chui vào góc tường, ghé tai ngoài cửa sổ nghe trộm.

Hắn hiện tại đã khôi phục nội lực, nội thương cũng đã không còn tệ như trước, nghe trộm là một chuyện cũng không tệ là mấy, ai mà dám coi thường ái phi nhà hắn chứ.

Khi hắn đến nghe lén dường như đã kết thúc một hồi nói chuyện, thanh âm gián đoạn, nghe không được rõ ràng lắm.

Tiểu vương gia tập trung tinh thần, vận đủ công lực, không ngừng cố gắng, đột nhiên ‘rầm’ một tiếng, một âm khí phá tan cửa sổ đập lên đầu hắn.

“Ui da” Tiểu vương gia khê kêu một tiếng, nhặt lên nhìn, là một quả trám mà sáng nay hắn đã đưa cho Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Tiểu vương gia phần nộ bĩu môi, nghe tiếng hừ lạnh bên trong, vội vã lùi lại.

Tới buổi trưa, Trần đại nương đã làm xong bữa trưa, tiểu vương gia bưng vào phòng, kêu lên “Ăn thôi, ăn thôi”

Ngôn Tử Tinh đỡ Bắc Đường Diệu Nguyệt ngồi xuống cạnh bàn, nhìn bụng của y, rồi nhìn Đông Phương Hạo Diệp nói “Ta mới nói với đại ca một số việc, ngươi xem phải làm sao đây ?”

“Chuyện gì ?” Ngôn Tử Tinh vừa ăn vừa nói “Mấy ngày trước, Thác Bạt Chân đã đột phá vòng vây ở Đức Vân quan trốn thoát. Hắn về Tây Quyết nhất định phải đi qua Linh Châu, đại ca mang theo đại đội nhân mã truy đuổi và tiêu diệt phần lớn quan mã Tây Quyết, nhưng giờ lại không có phản hồi nào, ta thiếu người, không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

“Chúng ta thương lượng một hồi, quyết định là để ngươi và tam ca nhanh chóng quay về Đức Vân quan”

Chuyện tới trước mắt, tiểu vương gia lại chần chờ “Thế nhưng, Diệu Nguyệt đang như vậy ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Ta không sao, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây”

Ngôn Tử Tinh nói “Đúng vậy, Thác Bạt Chân then quá thành giận, mười vạn đại quân ở đây đều hận người đến thấu xương. Nghe nói Tây Quyết đã thề dưới Kim Lang lệnh, không giết được người thề không làm người”

Tiểu vương gia lè lưỡi “Lợi hại vậy sao ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cầm tay hắn nói “Thác Bạt Chân hung hãn, không thể không tìm thấy nơi này. Chúng ta ở đây cũng có thể bị liên lụy, không bằng khổ cực một chút, thừa dịp đường núi đã thông, nhanh chóng quay về Đức Vân quan”

Ngôn Tử Tinh nói “Đúng vậy, qua hai ngày nữa, lũ xuân lại đến rồi, đến lúc đó muốn đi cũng sẽ không có đường để đi”

Đông Phương Hạo Diệp suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng.

Mã xa của Bắc Đường Diệu Nguyệt đã chuẩn bị xong, mặc dù cách quân doanh khá xa lại vội vàng vàng, nhưng đây là chuẩn bị về Xa Kinh nên trong mã xa đều đầy đủ hết.

Ngôn Tử Tinh mang theo thủ hạ dọn đường thật bằng phẳng, nếu đi bằng mã xa chỉ trong vòng năm ngày là có thể đến Đức Vân quan.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, bọn họ vừa xuất phát đến ngày thứ ba thì gặp phải Thác Bạt Chân.

“Tiểu Đông tử ! Chạy chậm một chút ! Chạy chậm một chút !” Đông Phương Hạo Diệp nói vọng ra bên ngoài xe.

“Không !” Bắc Đường Diệu Nguyệt nắm chặt tay hắn “Không được ! Không thể chậm !”

“Thế nhưng sắc mặt ngươi rất xấu ...” Tiểu vương gia gấp đến độ đầu chảy đầy mồ hôi.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tựa vào người hắn, tuy rằng nhuyển tháp bên trong xe đã được lót đệm thật dày, thế nhưng mã xa đang đi với tốc độ rất nhanh nên xảy ra xóc nảy, khiến cho sắc mặt Bắc Đường Diệu Nguyệt tái nhợt đi.

“Diệu Nguyệt ...”

“Đừng lo, không sao ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt dè nén âm thanh, nắm chặt tay hắn “Qua khe sâu rồi, bọn họ sẽ không đuổi kịp nữa, chúng ta sẽ rất nhanh ... a ...”

“Diệu Nguyệt !” Bắc Đường Diệu Nguyệt ngã vào lòng Đông Phương Hạo Diệp, đầu cúi rất thấp, không thể nhìn thấy mặt y, chỉ là tay cầm vạt áo hơi chặt quá, khiến tay y trắng bệch ra.

Đông Phương Hạo Diệp hoảng hốt ôm lấy y, kinh hồn táng đảm, nhớ tới chuyện vừa rồi, quả thật là tai nạn.

Ngôn Tử Tinh liều mạng cùng mười tám thiết kỵ vòng hướng khác để cho bọn họ có cơ hội đào thoát.

Thế nhưng nếu bọn họ không nhanh chóng tới Đức Vân quan, chỉ sợ Tử Tinh nơi đó lạnh ít dữ nhiều ...

Bắc Đường Diệu Nguyệt cúi đầu thở dốc, dường như có chút khó chịu, chậm rãi buông Đông Phương Hạo Diệp ra ngã về phía sau.

Đông Phương Hạo Diệp chỉ mong uống được vào sẽ nhanh có tác dụng.

Dù được dưỡng thai có linh nghiệm thế nào, y vốn sắp lâm bồn, nếu cứ tiếp tục xóc nảy, làm sao có thể chịu đựng được.

Bên ngoài, tiếng sấm ầm ầm, Đông Phương Hạo Diệp không khỏi biến sắc.

Trời đang đẹp tự dưng lại mưa xối xả.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đột nhiên mở mắt “Tử Tinh ...”

Đông Phương Hạo Diệp vội nói “Hắn không sao đâu, hắn được nhạc phụ đại nhân chân truyền võ công, rất lợi hại, ngươi không cần lo lắng”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lần thứ chịu đựng nhắm mắt lại, hai tay đặt trên bụng xoa nhẹ.

“Rất đau sao ?” Đông Phương Hạo Diệp cực kì lo lắng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không nói gì, chỉ dựa trên người hắn gấp gấp thở dốc.

Qua một lát, lại cúi đầu nói “Bọn họ có vài trăm người, Tử Tinh lại chỉ có mười người ...”

Đông Phương Hạo Diệp tự trấn an nói “Tử Tinh mang theo đều là tinh nhuệ của Bắc Đường Vương phủ, một người bằng trăm người, sẽ không sao đâu”

Bắc Đường Diệu Nguyệt muốn nói gì đó, nhưng bỗng nhiên xóc nảy một cái, bất ngờ bị chấn động không kịp đề phòng, đau đớn rên rỉ một tiếng.

“Tiểu Đông tử ! Điều khiển xe ổn một chút !” Đông Phương Hạo Diệp hoảng loạn.

Tiếng của Tiểu Đông tử từ bên ngoài truyền vào, hoang mang, rối loạn, khẩn trương nói “Vương gia, đường này rất không bằng phẳng ...”

“Vay chậm một chút, thân thể Diệu Nguyệt không chịu đựng được !”

“Không được chậm !” Bắc Đường Diệu Nguyệt cao giọng “Ta chịu đựng được !”

“Thế nhưng ngươi đã như vậy ...”

“Lẽ nào ngươi nghĩ bọn họ không đuổi theo sao ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lùng nói “Tử Tinh là vì ai mà phải mạo hiểm như vậy ?”

“Biết là vậy, nhưng ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hung hăng bấu chặt tay hắn, găm nhẹ nói “Câm miệng ! Nhanh a”

“Diệu Nguyệt ...” Đông Phương Hạo Diệp sợ hãi kêu lên, chỉ thấy sắc mặt Bắc Đường Diệu Nguyệt trắng bệch như tờ giấy, cả người căng cứng, nắm tay siết chặt, môi cắn chặt không nói nên lời.

Đông Phương Hạo Diệp hoang mang rối loạn ôm lấy y, nhưng cảm giác cơn đau lần này của y so với những lần trước không giống nhau, cúi đầu xuống, tiếng rên rỉ từ bên trong phá ra, cả người đều run lên.

Cái tình huống này ...

“Vương gia, phía sau hình như có người đuổi theo !”

Đông Phương Hạo Diệp đâu có nghe thấy Tiểu Đông nói.

Mã xa xóc nảy, Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt tái nhợt ngã vào người hắn, trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

Đông Phương Hạo Diệp giữ lấy cổ tay y, chỉ cảm thấy mạch đập nhỏ bé yếu ớt, thai nhi hô hấp tán loạn, tâm trạng trở nên căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng quên luôn.

Các loại khả năng từ trong đầu xẹt qua, Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên hạ quyết tâm.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đã ngất đi, nhuễn tháp dưới thân ướt sũng.

Đông Phương Hạo Diệp lại đau lòng, biết nước ối đã vỡ lâu rồi, y vẫn cứ chịu đựng.

“Tiểu Đông tử ! Dừng xe ! Dừng xe !”

Tiểu Đông ‘hư’ một tiếng, kéo mã xa lại, vội vã chạy vào hỏi “Vương gia, sao vậy ?”

Ngược lại, lúc này, Đông Phương Hạo Diệp tỉnh táo hơn bao giờ hết, lúc lọt trong người, lấy ra một bình sứ, đổ ra hai viên đan dược đưa cho Tiểu Đông, nói “Đây là đan dược, có thể bảo mệnh, cả thiên hạ chỉ có vương gia giữ mười hai viên, hôm nay đã đến lúc dùng, người cầm lấy hai viên đan dược này”

“Vương gia !” Tiểu Đông biến sắc “Đan dược này quý như vậy, là người dùng để giữ mệnh, nô tài không thể”

Đông Phương Hạo Diệp lấy trong xe một cái áo khoác lông cừu lớn, khoác lên người Bắc Đường Diệu Nguyệt, thấy tay y đặt trên bụng khê nhúc nhích, nhưng vẫn chưa tỉnh.

“Tiểu Đông tử, người không cần quyết định thay bản vương, ta vẫn còn mười viên, đủ rồi. Nói cho người biết, mau chạy nhanh cho bản vương ! Không được liều mạng với bọn họ, đánh không được thì bỏ chạy ngay ! Bản vương nuôi người đến chừng này cũng không dễ dàng gì, người đừng để bản vương mất cả vốn lẫn lãi !”

“Vương gia !” Tiếng sấm ầm ầm trên không, một lát nữa sẽ mưa rất to.

Đông Phương Hạo Diệp nhảy xuống khỏi xe ngựa, nhìn Tiểu Đông nói “Ra khỏi khe sâu này là đến Đức Vân quan, nơi nào cũng đều là người của ta, hãy nói bọn họ đến đây tiếp ứng, chúng ta mới có được đường sống”

Tiểu Đông khóc “Vương gia, nô tài có chết cũng không muốn rời khỏi người ...”

Đông Phương Hạo Diệp nhìn hần mỉm cười, bình tĩnh nói “Người nhìn xem, vương phi đã như thế này, lập tức sẽ lâm bồn. Mã xa lại xóc nảy sẽ lấy mạng của y. Tiểu Đông tử, ta và y không thể xa nhau, người hiểu chưa ?” Hần cúi đầu nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt, đột nhiên vùng tay lên, hung hãn đánh vào mông ngựa rồi lớn tiếng quát “Đi mau ! Dẫn bọn chúng đi, không được quay đầu lại”

Ngựa bị đau, liền kéo mã xa chạy, Tiểu Đông lớn tiếng nói vọng lại “Vương gia, vương phi bảo trọng ! Tiểu Đông sẽ sớm quay lại !”

Mã xa lao nhanh đi, mất hút ở phía trước, Đông Phương Hạo Diệp ôm Bắc Đường Diệu Nguyệt, bước nhanh trong thâm sơn.

Mưa đột nhiên xối xả tuôn xuống, trong nháy mắt đã ướt sũng toàn thân, xóa hết dấu tích phía sau.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đưa tay khoác lên vai Đông Phương Hạo Diệp, một tay đặt lên bụng, bỗng nhiên nắm ngón tay thu lại, nắm chặt vai Đông Phương Hạo Diệp, lông mi dài run rẩy liên tục, khó khăn mở mắt ra, hàm răng cắn chặt môi dưới, vết máu nhiễm đầy.

“Diệu Nguyệt, đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu !”

Tiếng sấm ầm ầm bên tai, Đông Phương Hạo Diệp cố nói thiệt lớn, rất muốn nhìn y cười một cái, nhưng thực sự cười không nổi.

Nhớ lúc trước khi đi tìm Bắc Đường Diệu Nguyệt, có một hang động ở gần đây.

Đông Phương Hạo Diệp dựa vào trí nhớ mà đi tìm, nếu may mắn, sẽ còn có cả cây khô hần để lại lúc đó.

“Xa người ngườia.....” Bắc Đường Diệu Nguyệt muốn nói gì đó, nhưng tiếng nói gián đoạn, không thể nói được.

Y bỗng nhiên cúi đầu kêu một tiếng, thân thể cứng ngắc, ngón tay bấm sâu vào da thịt Đông Phương Hạo Diệp.

Đông Phương Hạo Diệp vô cùng hoảng hốt, bước chân nhanh hơn.

Trời mưa xối xả, mưa to khiến cả người đều đau nhức, cuối cùng cũng tìm được hang động kia.

Không khí trong động có chút ẩm thấp, nhưng ở vị trí cao nên không có nước tràn vào.

“A a....” Bắc Đường Diệu Nguyệt không còn kiềm chế được nữa, tiếng rên rĩ càng lúc càng đau đớn.

Đông Phương Hạo Diệp nhanh chóng đặt y lên đệm cỏ khô, lau nước mưa trên mặt, vội vàng bắt mạch cho y, lại bị nắm chặt lấy.

“Hạo Diệp ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt hai mắt mê mang, đau đớn nằm trên nệm cỏ.

“Không sao, Diệu Nguyệt, không có gì đâu ...” Đông Phương Hạo Diệp thấp giọng trấn an y, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Hắn nỗ lực trấn định, bắt tay cởi áo lông cừu cho Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Bên ngoài tiếng mưa xối xả, rõ ràng là chính ngọ, sắc trời lại như hoàng hôn.

Đông Phương Hạo Diệp thử vô số lần, cuối cùng cành cây ẩm ướt cũng bốc cháy, ngọc lửa yếu ớt toát ra.

Sắc mặt Bắc Đường Diệu Nguyệt nhợt nhạt như tuyết, cho y ăn một viên dược đan, khí sắc cũng không chuyển biến tốt đẹp gì mấy.

Nước ối đã vỡ từ lâu, hài tử rất nhanh sẽ chào đời.

Đông Phương Hạo Diệp hít thở sâu, vén tay áo chuẩn bị giúp ái phi tiếp sinh.

Chưa bao giờ hắn lại ảo não như lúc này, trước kia lúc Kim Hoa hay Ngân Hoa gì đó sinh, ở ngay thời khắc then chốt hắn lại ngất đi.

Một tiếng rên rĩ đau đớn quanh quẩn trong hang động.

Nếu không phải là đau đớn cực độ, Bắc Đường Diệu Nguyệt chắc chắn không cho phép mình mềm yếu mà rên rĩ như vậy.

Đông Phương Hạo Diệp thấy y liệu chết cần môi, hiển nhiên đang chịu cơn đau dữ dội, ngón tay bấm sâu vào đá, đều trắng bệch hết cả.

Trán y không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, theo cổ chảy xuống, mái tóc đen huyền mất trật tự dán trên mặt, nhưng lại không có ai giúp được y.

“Diệu Nguyệt ! Nhanh ! Rất nhanh ...” Đông Phương Hạo Diệp thanh âm run rẩy, động tác cũng coi như trấn tĩnh.

Không được hoảng ! không được hoảng ! Bắc Đường Diệu Nguyệt hai chân mở rộng, huyết khẩu từ lâu đã mở, thêm trận xóc nảy lúc này, thai nhi cũng đã xuống, nước ối và máu cùng lúc chảy ra, thể nhưng thai nhi lại bị chặn ngay chỗ ra.

Đông Phương Hạo Diệp biết thể chất của ma da nhân không giống người thường, huyết khẩu hậu đình khi sinh sẽ mở ra, chậm rãi mở rộng cho đến khi đủ cho thai nhi ra đời.

Hắn tuy rằng chỉ học một chút y thuật, nhưng lại không dốt lòng, nên đối với việc tiếp sinh càng vô cùng xa lạ.

Nhưng trên đường đến Xa Kinh, lại ngẫu nhiên gặp được một phụ nhân sắp sinh, ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm, trong lòng cũng có chút chuẩn bị.

“Cố một chút nữa ! Một lát nữa sẽ không sao Diệu Nguyệt, cố lên ...!”

“A.....” Ngón tay Bắc Đường Diệu Nguyệt bấu chặt mép đá, lại từ từ buông ra, mồ hôi thấm ướt cả người, hô hấp trở nên khó khăn, nhưng thai nhi lại di chuyển khá dễ dàng.

Đông Phương Hạo Diệp bỗng nhiên nghĩ, tuy rằng thể chất đặc thù của ma da nhân là nam nhi cũng có thể mang thai nhưng cách thức sinh nở so với nữ nhi bình thường có chút không giống.

Thể hình nam nhân bọn họ hạn chế, vốn có nhiều khó khăn hơn khi sinh, nên chắc sẽ sinh khó so với nữ nhi nhỉ ? Nghĩ đến đây, hắn lại lúc Kim Hoa trở dạ, bụng của nàng ta như muốn vỡ ra, có thể thấy rõ hài tử đang cử động, hơn nữa bụng nữ nhi hoàn toàn cứng như sắt, tử cung co rút lại.

Chỉ tiếc rằng lúc đó hần chưa kịp đến kiểm tra sản đạo đã bị dọa cho ngất đi. Sau khi nghe Tiểu Đông nói lại, Dương Thanh Y đã châm cứu điều chỉnh thai vị, ở trên bụng thì xoa nhẹ một cái, hài tử liền cất tiếng khóc chào đời.

“Hạo Diệp ... mau ... mau giúp ta ...nhanh ...a ...” Bắc Đường Diệp Nguyệt cắn nát môi dưới, tuy rằng đau đớn không chịu nổi, nhưng thần chí vẫn rất tỉnh táo.

Y rõ ràng hài tử đang xuống nhưng không có cách để sinh nó ra.

“Diệp Nguyệt, cố gắng một chút” Đông Phương Hạo Diệp cắn răng, cuối cùng đưa hai tay lên bụng y, cố sức ấn mạnh tay xuống.

“A” Bắc Đường Diệp Nguyệt đau xé kêu to.

“Diệp Nguyệt, đừng lo, ta giúp ngươi thuận thai vị ...” Đầu Đông Phương Hạo Diệp đầy mồ hôi, tuy rằng nói vậy, cũng khó khăn lắm mới nắm được vị trí của thai nhi.

Thứ nhất là vì không có kinh nghiệm, thứ hai ... chết tiệt ! Hần quên mất đây là song thai. Đông Phương Hạo Diệp thấy thời gian trôi qua như đã mấy vạn năm rồi vậy, nhưng trên thực tế thì chỉ mới có hai canh giờ.

Bên ngoài trời vẫn mưa to ào ào xối xả, tiếng gió rít cùng tiếng sấm ầm ầm tạo nên âm thanh rợn người, đình tai nhức óc.

Bắc Đường Diệp Nguyệt đau đớn từng cơn, tiếng rên rỉ từ trong cổ tràn ra, thân thể vì đau nhức mà buông thõng.

Đông Phương Hạo Diệp không đành lòng nhìn thấy y như vậy, chỉ có thể chờ cho đến lúc hài tử được sinh ra.

“Hạo Diệp ...” Bỗng nhiên, Bắc Đường Diệp Nguyệt khàn khàn giọng gào nhẹ, Đông Phương Hạo Diệp đã nhìn thấy đầu thai nhi.

“Diệp Nguyệt, nhanh, gắng sức đi, ra rồi ...”

“A.....” Bắc Đường Diệp Nguyệt đau đớn trần trọc, bỗng nhiên ngưng tụ một khí lực, nghẹn đỏ mặt, mạnh mẽ dựng người dậy, cố sức đẩy xuống.

Đông Phương Hạo Diệp mở rộng hạ thân của y, một thứ đầy máu rơi vào tay, cảm giác mịn màng mềm mại.

Thật là muốn ngất đi ... Bắc Đường Diệp Nguyệt lại ngã xuống tấm đệm cỏ, Đông Phương Hạo Diệp chân tay cứng cứng vội vã vươn tay lấy một mảnh vải từ trong bao y phục, lau mặt hài tử sạch sẽ, rồi bao lấy đặt sang một bên.

“Diệp Nguyệt, ngươi có khỏe không ?” Hần móc ra một cái bình nhỏ, lấy viên đan dược cho Bắc Đường Diệp Nguyệt, giúp y lau mồ hôi lạnh trên người.

Sau một lát, Bắc Đường Diệp Nguyệt mới yếu ớt mở mắt ra, bỗng nhiên cảm giác có gì không đúng, cầm tay hần, run giọng nói “Tiếng khóc hài tử ... vì sao lại không khóc ...” Đông Phương Hạo Diệp cũng run lên, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, cuống quýt bỗng hài tử lên, không biết phải làm thế nào, đột nhiên một tiếng “oa ..” vang lên từ phía dưới.

Đông Phương Hạo Diệp càng run sợ, mới phát hiện trong lúc hoảng loạn đã làm ngã hài tử.

“Khóc .. Diệp Nguyệt, nó đã khóc rồi ...” Đông Phương Hạo Diệp mừng đến sắp phát khóc, nước mắt viền quanh nhưng vẫn chưa rơi xuống.

Bây giờ, hần đã là phụ thân rồi, không thể khóc.

Bắc Đường Diệp Nguyệt cố gắng cười, nhìn hài tử nhép nhép môi, mặt bỗng nhiên biến sắc, nắ chặt cánh tay Đông Phương Hạo Diệp.

“Sao vậy ? Ngươi sao vậy ?” Đông Phương Hạo Diệp một tay ôm hài tử, một tay vội đỡ lấy y hỏi.

Bắc Đường Diệp Nguyệt cười khổ nói “Ngươi quên nhanh vậy, vẫn còn một đứa ... A ...”

Đông Phương Hạo Diệp mắt tối sầm, đầu như bị ai đập trúng, mang hài tử trong tay đặt sang một bên, nhanh chóng đỡ thêm một đứa nữa.

Lúc này thời gian không còn dài như đứa thứ nhất, nhưng cũng không phải là ngắn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đã không còn khí lực, cho dù đã dùng đan dược đặc chế của Đông Phương Hạo Diệp, nhưng vẫn rất đau đớn.

Nhưng cũng may Đông Phương Hạo Diệp coi như đã có kinh nghiệm, cố sức giúp y xoa bụng, chẳng qua bao lâu, hài tử thứ hai cũng thuận lợi được sinh ra.

Nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt cực khổ và hai tiểu hài tử đang khóc, Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy chiến tranh cũng không đáng sợ như vậy, cả người đầy mồ hôi nhễ nhại.

Căn bản không còn hơi sức để quản đứa thứ hai, hơn nữa nghe tiếng khóc to như vậy, lúc này Đông Phương Hạo Diệp chỉ lo lắng cho Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Hạ thể y có vết máu chảy ra, khiến cho hấn phát hoảng.

Sắc mặt Bắc Đường Diệu Nguyệt trắng như tờ giấy, có cho y uống thêm mấy viên dược cũng không thấy chuyển biến gì tốt đẹp.

Đông Phương Hạo Diệp lấy ngân châm, châm vào huyết vị, nỗ lực tự trấn tĩnh, càng không ngừng gọi to “Diệu Nguyệt, tỉnh dậy đi ! Mau tỉnh lại, có đau không ? Người thấy thế nào ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt chậm rãi mở mắt, đôi lông mi dài vô lực khẽ run, nghiêng đầu nhìn hài tử vừa sinh, yếu ớt nói “Là nam hay .. là nữ ...”

Đông Phương Hạo Diệp vội vàng giúp y cầm máu, đem uế vật sau khi sinh thanh lý sạch sẽ, chưa từng chú ý đến hài tử, lúc này nghe y hỏi, không khỏi ngẩn người, nhìn về phía hai hài tử nói “Là nam. Đều là nam”

Người Bắc Đường Diệu Nguyệt rét run từng cơn, cả người dần dần mất cảm giác, cố gắng chống đỡ nói “Mau ...đưa cho ta xem”

Đông Phương Hạo Diệp hoảng loạn thu dọn mọi thứ thật tốt, đỡ Bắc Đường Diệu Nguyệt lên, run rẩy bế một hài tử đưa đến trước mặt y để y nhìn kỹ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhẹ nhàng nỉ non nói “Hắn là nên tẩy rửa một chút ...”

Tiểu vương gia cũng biết là vậy. Nhưng trong cơn mưa to này, lại không có gì đựng để nấu nước, sao tẩy rửa cho hài tử đây.

Chỉ có thể vội vã dùng y phục lau hài tử thật sạch, làm sạch miệng mũi.

Đông Phương Hạo Diệp thấp giọng nói “Ta nghĩ hay là thế này ...”

Thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, thân thể suy nhược, không khỏi kinh sợ, vội vã đặt hài tử xuống “Diệu Nguyệt, Diệu Nguyệt ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đã hôn mê rồi, Đông Phương Hạo Diệp tay chân lại luống cuống lên.

Hắn mặc dù đã cầm máu cho Bắc Đường Diệu Nguyệt, nhưng sau khi sinh kiêng kỵ nhất là ra gió, nhưng bọn họ đang rơi vào tình cảnh ác liệt với nhiệt độ khí trời xuống thấp, tiểu vương gia lạnh toát cả người.

Thế nhưng trong lúc nguy cấp này, hắn lại vô cùng trấn định.

Hắn khơi lửa cho thêm lớn, hai nhi tử thì lại khóc ầm lên, so với người mới sinh chúng, sinh mệnh mới thì sức lực càng thêm tràn đầy.

Tiểu vương gia cẩn thận đặt hai hài tử vào lòng Bắc Đường Diệu Nguyệt, chăm chú ôm lấy y, càng không ngừng đưa nội lực vào người y, để thân thể y ấm lên một chút, khí tức ổn định một chút.

Bên ngoài, mưa vẫn không ngừng, tiếng hai nhi tử khóc vẫn chưa dứt, ngọn lửa lại đang dần dần lụi tắt.

Đông Phương Hạo Diệp không biết là qua bao lâu, nội lực của hắn cũng chậm rãi tiêu hết, thế nhưng hắn không dám dừng lại.

Hắn sợ nếu hắn dừng lại, Bắc Đường Diệu Nguyệt sẽ không chịu nổi cái lạnh này, sẽ lưu lại di chứng.

Không bao lâu sau, trong màn mưa đen kịt, trước cửa động xuất hiện một bóng người.

Đông Phương Hạo Diệp cố sức chăm sóc cho Bắc Đường Diệu Nguyệt ở trong lòng không phát hiện ra, khi người kia đến gần mới đột nhiên phát giác, nắm chặt Ngự trạch kiếm của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Dưới ngọn lửa yếu ớt, khuôn mặt người nọ có chút hoảng hốt, quanh thân lại mang theo một loại khí thanh khiết, không hiểu sao lại rất quen thuộc.

Đông Phương Hạo Diệp vung kiếm lên, thấy rõ gương mặt đối phương, không khỏi ngậy người.

“Keng” một tiếng, trường kiếm hạ xuống, Đông Phương Hạo Diệp cũng không chịu nổi nữa ‘oa’ một tiếng khóc lớn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt từ từ tỉnh lại, mơ hồ nghe thấy tiếng hài tử khóc, trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt, mở to hai mắt nặng trĩu.

“Hạo ... Diệp” Chỉ có một bàn tay to nắm lấy tay y, rất quen thuộc rất ấm áp.

“Diệu Nguyệt, con tỉnh rồi ?” Tiếng nói bao gồm cả sầu lo và đau đớn đến từ người thân yêu nhất.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không thể tin nhìn người ngồi bên mình, hoảng hốt vẫn luôn kiểm chế từ đáy lòng bỗng nhiên đều thoát ra hết, viên mắt cũng nóng lên, không nhận được nữa, nước mắt mang theo sợ hãi và lo lắng đều chảy xuống hết.

“Phụ thân ...” Y khàn khàn thấp giọng gọi, liền được người kia ôm vào lòng.

“Phụ thân xin lỗi, phụ thân đã tới trễ”

“Phụ thân, phụ thân ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt tựa trong lòng y, cảm nhận sự ấm áp và an tâm.

Nhớ tới mấy tháng gian khổ và sợ hãi đã qua, nước mắt nói “Sao người lại đến đây ...”

“Xin lỗi, phụ thân đã tới trễ. May mà có Hạo Diệp, phụ thân sắp bị con dọa chết rồi”

Ngôn Phi Ly ôm chặt lấy Diệu Nguyệt, nhớ đến cảnh vừa rồi trong sơn động, y lại cảm thấy sợ.

Nếu chậm một chút nữa thật không dám tưởng tượng.

Hài tử của y, lại ở trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, sinh hai hài tử.

Bắc Đường Diệu Nguyệt bỗng nhiên nhớ ra, hoảng hốt nói “Bọn nhỏ đâu ? Hạo Diệp đâu ?”

“Yên tâm, bọn nhỏ đang ở cùng Thu đại phu trên mã xa. Hạo Diệp đang ngủ”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghiêng đầu, thấy bên kia mã xa, Đông Phương Hạo Diệp cuộn mình mà ngủ y như một hài tử, trên mặt vẫn còn lưu lại hai hàng nước mắt nhàn nhạt, hai tay nắm chặt ống tay áo của mình.

20. Chương 20

Có Ngôn Phi Ly và Bắc Đường Diệu Nguyệt hộ tống, lộ trình quay về Đức Vân Quan trở nên thuận lợi vô cùng.

Do Bắc Đường Diệu Nguyệt mất nhiều máu, đi được nửa đường thì hôn mê, Đông Phương Hạo Diệp vô cùng hoảng sợ, cũng may có Thu thần y đi theo bên cạnh, đúng lúc trị liệu cho y, cuối cùng cũng không còn gì đáng ngại, tiểu vương gia lúc này mới yên lòng.

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy sợ khi nghĩ lại nguy cơ vừa rồi.

Thì ra khi nhị vị phụ thân nghe được tin của Bắc Đường Diệu Nguyệt, đã đi suốt đêm từ nơi ẩn cư đến đây, Bắc Đường Ngạo dẫn người đi tìm Ngôn Tử Tinh, Ngôn Phi Ly cùng với trưởng tử Bắc Đường Diệu Nhật tìm kiếm tung tích Bắc Đường Diệu Nguyệt và Đông Phương Hạo Diệp.

May là trong tiếng mưa to lúc đêm khuya, hai tiểu hài tử luôn khóc to không ngừng, với nội lực thâm hậu của Ngôn Phi Ly lại có huyết thống tương thân với Bắc Đường Diệu Nguyệt, trong lòng xuất hiện linh cảm nên mới tìm được.

Nếu đêm đó không tìm được bọn họ ... Ngôn Phi Ly thật không dám nghĩ thêm nữa ...

Bắc Đường Diệu Nguyệt hôn mê hai ngày mới tỉnh lại, cảnh tượng đầu tiên nhìn thấy khi y mở mắt ra là Đông Phương Hạo Diệp cuộn tròn thành một khối, nằm ghé sát bên giường ngủ gật.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhẹ nhàng lay hấn, nhẹ giọng gọi “Hạo Diệp ...”

Đông Phương Hạo Diệp mơ mơ màng màng mở mắt, bỗng nhiên tỉnh táo tức thì, lập tức nắm tay Bắc Đường Diệu Nguyệt, kích động nói “Diệu Nguyệt, người tỉnh rồi ! làm ta lo lắng muốn chết đi được . Thật tốt quá. Người có khó chịu không ? Cảm giác thế nào ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt khàn giọng nói “Khát một chút ...”

Hạo Diệp bưng một chén nước đường đến, dịu y ngồi dậy, chậm rãi cho y uống.

Bắc Đường Diệu Nguyệt chậm rãi quan sát bốn phía một chút, nói “Đây là đâu ?”

“Đức Vân Quan”

“Hài tử đâu ?”

“Ở một phòng khác. Hai đứa nó lúc nào cũng khóc, ta sợ sẽ làm phiền người”

Tiểu vương gia xoa xoa con mắt đỏ ngầu, cảm thấy những ngày qua như một giấc mộng, khiến hấn mơ hồ hồ.

“Phụ thân đâu ?”

“Phụ vương đại nhân đã tìm được Tử Tinh, phụ thân đi đón họ rồi. Bắc Đường đại ca cũng đi cùng”

“Phụ vương đã tìm được Tử Tinh rồi sao ? Thật tốt quá !” Bắc Đường Diệu Nguyệt thở phào nói “Bồng hài tử lại cho ta nhìn”

“Được, người đợi một chút”

Đông Phương Hạo Diệp lập tức chạy ra ngoài. Một lát sau, hấn và Tiểu Đông bước vào, mang hai tiểu hài tử đang gào khóc vào.

“Thật là nhỏ ...” Bắc Đường Diệu Nguyệt nhanh chóng nhìn qua, nhìn hai hài tử trong lòng bọn họ nhíu mày nói.

Tiểu vương gia nuốt nước bọt, khấn trương nói “Diệu Nguyệt, người có muốn ôm một lát không ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi cứng đờ.

Hai tiểu hài tử này tuy rằng là do y sinh ra, là cốt nhục tương liên, nhưng lúc này chúng con quá non nớt, nhỏ yếu như vậy, giống như hai khối thịt nhỏ bao quanh một ống xương, bảo y ôm ...

Đông Phương Hạo Diệp cũng chịu không nổi, cũng không quản Bắc Đường Diệu Nguyệt có đồng ý hay không, không chút chần chừ mà đặt đứa nhỏ vào trong lòng Bắc Đường Diệu Nguyệt, thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán.

Sau đó, quay sang Tiểu Đông, ôm lấy bé cưng còn lại.

Bắc Đường Diệu Nguyệt ngồi ở đầu giường, sắc mặt cứng đờ, ôm nhi tử, nhìn bọn chúng hơi chửa quây, cái miệng nhỏ nhắn mở ra rồi khép lại khóc in ỏi.

“Tại sao chúng cứ khóc mãi vậy ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt lo lắng hỏi.

“A, chắc là đói bụng rồi ?” Tiểu vương gia nhúc đầu.

“Người còn không cho ăn ?” Bắc Đường Diệu Nguyệt trừng mắt nhìn hắn.

Tiểu vương gia mở to hai mắt “Ta ? Ái phi, phải là người mới đúng chứ ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đỏ mặt, tức giận nói “Ta lấy cái gì cho chứ ? Sao người không đi tìm bà vú ? Người muốn hài tử chết đói hết à !”

Tiểu Đông nhìn phu phu tiểu vương gia sắp cãi nhau, vội vàng nói “Vương gia, vương phi, hai vị tiểu thế tử đã ăn rồi. Bắc Đường Vương có tìm hai bà vú, bây giờ, hai tiểu thế tử đã ăn rất no rồi !”

Đông Phương Hạo Diệp bị ai nói “Vậy tại sao lại cứ khóc mãi như vậy ?”

Tiểu Đông thầm nghĩ, đó là vì hai hài tử vừa mới ngủ, người không nên bế chúng ra ngoài, không khóc mới lạ đó.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Bọn chúng cứ khóc mãi như vậy thì làm sao ta một mình bế được cả hai”

Hai vị tân nhiệm phụ thân này chân tay luống cuống, phải một lúc lâu sau mới khiến hai vị tiểu tử tong yên tĩnh.

Tiểu vương gia nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của hài tử, lầm bầm nói “Sao lại có thể ồn ào đến vậy”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thể lực có hạn, nghỉ ngơi một chút, đang ăn thì thấy hắn đang chọc ghẹo hài tử, trách cứ “Đừng phá nữa, cẩn thận lại làm cho hài tử thức giấc”

Tiểu vương gia sợ hãi vội vàng thu tay lại.

Tiểu Đông bỗng nhiên nói “Vương gia, vương phi, hai tiểu thế tử tên gọi là gì ạ ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt và Đông Phương Hạo Diệp nhất thời cứng đờ, hai người nhìn nhau.

Thật kỳ lạ.

Họ nghĩ một lúc lâu mà không ai nghĩ ra được tên gì

Đông Phương Hạo Diệp gãi đầu nói “Ta chưa biết đặt tên gì, hay đợi quay về Du Kinh rồi tính đi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Bắc Đường gia đồng lứa tên đệm là một chữ ‘Quân’, tiểu Thái tử của nhị ca gị là Quân Hàm, Hạo Diệp ...”

“Ta biết rồi, chúng ta cứ theo Bắc Đường gia là được”

Hạo Diệp cũng không quản hài tử theo tên đệm của nhà nào, quan trọng là đều mang họ Đông Phương là được.

“Gọi là ‘Quân’ gì mới tốt đây ?” Hắn nhíu mi cố sức suy nghĩ, nhìn hai bé cưng nhà mình ngủ trên giường dễ thương như vậy, nhin không được lại nheo khuôn mặt nhỏ nhắn đó, lầm bầm nói “Rất mềm rất mịn, thoát nhìn giống như kẹo vậy, nếu không thì gọi là kẹo. Lớn là Đông Phương Quân Đường, nhỏ là Đông Phương Quân Quả, không tồi không tồi”

“Không được”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhàn nhạt gạt bỏ, nói “Kẹo dùng làm nhũ danh thì được, sao lại có thể đặt làm chính danh. Đường đường là một vương gia, lại không đặt được một cái tên như vậy. Không thì cứ để phụ vương đặt cho”

“Đừng ! Đừng ! Ta giỡn thôi mà. Ta vất vả lắm mới được làm phụ thân, tên thì đương nhiên phải để ta đặt. À ... để ta nghĩ, để ta nghĩ ...” Tiểu vương gia chăm chú suy nghĩ một lát, đi tới cái bàn cạnh cửa sổ, chấp bút chậm rãi viết vài chữ, cầm lên thổi thổi rồi đưa cho Bắc Đường Diệu Nguyệt, nói “Hai tên này thế nào ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cầm lấy xem qua “Quân tử khiêm thành, ôn nhuận như ngọc. Quân Khiêm, Quân Thành. Được, hai tên này không tồi”

Đông Phương Hạo Diệp nằm úp trên giường, tay trái xoa xoa đứa lớn “Tiểu tử, ngươi tên là Đông Phương Quân Khiêm”

Tay phải xoa xoa đứa nhỏ “Tiểu tử, ngươi là Đông Phương Quân Thành. Ha ha ha, tên rất hay, tên rất hay” Tiểu vương gia đắc ý “Tên hai bé cũng quyết định như vậy đi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt rất yếu sau khi sinh, ở Đức Vân Quan nghỉ ngơi hơn một tháng, thân thể dần dần hồi phục.

Bắc Đường Diệu Nhật và Ngôn Tử Tinh đã quay về Xa Kinh, Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly ở lại làm bạn với Bắc Đường Diệu Nguyệt cho đến khi hai hài tử đầy tháng, thấy thân thể y đã tốt hơn mới rời khỏi.

Hai vị nhạc phụ đại nhân đi rồi, tiểu vương gia thấy bọn họ ở Đức Vân Quan cũng đã hơn một tháng, nên cũng muốn trở về, liền cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt thương lượng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không có ý kiến, đồng ý mang theo hai hài tử cùng hân quay về Du Kinh.

Quay về Tĩnh vương phủ xa cách đã lâu, tiểu vương gia vô cùng vui vẻ, khi đến bách nhật yến của hai nhi tử, nhận được rất nhiều quà từ Hoàng thái hậu và Hoàng thượng.

Hoàng thượng trừng mắt nhìn bé cưng trong lòng hân, hai mắt đỏ lên.

Tiểu vương gia vỗ vỗ vai hân, thoải mái nói “Tháng trước, hoàng tẩu không phải đã sinh cho người một công chúa sao ? Người còn ganh tỵ gì chứ ?”

Hoàng thượng uể oải nói “Vậy nàng sao còn không về ?”

“Nói nhảm !” Đông Phương Hạo Diệp nhìn khinh thường, không chút khách khí nói “Ai kêu ngươi không đi Minh quốc đón nàng.”

Hoàng thượng cắn ống tay áo, ai oán nói “Nàng hiện đang ở Bắc Đường vương phủ, cùng với lão tình nhân, trăm ... trăm Hu ...”

Tiểu vương gia mặt sát khí, nói “Tam hoàng huynh, người còn không đến đón nàng, nàng sẽ tái giá với Bắc Đường vương”

Hoàng thượng kinh hãi “Cái gì ? Nàng dám !”

Tiểu vương gia chặc lưỡi một cái, thông cảm nhìn hân.

Hoàng thượng cuối cùng cũng đứng ngồi không yên, bật dậy nói “Được ! Trăm đi đón nàng.”

Nói xong vội vã rời khỏi.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tiến vào, kỳ lạ hỏi “Hoàng thượng vội vã đi đâu vậy ? Ta đến mà hân cũng không để ý”

“Ha ha ha, đi đón nương tử thì phải hành động nhanh chứ”

Tiểu vương gia cười cười, đem nhi tử trong lòng nhét vào tay Bắc Đường Diệu Nguyệt, nói “Ngươi mau ôm đi, ta mệt quá rồi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đứng thẳng người, đón lấy, không khỏi than thở “Hai tiểu tử này sao sinh khí tràn trề như vậy chứ ?”

Tiểu vương gia nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói “Nếu không chúng ta lần sau sinh một nữ nhi đi. Nghe nói, nữ nhi của Hoàng tẩu ngoan lắm”

Bắc Đường Diệu Nguyệt biến sắc, lạnh lùng nói “Ngươi đừng có nằm mơ”

Nói rồi liền bế hai hài tử đi.

Tiểu vương gia đuổi theo phía sau, quần quít lấy nói “Diệu Nguyệt, sinh nữ nhi đi mà, sinh nữ nhi đi nha ...”

Trong Tĩnh vương phủ, náo nhiệt vừa đúng một ngày một đêm.

21. Chương 21

Khi tiểu vương gia đưa Bắc Đường Diệu Nguyệt cùng hai bé cưng mới sinh, đắc ý nghênh ngang trở về Du Kinh của Văn quốc, Hoàng huynh và mẫu hậu của hắn đã chờ hắn đến dài cả cổ.

Đường đường là Tĩnh Thân vương vừa có quý tử lại là hai đứa cùng một lúc, đều là trưởng tử, tin tức đã sớm truyền đi khắp kinh thành.

Hai năm trước, dân chúng trong kinh thành thấy hắn cưới một nam vương phi đều hết sức ngạc nhiên, ai cũng nghĩ tên vương gia này có bệnh, hắn bị điên mất rồi. Ai mà ngờ bây giờ lại còn làm người khác chấn động hơn.

Kỳ thật, tiểu vương gia cũng đã có suy nghĩ về chuyện này. Trước kia, khi rời Du Kinh đã nghĩ đến việc Bắc Đường Diệu Nguyệt là nam nhân lại có thể sinh con, nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ có nhiều tin đồn. Du Kinh có thể không náo động sao ? Đến lúc đó mọi người sẽ nghĩ ái phi của hắn là quái vật.

Quả thật là nguy quá !

Cho nên mấy tháng này, mật thám hoàng cung cùng Đông Môn ám vệ âm thầm truyền ra một chút tin tức, để mỗi người đều có thể nghe được vị Tĩnh vương phi này là người Ma Da, có thể cùng nam nhân sinh con.

Cũng may có tiểu vương gia an bài trước đó, hơn nữa vài năm nay hắn đã phòng hờ trước, chu đáo hạ lệnh cho Đông Môn ám vệ âm thầm rải chút tin đồn thú vị như gió nam truyền tới, cùng với việc này cùng lúc có một chút quan hệ.

Ý chính là, làm cho dân chúng bất tri bất giác tiếp nhận được một chút.

Vì vậy, trước kia khi Bắc Đường Diệu Nguyệt vào thành đã mang theo tin tức mới mẻ, tuy rằng không náo động, cũng không tạo ra khiếp sợ gì lớn.

Lần này ái phi cuối cùng cũng đã có bé cưng, đứa nhỏ được sinh ra, sớm muộn gì dân chúng Văn quốc cũng sẽ biết, khi đó sẽ xuất hiện nhiều tin đồn nhảm, chỉ bằng trước tiên chuẩn bị sẵn sàng, vì thế nên mới nhờ Hoàng thượng và người của Đông Môn hành động.

Chuẩn bị trước tiên đó là đem chuyện tình của người Ma Da tuyên truyền trong dân chúng, lúc đó mới có thể giảm bớt sự xấu hổ và quần bách cho Bắc Đường Diệu Nguyệt, không bị những lời nói đồn đại của dân chúng làm tổn thương.

Lúc đó, hắn đã an bài tất cả. Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không biết. Nhưng ý chí Bắc Đường Diệu Nguyệt kiên định, địa vị được sùng bái, trời sinh tính tình tiêu sái, cũng không vì vậy mà sẽ để ý chuyện này.

Huống chi đứa nhỏ cũng đã sinh rồi, còn gì đáng sợ nữa.

“Ôi, bé cưng, cháu ngoan của ai gia”

Hoàng Thái hậu ôm hai tôn nhi vui vẻ cười, rất thân thiếtmãi không dứt.

Tiểu vương gia cảm thấy bức bối, mẫu hậu thấy hai tiểu tử này ‘ngoan’ chỗ nào chứ ? Dọc đường đi, hắn thiếu chút nữa bị hai tiểu hầu tử này làm phiền muốn chết đi được. May có Đại hoàng huynh đã an bài cho bọn họ một vài vị nữ nương, bằng không hắn thật sự là chết rồi ... nhưng tại sao hắn lại phải cố chứ ? Đứa nhỏ vốn không cần hắn quan tâm.

“Diệu Nguyệt, thân thể có khỏe không ? Nghe nói người ở ngoại ô sinh hài tử, thật là rất nguy hiểm ! Không nên để lại bệnh gì. Tốt nhất là phải giữ gìn thân thể cho tốt. Nữ nhi này ...”

“Khụ khụ khụ !”

Tiểu vương gia dùng sức ho khan, Hoàng thái hậu lúc này mới nhớ ra vương phi của đứa con này là nam nhân, nhất thời sắc mặt tái đen, vội vàng sửa lời “À thôi, mặc kệ nam nhi hay nữ nhi, sinh hài tử đều rất vất vả, nhất định phải chú ý”

Hoàng thái hậu cảm thấy mình càng nói càng không được tự nhiên, Bắc Đường Diệu Nguyệt lại càng cảm thấy không tự nhiên.

Hoàng thái hậu được ôm tôn tử, không quên cảm kích ‘mẫu thân’ của tôn tử, cho nên dựa theo thường lệ sẽ ban cho Bắc Đường Diệu Nguyệt vài thứ để dùng. Nhưng không ngờ hoàng thái hậu vẫn sơ suất quên đi mất, ban cho Bắc Đường Diệu Nguyệt vài thứ, lại có rất nhiều dược liệu đại bổ cho nữ nhân sau khi sinh ...

Bắc Đường Diệu Nguyệt xấu hổ, lại không thể nói gì với trưởng bối, chỉ có thể đứng đó nghiêm mặt, cố gắng trầm tĩnh đáp lời.

Hoàng thái hậu từ khi nghe nói Bắc Đường Diệu Nguyệt có hài tử, dường như đã quên mất y vẫn là một nam nhân, chỉ một lòng nghĩ đến việc sẽ được ôm tôn tử, vì thế mà những thứ dành cho bọn nhỏ đều được chuẩn bị kĩ càng, ban cho con dâu là những thứ thượng phẩm trong thượng phẩm.

Nàng ngày chờ đêm mong, cuối cùng khi đứa con đưa cả nhà nó mà nàng mong mỏi bấy lâu trở về, chờ gặp mặt rồi mới giật mình nhớ đến việc, người này là nam nhân.

Kỳ thật cũng không thể hoàn toàn trách Hoàng thái hậu được. Nam nhân sinh con không phải là chuyện có thể một sớm một chiều quen được, chưa kịp thích ứng cũng không có gì lạ.

Hoàng thái hậu đã cất công chuẩn bị mọi thứ chu đáo, sau lại phát hiện mọi thứ không thể dùng được cho vị con dâu này của nàng, vừa nói xong, nàng lại nhớ tới một sự kiện sắp tới.

“Đúng rồi, Hạo Hạo, Diệu Nguyệt, hai đứa tôn nhi ngoan ngoan của ta sắp được một trăm ngày rồi, ai gia đang nghĩ đến tiệc trung thu năm nay sẽ không lãng phí nữa, chi bằng tổ chức bách nhật yến cho chúng luôn đi, các người là nhân vật chính. Mặt khác, hai vị lão thông gia cũng đến chứ ? Ai gia muốn cảm tạ họ cho đảng hoàng, nếu không có hai người họ, hai đứa tôn ngoan này của ai gia cũng lành ít dữ nhiều rồi. Hơn nữa, các người thành thân đã lâu, ai gia chưa lần nào được gặp ông thông gia và thân gia Khụ khụ, ông thân gia, lần này, nhất định phải tiếp đãi trịnh trọng một lần”

Hoàng thái hậu vẫn nghĩ mẫu thân của Bắc Đường Diệu Nguyệt là chính phi của lão Bắc Đường vương – Lâm thị, sau lại nghe đứa con giải thích, mới biết là ‘bà’ thông gia lại là một nam nhân, lúc đó, nàng đã hết sức ngạc nhiên.

Kỳ thật, tiểu vương gia sau khi trở về, đã nước mắt nước mũi tèm lem kể hết một lượt chuyện Diệu Nguyệt phải chịu nguy hiểm sinh con ở ngoại ô, Hoàng thái hậu đã động lòng.

Người vợ này cũng không phải dễ dàng gì, không nghĩ là đứa con của nàng lại tình thâm nghĩa trọng như vậy, bụng lớn như vậy mà còn phải chịu khổ.

Hoàng thái hậu tưởng tượng đến đây, thành kiến đối với Bắc Đường Diệu Nguyệt đã sớm bay đến tận Tây Thiên rồi chẳng, chỉ cảm thấy đây là một người vợ tốt ! Thật không thể chối cãi !

Tiểu vương gia đứng một bên khoa trương nói về sự cố đã trải qua, kì thật cũng không quên nói về việc bản thân đã chịu đủ bao nhiêu mạo hiểm, vừa nói vừa nhìn xem phản ứng của lão nương nhà hắn, thấy lão nương hắn khiếp sợ và cảm động, kích động ôm chầm khóc gào.

Thắng thế, nước mắt lại tràn ra, không quên nói “Thế nào mẫu hậu ? Vương phi mà con chọn tốt chứ ?”

“Chọn tốt lắm ! Tốt lắm ! Hạo Hạo, người quả nhiên rất tinh mắt, không hổ là con của ai gia !”

Nhận thức của lão nương đã thông suốt, tiểu vương gia cũng thấy hân diện, như thể rẽ mây là thấy mặt trời.

Hoàng thái hậu nghe nói Bắc Đường Diệu Nguyệt là do Minh quốc Bắc Đường vương thanh danh hiển hách cùng với một nam nhân sinh ra, trong lòng nổi dậy sự tò mò.

Lúc trước, khi tiểu vương gia đại hôn cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt, lão Bắc Đường vương đã thoái vị, không biết đi đâu ẩn cư, chỉ phái tới một đội quân ngân thiết giáp kị mang theo nhiều hạ lễ trân quý đến tặng.

Bởi vậy, đừng nói là vị thân gia kia ... chính ông thông gia Bắc Đường vương này, nàng cũng chưa gặp lần nào.

Hoàng thái hậu cũng là một người đã từng qua tuổi trẻ. Năm đó, kỳ chuyện Bắc Đường vương, Thiên Môn môn chủ Bắc Đường Ngạo cũng không phải là ít, đã chiếm trọn tâm tình của biết bao nữ nhân. Ngay cả hoàng đế, phu quân của nàng cũng khen ngợi không thôi, lời đồn trong thiên hạ cũng nức tiếng gần xa, chỉ về một Bắc Đường Ngạo mà thôi.

Thế nên lần này, bất luận là như thế nào, thái hậu cũng muốn gặp hai vị thân gia đó một lần.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe vậy, ngẫm nghĩ một chút, nói “Hai vị phụ thân hiện tại đang ở Xa Kinh, nếu chúng ta tổ chức bách nhật yến, thì chắc họ cũng sẽ tới”

Tiểu vương gia vội nói “Ái phi nhanh nhanh viết thư cho họ đi. Sớm biết thế đã không để hai vị phụ thân đi rồi, cùng chúng ta trở về thì tốt rồi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cười cười không nói, biết hai vị phụ thân lo lắng cho đại ca và Tử Tinh, nhất định phải quay về Xa Kinh xem thử một lần.

Như thế, bách nhật yến của hai vị tiểu thế tử được tính toán thật hoành tráng. Cũng vừa vặn, một trăm ngày này vừa khéo lại đúng dịp Trung thu, hai vị phụ thân của Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng đúng hẹn mà tới.

“Phụ vương, phụ thân”

Bắc Đường Diệu Nguyệt chạy ra đón, y phục màu trắng, hoa văn tím chỉ vàng, ôm sát thân mình, gương mặt mỉm cười như trăng sao.

Ngôn Phi Ly thấy y, từ nội tâm dâng lên một niềm vui sướng. Trong ba nhi tử, một nhi nữ, y đối với Diệu Nguyệt là cảm thấy áy náy nhất.

Diệu Nhật và Tử Tinh đều nhận được sự sủng ái, tin cậy của y và Bắc Đường Ngạo, Diệu Thần là nữ nhi duy nhất, nên hiển nhiên là ngọc quý trên tay, cũng cần đến nhiều sự quan tâm. Diệu Nguyệt là đứa con ở giữa, lại cũng không phải là đứa con cả nhận được nhiều sự coi trọng.

Dù sao cũng là đứa con ít được sủng nịch, lại xa cách nuôi nấng từ nhỏ, so với các huynh đệ, Ngôn Phi Ly cảm thấy có thể bù đắp cho y bao nhiêu cũng không đủ.

“Nguyệt nhi, thân thể có tốt không?”

“Sớm đã hồi phục rồi, đã làm cho phụ thân và phụ vương phải lo lắng”

Ngôn Phi Ly nhớ tới hung hiểm ba tháng trước, trong lòng vẫn còn sợ hãi, liền cùng đứa con cầm tay vào nhà, tình tế đánh giá, xem thử hai tháng này có thay đổi gì không.

Đông Phương Hạo Diệp hấp tấp lao vào lúc cả nhà bọn họ đang nói chuyện.

Tiểu vương gia thấy hai vị phụ thân đại nhân, lớn tiếng kêu “Nhạc phụ đại nhân, hai người tới rồi”

Bắc Đường Ngạo ngồi một bên, nghe Phi Ly và đứa con nói chuyện, lúc này thấy tiểu vương gia chạy vào, ánh mắt khê đảo, mỉm cười nói “Hạo Diệp, mấy ngày không gặp, vẫn rất có tinh thần”

“Ha ha ha, nhạc phụ đại nhân nếu tặng cho tiểu nhi một chút lễ vật, tiểu tử dĩ nhiên rất có tinh thần rồi”

Tiểu vương gia sớm đã luyện thành mặt dày thần công cực đại. Nếu trước kia có vài phần kiêng dè với hai vị phụ thân đại nhân này, sau khi cùng nhau trải qua vài ngày ở Đức Vân quan, thì đã tan thành mây khói.

“Người đó, hầu tử lưu manh, đừng có mà quá phận”

Bắc Đường Ngạo sắc mặt trầm xuống, chén trà trong tay nhẹ nhàng phóng tới mặt bàn.

Tiểu vương gia không sợ, lại cười nói “Đây là truyền thống tốt đẹp của Đông Phương gia chúng ta, nhạc phụ đại nhân không phải đã sớm biết rồi sao”

Bắc Đường Ngạo thản nhiên nhìn hắn, tiểu vương gia cũng tinh quang lóe sáng quay sang trừng lại.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, sau một lúc lâu, Bắc Đường Ngạo cũng chậm rãi nói “Tiểu tử ngươi rất can đảm”

Tiểu vương gia hít một hơi dài.

Mẹ nó chứ ! Nhạc phụ đại nhân khí thế so với năm đó không hề giảm, trong mắt toàn là sát khí.

Liếc mắt nhìn Bắc Đường Ngạo một cái, tiểu vương gia nghĩ thầm, nếu đáng về ngài và ái phi nhà ta không có bảy tám phần giống nhau, ta thật là không có can đảm tiếp ngài chiêu này.

Ngôn Phi Ly thấy không khí bớt u ám, mỉm cười nói “Khiêm Chi, không có gì thì đừng chấp nhất với văn bối, đều đã là ông nội cả rồi”

Bắc Đường Ngạo chậm chậm liếc mắt quét qua tiểu vương gia và đứa con một cái, cười nói “Phi Ly, người hồ đồ rồi, chúng ta đâu phải ông nội, rõ ràng là ngoại công”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe vậy, mặt hơi đỏ lên.

Bắc Đường Ngạo lại nhìn y, nói “Một đứa con vĩ đại như vậy của bổn vương, khi không lại tiện nghi cho Đông Phương gia. Hầu tử lưu manh lại còn mưu mô này đã thông qua khảo nghiệm của ta, thỉnh thoảng lại kiểm tra một chút, chớ để người khác khi Bắc Đường gia chúng ta không có người”

Tiểu vương gia lè lưỡi, vừa định nói ta nào dám, chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng nũng nịu của lão nương nhà hắn.

“Ông thông gia, lão thân gia, hai người tới rồi”

Chỉ thấy Văn quốc Hoàng thái hậu một tay bế hai đứa tôn ngoan, tao nhã nhẹ nhàng bước vào.

Tiểu vương gia âm thầm trở mắt. Lão nương, người bế hai đứa tiểu tử béo mập như vậy, lại còn có thể bảo trì tư thế như mây như gió tiến vào, đứa con ta thậm bội phục người.

Hoàng thái hậu thấy hai vị thân gia kỳ danh đã lâu nay mới gặp mặt, trong lòng quả thật quá cao hứng, còn giận mình đang ôm hai đứa tôn ngoan không thể buông, bằng không nhất định phải tự mình tiến đến mà thân thiết một phen.

Thân gia gặp nhau, tự nhiên không có nhiều cấp bậc lễ nghi. Cũng may không phải là gặp mặt chính thức, mọi người cười nói hàn huyên vài câu, tất cả đều ngồi xuống.

Ngôn Phi Ly và Bắc Đường Ngạo thấy ngoại tôn, trong lòng cũng rất vui mừng, từ trong tay Hoàng thái hậu, mỗi người ẵm lấy một đứa.

Bắc Đường Ngạo ôm chính là đứa cả.

“Đây là Quân Khiêm ? Mặt mũi đầy đặn. Lúc chúng ta rời Đức Vân quan, nó vẫn còn nhỏ xíu”

Hoàng thái hậu cũng là một người tinh ngoan, vừa thấy dáng vẻ này của Bắc Đường Ngạo liền hiểu ý, chỉ biết đứa con mình và thuộc hạ của hắn đã so chiêu không ít, vừa rồi mới đến nghe được câu cuối của hắn, vội vàng thân thiện cùng thân gia làm tốt mối quan hệ.

Đứa con của mình có được một vương phi như Bắc Đường Diệu Nguyệt, hiện giờ xem ra thật là tiện nghi.

Tiểu vương gia sớm biết mẫu hậu lợi hại, nhưng lúc này thấy mẫu hậu “mạnh vì gạo, bạo vì tiền”, khéo léo cùng hai vị nhạc phụ chấp nối thân thích, vẫn không khỏi âm thầm cảm phục.

Khó trách phụ hoàng bị lão nương hắn mê hoặc đến thần hồn điên đảo, đều là do thủ đoạn này của nàng, ngay cả nhân vật như lão Bắc Đường vương cũng có thể thu phục.

Tiểu vương gia nhìn thấy các trưởng bối thân thiện như vậy, thân gia phụ thân cười ha hả, không khỏi âm thầm xoa tay Bắc Đường Diệu Nguyệt, ghé vào tai y nói nhỏ “ Người xem, ta nói mẫu hậu rất thích người, xem người đem người ra ba hoa kìa”

Miệng hẳn tuy nói vậy, nhưng thần thái ngữ khí rõ ràng đang nói rằng lão nương ngài khoa trương đắc ý vẫn chưa đủ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt ánh mắt sắc lẻm liếc hẳn một cái, thấp giọng nói “Ta thấy là phụ thân thích người, chưa từng thấy bọn họ tùy tiện như vậy”

“Tất nhiên” tiểu vương gia bật người kiêu ngạo ngẩng mặt lên, nghĩ thầm, nếu không thích ta, họ có thể nào gả người cho ta.

Hoàng thái hậu nói chuyện một lát, mới nhớ đến đám con, nói “ Hạo Hạo, Nguyệt Nguyệt, trưởng bối chúng ta ở đây nói chuyện, tiểu bối các người cũng đừng ở đây nữa, nên làm gì thì làm đi, khách ngoài tiền đường cũng đã đến rồi. Chúng ta sẽ không ra mặt, các người tự mình thu xếp đi”

Tiểu vương gia vui mừng nói “Ta cũng đang định nói như vậy. Nhạc phụ đại nhân và mẫu hậu từ từ hàn huyên, chúng ta đi trước”

Nói xong liền cùng Diệu Nguyệt ôm hai đứa con béo mập, thấy nửa ngày rồi mà chúng vẫn không khóc nháo, thật bội phục thủ đoạn của hai vị nhạc phụ đại nhân và mẫu hậu.

Tại sao mình ôm bọn chúng thì chúng lại khóc ?

Tiểu vương gia trong lòng chợt buồn, ôm trưởng tử cùng Diệu Nguyệt ra ngoài, đi qua hành lang dài vẫn còn nghe thấy tiếng cười của mẫu hậu và hai vị phụ thân đại nhân trong phòng, không khỏi cao hứng, nói “Không thể ngờ được, mẫu hậu và hai vị phụ thân đại nhân tán gẫu hợp ý như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt ôm thứ tử, nói “Phụ thân và phụ vương hàng năm ẩn cư trong Linh Ân cốc, Tử Tinh hiện tại cũng đã lớn, được ẩm ngoại tôn thì tự nhiên sẽ vui vẻ”

Tiểu vương gia nói “Về sau sinh nhật hàng năm, chúng ta lại mời họ đến được không ? Như vậy thì họ có thể thường gặp tôn nhi, người cũng có thể thương xuyên gặp họ”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe vậy liền cười “Phụ vương, phụ thân có cuộc sống riêng, nếu muốn tới thì sẽ tới, không nên cố mời. Người cũng đừng vì ta mà hao tổn tâm tư”

“Này ...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt chuyển đứa con sang một tay, cầm lấy tay không ôm đứa nhỏ của hẳn, ôn nhu nói “Hiện giờ ta cũng có cuộc sống của mình, có ... các người, như vậy đã đủ rồi”

Y dừng lại một chút, nói “Ta hiện tại cũng đã là phụ thân, tự nhiên hiểu được cảm tình của phụ mẫu đối với nhi tử. Phụ vương, phụ thân thương ta, ta biết là được, bằng không ...”

Nói xong mỉm cười liếc sang nhìn tiểu vương gia “Bằng không sao lại đem ta gả cho người”

Tiểu vương gia cảm thấy trong lòng tràn ngập vui sướng, kích động không nói thành lời, gắt gao nắm lấy tay Diệu Nguyệt, nhìn y chăm chú. Cho đến khi Đường Đường trong lòng khóc ré lên, mới phục hồi lại tỉnh thần.

“Tiểu tử thú! đừng có khóc, phụ vương mang người đi nhận lễ vật ! Xem các đại thần người nào dám không mang lễ vật đến bách nhật yến, ngày mai phụ vương sẽ bảo hoàng bá phụ phạt hẳn ! Còn có ông nội, bà nội, ngoại công, ngoại mẫu, thúc thúc, bá ba nữa Tất cả đều chạy không thoát ! Ha ha ha ...”

Hắn mừng rỡ nói hươu nói vượn, kéo tay Bắc Đường Diệu Nguyệt ôm đứa con hướng đến bách nhật yến.

Bầu trời trắng sáng nhô cao, đúng là một năm trăng tròn hiếm có.

Trung thu đoàn viên, cả nhà tiểu vương gia cùng đi nhận lễ vật.

22. Chương 22

Tiểu vương gia Đông Phương Hạo Diệp mừng có song sinh quý tử, bao nhiêu đặc ý chắc chắn không cần phải nói.

Hai thể tử tên tự phân biệt là Quân Tử, Khiêm Thành, ý là ôn nhuận như ngọc, trưởng tử là Đông Phương Quân Khiêm, thứ tử là Đông Phương Quân Thành, nhũ danh phân biệt là Đường Đường, Quả Quả, nghe ra toàn là tên kẹo và mấy thứ hoa quả để dụ trẻ con đọc thuộc lòng, mỹ vị không gì sánh được.

Không cần phải nói, tên này dĩ nhiên là do tiểu vương gia đặt.

Tiểu vương gia có được hai nhi tử bảo bối, trong lòng vô cùng vui sướng.

Đây chính là kết quả của việc hấn sấp đặt để ái phi thân yêu sinh hạ cho hấn.

Lại thêm việc Bắc Đường Diệu Nguyệt vì hai hài tử này mà gặp không ít nguy hiểm, nên đối với y càng thêm thương yêu.

Lúc đầu khi bọn nhỏ mới sinh, Bắc Đường Diệu Nguyệt thân thể suy yếu, tiểu vương gia lại không thể chiếu cố bọn nhỏ, cả ngày chỉ vây lấy ái phi, khiến cho Bắc Đường Diệu Nguyệt cứ nhìn thấy hấn là quáng mắt.

Sau này thân thể Diệu Nguyệt dần dần khá lên rồi, tiểu vương gia lúc này mới có thời gian nhìn đến hai nhi tử của mình.

“Thật giống như hầu tử vậy.....”

Tiểu vương gia con nhớ hai hài tử lúc mới sinh ra trên mặt đều là nếp nhăn, lại còn đỏ rục giống như hai tiểu hầu tử vậy.

Vú em nuôi nâng chúng nói với tiểu vương gia, hài tử mới sinh ra đều là như vậy, sau mấy ngày sẽ trở nên xinh đẹp.

Thế nhưng đến khi trở về Du Kinh, sau bách nhật yến, tiểu vương gia vẫn nghĩ hai tiểu hài tử kia là hai tiểu hầu tử.

Đây là vì sao?

Hai tiểu thể tử khuôn mặt dần dần béo béo trắng nõn, hai mắt như hai hạt châu lớn lúc nào cũng linh hoạt chuyển động, tinh lực tràn đầy dùng mãi không hết làm cho tiểu vương gia cảm thấy rất đau đầu, lúc nào cũng hoài nghi hai đứa nhỏ này là hầu tinh chuyển thể.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tuy rằng là thân sinh hai hài tử, nhưng y dù sao cũng là một nam nhân, đối với việc chăm sóc hài tử dốt đặc cán mai.

Tiểu vương gia tuy rằng rất thích hài tử, cam tâm tình nguyện chăm sóc bọn chúng, thế nhưng ai lại dám để hấn đi chăm sóc hài tử ? Chẳng phải như thế sẽ loạn càng thêm loạn sao ? Hơn nữa đối với điều kiện sẵn có của Tinh vương phủ, hai tiểu thể tử tự nhiên sẽ có một đám người theo sau hầu hạ.

Bất quá là phụ mẫu của hài tử, tiểu vương gia và Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn là vô cùng sủng ái hài tử, thế nhưng phương thức sủng của hai người lại hoàn toàn khác nhau.

Tiểu vương gia từ nhỏ tự do tự tại, đã bị phụ mẫu cùng đám Hoàng huynh sủng nịch đến cực độ, rất ít khi bị la mắng, lúc nào cũng tùy hứng làm bậy, cho nên điều này đã khắc sâu trong người, đồng thời phản ánh lên cách giáo dục yêu thương của hấn đối với hài tử.

Mà Bắc Đường Diệu Nguyệt cùng tiểu vương gia lại hoàn toàn trái ngược, y áp dụng một loại giáo dục khác cực kỳ hà khắc.

Bắc Đường Ngạo đối với nhi nữ quân thúc cực nghiêm, Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng là một vị huynh trưởng nghiêm khắc đầy tinh thần trách nhiệm, như vậy mới khiến cho Bắc Đường Diệu Nguyệt lĩnh giáo và tin cậy, từ đó áp dụng phương pháp giáo dục khác.

Bởi vì hoàn cảnh sinh trưởng khác nhau này, làm cho tiểu vương gia và Bắc Đường Diệu Nguyệt trong vấn đề giáo dục bọn nhỏ cực kỳ khác nhau.

Ví như ngày hôm đó, Đường Đường hai tuổi nhìn hần nói “Cha, ta muốn ăn hoa quế đường”

Quả nhiên là khẩu vị của hài tử nữ danh có một chữ ‘Đường’.

Tiểu Vương gia lập tức cười nói “Được rồi. Cha cho người ăn đường.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt trầm xuống, chậm rãi phun ra hai chữ “Không được.”

Đường Đường ủy khuất, làm nũng nhìn tiểu vương gia, tiểu vương gia suy nghĩ một chút, lấy lòng Bắc Đường Diệu Nguyệt, bắt đầu thương lượng “Vậy cho nó ăn một viên thôi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bất vi sở động, nhàn nhạt nói “Trước khi được bảy tuổi, một viên cũng không cho ăn.”

Nói xong lạnh lùng liếc mắt trừng tiểu vương gia, ý tứ: người dám không nghe lời ?

Tiểu vương gia tất nhiên không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, để Bắc Đường Diệu Nguyệt mắt hứng hần cũng sẽ không yên thân.

Thế nhưng nhìn nhi tử thương cảm tiểu vương gia bằng mắt mà không bằng lòng tìm cơ hội nho nhỏ, len lén cho nhi tử ăn một viên.

Lại như một ngày nọ, Quả Quả ngã sấp xuống, quỳ rạp người trên mặt đất, khuôn mặt nho nhỏ đỏ bừng lên đầy ủy khuất, giọt nước mắt thật to bắt đầu dâng đầy lên quanh viền mắt, thương cảm nhìn tiểu vương gia.

Tiểu vương gia lập tức lật đật chạy qua, muốn đem nhi tử xem xét có bị thương không, lại bị Bắc Đường Diệu Nguyệt kéo lại.

“Để nó tự đứng lên.”

Tiểu Vương gia giọng run lên “Nhưng.....Quả Quả bị đau”

“Chỉ là bị ngã, đau thì có làm sao.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn nhi tử nói “Đứng lên, nam hài tử còn sợ đau sao ?”

Quả Quả nghe vậy, khẽ cắn môi, không khóc một tiếng đứng lên trước con mắt tán dương của phụ thân.

Tiểu Vương gia ở bên cạnh nức nở “Hu hu hu....Diệu Nguyệt nghiêm khắc quá. Quả Quả đáng thương.....”

Hần đời này, ngoại trừ thái phó đã dạy hần khi còn bé, thì không còn bất kì ai hần có thể nghĩ đến là nghiêm khắc đến nhường này.

Thế nhưng lúc này, từ thân sinh nhi tử của hần, lần thứ hai cảm nhận được

Khi hai hài tử được ba tuổi, Bắc Đường Diệu Nguyệt bắt đầu bắt bọn chúng luyện võ căn bản.

Về việc tu luyện nội công, Đông Phương gia hay Bắc Đường gia cũng đều tốt cả, hai người cùng nhau thương thảo.

Cuối cùng thấy Xích Dương thần công của Đông Phương gia cùng Minh Nguyệt thần công mỗi bên một vẻ, vì vậy quyết định mỗi người dạy một đứa.

Vì vậy đã làm khổ tiểu vương gia, phải mỗi ngày sáng sớm thức dậy cùng nhi tử luyện công.

Bởi vì mỗi ngày tiến bộ đều ở chỗ tinh thần, sáng sớm là thời gian tốt nhất để người vận chuyển nội tức nhanh nhất, cũng là thời gian thu nạp nội lực cấp tốc, vì vậy mà người luyện võ căn bản từ nhỏ đều phải thức dậy vào sáng sớm để luyện công.

Tiểu vương gia đã nhiều năm không có luyện công như vậy, nhưng đó vẫn chưa tính là gì, nghiêm trọng ở đây chính là Bắc Đường Diệu Nguyệt cùng hần có bất đồng trong việc giáo dục nhi tử, đây mới chính là điều làm tiểu Vương gia phiền muộn.

Sáng sớm từ ổ chăn ấm chui ra, mang luôn cả ra hai nhi tử còn đang ngáp ngủ tới phòng luyện công, để cho bọn chúng ngồi ngay ngắn, sao đó giúp chúng khai thông kinh mạch.

Cùng bọn chúng luyện công tới giờ Thìn, dùng xong bữa sáng, tiểu vương gia muốn cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt ôn nhu một chút, lại bị Bắc Đường Diệu Nguyệt cho một cước.

“Mau vào triều!”

“Hu hu hu..... ta còn chưa có ngủ đủ.....”

Tiểu vương gia vẻ mặt cầu xin, oán giận tam Hoàng huynh vì sao lại kiên trì bắt hấn vào triều.

Tuy rằng hấn đã cò kè mặc cả ba ngày mới phải vào triều một lần, nhưng vẫn mệt chết đi được Dem khuôn mặt buồn ngủ vào làm cho tam Hoàng huynh đen mặt từ buổi thượng triều trở về, Đông Phương Hạo Diệp bất luận như thế nào cũng đều như một, mười lần thì đến chín lần bị Thủy Liên Nhi chặn đường, sau đó trái đi phải tới đến quần sự vụ của Đông Môn.

Đợi hấn vừa ngáp vừa trở về phủ, Bắc Đường Diệu Nguyệt lần nào cũng vậy cùng bọn nhỏ dùng ngọc thiện, nếu không thì cũng là xử lý sự vụ ngay tại trong phủ.

Tiểu vương gia muốn tìm thấy người của hấn, chỉ có thể chờ sau giờ Ngọ, là thời gian ngủ trưa của hai nhi tử, lúc đó mới có thể thấy thân ảnh của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

“Thật là như mơ.....”

Tiểu vương gia nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt ngồi ở bên giường đỡ hai nhi tử ngủ, nghĩ mà muốn đỏ mắt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tuy rằng đối với nhi tử quản giáo cực nghiêm, nhưng hài tử dù sao cũng là y sinh ra, vẫn yêu thương vô cùng, chỉ là phương pháp thể hiện cùng tiểu vương gia có sự bất đồng.

Y ngồi bên giường, mỉm cười cùng hài tử nói chuyện, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ vài cái, bọn nhỏ liền cảm nhận được ấm áp và an toàn, cùng với bộ dáng nghịch ngợm bình thường hoàn toàn khác nhau, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Tiểu vương gia đầu tiên đỏ mắt khi thấy bọn nhỏ nghe lời như vậy.

Nếu như là hấn đỡ bọn nhỏ ngủ, Đường Đường lập tức lôi kéo hấn đòi ăn đường, Quả Quả thì lôi kéo hấn nói chuyện, đứa nào cũng không chịu an phận, sau đó khi đứa thứ nhất ngủ, đứa còn lại tỉnh lực dư thừa chắc chắn sẽ vẫn dẫn vật hấn.

Tiểu vương gia tiếp theo lại đỏ mắt khi thấy giọng nói của Bắc Đường Diệu Nguyệt ôn hòa cùng nhỏ nhẹ như vậy.

Vì sao đối với hấn lại không thể như vậy ? Động một chút là lại quát lớn, ôn nhu cũng chỉ như phù dung sớm nở tối tàn

Hức hức hức.....Có hài tử liền quên tướng công! Nhưng vương phi của ta chính là một nam nhân !

Tiểu vương gia cực kỳ oán giận, nghĩ rằng ái phi đã thật sự quên hấn.

“Diệu Nguyệt, ta cũng mệt mà, cùng ta đi ngủ trưa đi.”

“Ta không sao, người tự đi mà ngủ.”

Tiểu vương gia liền đỏ mắt “Ta muốn người theo ta đi ngủ cơ.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mày, nhìn hấn.

Tiểu vương gia ôm y, đầu đặt trên vai y cọ cọ.

“Ngày hôm nay rất là mệt. Tam Hoàng huynh nói có một đồng chuyện lớn muốn ta xử lý, khẳng định là muốn mệt chết ta. Oa oa oa.....Liên Nhi cũng cố ý chơi ta, lúc này còn bắt ta đi Phần Châu tra trưởng mục. Ta tuy là Môn chủ, nhưng cũng không phải là trưởng phòng, mệt chết ta rồi.”

“Hu hu...Diệu Nguyệt, chúng ta cùng nhau ngủ một lát đi, nghỉ ngơi một chút....”

Kỳ thực người luyện võ không có cảm giác muốn ngủ nhiều như vậy, chỉ là tiểu vương gia đang đầy ủy khuất, trong lòng bất bình, ghen tị, muốn tranh tiện nghi với nhi tử.

Bắc Đường Diệu Nguyệt bị hấn cuốn lấy đến không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là cùng hấn đi ngủ.

Mà tiểu vương gia này đâu phải chỉ là muốn ngủ, hấn chính là muốn áp thẳng lên người y ngủ đi.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cả giận nói “Trời còn đang sớm, muốn phát điên cái gì!”

Tiểu Vương gia cười nói “Điều tiết một chút tình thú phu thê thôi. Khó mới có được một lần, rất có cảm giác mà.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng cười “Đúng, khó có được một lần, rất có cảm giác.”

“A a a —— Diệu Nguyệt, không nên, a a.....”

Sa trưởng hạ xuống, giường hơi lay động, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Phương Hạo Diệp ở trong trường lộ ra, lại ngay lập tức bị ấn trở lại.

Mơ hồ có tiếng thở dốc cùng thanh âm rên rỉ nhỏ nhỏ truyền ra.

“A a.....Diệu Nguyệt, sâu....sâu quá ...Nhẹ.....nhẹ một chút.....”

“A a..... thực sự không được, Diệu Nguyệt.....”

“Oa oa oa..... Diệu Nguyệt người ức hiếp ta.....”

Một lúc sau, hoạn lạc ân ái qua đi, Bắc Đường Diệu Nguyệt rời giường chỉnh lại quần áo, vỗ vỗ lên tấm lưng trần trơn tuột tuyệt đẹp của tiểu vương gia, nói “Ta đi gọi bọn nhỏ dậy, người cứ tiếp tục ngủ trưa nhé.”

Tiểu vương gia chôn đầu trong chăn khóc nức nở:

“Hu hu hu.....Diệu Nguyệt ngày càng giảo hoạt”

Đột nhiên hạ quyết tâm, ngẩng mặt, nắm chặt tay lại.

Không được! Nếu còn như vậy nhất định sẽ phải xuống dưới mắt ! Nhất định phải nghĩ ra một biện pháp !

Từ khi Bắc Đường Diệu Nguyệt sinh bảo bối, tinh thần phần lớn đều đặt trên người bọn chúng, tuy rằng đối với tiểu vương có tốt hơn một chút, nhưng cũng là không để cho y chiếm được tiện nghi quá lớn.

Hơn nữa, thỉnh thoảng còn có thể xuất hiện tình trạng như hôm nay, làm cho tiểu vương gia ăn trộm gà không được lại còn bị mần sạch sẽ..... Tiểu vương gia lúc này vạn phần hoài niệm quãng thời gian trước kia cùng ái phi gặp rủi ro nơi thôn trang nhỏ ở biên cảnh Minh quốc.

Khi đó ái phi đang một thân nữ trang, đối với hấn quan tâm là thế, ôn nhu là thế ... A ? Khoan đã ...

Tiểu vương gia linh quang chợt lóe.

Ha ha ha! Có cách rồi !

Chỉ cần để ái phi có bảo bối nữa, y sẽ không có khả năng đè ta nữa, ha ha ha.....

Tiểu vương gia ngửa mặt lên trời cười dài.

Đúng đúng, cùng ái phi sinh một bảo bối nữa.

Lần này không nên sinh ra Đường Đường với Quả Quả, hai tiểu tử thú vị cổ quái, bướng bỉnh, hay gây sự, lần sau sẽ sinh một tiểu nữ nhi, là tri kỷ của ta, lại thật xinh đẹp nữa.....Hơn nữa, quan trọng nhất là.....ái phi có bảo bối sẽ không có khả năng ở phía trên ! Ha ha ha.....

Tiểu vương gia rơi vào kích động cùng ảo tưởng.

Vì vậy, suy kế không bằng hành động.

.

Nửa năm sau, Bắc Đường Diệu Nguyệt bóp nát chén được thưởng dùng, nghiêng rằng nghiêng lợi quát tháo “Đông, Phương, Hạo, Diệp ! Người dám thay đổi được của ta!”

“Diệu Nguyệt, đừng kích động, cẩn thận làm tổn thương bảo bối.”

Tiểu vương gia mỹ mãn đến không thể mỹ mãn hơn.

Bảo bối chính là biểu thị cho tính ‘phúc’ sinh hoạt tốt đẹp của hắc cùng ái phi, hắc quyết định, bất luận là nam hay nữ, bảo bối này trong tên nhất định phải có một chữ ‘Hòa’.

Ha ha ha, hắc thực sự quá thông minh !

Vì vậy khi huynh đệ Đường Đường được bốn tuổi, lại có thêm một đệ đệ, tên gọi Đông Phương Quân Hòa.

Tiểu vương gia trong cuộc đời dạy dỗ nhi tử, lại có thêm một đứa con trai.

23. Chương 23

“Diệu Nguyệt, Diệu Nguyệt!”

Đông Phương Hạo Diệp kích động chạy ào vào nội viện, thấy người nọ đang nằm ngủ trên nhuyễn tháp dưới tàng cây, vội vã ngậm miệng lại, nhẹ chân nhẹ tay chạy tới, cởi giày, cẩn thận bò lên trên nhuyễn tháp rộng rãi, xấp lại gần người nọ.

Nhìn người nọ dung nhan xinh đẹp, trong lòng không kìm được hưng phấn, nhưng lại không dám đánh thức y.

Nhìn một lát, tiểu vương gia trên nhuyễn tháp không ngừng động đậy, rốt cục nhìn không được, lăn lông lốc lại, nhẹ nhàng xoa cái bụng cao chót vót, cúi đầu cười ha ha.

Cười một lát, đột nhiên nghĩ tới cái gì liền ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy một đôi mắt đen kịt như hắc diệu thạch, tự tiểu phi tiểu theo dõi hắc.

“Diệu Nguyệt, ta đánh thức người sao ?”

“Vô nghĩa ! Người sờ tới sờ lui người ta, ta có thể ngủ sao !”

Tiểu Vương gia thỏ thẻ “Ta muốn sờ sờ bảo bối một chút thôi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt tức giận lườm hắc một cái.

Kỳ thực Đông Phương Hạo Diệp ở ngoại viện kêu y, y đã tỉnh lại, chỉ là người mệt mỏi, lười đáp lại hắc, sau lại thấy hắc bò lên nhuyễn tháp, lại càng không muốn phản ứng.

Chỉ là lúc này y ghét bị làm ồn, lười biếng mở mắt ra.

“Người làm gì đó ? Lúc chạy về lại vui vẻ như vậy ?”

“Được rồi, nữ nhi!”

Đông Phương Hạo Diệp vỗ tay một cái, nhớ tới đại sư, kêu lên vui mừng một tiếng, từ trong lòng móc ra một cái bình an phù đựng đưa trước mặt Bắc Đường Diệu Nguyệt, hưng phấn mà nói “Ta đi đến miếu Tổng Tử xin xăm, đại sư đoán xăm nói lần này nhất định là nữ nhi. Ta đã cúng ba trăm lượng bạc cầu cái thiên kim phù này. Đại sư nói, chỉ cần người mang cái này cúng đủ thất tuần bốn mươi chín ngày, nhất định sẽ sinh được nữ nhi.”

“Ta không tin mấy thứ này, đem đi đi !”

Tiểu vương gia biến sắc, thương cảm ôm lấy y, nói “Diệu Nguyệt, ta muốn nữ nhi, ta muốn nữ nhi mà.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhún mày nói “Loại chuyện này đâu phải người muốn là được.”

Tiểu vương gia nói “Nữ nhi rất là dễ thương. Người nghĩ xem, nếu như lớn lên giống người, tương lai tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhất định so với Dung nhi của tam Hoàng huynh còn xinh đẹp hơn. Ta muốn mỗi ngày sẽ cho nó diện trang phục thật đẹp, nuôi dạy thành tiểu thực nữ xuất sắc nhất, mê chết nam nhân trong thiên hạ.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hai mắt phát quang, trong lòng buồn cười, nhưng cố ý làm mặt nghiêm, thanh âm lãnh đạm nói “Thì ra ta sinh nhi tử người không thích. Vậy thì ngày mai kêu người đưa Quân Khiêm, Quân Thành, Quân Hòa đi được rồi, đỡ mắc công người nhìn thấy lại chướng mắt.”

Đông Phương Hạo Diệp hoảng sợ, vội vã cười nói “Ta đâu có nói là nhi tử không tốt đâu, ta rất thích mà. Huống chi bọn chúng đều là do người sinh, đều là ruột thịt của chúng ta.”

“Vậy người sao lại muốn có một nữ nhi ?”

Tiểu vương gia chăm chú nháy mắt mấy cái.

“Diệu Nguyệt, người không muốn sao ? Mọi người đều nói nữ nhi là tri kỷ của phụ mẫu, ta không tin là người không muốn có nữ nhi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe vậy, liền trầm ngâm.

Nói thật ra thì, nam hay nữ đối với y mà nói đều như nhau, quay về hiện thực, đều là hài tử do y sinh, chỉ là Đông Phương Hạo Diệp mong nữ nhi đến sớm ruột, muốn nữ nhi sắp đến rồi, không có việc gì cũng ở bên tai y nói rằng nếu sinh được một nữ nhi là tốt rồi.

Từ sau khi y có thai, mỗi ngày luôn ở bên cái bụng của y kêu nữ nhi.

Cửu nhi cửu chi, Bắc Đường Diệu Nguyệt bị hấn ảnh hưởng, cũng dần dần nghĩ như vậy, hay là sinh một nữ nhi cũng không tệ.

Đông Phương Hạo Diệp thấy thần sắc y dao động, vội vã nắm chặt thời cơ cầm cái thiên kim phù kia, lần thứ hai thuyết phục y đeo vào.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn nó, giương mắt liếc Đông Phương Hạo Diệp, nói “Người nói thứ này phải đem cúng thất tuần bốn mươi chín ngày ?”

“Phải, đúng, đúng, đúng !”

Bắc Đường Diệu Nguyệt vừa tức giận, vừa buồn cười, nhịn không được cộc đầu hấn một cái.

“Người đầu óc hồ đồ, ngày cũng không nhớ kỹ sao ? Ta còn chưa đến một tháng nữa thì sinh, làm sao có thể đem cúng thất tuần bốn mươi chín ngày được?”

“A.....”

Tiểu Vương gia chợt nhớ tới, ai kêu một tiếng, ngơ ngác nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt, dần dần mặt chuyển sang màu đỏ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy hấn nói công phu như vậy, liền cúi đầu xuống, người dù cho có vô tâm vô tình cũng không đành lòng, thoải mái nói “Nói không chừng đứa nhỏ này là một nữ nhi cũng hay.”

“Đúng vậy.”

Tiểu Vương gia nghe vậy liền tươi tỉnh một chút, t ế nhưng lại lập tức ủ rũ, lầm bầm “Thế nhưng chúng ta hai người đều là nam, hay là căn bản không thể sinh được nữ nhi”

Bắc Đường Diệu Nguyệt chịu không nổi, hung hăng cộc thêm một cái lên đầu hấn, nói “Vậy Bắc Đường Diệu Thần từ đâu tới ?”

“A, tỷ tỷ !”

Tiểu vương gia lúc này mới nhớ ra, nghĩ rằng mình quả thật là rất ngốc, thế nào lại quên xuất thân của Bắc Đường Diệu Thần.

Vừa nghĩ thông chuyện này, hần nhất thời tinh thần phấn chấn, lại quần lấy Bắc Đường Diệu Nguyệt mang cái kia đeo lên, nói “Dù không thể cứng thất tuần bốn mươi chín ngày, cũng làm một bình an phù đi, bảo hộ người cùng hài tử cũng tốt.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không muốn mang, tiểu vương gia ai thanh nói “Ta tốt xấu gì cũng dùng ba trăm lượng bạc cầu về, người cũng đừng từ chối tâm ý của ta mà.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt liếc mắt trừng hần.

“Tĩnh Vương gia người thật hào phóng, ba trăm lượng hoa ngân, chỉ đổi về được một cái niệm tưởng.”

“Có gì đâu chứ. Để phù hộ cho người cùng hài tử, ta có cái gì phải luyến tiếc. Đúng không, bảo bối ?”

Đến cuối cùng vẫn là quay về nói với cái bụng của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đối với triển quần công phu của tiểu vương gia không có cách nào thoát được, không thể làm gì khác là đem cái bình an phù kia đeo lên.

Ngẩng đầu lên thấy Đông Phương Hạo Diệp hai mắt to tròn dường như đang phát sáng, cười cười nhìn y, y liền sờ sờ đầu hần.

Sau đó tiểu vương gia nheo nheo mắt, mau mắn từ trên đất chạy tới cọt cọt y.

Thật giống tiểu cầu mà.....

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn không được nghĩ thầm, nếu như Đông Phương Hạo Diệp có đuôi, lúc này nhất định vừa quần lấy, vừa liên tục ngoáy tít đuôi.

Càng muốn nhìn thêm hình ảnh buồn cười kia, Bắc Đường Diệu Nguyệt cúi đầu, nhìn tay của Đông Phương Hạo Diệp ở trên bụng y sờ loạn, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm “Nữ nhi tốt, nữ nhi ngoan, nữ nhi là tiểu tri kỷ của phụ mẫu. Nữ nhi đẹp, nữ nhi hay cười, nữ nhi là tiểu tâm can bảo bối của cha mẹ.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghĩ bụng mình một trận rung động, hài tử hình như nghe được Đông Phương Hạo Diệp nói, liền đáp đáp đáp lại, cánh tay cùng chen vào với chân ở bên trong bụng y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mày, thở sâu, hơi hơi nhắm mắt, để mặc cho phụ tử họ nháo.

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời lười biếng chiếu qua, xuyên qua tầng tầng lớp lớp cành lá, ầm ập rơi trên nhụyễn tháp của hai người.

Bắc Đường Diệu Nguyệt dần dần đã ngủ.

Tiểu vương gia nhẹ nhàng ôm y, bắt tri bắt giác cũng nhập mộng đẹp.

Trong lúc ngủ mơ, cái miệng của hần vẫn hơi hơi bĩu về phía trước, còn không lại toát ra đúng một, hai câu “Ha ha, nữ nhi.....”

.

“Cha, người đang viết cái gì vậy ?”

“Đừng ồn, cha đang chuẩn bị đặt tên tự cho tiểu muội muội sắp tới của các người !”

“Muội muội ?”

Song sinh sáu tuổi Đông Phương Quân Khiêm và Đông Phương Quân Thành một trái một phải, vây quanh bên người Đông Phương Hạo Diệp, nhìn hần múa bút thành văn.

“Cha, người như thế nào biết phụ thân lần này sinh cho chúng ta muội muội ?” Đông Phương Quân Khiêm hỏi.

“Ha ha.....”

Đông Phương Hạo Diệp đắc ý cười, vuốt cằm nói “Dĩ nhiên cha biết!”

Tính toán ngày, thiên kim phù kia Diệu Nguyệt đeo cũng đã được một thời gian, thế nào cũng có tác dụng.

Đông Phương Quân Thành nói “Lần trước cha cũng nói như vậy, kết quả phụ thân sinh ra Quân Hòa đệ đệ.”

“Lần này khẳng định là nữ nhi.”

“Nếu như lại là đệ đệ thì làm sao bây giờ ?”

Đông Phương Hạo Diệp sắc mặt nhất thời suy sụp, quay đầu đối hai nhi tử phát tay nói “Đi đi đi, mang đệ đệ đi chơi đi! Đừng quấy rầy cha đặt tên tự.”

Đông Phương Quân Khiêm bĩu môi, lôi kéo đệ đệ ra ngoài, bộ dáng thờ dãi.

“Ai! Muội muội thật đáng thương, không biết cha sẽ đặt một cái tên hay ho gì đây.”

Đông Phương Quân Thành nhún vai “Đại khái chắc lại là cái gì ăn được.”

Đông Phương Quân Khiêm vỗ tay một cái, nói “Sẽ không gọi là tiểu Anh Đào chứ ?”

Đông Phương Quân Thành nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, nói “Cha thích ăn đường tô như vậy, ta nghĩ có khả năng đặt là Đường Tô.”

Đông Phương Quân Khiêm nhướn mày cười, nói “Vậy không khác tên với ta là bao, không phải sao ?”

Đông Phương Quân Thành nói “Nếu không hay gọi là Đào Đào.”

Đông Phương Quân Khiêm cười to “Ha ha ha, Đông Phương Đào Đào ? Tên này thật ra không tệ.....”

Thanh âm của hai tiểu tử xa dần.

Đông Phương Hạo Diệp tức giận đến hai tay vung thẳng, mực đều văng lên trên tờ giấy trắng.

Cúi đầu nhìn mười chữ lẻ loi lả tả trên giấy: Anh Đào, Đào Đào, Lệ Chi, Đường nhi, Lê nhi, Ái Tâm.....mười tên thì hết chín tên là mấy thứ ăn được.

Đông Phương Hạo Diệp phóng bút ra mười cái tên nhỏ, nhất ngưng chi bút, đi ra khỏi thư phòng.

Đáng tiếc tiểu Vương gia chân mệnh không tốt, tỉ mỉ chuẩn bị tên nhiều ngày như vậy, một tháng sau bảo bối hạ sinh, không ngờ lại là một nhi tử nữa.

Tiểu vương gia vô cùng thất vọng, tự nhiên không cần phải nói.

Nhưng bảo bối vừa ra đời, qua vài ngày liền thấy ngay mi thanh mục tú, êm dịu khả ái, có vài phần giống nữ nhi.

Tiểu vương gia càng nhìn càng thích, tuyệt bút vung lên, cấp nhi tử một tên: Đông Phương Quân Đình, nhũ danh Đào Đào, ý tứ dĩ nhiên là mong nó ‘duyên dáng yêu kiều’.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe tên này không nói gì, tuy rằng không phải là nữ nhi, hấn thất vọng nho nhỏ một chút cũng không sao, nhưng hài tử do chính mình sinh, nam nữ đều như nhau cả.

Tiểu vương gia đem nhi tử ít tuổi nhất như nữ nhi mà dưỡng, mà Đông Phương Quân Đình cũng có vài phần tính cách nữ nhi, một tuổi trong lễ Trảo Chu liền ắt lấy một hộp son.

Tiểu vương gia cười ha ha, nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Xem ra tiểu Đào Đào tương lai nhất định là muốn làm nữ nhi gả đi mà”

Tiểu vương gia sốt ruột mong nữ nhi, đương nhiên thật không ngờ, những lời này nhiều lúc hấn nói ra, dĩ nhiên thực sự thành lời sấm

24. Chương 24

Nhất.

“Hu hu hu....Đau.....đau quá....đauhu hu hu.....”

Ta chui vào trong ổ chăn, quần chăn lăn qua lăn lại .

“Còn đau sao ?” Thanh âm của Diệu Nguyệt ở bên giường vang lên.

“Đau” Nhỏ giọng lầm bầm.

“Để cho ta xem.”

“Hu hu huKhông cần.”

Ta ở trong ổ chăn, có chút giống như con cạp sắp chết vặn vẹo qua lại.

Bỗng nhiên, chăn bị cố định lại, trên người đột nhiên bị đè nặng, bị Bắc Đường Diệu Nguyệt chặn lại.

“Hạo Diệp, ra đây để cho ta xem.”

Ta không chịu hé răng.

“Ngoan, nghe lời, ra đây để ta nhìn một chút.”

Không hé răng, không hé răng, ta sẽ không hé răng !

“Đi ra, không thấy ngộp thở sao ?”

Ngộp chứ, sắp tắt thở chết rồi

“Được rồi, người ra đi, ta sẽ không mắng.”

Ta vặn vẹo “Gạt người, lần trước ta đem Chu Được Lan đáng ghét muốn chết kia đi, người đã nói qua sẽ không mắng chứ người, vậy mà vẫn mắng ta.....”

Diệu Nguyệt xem thường “Đó là ta ní với bọn nhỏ, sao ta không biết là người làm ? Người đã là người lớn như vậy, còn so đo với bọn nhỏ sao?”

“Oa oa oa.....Ta mặc kệ, dù sao nói chuyện với người cũng không có tính toán gì hết, ta mặc kệ.....oa oa oa, đau”

Diệu Nguyệt không còn cách, nói “Được, được, ta cam đoan lần này tuyệt đối không mắng, mau ra đây đi.”

“Vậy người không thể cấm ta ăn đồ ngọt.....”

Ta nhân cơ hội đưa ra điều kiện.

“Người như vậy còn muốn ăn đồ ngọt t!?! Người thấy rằng đau vẫn chưa đủ sao !?”

Ta buồn bực, ngáp ngừng nói “Người đã nói là không mắng ta mà.....”

“Người đã ra được chưa !”

Diệu Nguyệt thanh âm trở nên lạnh lùng, đây là dấu hiệu kiên nhẫn của y đã giảm xuống.

Ta cũng không dám khiêu chiến cực hạn của y, đành phải ỷ khuất một chút, đem chăn xoắn lên một cái, hướng ra phía ngoài nhìn, chậm rãi chui ra.

“Ta xem nào.”

Diệu Nguyệt túm ta qua, giữ chặt hàm của ta.

“Há miệng !”

A.....đau.....

Cũng không chịu nhẹ một chút nữa

Ta ngoan ngoãn hé miệng.

Diệu Nguyệt nhìn kỹ một chút, nhú mi nói:

“Bên trong một cái răng hình như biến thành màu đen, ta xem người lần này bị nghiêm trọng rồi, mời ngự y đến xem đi, nói không chừng còn phải nhổ.”

“ A.....”

Ta ôm lấy quai hàm, uể oải nói “Ta còn chưa tới trung niên, còn trẻ như vậy mà răng đã sớm phải nhổ đi sao.”

“Đáng lắm, ai kêu người bình thường ăn nhiều đồ ngọt như vậy làm chi, bây giờ răng mới đau đã là kỳ tích.”

Diệu Nguyệt nhéo ta một chút.

“Nhưng ta không cần nhổ răng, ta không cần nhổ răng. Hu hu hu”

Ta quay về nằm trên giường lăn qua lăn lại.

Diệu Nguyệt hừ lạnh một tiếng “Vậy người cứ chịu đau như thế đi.”

Hu hu hu.....

Tục ngữ nói đau răng không phải bệnh, đến lúc đau rồi quả thật chỉ muốn chết.

Muốn chết thiệt mà ...

Ta ở trên giường gây sức ép nửa ngày, Diệu Nguyệt lại thờ ơ, còn trào phúng nói “Đừng la nữa, để mấy đứa nhỏ nghe thấy còn mất mặt thêm!”

Ta ôm quai hàm ngồi bật dậy “Diệu Nguyệt, thật lạnh lòng quá đi ! Người căn bản không quan tâm ta ! Người không cần ta ! Người không thương ta !”

Ta dùng sức cắn chần, dùng sức dùng sức cắn.

“Đừng có đem khí bệnh đau răng rơi trên người ta !”

Diệu Nguyệt giận tái mặt, lạnh lùng quát một tiếng.

Tiếp theo răng lại tiếp tục đau.

Ta dừng lại, rì rì đi qua, ghé vào trên đùi y nức nở.

“Đau quá.....hu hu, đau quá ...hu hu ...đau.....”

“Được rồi ! Đau như thế có bằng ta đau lúc sinh không !”

Diệu Nguyệt ngày thường không thích đem việc y sinh sản ra nói, lúc này lại tức giận nói ra, có thể thấy được quả thật đã làm cho y không thể nhịn được nữa.

Ta nhất thời không biết nên nói cái gì, chớp chớp mắt, ngậm miệng lại.

Diệu Nguyệt bỏ tay ta ra, nói “Ta phái người gọi Dương Thanh Y tới rồi, người cũng đừng có kêu gào, đau dài không bằng đau ngắn, nhổ rồi sẽ nhanh khỏi thôi.”

Đầu ta run lên, nhưng là vẫn thỏa hiệp.

Diệu Nguyệt đi ra ngoài, ta ở trên giường chờ ngự y đến, một tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

Quân Khiêm bước vào, đứa trưởng tử này một chút bộ dáng ổn trọng cũng không có, lớn vậy rồi đi đứng vẫn còn phát ra tiếng, đi ra ngoài khéo còn làm cho người ta chê cười.

Nói cũng kỳ quái, Quân Khiêm, Quân Thành hai đứa rõ ràng là song sinh, gương mặt lại giống nhau như đúc, tính tình trông đánh xuôi kèn thổi ngược. Trước đây còn tưởng là không phải, càng lớn lại càng rõ.

Quân Khiêm tính cách nghịch ngợm gây sự, thích càn quấy, mỗi lần có thể làm cho người khác tức chết lên được, cái miệng nhỏ nhắn hé ra so với mặt còn ngọt hơn, nịnh nọt Hoàng huynh, Hoàng tẩu, mẫu hậu ba hoa chích chòe, khiến mấy người kia thương hấn như tâm can máu thịt, chỉ có ta và thân ái phi thần chí thanh tỉnh, hiểu rõ đứa con của mình mà người khác không hiểu biết.

Còn về phần Quân Thành.....

Có đôi khi ta thực hoài nghi có phải ta khi đỡ đẻ đã lầm không ? Ta thấy nó làm con cả cũng không tệ, tuổi còn nhỏ, tính tình là ổn trọng không bình thường. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cân xứng với vẻ lạnh lùng trầm tĩnh như băng, quả thực là Diệu Nguyệt phiên bản số một, ngay cả ta người làm cha này đôi khi ở trước mặt nó cũng không dám nói quá lớn

Quân Khiêm đẩy cửa bước vào, nhẹ nhàng tiêu sái đến trước mặt ta, cười đến vẻ mặt ngời sáng như mặt trời, má lúm đồng tiền bên miệng càng hiện rõ, trong tay đang cầm một quả đào thực lớn.

“Phụ vương người làm sao vậy? Nghe phụ thân nói hôm nay phụ vương không thoải mái?”

Ta trừng hấn “Biết là phụ vương không thoải mái, ngươi còn cao hứng như vậy làm cái gì ?”

“Ta biết phụ vương không bị cái gì to tát, không phải là đau răng sao?”

Tiểu tử kia cười hì hì nhấc quả đào lên, nói “Đây là Thọ tiên đào Linh tộc tiến cống tới, lại ngọt thơm tươi ngon mọng nước, Hoàng tổ mẫu ban cho chúng ta mỗi người một trái, ta cầm thêm một quả nữa, vốn nghĩ muốn hiếu kính phụ vương, nhưng mà phụ vương lại bị bệnh, lại còn là đau răng, vậy không còn cách gì nữa, số phụ vương không có lộc ăn.”

Nói xong còn vô hạn tiếc nuối liếc mắt nhìn ta một cái, sờ sờ quả đào mập mạp.

“Đường Đường hiếu thuận, còn nghĩ tới phụ vương, không hổ là đứa con tốt của phụ vương”

Ta cảm động.

Tiên đào của Linh tộc chỉ sinh trưởng ở vách đá cao nhất trên đỉnh Thiên Sơn cạnh tuyết liên, ở nơi đó được gọi là tuyết đào. Truyền thuyết nói chỉ có chín cành, một cành kết chín quả, một năm chỉ có thể hái được chín chín tám mươi một quả, bởi vậy mỗi quả đều có giá trị ngàn vàng.

Kỳ thật tuyết đào tuy rằng hiếm có, nhưng không hiếm lạ đến mức này, phần lớn là do Linh tộc giữ gìn, nên có nhiều như vậy, một năm tiến cống cho Văn quốc ta còn có cúng thất tuần bốn mươi chín quả.

“Phụ vương, quả đào kia ta chưa ăn, hấn đến lấy đi mất, nói là đem cho người.”

Quân Thành ở sau lưng bước đi thông thả tiến vào, liếc mắt sang Quân Khiêm một cái, chậm rãi nói.

“Của ta không phải là của ngươi sao ? Chúng ta còn phân biệt làm cái gì ?”

Quân Khiêm nhìn hấn chớp mắt.

Quân Thành cười khê, không để ý đến hấn.

“Quả Quả, ngươi sao lại không ăn ?”

Ta ngạc nhiên nói.

Quân Thành thần nhiên nói “Rất ngọt, không thích.”

A a a _____

Ta tức giận nha !!!

Tiểu tử này thật sự là sinh trong phúc không biết phúc, lại không thích ăn đồ ngọt.....

Ta hiện tại hoài nghi nghiêm trọng hấn rốt cuộc có phải là con ta không !

Nhị.

Ta đảo tròn mắt, nhìn Quân Khiêm lấy lòng nói “Đường Đường, nếu quả đào này là cho phụ vương, trước hết để lại cho phụ vương đi. Khi Dương ngự y đến đây, xem cho phụ vương xong là tốt rồi, phụ vương giữ lại để mai ăn.”

Quân Khiêm không khách khí nói “Phụ vương, phụ thân đã giao nhiệm vụ cho chúng ta, phải canh chừng phụ vương thật kĩ, cái gì ngọt ngọt không thể cho phụ vương ăn.”

“Cái gì!?”

Ta thật sợ hãi, nhất thời muốn khóc, ai oán không thôi, tiếp theo đầu óc liền chuyển, cả giận nói “Tiểu tử thúì, người đã được phụ thân giao đãi, không thể cho ta ăn được, còn cố đem đến trước mặt ta, cố ý có phải hay không!?”

Quân Khiêm hì hì cười, nói “Phụ vương, tiểu nhi là thật lòng muốn đến hiếu thuận, là phụ vương không có lộc ăn. Không có biện pháp, ta nghĩ đi nghĩ lại, không bằng đến khảo nghiệm một chút ý chí của phụ vương, xem quyết tâm từ bỏ đồ ngọt của phụ vương kiên định đến đâu.”

Ta tức giận đến nghẹn cổ, giống như xua ruồi bọ đuổi hẩn đi “Đi đi đi! Chạy đi nhanh đi. Phụ vương người có cái gì chưa ăn qua, hiếm lạ gì một quả thọ tiên đào của người. Cùng lắm thì sang năm đi Linh tộc, ta lại đem về ! Hừ !”

Quân Thành nhìn Quân Khiêm cầm trong tay quả đào kia, nói “Nếu phụ vương đã không ăn, đưa ta để cho Tình nhi đi.”

Đường Đường không cam lòng nói “Hắn không phải đã ăn rồi sao. Hắn là Minh quốc Bắc Đường Vương thế tử, Hoàng bá phụ còn cố ý cho hắn quả to nhất mà.”

Quả Quả nói “Người nếu muốn ăn cứ việc nói thẳng.”

Đường Đường nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu nói “Ta nói cho phụ vương, người mới đưa cho ta. Nếu ta nói là ta muốn ăn, người sẽ cho sao ?”

Quả Quả nói “Không nhất định.”

Đường Đường méo máo, nói thầm “Gặp sắc quên huynh.”

Quả Quả hừ một tiếng, nói “Ta phải đi đây. Phụ vương, người thành thật một chút. Ăn vụng đồ ngọt, sớm muộn gì răng cũng sẽ nhổ đi hết, đến lúc đó phụ thân chắc chắn phải đưa người quay về Minh quốc.”

A a a! Tiểu tử thúì này dám uy hiếp ta ! Đứa con ta sinh cái kiểu gì thế này ? Muốn chọc ta tức chết sao !?

Đường Đường vô hạn đồng tình nhìn ta, vỗ vỗ bả vai ta nói “Phụ vương, người đứng vững một chút! Tiểu nhi không thể chăm sóc cho người, chỉ có thể an ủi tinh thần một chút.”

Ta từ trong hàm răng nghiêng ra một chữ “Cút!”

Đường Đường, Quả Quả hai đứa trước sau tiêu sái đi ra, bất quá trải qua một hồi bọn chúng nháo như vậy, răng quả thật cũng không còn đau như lúc trước nữa.

Dương Thanh Y đến đây, sau khi xem qua ta thấy thực may mắn không phải nhổ răng, nhưng quá trình trị liệu vẫn vô cùng thâm hiểm, ta cũng không nhắc lại.

Miệng ngậm một đồng thảo dược ngâm, hương vị kỳ quái muốn chết, lại không được phun ra. Thấy hai má nộn nộn của ta căng lên như ngọc châu tròn tròn sáng loáng, tiểu Quân Đình chạy qua muốn hôn một cái, tiểu tử chết tiệt cư nhiên lúc đi qua mặt nhăn mày nhíu nặn nói một câu “Thối!”

Sau đó quay đầu lắc lắc cái mông cùng hai chân ngắn cùn chạy.

Ta hoàn toàn bị đứa con vô lương tâm làm tức giận. Tiểu Đào Đào Quân Đình uống phí ta cho hắn cái tên ‘duyên dáng yêu kiều’, một lòng dưỡng như nữ nhi, ai ngờ lúc này mới có hai tuổi, lại lộ ra dấu hiệu bất hiếu không ngờ nổi.

Bất quá vẫn là Hạch Hạch nhà ta là tốt nhất, một lúc sau ta vẫn đang mãi bị bọn chúng làm cho thương tâm, Quân Hòa vừa mới bốn tuổi thực nhu thuận đi đến bên leo lên đùi ta, nhìn ta phùng má thổi phù phù “Hô – hô – đau đau bay đi! Đau đau không thấy!”

Ta vô cùng cảm động, ôm hân không chịu buông tay.

Buổi tối nằm trong ổ chăn, ta nhìn Diệu Nguyệt nói “Về sau tuyệt không cho Quân Hòa làm thế tử, để cho hân là một thiếu gia nhàn tản”

“Vì sao?”

Ta kiên định nói “Như vậy sẽ khiến một đứa nhỏ động lòng người như vậy uất ức, cứ ở trong triều đình cùng quý nhân như vậy rất không tốt!”

Diệu Nguyệt dừng một chút, nói “Người ta nói ba tuổi nhìn tám mươi. Hòa nhi tính tình có chút giống phụ thân ta, không nhập triều đình cũng tốt.”

Ta lại cắn răng nói “Ta quyết định. Về sau danh hiệu Tĩnh Vương gia phiến toái này sẽ để lại cho Đường Đường, làm cho hân bị cái vị trí này trói chân chặt chẽ, sẽ không có ý nghĩ xấu đi. Ha hã.....”

“Vậy còn Quả Quả?”

“Hân ?”

Ta chần chờ một chút “Khó mà nói được, ta cũng không dám quyết định cho hân.”

Diệu Nguyệt nhẹ nhàng cười, nhéo ta nói “Người cái người phụ thân này. Đình nhi thì thế nào?”

“Tiểu Đào Đào”

Ta cười ha hã “Hân là bảo bối ‘nữ nhi’ của ta, đương nhiên là phải ‘đó’ a —”

Ta đem chữ ‘đó’ nhấn thật dài, ở trong ảo tưởng thỏa mãn một chút cảm giác được làm nhạc phụ.

“Vẫn là muốn có nữ nhi.”

Diệu Nguyệt trong thanh âm có chút tiếc nuối.

Ta trở mình qua ôm lấy y, cọ cọ nói “Quên đi, có lẽ chúng ta trúng mục tiêu là vô nữ, đem tiểu gia hỏa Đào Đào kia làm nữ nhi dưỡng cũng được, ai kêu hân lúc một tuổi bắt trúng son làm gì, yếu ớt yếu đuối, so với nữ hài tử còn xinh đẹp hơn.”

“Còn không phải do người từ nhỏ lấy xiêm y của nữ cho hân mặc, đem hân như khuê nữ mà nuôi dạy sao !”

Diệu Nguyệt trừng mắt liếc ta một cái.

Ta vội vã rậm rì “Răng đaurăng đau.”

“Răng đau người còn sờ làm cái gì !”

Diệu Nguyệt tức giận túm chặt lấy tay ta, ôi này đau mà !!!

Ta ánh mắt ướt đầm nhìn y, khóc lóc kể lể nói “oa oa oa.....người không thương ta, còn làm cho ta đau càng thêm đau.”

Diệu Nguyệt nhìn ta trong chốc lát, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười nói “Ta đây sẽ yêu thương người đi.”

Ta dừng một chút, cười gượng nói “Ta hiện tại tốt xấu gì cũng tính là người bệnh.....”

“Hừ! Răng đau cũng coi là bệnh ? Lại nói, người như vậy cũng không thành người bệnh được.”

Diệu Nguyệt tay bắt đầu lần đi xuống, ở trong ổ chăn giật giạt.

Ta nghĩ nghĩ, nói “Ta ở mặt dưới cũng đứng, nhưng người lại tính nhân lúc cháy nhà đi hôi của, lần sau phải bù mười lần cho ta.”

Diệu Nguyệt giận, buông ra nói “Quên đi! Cũng không biết ai thời điểm ta đau đến nỗi muốn chết, chết sống gì nói mình từ nay về sau ngoan ngoãn ở dưới ! Thì ra đều là xảo ngôn !”

Nói xong liền quay người lại, quay lưng không thèm để ý đến ta.

Ta nghiêm mặt một chút cọ cọ “Diệu Nguyệt, đừng như vậy với ta mà. Ta sai rồi, không cần mười lần, chín lần là được rồi.....nếu không thì tám lần.....bảy lần cũng có thể.....hu hu hu, ta đã biết, năm lần, năm lần là được rồi..... Được được, ba lần được không? Người có biết ta nơi đó không bằng người, mỗi lần đều phải nằm vằngvàng, cũng không dám ăn cái gì.....hu hu hu, người ta vốn bị đau răng, họ Dương kia nói ta hư hỏa rất vượng, phải cẩn thận, người cùng người ta ôn tồn một chút thôi.....”

“Người hư hỏa còn vượng?”

Diệu Nguyệt cắn răng nói “Hôm qua không biết là ai gây sức ép ta đến nửa đêm. Ta xem người là ‘dụng công’ quá độ, người hôm nay đau răng thì đáng đời lắm.”

“Hu hu hu, đều là ta không tốt, ta nhận sai.....”

Ta nghĩ, dù sao hiện tại răng vô cùng đau, không bằng lấy độc trị độc, làm cho chỗ khác đau tê rần, không chừng sẽ không còn khổ sở như vậy nữa.

Dù sao Diệu Nguyệt ở phương diện này mấy năm nay cũng tiến bộ rất lớn, tuy rằng ở phía trên ta vẫn không nhiều lắm, nhưng thỉnh thoảng ta ở phía dưới cũng có được lạc thú, không bằng đêm này để cho Diệu Nguyệt cao hứng, nói không chừng ngày mai còn giải lệnh cấm đồ ngọt này cho ta

“ Diệu Nguyệt, nhanh lên đến làm đi, nhanh lên nhanh lên thôi.....”

Răng nanh lại bắt đầu co rút đau đớn, làm cho ta có chút không kiên nhẫn, hai tay ở trong ổ chăn trêu chọc y.

“Người nếu không muốn, thì ta lên trên ...”

Diệu Nguyệt nghiêng người, đem ta đặt ở dưới thân “Muốn sao!”

Ta lập tức sờ cái tử nhỏ ở đầu giường, lấy ra một cái bình sứ nhỏ, chủ động nói “Mau tới !”

Lại không quên dặn dò “Đừng quên ba lượt nha.”

“Người đó.”

Diệu Nguyệt bắt đầu dĩ thử dài.

Ta mỗi lần ở mặt dưới, tổng phải đòi lại đến mấy lần, Diệu Nguyệt đã bị ta xảo trá thành thói quen.

Kỳ thực y đối vấn đề nằm dưới cũng không để ý, ý niệm nghĩ muốn ở mặt trên cũng chỉ là ngẫu nhiên mới có. Ta nghĩ đến y sinh cục cứng rất vất vả, mặc dù có được phòng ngừa thụ thai kia, tiểu Hạch Hạch cũng là ngoài ý muốn sinh ra, cho nên ta đối với được kia cũng không hoàn toàn yên tâm. Nếu không Tiểu Đào Đào quả thật là chúng ta muốn mới sinh, ta chỉ sợ từ nay về sau cũng không dám ở trên. Mà Diệu Nguyệt công phu ở mặt trên từ sau khi sinh Hạch Hạch đã luyện tốt, bởi vậy một thời gian dài ta không có thưởng y mà để y thưởng ta.

Diệu Nguyệt cúi đầu hôn ta, sau đó nhẹn không được nhú mào.

Ta có chút mất hứng “Ta phải ngâm rượu, họ Dương kia kê được rất đắt, ta ngâm cả ngày, cơm cũng chưa ăn, hôm cũng không có biện pháp.”

“Răng không nhỏ là tốt rồi, người còn ngại khổ !”

Ta nhú mào, thống khổ nói “Chỉ là ta nghĩ người hôn ta, rất là khó.”

Không phải ta nói, đều là lão phu lão thê, Diệu Nguyệt như vậy da mặt vẫn còn mỏng sao ? Chỉ có ngẫu nhiên ở trên mới chủ động hôn nhẹ ta, bình thường đều là ta thưởng vội vàng.

“Tốt lắm, ta hôn.”

Diệu Nguyệt khẽ cúi đầu hôn hai gò má của ta.

Ta không hờn giận “Người hồ lộng ai ? Không thể ghét bỏ ta như vậy! ”

Sau đó lại nheo mắt bĩu môi, ôm lấy cổ Diệu Nguyệt.

Diệu Nguyệt dường như có chút hối hận, thế nhưng lại vẫn do dự.

Do dự !?

Ta biết họ Dương kia khai được cho ta đấng, chút hơi, chút khó chịu, bất quá không phải có câu nói rất đúng sao: ‘Phu không chê thê xấu, thê không chê phu hơi thối!’

Diệu Nguyệt người sao lại có thể ghét bỏ ta ???

Ta cố thu hút, cố chấp ôm y, than thở nói:

“Diệu Nguyệt, mau mau hôn , răng rất đauMau mau hôn”

Diệu Nguyệt bất đắc dĩ nhắm mắt lại, vô pháp chịu được mùi kia, nhưng rốt cục cũng cúi đầu hôn xuống.

Hô.....vẫn là ái phi nhà ta hương vị tốt.....

Có được y chủ động như vậy, ngẫu nhiên ở dưới một lần cũng không tệ.

Hai chúng ta dục hỏa bốc lên, thật vất vả mới thở dốc buông ra, đôi môi còn vương một tia ngân tuyến, *** mỹ phiến tình thật sự.

Diệu Nguyệt lúc này cũng không chê ta hơi nữa, liệt hỏa đã bốc lên rồi, ta xem y cũng đã thống khoái đến quên hết.

Ta đẩy bình sứ ra, xoay người ghé vào trên giường, cúi đầu nhìn tiểu đệ đệ đang nhếch lên, mông nâng lên thúc giục:

“Diệu Nguyệt, nhanh lên!”

Diệu Nguyệt vỗ vỗ hai bờ mông của ta, một bên thượng được một bên nói thầm:

“Người hôm nay sao lại gấp như vậy.....”

Ta nóng lòng thôi !

Vừa rồi hôn nồng nhiệt, răng đau đã tốt hơn nhiều, chỉ là trên người lại khó chịu, y nếu không làm, ta sợ nhịn không được lại ở trên áp chế y, đến lúc đó ta lại không giữ lời, sẽ thật mất mặt ta.

Thể chất của ta cùng Diệu Nguyệt không giống nhau, cái chỗ kia dùng để làm loại sự tình này cũng thật không dễ dàng, bởi vì trời sinh không phải dùng để hoan ái, mỗi lần đều phải làm đủ loại chuẩn bị. Lại nói, mỹ nhân Nhị ca thật đúng là nghĩa khí, làm Hoàng đế lâu như vậy, lại còn kiêm thêm chức thiên hạ đệ nhất được sự, hằng năm đều đưa tới khuê phòng bí bảo này nọ cho ta,

Chất lỏng hơi lạnh chen vào hậu huyết, dần dần tê dại đi, huyết khẩu nho nhỏ cũng chậm rãi mở ra.

Diệu Nguyệt có thể vào được ba đầu ngón tay, ta núm lấy người y, đem hai chân vòng trên lưng y, hạ thân kiên quyết cạo cạo.

“Được, có thể rồi.”

Diệu Nguyệt ôm lấy thắt lưng của ta, nhẹ nhàng thở một hơi, hơi động thân một chút, chậm rãi tiến vào.

“A.....”

Ta thở ra một hơi, tay ôm lấy y, răng vẫn còn ắn ắn đau, liền thúc giục “Mau.....A..”

Nói còn chưa xong, Diệu Nguyệt đã lập tức tiến vào.

Ai !

Ta đau đến tê liệt.

Đã lâu không ở dưới, hậu huyết thật nhỏ chặt, lập tức có chút không thích ứng được.

Diệu Nguyệt cười khê:

“Đáng lắm ! Ai kêu người luôn đòi như vậy.”

Ta chính là hay đòi như vậy sao ?

Ta không muốn bỏ qua bất kỳ biểu tình nào của Diệu Nguyệt, cho nên cho dù ở dưới, ta cũng kiên trì phải đối diện với cơ thể y. Lại nói, ta nếu không đòi y thì đòi ai đây ?

25. Chương 25

Tĩnh vương phủ

Sau khi, tiểu công tử là Đông Phương Quân Nhân được sinh ra, ý chí tiểu vương gia muốn có nữ nhi cũng đã hoàn toàn chết hẳn.

Chỉ là có người tiếp nhận chấp nhất của hắn, đối với nguyện vọng này nhớ mãi không quên.

Người này không phải ai khác, chính là tứ thế tử của Vương phủ, Đông Phương Quân Đình.

“Muội muội! Là muội muội!”

Đông Phương Quân Đình ý niệm đối muội muội trong đầu phi thường kiên định, hắn một lòng cho rằng tiểu bảo bảo xinh đẹp đáng yêu mới sinh trong nhà này là muội muội của hắn, cho nên quần ba ca ca của hắn gọi bảo bảo là ‘đệ đệ’, hắn thậm chí không đồng ý.

Dĩ nhiên.

“Muội muội thật đáng yêu. Không phải sợ, ca ca sẽ chăm sóc muội !”

Đông Phương Quân Đình từ khi lên làm ca ca, giống như trong một chốc đã biến thành một tiểu đại nhân, quan ái cẩn thận tới đệ đệ, thậm chí ngay cả quần áo và đồ chơi mình thích nhất, đều mang tất cả ra.

“Nói lại một chút. Đào Đào, người không phải là ngọc chứ ? Đây là đệ đệ, không phải là muội muội. ”

Đông Phương Quân Khiêm cảm thấy rất kỳ quái trước loại ý tưởng chợt nảy ra này của Đào Đào.

“Đại ca đáng ghét, ta không thềm để ý người ! Hừ!”

Đông Phương Quân Đình gần đây trưởng thành hơn rất nhiều, trẻ con nửa tuổi hắn có thể ôm rất vững, thật đúng là làm cho người ta giật mình.

Hắn đối với nữ danh Nhân Nhân của Đông Phương Quân Nhân yêu không kể hết, chiều nào từ thư đường hồi phủ cũng vây quanh bảo bảo, quả thực so với hai vị phụ thân còn tỏ ra thích bảo bảo hơn.

Đông Phương Quân Nhân có thể nói theo hắn từ nhỏ tới lớn, giống như cũng chỉ có một ca ca, là Đông Phương Quân Đình này.

Đại ca, nhị ca hai huynh đệ so với hắn lớn hơn mười tuổi, tuy rằng rất yêu thương, nhưng lại không thân thiết, tam ca ở trong cung làm thái tử, không thường hồi phủ, lại ở nơi quyền cao chức trọng, thiếu khuyết tình cảm thân cận.

Bởi vậy Đông Phương Quân Nhân từ nhỏ ở trong lòng hắn, Đông Phương Quân Đình trở thành ca ca duy nhất của hắn. Mang theo hắn đi bắt dế, ngoạn gia gia tửu, mặc quần áo phiêu phiêu.....từ từ, thế nên hắn cho tới trước bảy tuổi không có làm rõ.

Thực ra hắn theo cách nghĩ của chính mình, vẫn nghĩ mình là một nữ hài tử.

Đông Phương Quân Nhân lớn lên giống như phụ thân, quả thực rõ ràng là một tiểu Diệu Nguyệt, cho nên Đông Phương Hạo Diệp cực kỳ vui mừng.

Khi Đông Phương Quân Nhân còn chưa hoàn toàn lớn để hiểu được vấn đề, hắn vẫn lớn lên dưới ách áp hạ của phụ vương cùng tứ ca, cả ngày tùy ý bọn họ hai người như nữ hài tử cầm tay dắt đi chơi đùa.

Đông Phương Quân Nhân sau bảy tuổi, cuối cùng mới dần dần nhận thức mình thân phận thực ra là một nam hài, vì thế dứt khoát kiên quyết từ bỏ tất cả vật phẩm nữ nhi phụ vương cùng tứ ca chuẩn bị cho hắn, bắt đầu chính thức bước lên con đường nam nhi của mình.

Đối với việc này, Bắc Đường Diệu Nguyệt rất vui sướng, Đông Phương Hạo Diệp thất vọng, Đông Phương Quân Đình tan nát cõi lòng.

“Tiểu đệ, tiểu đệ, người không thương tứ ca sao ? Người không nghe lời tứ ca nói sao ?”

Đông Phương Quân Nhân mười hai tuổi võ công mới thành, hạ nhân Tĩnh vương phủ thường xuyên nhìn thấy một cảnh này.

Tứ thế tử càng lớn càng xinh đẹp bám theo nhi tử nhỏ tuổi nhất của Đông Phương gia, kéo theo hắn đi từ đầu này đến đầu kia, chết sống quần quít lấy hắn muốn thay nữ trang cho hắn thưởng thức.

Đáng thương Đông Phương Quân Nhân khi đó tuổi còn nhỏ sức yếu, trốn cũng trốn không thoát, chạy thì chạy không được, đánh cũng đánh không lại, cuối cùng đành phải khuất phục theo cầu xin của tứ ca hắn yêu nhất, nhẫn nhịn thỏa mãn theo nguyện vọng của hắn.

Nhưng là khi tới mười hai tuổi rồi, Đông Phương Quân Nhân võ học trời ban đã thoát được cảnh áp bách kia, rốt cục phát huy được nỗ lực vượt qua thường nhân, thế nhưng vừa mới đột phá Xích Dương thần công tầng thứ tư, cơ hồ vượt qua cả công lực của đại ca Đông Phương Quân Khiêm.

Tiểu vương gia bị loại nhi tử trời ban này làm cho sợ ngây người.

Phải biết rằng trong năm đứa con hắn, ngoại trừ nhị nhi tử Đông Phương Quân Thành là tu luyện Bắc Đường gia Minh Nguyệt thần công nên có công lực vượt trội, mấy đứa khác đều chịu thua kém đem việc luyện Xích Dương thần công ra hồ lộng cho xong việc.

Đông Phương Quân Khiêm là trưởng tử, coi như thật sự luyện được, rất có vài phần công lực, lão tam vào triều, quý vi Thái tử, quyền cao chức trọng, chung quanh đều có thị vệ bảo hộ, luyện võ bất quá chỉ để cường kiện thân thể, lão tứ Đào Đào, căn bản là có đánh chết cũng không chịu luyện võ, nếu không phải Đông Phương Quân Hòa mắng hắn rằng luyện võ có thể bảo trì danh người, phỏng chừng cuộc đời này của hắn ngay cả đứng tấn là gì cũng sẽ không biết.

Tiểu vương gia trăm triệu lần không nghĩ tới, ngay thời điểm hắn đã đối với sự truyền thừa của thần công nhà mình mấy trăm năm không ôm hy vọng gì, tiểu nhi tử nhà hắn thế nhưng lại là ‘lực lượng mới xuất hiện’, trở thành nhân tài mới xuất hiện, cho hắn một kinh hỉ thật lớn.

“Hu hu u.....tiểu đệ thật không tốt! Không có việc gì đi luyện công phu lợi hại như vậy làm cái gì, làm hại người ta bây giờ không chơi với hắn được.....”

Hắn, người cũng không giấu lại là ai đem người ta trở thành cuồng luyện võ như vậy.

Đông Phương Quân Đình hoàn toàn kế tục mỹ mạo của ngoại tổ phụ Bắc Đường Ngạo nhà hắn, thậm chí chỉ có hơn chứ không có kém, thật khéo lại tổng hợp tất cả ưu điểm của Diệu Nguyệt cùng Hạo Diệp, bởi vậy cho dù có oán hận, vẫn không chịu để lộ.

Trong mấy đứa nhỏ của Đông Phương gia, Đường – Quả hai huynh đệ song sinh, dung mạo giống nhau như đúc, tính tình lại là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, bọn họ lớn lên giống như hai vị phụ thân tổng hợp lại, đều là người tuấn tú xinh đẹp.

Tam tử Đông Phương Quân Hòa cùng tính tình phụ thân Ngôn Phi Ly của Bắc Đường Diệu Nguyệt giống nhau như đúc, trầm ổn thông dong cùng ôn hòa, lễ ra tính tình cùng Đông Phương Hạo Diệp trái ngược nhất, trong dung mạo của mấy đứa con lại giống hắn như đúc. Với loại tổ hợp kỳ dị này, trách không được Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn là yêu thương hắn nhất.

Về phần tiểu nhi tử Đông Phương Quân Nhân, dung mạo cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt hoàn toàn giống nhau, nhưng tính cách sao lại.....cổ quái, phi thường cổ quái.

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy nó có chút thâm tàng bất lộ như phụ hoàng của mình năm đó, chẳng qua là không có hoa tâm như vậy thôi.

Đông Phương Quân Đình đối với tiểu đệ cần cù luyện công càng ngày càng oai hùng, càng ngày càng thoát ly khỏi bàn tay của mình, cảm thấy cực kỳ buồn bực, cực kỳ oán giận cùng cực kỳ thương tâm.

“Tiểu đệ, người không thích tứ ca! Người quả nhiên chán ghét tứ ca ! hu hu hu”

“Tứ ca, ta thích nhất là người. Tứ ca đừng khóc, nào, mặt không đẹp rồi.”

Đông Phương Quân Đình lúc nào cũng như vậy, Đông Phương Quân Nhân có thể nói một chút lại phải dỗ người, hơn nữa là lời nói thật, nói dối, hay là những lời diên khùng ngốc nghếch trái lương tâm, hẳn đều có thể mặt không đổi sắc mà nói ra, công lực thì ngày một cao hơn đại ca.

Hắn xuất ra độc chiêu của chính mình, nhưng không lâu sau đã biến tứ ca khóc lê hoa đái vũ của mình tươi cười rạng rỡ.

Đông Phương Quân Đình cũng biết đệ đệ đã lớn, nếu không sao có thể giống với hắn như vậy, tuy rằng không được nhìn bộ dáng xinh đẹp mặc nữ trang của hắn, nhưng thấy hắn vẫn tri kỷ thiếp ý như vậy, Đông Phương Quân Đình vẫn là rất hài lòng.

“Đến, ca hôn một cái.”

Đông Phương Quân Đình sắp thấp hơn tiểu đệ đệ nhanh chóng cao lớn của mình, phóng qua hôn một cái lên mặt.

Đông Phương Quân Đình đã qua tuổi để cho người khác tỏ ra thân mật như vậy với mình, nhưng đối với tứ ca yêu kiều yếu ớt, từ nhỏ đã thương hắn này, hắn vẫn dễ dàng tha thứ.

“Tiểu đệ, người thích tứ ca nhất đúng hay không?”

“Phải.”

“Tứ ca làm chuyện gì người đều ủng hộ đúng không ?”

“Phải”

“Vậy.....”

Đông Phương Quân Đình ghé vào bên tai hắn nói nhỏ một hồi, Đông Phương Quân Nhân nhất thời muốn té xỉu.

“Này, này..... tứ ca, người đã nghĩ kĩ rồi sao?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng người là nam?”

“Thì sao ?”

Đông Phương Quân Đình tư thái phong lưu lưu loát vuốt tóc mình, kiêu ngạo nói “Chẳng lẽ người cảm thấy tứ ca không xứng với hắn?”

“Tất nhiên xứng đôi. Nhưng mà.....”

Thiếu niên Đông Phương Quân Nhân vô cùng phiền não, chủ yếu vẫn là đến từ ý niệm không thể tưởng tượng nổi từ trong đầu tứ ca hắn.

“Thế nào, tiểu đệ ? Người sẽ giúp tứ ca chứ ?”

Đông Phương Quân Nhân đầu choáng váng. Hắn nghĩ muốn lắc đầu, nhưng lại bị tứ ca quần lấy không buông.

Rốt cuộc, hắn cắn chặt răng, nặng nề gật đầu.

Vì thế, Đông Phương Quân Đình năm hai mươi tuổi được ‘gả’ ra ngoài.

Ở phía sau nghĩa vô phần cổ ủng hộ hắn, gọi trừ hắn ngay từ đầu còn hai vị phụ thân đã bị hắn tính toán, thì chỉ có Đông Phương Quân Nhân.

Phụ thân, người sinh cho ta một đệ đệ, quả nhiên tốt lắm. Về sau có một đệ đệ võ công cao cường ở phía sau, xem ai còn dám khi dễ ta! Ha ha ha.....

Đông Phương Quân Đình đắc ý cười to.

Không có biện pháp, hắc tử nhỏ mệnh đã tốt, cảm tạ phụ vương, cảm tạ phụ thân ! Cảm tạ hai người đã ban cho hắc tử một đệ đệ tốt như vậy !

26. Chương 26

Tiểu vương gia đối ái phi nhà hắc tử tâm tình ‘tiểu hài tử’, thật sự là sự trung thành và tận tâm nhật nguyệt soi sáng.

Bất quá thời gian trôi qua, bản tính nam nhân liền xuất hiện, thành thân đã nhiều năm như vậy, là một nam nhân chẳng lẽ tâm địa lại không có chút méo mó, huống chi tiểu vương gia này từ nhỏ đã được kế thừa tính cách của phụ thân hoa tâm nhà hắc tử.

Việc này phát sinh ở năm đầu tiên sau khi tiểu vương gia cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt thành thân được mười năm. Hai người cũng coi như là lão phu lão ‘thê’, lưỡng tình tương duyệt đã mười năm.

Tiểu vương gia cả ngày chui vùi vào trong đồng công văn của Đông môn, là nô dịch của lão ca, còn bị vây quanh bởi bốn nhãi con suốt ngày tra tấn, ngày nào cũng không có chút vui vẻ nào. Vì thế ngẫu nhiên cũng chạy đến nơi tiêu tiền lớn nhất Du Kinh – Vọng Xuân lâu, đi tìm chút vui vẻ, ‘lấy việc công để làm việc tư’ để thả lỏng một chút.

Vọng Xuân lâu không phải là sản nghiệp nhà mình sao, cho nên tiểu vương gia cũng không phải e dè ái phi nhà hắc tử, mà Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng ra vẻ thật sự yên tâm về hắc tử, cũng không phản đối hắc tử đi đến hoa lâu.

Bất quá một ngày nọ, Thủy Liên Nhi cố ý tìm đến hắc tử, muốn hắc tử bình luận một chút về tân hoa khôi của Vọng Xuân lâu bọn họ.

Đối với mỹ nhân, tiểu vương gia luôn luôn cực kỳ thưởng thức.

Nếu Thủy Liên Nhi không phải muốn hắc tử đến làm công, tự nhiên hưng trí bừng bừng đến đây, ngồi ngay ngắn ở phòng tốt nhất, hoa lệ nhất, đủ riêng tư ở trong lâu, chờ mong vị này mà Thủy Liên Nhi nói là do tự mình nài nỉ tìm được.

Biến lần ‘tam sơn ngũ nhạc đập biển’ năm tỉnh mười thành thị sát tất cả các phân đà Đông môn, sau đó ngàn chọn vạn tuyển mới tìm được một Hồng cô nương.

Tiếng nhạc u nhã vang lên, từ ngoài rèm một thân ảnh yểu điệu chậm rãi múa, cùng với giọng hát thấp thanh mị, ca múa như ẩn như hiện càng khiến cho người ta tâm thần mê say.

Chỉ nghe mỗi tiếng ca, tiểu vương gia đã thầm khen, quả nhiên là mạn diệu.

Mặc dù ca từ *** mỹ, nhưng người xướng lại mang theo một tia cao hoa, có loại cảm giác xao động lòng người rồi lại không nắm bắt được, đúng là rất hấp dẫn người.

Tiểu vương gia thầm nghĩ: tiếng ca đã như thế, khó trách Thủy Liên Nhi đối với vị Nhược Hoa cô nương này vô cùng coi trọng, cố ý cho nàng tiếp nhận vị trí của mình.

“Hay !”

Ca múa xong, Đông Phương Hạo Diệp không chút keo kiệt tán thưởng một tiếng, rung đùi đắc ý, bộ dáng tận hưởng thanh sắc.

“Hảo tử tử, làm sao lại tìm được một mỹ nhân như vậy, chưa kịp thấy người, chỉ nghe tiếng nhạc lòng đã thấy say.”

Thủy Liên Nhi hé miệng cười “Vương gia tán thưởng. Còn chưa gặp người liền đã khen.”

“Đừng nói nhàn thoai! Mau mau cho bốn vương thấy người!”

“Làm sao lại gấp như vậy chứ.”

Thủy Liên Nhi biết hẳn nói như háo sắc, kỳ thật tám phần là muốn xong chính sự để vội về nhà, không khỏi lườm hẳn, vỗ tay nhẹ nhẹ mấy cái.

Một cánh tay trắng nõn chậm rãi vén màn che, mỹ nhân đi ra.

“Nhược Hoa, mau tham kiến chủ tử thật sự ở phía sau Vọng Xuân lâu, Đông môn Môn chủ của chúng ta, Tĩnh Vương điện hạ.”

“Đông môn Lưu Hoa đường đệ tử Nhược Hoa, tham kiến Môn chủ.”

Nhược Hoa trang phục nhẹ nhàng, không có hành đại lễ như bình thường, mà là dựa theo quy củ giang hồ Đông môn chi lễ.

Thủy Liên Nhi tâm tử vừa chuyển, cũng chưa nói cái gì, thâm khen Nhược Hoa này quả thật có tài, có chút trí tuệ.

Nàng đợi một lát, cũng không thấy tiểu vương gia nói chuyện, không khỏi kỳ quái, nghiêng đầu nhìn lại, thấy Đông Phương Hạo Diệp sắc mặt đại ra, hai mắt si ngốc nhìn Nhược Hoa ?

Thủy Liên Nhi hơi kinh hãi, bất động thanh sắc đem một cái chén phóng lên bàn, ‘keng’ một tiếng gọi thần trí tiểu vương gia quay về.

Đông Phương Hạo Diệp lúc này mới hồi phục lại tinh thần, vội nói “Đứng lên đi.”

Nhược Hoa vẫn là cúi đầu xuống, chậm rãi đứng lên.

Tiểu vương gia thần sắc có chút kỳ quái, nói “Ngẩng đầu lên, để bốn tọa nhìn xem.”

Nếu Nhược Hoa gọi hẳn Môn chủ, hẳn thật cũng không tự xưng vương gia, mà lấy Môn chủ chi lễ đối lại.

Nhược Hoa kia chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng mà nhìn tiểu vương gia liếc mắt một cái, rồi lại cúi đầu xuống.

Tiểu vương gia vẫn là chuyên chú nhìn nàng, không nói câu nào.

Thủy Liên Nhi cảm thấy được không khí có chút không phải. Nàng thập phần hiểu biết thái độ làm người của tiểu Vương gia, thích mỹ nhân chỉ là sở thích của hắn, nhưng cũng chỉ là ham thích mà thôi, tựa như có người yêu danh hoa, cũng có người yêu ngọc đẹp, có người yêu rượu ngon, mà tiểu vương gia hoàn toàn là ham thưởng thức mỹ nhân thôi.

Nhưng thưởng thức cũng chỉ là thưởng thức thôi, bộ dáng mất hồn mất vía như vậy, trừ bỏ đối với vị thân ái phi kia nhà hắn, Thủy Liên Nhi vẫn là lần đầu tiên ở trên mặt hắn nhìn thấy.

“Khụ khụ, Vương gia, Nhược Hoa về sau chính là thanh quan thủ tịch của Vọng Xuân lâu, thể đồ này, người xem không có vấn đề gì chứ?”

Đông Phương Hạo Diệp liên tục gật đầu “Đương nhiên thích đáng, đó là tất nhiên.”

Tiếp theo hì hì cười, nhìn Nhược Hoa ân cần nói “Mỹ nhân mau ngồi, đứng mãi sẽ khiến bốn vương đau lòng.”

Hai câu nói như vậy, hẳn lại lộ ‘bản tính’, đem đùa giỡn thường ngày quăng ra xa, thật sựthói quen thành tự nhiên.

Nhược Hoa thấp giọng tạ ơn, ngồi ngay ngắn một bên. Đông Phương Hạo Diệp lập tức ân cần hỏi đông hỏi tây, hỏi nàng lúc mới nhập môn võ nghệ là do người nào dạy, đến ngày thường thích ăn cái gì uống cái gì, thích y phục thể nào.

Linh tinh lộn xộn hết cả, hỏi một đồng việc không liên quan gì đến chính sự, Nhược Hoa trong kính cẩn mang theo lạnh lùng đứng mực nhất nhất đáp lại.

Đảo mắt đã đến chạng vạng, nếu là bình thường tiểu vương gia sớm nhảy dựng lên về nhà, lúc này vẫn không có ý rời đi. Thủy Liên Nhi càng ngày càng cảm thấy không đúng, nhin không được nhắc nhở nói “Vương gia, đã không còn sớm, người xem”

“Ây da, đã ngồi lâu như vậy rồi sao”

Đông Phương Hạo Diệp giật mình, nhìn Thủy Liên Nhi cười, nói “Bổn vương cùng Nhược Hoa cô nương nhất kiến như cố, thật sự không nỡ chia lìa. Liên Nhi, hôm nay bổn vương cho nàng chút mặt mũi, ở đây dùng bữa cũng tốt. Mau mau đem thức ăn tốt nhất trong lâu mang lên, chớ để mỹ nhân của ta chờ lâu.”

Thủy Liên hạ thấp khẩu khí, cắn răng nói “Vương gia thỉnh tọa, thuộc hạ đi chuẩn bị !”

Có vấn đề !

Nhất định là có vấn đề !

Thủy Liên Nhi cảm thấy bồn chồn, nhận không ra vương gia đang suy nghĩ cái gì.

Đêm đó tiểu vương gia ở lại lâu, đến khi trăng lên đầu canh mới chịu lưu luyến rời đi.

Thủy Liên Nhi cân nhắc tiểu vương gia đại khái là có ý định thử Nhược Hoa, lúc này mới làm ra một bộ dáng say mê. Một khi đã như vậy, liền thuận theo tự nhiên đi.

Ai ngờ từ đó về sau, chỉ vài ngày, tiểu vương gia thật giống như ma, ba ngày thì hai ngày đã chạy đến đây.

Ở trong lâu cũng không phải làm việc, mà là quần lầy Nhược Hoa chơi trò chơi rồi đi lại một phen.

Nếu Nhược Hoa không phải là danh bài đỏ, còn phải ra ngoài tiếp khách, tiểu vương gia sợ là sẽ vui đến quên cả trời đất.

Thủy Liên Nhi nghĩ mấy ngày nay Tĩnh Vương phi Bắc Đường Diệu Nguyệt đi điều tra sinh ý, tiểu vương gia nhất thời tịch mịch nên mới vậy ?

Cũng không có gì ngạc nhiên, nam nhân người nào ở bên thê tử, khụ khụ, đều có một nửa khác ở bên ngoài.

Liệu có thể an phận thủ thường không?

Nhưng tiểu vương gia mỗi lần đến tìm Nhược Hoa cũng không có làm cái gì, trừ bỏ nghe nàng ca hát, đó là cùng nàng ngồi phẩm trà, hoặc cả thời gian cũng chỉ chăm chăm nhìn nàng rồi ngẩn người.

Đây là cái ý gì?

Thủy Liên Nhi không muốn làm rõ, đơn giản là không muốn suy nghĩ nhiều. Ai mà biết được vị chủ tử này lại suy nghĩ cái gì chứ ?

Kỳ thật tiểu Vương gia trận này đến Vọng Xuân lâu ân cần như vậy, chính là có nguyên nhân, bị người ta đả kích.

Nói lại mấy ngày trước tiểu vương gia hồi phủ, theo phép hỏi Lưu bá trước một câu “Vương phi khi nào thì trở về?”

Lưu bá trờ trờ khoe miệng, nói “Cuối tháng này hoặc đầu tháng sau.”

Mỗi ngày đều hỏi một câu, đáp án cũng chỉ có một, vương gia không ngại mệt, nhưng lão thì mệt lắm.

Đông Phương Hạo Diệp thở ngắn than dài, thần sắc ảm đạm trở lại Tổ Nguyệt các.

Vào nội thất liền phóng lên giường, nắm lấy cái gối mềm thêu song long kim tú, trên giường oán hận quăng hai cái, tự mắng:

“Còn chưa trở về! Còn chưa chịu trở về! Xem ta phạt người thế nào !”

Hắn quăng ngã vài cái gối, ước chừng chính mình cũng hiểu được là không có ý nghĩa gì, liền ôm gối ngã lên giường, nhìn đỉnh giường ngẩn người.

“Ai.....Diệu Nguyệt cái người vô tình này, đi đã hơn nửa tháng rồi, cũng không gửi cho ta phong thư, cũng không đem đề ta ở trong lòng. Hừ ! Nói nhảm.....”

Hắn khó chịu ôm gối ở trên đầu giường cắn, đột nhiên có người đẩy cửa xông vào, thấy bộ dáng của hắn liền ha ha cười nói: “Phụ vương, người lại đang chơi cái gì ?”

Đông Phương Hạo Diệp coi như không thấy tiểu tử kia, tiếp tục chính mình ôm gối đầu ai oán.

Đông Phương Quân Khiêm cũng nhảy lên giường, động tác kia cùng lão tử hắn giống nhau như đúc.

“Phụ vương, người mỗi ngày đều ôm gối đầu của phụ thân lăn lộn, thật sự là nhàm chán.”

Đông Phương Hạo Diệp liếc nhìn nó một cái, tức giận nói “Người dám giáo huấn lão tử sao ? Người xem người như vậy, còn không phải lại cùng Dung nhi đánh nhau ? Lại nhàm chán!”

“Ách! Chúng ta còn nhỏ, làm sao nhàm chán.”

Đông Phương Quân Khiêm sờ sờ miệng vết thương trên mặt, mất hứng nói “Lão tử người đừng ở trước mặt ta nhắc đến nha đầu Dung nhi kia. Công chúa cái gì, lợi hại như cọp mẹ vậy, mỗi lần nhìn thấy đều phải đánh nhau! Khi dễ ta đánh không lại nàng sao ?”

Đông Phương Hạo Diệp nhảy lên vỗ ót hắn một cái, mắng “Dung nhi là nữ nhi nũng nịu, vậy không phải là do người trêu chọc người ta trước sao? Bằng không người ta sao có thể đánh nhau với người ? Hơn nữa người vốn đã đánh không lại nàng !”

Đông Phương Quân Khiêm mất mặt, kêu lên “Ta đánh không lại nàng ? Ta có thể đánh không lại nàng ? Đó là ta nhường nàng! Mỗi lần nàng đều hạ được ta, thắng cũng chỉ là thắng không dùng võ.”

“Cùng nữ nhi tranh chấp, lại còn cố cãi, hừ!”

Đông Phương Hạo Diệp mặc kệ nó, thẳng chân đạp nó xuống giường “Đi xuống! Đừng ở trên giường của ta cùng phụ thân người nháo. Đi tìm Quả Quả cùng Hạch Hạch chơi đi. ”

Đông Phương Quân Khiêm đỏ mặt nói “Quả Quả đang luyện công không để ý tới ta. Hạch Hạch bị Hoàng bá bá gọi tiến cung đọc sách, hôm nay không về.”

Đào Đào tuổi còn nhỏ, nó khinh thường không muốn đi chơi.

Đông Phương Hạo Diệp vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói “Vậy người cũng cùng Quả Quả và Hạch Hạch học đi, luyện công cho tốt, nếu không thì học bài, đừng ở chỗ này làm phiền ta!”

“Hừ! Phụ vương, không phải là giống người sao.”

Đông Phương Quân Khiêm không chút nào sợ hãi, nhìn hắn nói “Phụ vương, phụ thân chừng nào thì trở về ?”

Vừa nói đến vấn đề này, Đông Phương Hạo Diệp vẻ mặt lập tức như oán phụ, nói “Miễn bàn về phụ thân người đi ! Ta xem y căn bản là vui quên cả trời đất, không muốn trở lại”

“Ta thấy là phụ thân thấy người phiền, mới không trở lại.”

Đông Phương Quân Khiêm khẩu vô ngăn cản.

Hắn chỉ là nói không suy nghĩ, không ngờ lại đạp trúng cái chân đau của lão cha.

Đông Phương Hạo Diệp lập tức tức giận đứng lên “Nói bậy! Phụ thân người mới không thấy ta phiền!”

Đông Phương Quân Khiêm nói “Ta làm gì mà nói bậy. Người mỗi ngày đều quần lấy phụ thân, chúng ta nhìn cũng thấy phiền, phụ thân chẳng lẽ lại không thấy phiền sao? Ta thấy phụ thân lần này nói là đi tra trường, chính là muốn tránh xa người. Đỡ phải mỗi ngày đều nghe người gọi ‘Diệu Nguyệt.....Diệu Nguyệt.....’ kêu giống như niệm Phật vậy.”

Vài tiếng ‘Diệu Nguyệt’, nó học gọi theo tiểu vương gia, lại học được giống như đúc.

Đông Phương Hạo Diệp chán nản, kéo lỗ tai nó quát “Cút ra ngoài cho ta!”

Nói xong không khách khí chút nào tung một cước, đem đứa con đá xuống mặt đất.

Đông Phương Quân Khiêm linh mẫn xoay người nhảy lên, chạy ra cửa cũng không quên chộc tức lão cha “Người đây là thẹn quá thành giận! Thẹn quá thành giận !”

Một trận gió thổi qua gáy, một cái bình hoa men xanh thượng đẳng bay sát bên người.

Ôi nguy, lão cha thực sự nổi giận rồi !

Đông Phương Quân Khiêm lập tức rút cổ lại, nhanh như chớp chạy đi, bỏ lại lão tử đang tức giận chết khiếp trong phòng.

Đông Phương Hạo Diệp cảm thấy này buồn bực, này uất ức, này thì tức giận !

Kỳ thật hắn không phải tức giận đứa con không biết lớn nhỏ, mà chính là bị lời nói của đứa con đâm trúng nỗi lòng.

Nghĩ đến chính mình mỗi lần đều quán lấy Diệu Nguyệt, Diệu Nguyệt đều lộ ra ý hơi phiền cùng bất đắc dĩ, giống như, có lẽ, có thể.....đối với hắn rất là kiên nhẫn.

Chẳng lẽ thật là có ý tránh mình sao?

Hu hu hu.....Không thể nào. Diệu Nguyệt, không cần tàn nhẫn như vậy mà.

Tuy nói chúng ta là lão phu lão thê nhiều năm như vậy, ta đối với người tình yêu không giảm, người thế nào lại có thể thấy ta phiền chứ ?

Đông Phương Hạo Diệp chui đầu vào ổ chăn, khóc nức nở.

Hắn càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng cảm thấy việc đó quả là nghiêm trọng.

Hu hu hu.....vậy phải làm sao bây giờ mới tốt đây?

Đông Phương Hạo Diệp cân nhắc một đêm, cũng không cân nhắc ra cách nào.

Ngày hôm sau vác mặt đi vào triều, liếc mắt một cái liền khiến Hoàng huynh hắn nhìn ra chỗ khác thường .

Hạ triều, Hoàng thượng tuyên đệ đệ này đến Ngự thư phòng của mình ‘mật đàm’. Huynh đệ hai người đã thành lệ, tuổi đều đã lớn nhưng vẫn còn ngồi xổm dưới bàn học khe khẽ nói nhỏ.

Hoàng thượng nghe ngốc đệ đệ của hắn nói ra, không khỏi cười ha ha, cho hắn một chủ ý nói “Người nếu sợ Diệu Nguyệt thấy người phiền, này còn không đơn giản? Giả bộ bất hòa với y, sau đó khi thích hợp liền cho y ăn dấm chua, y mới biết người rất là tốt”

“Như vậy có thể sao ?”

Đông Phương Hạo Diệp hoài nghi.

Hoàng thượng có chút khẳng định gật đầu, nói “Người phải tin tưởng. Bằng không người xem tam cung lục viện của trẫm làm sao lại bình yên như vậy ?”

Ách !

Làm sao lại là nhờ người bãi bình, rõ ràng là Hoàng tẩu quân nghiêm mà.

Tiểu vương gia trong lòng oán thâm, nhưng đương nhiên sẽ không nói ra.

Kỳ thực hắn cũng hiểu được trong lời nói của Hoàng huynh có đạo lý, còn thật sự cảm thấy lo lắng.

Như thế hai huynh đệ ở dưới thư án thương nghị đến quá trưa một chút, rốt cục vẫn khẳng định chủ ý là tuyệt hảo.

Lại vừa đúng ngày hôm sau Thủy Liên Nhi đến yêu cầu tiểu vương gia đi Vọng Xuân lâu thưởng thức hoa khôi mới, hắn liền nghênh ngang đi, quyết định thuận theo kế hoạch này. Ai ngờ Nhược Hoa kia, là cái mỹ nhân thực sự ngoài ý muốn

.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hồi phủ, đem trưởng cùng việc nghi công đạo cấp Lưu bá, lại đi tắm rửa thay quần áo, thăm nom bọn nhỏ một vòng, rồi mới trở lại nội thất, bỗng nhiên cảm thấy có chút thiếu thiếu.

“Vương gia đâu ?”

Tiểu Đông đã là phó tổng quản trong phủ, nhưng Tố Nguyệt các, cuộc sống hàng ngày của hai vị chủ tử vẫn là hẩn tự thân lo liệu. Lúc này hẩn do dự một chút, nói “Vương gia bây giờ còn đang ở Vọng Xuân lâu.”

“Hửm”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không để ý, phân phó nói “Ta ngủ một chút, đến bữa tối thì gọi ta.”

“Vâng.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thoải mái mà ngủ đến chạng vạng, đứng dậy vào phòng dùng bữa, gặp bọn nhỏ đều ở đó, chỉ thiếu mỗi bóng Đông Phương Hạo Diệp,

Y liền cảm thấy kỳ quái, hỏi “Vương gia đâu ?”

Nha hoàn trả lời “Vương gia vẫn chưa về.”

“Còn chưa có về? Đi đâu rồi ?”

“A này.....Vương gia đang ở Vọng Xuân lâu ạ.”

Nha hoàn kia chần chờ một chút, vương phi xưa nay uy tín, vẫn là thành thực báo cáo.

Bắc Đường Diệu Nguyệt càng cảm thấy kinh ngạc.

Đông Phương Hạo Diệp tuy rằng thường đi Vọng Xuân lâu xử lý sự vụ của Đông môn, chỉ là sẽ không ở lại đó dùng bữa tối. Huống chi mình rời nhà đi gần một tháng, tên kia đáng lẽ phải sớm nhanh chóng chạy về đây, sao lúc này vẫn chưa về?

“Phái người đến hỏi chưa ?”

Nha hoàn kia khó xử nói “Đã phái người qua. Nhưng .. nhưng vương gia nói vẫn còn có việc, muộn một chút mới trở về.”

“Vậy sao ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cảm giác có chút không đúng.

Đông Phương Quân Khiêm ở bên cạnh nói chen vào “Ta biết phụ vương vì cái gì không về nhà.”

“Vì cái gì ?”

“ Bởi vì Vọng Xuân lâu có một hoa khô mới , phụ vương mê nàng.....Ồi! Người đá ta làm cái gì?”

Đông Phương Quân Khiêm cảm tức nhìn Đông Phương Quân Thành.

Đông Phương Quân Thành cắn răng thấp giọng nói “Câm miệng! Người sợ thiên hạ không loạn sao!”

“Ta nói thật. Quân tử khiêm thành, Quả Quả, người thật có lỗi với tên của người.”

Đông Phương Quân Khiêm bày ra một bộ dáng đại ca.

Đông Phương Quân Thành chán nản.

Đông Phương Quân Đình ở một bên tò mò hỏi “Cái gì là hoa khô? Là một loại hoa đẹp phải không ?”

Song sinh còn đang ở dưới bàn đấu nhau. Đường Đường đánh không lại Quả Quả, liền tức giận nói “Đào người đừng hỏi, nói người cũng không hiểu !”

Đông Phương Quân Đình cau mặt nhỏ nhắn nộn nộn, quay đầu bắm riết không tha hỏi “Tam ca, cái gì là hoa khô? Là một loại hoa đẹp sao?”

Đông Phương Quân Hòa nghĩ nghĩ, nói “Không phải là hoa, là người. Nhưng là một người xinh đẹp giống như hoa.”

Đông Phương Quân Đình thực thông minh nói “Có thể làm cho phụ vương thích như vậy, thích đến độ không về cùng chúng ta cùng nhau ăn cơm, nhất định là nhìn đẹp lắm. Ta tương lai cũng muốn làm hoa khôi.”

Song sinh đang đánh nhau, nghe vậy đồng thời quay đầu lại, rống giận “Không được!”

Đông Phương Quân Đình nhăn khuôn mặt đầy thịt, mắt húng nói “Vì sao ?”

“Không vì sao cả! Không được là không được!”

Đông Phương Quân Thành rất có uy nghiêm nói.

Đông Phương Quân Khiêm bị nó đoạt mất uy nghiêm ‘đại ca’, có chút buồn bực, liền xoay mặt đối Đông Phương Quân Hòa cả giận nói “Hạch Hạch, không được dạy hư đệ đệ.”

Đông Phương Quân Hòa vô tội, không biết mình đã làm sai cái gì.

Huynh đệ mấy người còn đang tranh cãi, Bắc Đường Diệu Nguyệt rốt cục chịu không nổi trầm giọng nói “Tất cả câm miệng hết cho ta!”

Thanh âm của y không phải là đặc biệt lớn, nghe ra cũng không phải là đặc biệt nghiêm khắc, nhưng huynh đệ bốn người lại lập tức câm miệng.

- Ngoan ngoan ăn đi ! Phụ thân không ở nhà một tháng, thiếu chút nữa đã quên luôn quy củ của phụ thân .
- Làm càn ! Thành thật một chút, đừng lấy giáo huấn của phụ thân ra!
- Ta cái gì cũng không biết, đừng trùg ta, ta chuyên tâm ăn cơm.
- Đại ca, nhị ca, tam ca, mọi người làm sao vậy? Ánh mắt của phụ thân rất đáng sợ đó..

Huynh đệ bốn người dùng ánh mắt trao đổi với nhau.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy tất cả đã an tĩnh lại, thản nhiên nói “Ăn không nói, tắm không nói, chuyên tâm ăn cơm. Đào Đào, người lại đây, phụ thân cho người ăn.”

Đào Đào chỉ mới bốn tuổi, nghe vậy lập tức nhảy xuống khỏi ghế nhỏ, cọt cọt hai bước đến bên người phụ thân, vui mừng ôm lấy cổ y, gương miệng giống như ấu diều đang kêu, chờ được cho ăn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt lấy bát cơm, gắp mấy thứ tiểu nhi tử thích ăn, một miếng một miếng đút cho nó.

Đông Phương Quân Đình lúc đầu vui vẻ, vừa được phụ thân cho ăn cơm, một bên có chút đắc ý nhìn mấy huynh trưởng, lại được ở trong lòng phụ thân làm nũng.

Một lát sau nó liền vui không nổi nữa.

Oa oa.....ăn không hết, phụ thân ta ăn no rồi, không cần đút tiếp mà.

Đáng tiếc phụ thân nó như không phát hiện dị trạng của đứa con, vẫn mặt không chút thay đổi từng miếng từng miếng đút tiếp.

Tiểu Đào Đào miệng vừa mới nuốt xuống một miếng, lại bị y nhồi vào, căn bản là không kịp biểu đạt ý kiến của mình.

Nó dùng ánh mắt đáng thương hướng mấy vị huynh trưởng xin giúp đỡ, chỉ là đại ca, nhị ca, tam ca giống như chưa thấy có cái gì khác thường, chột dạ tránh đi tầm mắt của nó, cúi đầu ăn bát của mình.

Không có nghĩa khí

Đáng thương Đào Đào thật sự ăn không hết, đành phải tự cứu, liền ở trong lòng ngực phụ thân ngo ngoay, nghiêng đầu trốn tránh thìa.

Nếu là bình thường, Bắc Đường Diệu Nguyệt đã sớm phát hiện bụng nhỏ của đứa con đã muốn nhồi không được nữa, hôm nay không biết vì sao, không có phản ứng.

Đông Phương Quân Đình rốt cục chịu không nổi, oa một tiếng đem đồ ăn trong miệng nhổ ra, ủy khuất khóc rống lên.

Đông Phương Quân Thành lúc này mới ở một bên thật cẩn thận nhắc nhở nói “Phụ thân, Đào Đào ăn không hết.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy đứa con khóc lớn, vốn nhú mi không hờn giận, nghe xong lời này của thứ tử mới tỉnh ngộ lại, lẳng lẳng nhìn đứa con trong lòng ngực mà ngẩn người.

“Oa.....Phụ thân ! Hức! Phụ thân người phá hư...oa oa oa.....hức.....”

Đông Phương Quân Đình khóc lóc kể lể, liên tục nấc cụt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, rất vất vả.

Bắc Đường Diệu Nguyệt vội buông bát cơm, xoa xoa bụng nhỏ của nó, chịu nhận lỗi nói “Là phụ thân sai rồi. Tiểu Đào Đào không khóc không khóc, đều là phụ thân không tốt.”

Đông Phương Quân Đình càng khóc hăng hái.

Kết quả này khiến cho Bắc Đường Diệu Nguyệt sau khi trở về nhà, bữa tối đầu tiên cứ như vậy náo loạn lộn xộn mà trải qua.

Sau khi ăn xong trở về phòng, Đông Phương Quân Khiêm lôi kéo Đông Phương Quân Thành có chút đặc ý nói “Phụ thân hôm nay nhất định là giận. Người xem phụ thân một miếng cũng chưa có ăn.”

Đông Phương Quân Thành liếc mắt trừng nó một cái “Còn không phải vì người lảm miệng. Có cái gì mà cao hứng chứ.”

Đông Phương Quân Khiêm cười ha hả, thần bí nói “Người biết cái gì! Phụ thân giận mới tốt. Phụ thân tựa giận, phụ vương mới vui vẻ.”

Đông Phương Quân Thành ngạc nhiên nói “Vì sao ?”

“Nói người cũng không hiểu, ha ha, chờ xem kịch vui đi.”

Đông Phương Quân Khiêm vẽ mặt cười xấu xa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như bạch ngọc trên có hai vết cào của Hoa Dung Công chúa chưa tan, thoạt nhìn hết sức dữ tợn.

Đông Phương Quân Thành âm thầm nhú mày, kinh thường không thèm để ý đến nó.

Bắc Đường Diệu Nguyệt trở lại Tổ Nguyệt các, nội các có chút lạnh lẽo không quen.

Y ở bên giường đợi một hồi, chỉ thấy qua giờ Tuất một khắc, Đông Phương Hạo Diệp vẫn chưa về, không khỏi có chút ngồi không yên, gọi gã tiểu tử bên ngoài hỏi “Vương gia vẫn chưa về sao ?”

Gã tiểu tử trả lời “Vẫn chưa ạ.”

“Đi.....”

Đi tìm hắc đem về.

Bắc Đường Diệu Nguyệt muốn nói như vậy, nhưng nói được một nửa lại nuốt vào, trầm mặc một lát nói “Quên đi, đi xuống đi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không tin Đông Phương Hạo Diệp thật sự mê hoa khôi gì đó. Bọn họ phụ nhiều năm như vậy, đối với hắn có chút tự tin như vậy vẫn phải có.

Nhưng mà.....

Dù sao hai người ở chung cũng hơn mười năm, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghĩ vậy liền biết mấy tháng qua quả thật đối với Đông Phương Hạo Diệp có chút vắng vẻ, không khỏi có chút áy náy, thâm nghĩ tự trách mình đáng lẽ không nên tránh mặt hắn chạy ra ngoài.

Kỳ thật Bắc Đường Diệu Nguyệt không phải thật sự cảm thấy Đông Phương Hạo Diệp phiền, chỉ là hiện giờ hài tử đã lớn, trong phủ sự vụ cũng ngày càng nhiều. Y vừa muốn quản giáo hài tử, vừa muốn chiếu cố trong phủ, còn điều khiển sự vụ Bắc môn cách thiên sơn vạn thủy, khó tránh khỏi có chút lực bất tòng tâm.

Mà Đông Phương Hạo Diệp lại mười năm như một, vô luận có vội như thế nào, mỗi ngày đều còn có thể rút ra thời gian đến quán lấy mình, làm cho Bắc Đường Diệu Nguyệt lo lắng, đồng thời lại có vài phần buồn bực.

Nam nhân lúc đó thật dễ dàng phát sinh chi tâm, cho dù phu phu cũng là không ngoại lệ.

Kỳ thực Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không phải muốn cùng hắn tranh cái gì. Chỉ là Đông Phương Hạo Diệp khả năng biến đại sự hóa tiểu sự, tiểu sự hóa không có gì quả thực rất cao, chuyện gì tới tay hắn đều có thể dễ dàng vừa trêu đùa vừa hoàn thành, làm cho Bắc Đường Diệu Nguyệt vừa bực mình hắn không nghiêm túc, đồng thời lại bội phục năng lực của hắn.

Chẳng qua lần này tâm tư thật sự phức tạp, chính y cũng hoàn toàn không có phát hiện, đối Đông Phương Hạo Diệp đã không tự chủ được mà từ từ lãnh đạm.

Nghĩ đến tối nay vừa mới trở về, Đông Phương Hạo Diệp lại như vậy đến tận khuya cũng không thấy bóng dáng, Bắc Đường Diệu Nguyệt thật sự giận !

Vẫn là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy, hắn không đem mình đặt ở vị trí đệ nhất.

Bắc Đường Diệu Nguyệt tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng kỳ thật y thật sự để ý.

Đông Phương Hạo Diệp mang theo mùi rượu nồng đậm từ Vọng Xuân lâu trở về, ở trong phòng chờ hắn mang theo ầm ầm tức giận, ngồi ngay ngắn ở đầu giường chính là Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Diệu Nguyệt –

Đông Phương Hạo Diệp nhân tình sáng lên, thói quen định chạy qua, nhưng cuối cùng đầu óc còn nhớ mục đích của chính mình, cố gắng nhịn xuống.

“Người đã về rồi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt trầm giọng mở miệng.

Thấy hắn không giống như ngày xưa nhiệt tình, lại thấy hắn không thèm nhìn tới chính mình, lại tức giận.

“Phải, ta về rồi”

Tiểu vương gia cố gắng không chế biểu tình của chính mình, giả bộ bình tĩnh hướng cạnh bàn ngồi xuống, đưa lưng về phía Bắc Đường Diệu Nguyệt, cầm lấy ấm trà rót một chén trà lạnh, cầu nhàu kêu lạnh bụng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy hắn đưa lưng về phía mình, cắn chặt răng, nuốt xuống lửa giận trong lòng, đi đến bên cạnh hắn nói “Đi đâu ? Khuya như vậy mới về ? ”

“A, Thủy Liên Nhi bên kia có chút việc, bảo ta qua đó một chuyến.”

Tiếp tục kêu cầu nhàu, lại rót một ly trà.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cố gắng dùng vẻ mặt ôn hòa, nói “Phải không. Đã dùng bữa tối chưa ?”

“Đã dùng.”

Lại tiếp tục cầu nhàu, lại rót một chén.

“nàyNgười đừng uống nữa, buổi tối uống nhiều trà lạnh như vậy đối với thân thể không tốt.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy hắn vẫn uống trà, nhịn không được nhíu nhíu mày, lấy cái chén trên tay hắn qua.

“Vậy, chúng ta đi ngủ đi.”

Đông Phương Hạo Diệp thấy chén trà bị y lấy đi, đơn giản đứng dậy đi đến bên giường, xoa xoa thắt lưng, lẩm bẩm nói “Hôm nay thật sự là quá đã, mệt mỏi quá, ngủ.”

Nói xong cũng không thèm liếc mắt nhìn Diệu Nguyệt lấy một cái, cởi quần áo ra, nằm xuống cạnh giường.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn bóng dáng hắn sưng sốt một chút, thấy hắn tiến vào ổ chăn, liền chần chờ một chút, cởi áo lên giường.

“.....Hạo Diệp?”

Trong đêm đen, Bắc Đường Diệu Nguyệt khó có thể đi vào giấc ngủ, nhin không được vươn tay ra, thử đặt trên vai Đông Phương Hạo Diệp.

Ai ngờ Đông Phương Hạo Diệp không có nhúc nhích.

Ngủ say ?

Bắc Đường Diệu Nguyệt kinh ngạc, lại đến dần một chút, tay chậm rãi vuốt ve trên lưng hắn.

Lại nghe thấy tiểu vương gia rên rỉ một tiếng, khẽ tránh thân mình, miệng hàm hồ nói:

“Mệt quá.....Nhược Hoa, đừng nháo. Ngủ.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt trong lòng giật mình một cái, ngồi bật dậy, bắt lấy hai vai của hắn, thô lỗ đem người dựng lên.

“Đông Phương Hạo Diệp ! Người đứng lên ngay cho ta! ”

“A.....làm chi ?”

Tiểu vương gia day day mắt, coi như vẫn chưa tỉnh ngủ, mơ hồ tròn tròn hai mắt nói “Diệu Nguyệt, đã trễ thế này không ngủ, người còn định làm gì ?”

“Người, người.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt gắt gao nhìn hắn.

Đông Phương Hạo Diệp đẩy tay y ra, lại lười biếng nằm xuống, lẩm bẩm nói “Mệt lắm. Mau ngủ đi.”

Hừ!

Định qua loa cho qua mắt ta sao ? Được rồi Đông Phương Hạo Diệp nhà người, chờ coi!

Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng của tiểu vương gia, trong lòng ủ dột, nghiêng người xuống giường, đến ngoại thất ngủ.

Đông Phương Hạo Diệp một mình nằm lại trên giường, đem mặt chôn ở trong chăn cười trộm.

Sáng sớm hôm sau, tiểu vương gia thức dậy, cũng không hỏi Diệu Nguyệt vì sao không nằm trên giường, vộm mặt giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, đi thẳng vào triều.

Hạ triều, lại trực tiếp hướng Vọng Xuân lâu mà đi. Dọc đường đi trong lòng còn cười trộm về mặt âm trầm lúc buổi sáng của Diệu Nguyệt.

Nói đi nói lại ! Ta cũng không tin người không ăn dấm.

Hắn đắc ý dào dạt đi vào Vọng Xuân lâu, nghênh ngang gọi hoa khôi Nhược Hoa đến bồi rượu, ai ngờ tú bà dẫn hắn vào cửa xấu hổ nói “Vương gia, Nhược Hoa.....hiện tại đang có khách .”

“Có khách ?”

Tiểu vương gia ánh mắt giật giật.

Rõ ràng là ban ngày, còn chưa tới lúc Vọng Xuân lâu đông khách, không thể đắc tội khách bên ngoài, hồng bài cô nương đều không thể gặp, huống chi là hoa khôi Nhược Hoa này.

“Ai dám cùng bản vương cướp người ? Đi đi ! Tìm Thủy Liên Nhi đến, bảo đem Nhược Hoa đến cùng bản vương tâm sự...”

Tú bà lại là vẻ mặt khó xử, nói “Thủy đương gia.....đang tiếp vị khách đó.”

“Cái gì ?”

Đông Phương Hạo Diệp trừng lớn mắt.

Này là.....

Đại Văn quốc này từ khi nào có ‘đại hộ khách’ khiến cả Thủy Liên Nhi cùng Nhược Hoa đồng thời phải ra tiếp?

Chẳng lẽ là Hoàng huynh đến đây?

Không có.

Hoàng huynh kia ‘thê thảm nghiêm’, như thế nào dám chạy đến Vọng Xuân lâu này ?

Không sợ bị Hoàng tẩu lột da?

Đông Phương Hạo Diệp vẻ mặt không hề giận, đẩy tú bà ra hướng lầu trên chạy.

“Ôi Vương gia của ta a, ngài cũng không thể đi.....”

Tú bà ở phía sau lải nhải đuổi theo, đối vẻ mặt tức giận của tiểu vương gia coi như hết sức bất đắc dĩ.

Tìm được Thanh Hoa các Nhược Hoa sống, Đông Phương Hạo Diệp thập phần thô lỗ một cước đá văng đại môn, một bộ dáng ta là đại gia xông vào, miệng còn gọi “Mỹ nhân ! Nàng ở nơi nào? Bốn vương thật muốn nhìn, là ai dám cướp mỹnhân.....”

Tiểu Vương gia nuốt lời nói vào trong cổ.

Hắn trừng mắt nhìn thẳng một màn trước mặt, tâm đã bị đả kích thật lớn, thân thể lung lay sắp đổ.

Chỉ thấy Thủy Liên Nhi chính là đang giơ bầu rượu, vẻ mặt mềm mại đáng yêu cấp người kia rót rượu, mà Nhược Hoa.....Nhược Hoa.....lại nhu nhược như không có xương tủy trên người người nọ, trên mặt mang vẻ xấu hổ thẹn thùng, một đôi tay bé nhỏ động lòng người đặt trên ***g ngực người kia, còn có mấy mỹ nhân vây tụ đánh đàn ở một bên.

Ta phải ngắt đi ! Ta phải ngắt đi !

Tiểu vương gia trước mắt biến thành màu đen, ngực như tan nát, trái tim tức giận đến cơ hồ nhảy ra khỏi ***g ngực.

Kia nam tử đang tao nhã phẩm rượu, nghe khúc, ôm mỹ nhân, vẻ mặt thản nhiên hưởng thụ mỹ nhân hầu hạ, không phải ai khác, đúng là thân ái phi nhà hắn – Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Tiểu vương gia cố gắng bám lấy khung cửa, chống đỡ chính mình, trừng mắt trừng to đến nỗi tưởng như sắp lao ra khỏi hốc mắt.

“Người.....người.....các người.....đang làm cái gì? ”

Hắn cảm thấy được thanh âm của mình có chút không đúng.

Thủy Liên coi như lúc này mới nhìn thấy hắn, thu tay áo lại, ôn nhu nói “Vương gia, chúng ta.....đang bồi Vương phi nói chuyện phiếm.”

Nói tới đây còn giống như có chút thẹn thùng, dùng ống tay duyên dáng che lại khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt ngượng ngùng quẩn rữ.

Ta choáng!

Đại tỷ, ngài đều đã ba mươi rồi, còn muốn dụ dỗ ái phi nhà ta thế nào nữa?

Đông Phương Hạo Diệp vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, kiên quyết không chịu thừa nhận rằng chính mình đã giận đến mức phát cuồng!

Bất quá càng làm cho người ta tức giận chính là, ái phi nhà hắn hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của hắn, chính là ngửi khí mang cảm khái cùng tán thưởng, nhìn mỹ nữ bên cạnh nói chuyện.

“Ta cũng không biết Vọng Xuân lâu là nơi phong nhã như vậy, Nhược Hoa cô nương ở đây lại là mỹ nhân, khó trách Vương gia nhà ta mỗi ngày đều lưu luyến quên về. Diệu Nguyệt hôm nay mới biết cô nương tài nghệ không dưới vũ thần ca, làm cho Diệu Nguyệt hâm mộ không thôi, về sau cũng thế, sợ là mỗi ngày đều phải tới đây quấy rầy cô nương.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt tuy rằng đã qua tuổi ba mươi lăm, vẫn chính trực trắng niên, là thời điểm mị hoặc nhất của nam nhân. Huống chi dung mạo của y vốn là phi thường tuần mỹ, theo tuổi tăng trưởng sự uy nghi cũng gia tăng, lại tăng thêm ý vị thành thực, giờ tay nhấc chân đều bình tĩnh, khuôn mặt luôn luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng nhợt nhạt vẻ ung dung cùng mị hoặc.

Thật là động nhân !

Tiểu vương gia cũng không biết ái phi nhà hần trước mặt mỹ nhân lại có mị lực như vậy. Đừng nói là Nhược Hoa căn không được, ngay cả Thủy Liên Nhi trước mặt đều tỏ vẻ thưởng thức, càng không nói đến mấy cô nương đánh đàn tấu khúc kia, mấy đôi mắt như móc câu hướng người ái phi nhà hần phóng đến.

Tiểu vương gia tức giận nha !

Phải biết rằng cùng ái phi nhà hần so sánh, tiểu vương gia cũng chỉ kém có năm tuổi, nhưng diện mạo non nớt, nhìn qua tưởng mới có hai mươi mấy. Cử chỉ tuy có phong thái uy nghi êm dịu của Hoàng gia, nhưng tổng lại mang theo một loại hương vị bất cần đời, tự nhiên không có phong độ khiến người ta tâm động của Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Khiến cho tiểu vương gia tức giận chính là, Nhược Hoa trên mặt lại hiện lên một mặt đỏ ửng, đôi mi thanh tú khẽ chớp, cổ trắng như ngọc, nhỏ giọng nói “Nhận được quan tâm của Vương phi, ta nhất định ngày ngày đều chờ, quét dọn giường chiếu chờ đón tiếp.”

Tiểu vương gia cảm thấy được chính mình sắp khóc rồi.

Hắn ở Vọng Xuân lâu này quán Nhược Hoa nhiều ngày như vậy, nàng đối chính mình vẫn là lạnh lùng thần nhiên, cao không thể với. Nhưng ái phi nhà hần mới đến có nửa ngày, nàng.....nàng.....nàng thế nhưng phải ‘quét dọn giường chiếu đón tiếp’, này chẳng phải là thực đáng khinh thường sao?

“Cút! Cút! Đều cút hết cho bản vương !”

Tiểu vương gia rống to, hoàn toàn bạo phát !

Cái gì phong độ, cái gì tiêu sái, hết thấy đều không thấy.

Hắn chạy qua, một phen đẩy Thủy Liên Nhi ra, một cước đá văng Nhược Hoa, giống như trâu điên ngộ độc, hai tay ôm chặt lấy Bắc Đường Diệu Nguyệt, trước mắt dữ tợn quát “Mấy người các người đều cách y xa một chút!”

Mấy hồng cô nương hầu hạ sợ tới mức vội vàng lui lại. Ngay cả Thủy Liên Nhi cũng bị hắn đẩy một cái làm cho lảo đảo, nhịn không được nhíu mày nói “Vương gia, ngài đây sao lại thô bạo đối chúng ta như vậy? Ôi, như thế nào có thể đem Nhược Hoa của chúng ta làm bị thương.”

Bị chọc tức đến nỗi muốn hôn mê khiến tiểu Vương gia làm sao quán được cái gì nữa, ôm Bắc Đường Diệu Nguyệt không buông.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cố tình lửa cháy đổ thêm dầu, thân thiết hướng Nhược Hoa nói “Nhược Hoa cô nương, nàng không có việc gì đi?”

Nói xong khẽ nhíu mày đối Đông Phương Hạo Diệp trách mắng “Người sao lại thô lỗ như vậy, làm bị thương cô nương người ta thì làm sao bây giờ.”

Đông Phương Hạo Diệp cực kỳ ủy khuất, tức giận đến hai mắt đỏ bừng.

“Bị thương thì bị thương! Ta bất kể nàng là ai! Người.....người.....người thế nhưng hướng nàng nói chuyện?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nói “Đừng nói người ta là một nữ tử nhu nhược, tốt xấu gì cũng là thuộc hạ của Đông môn. Người không thêm quan tâm đến thuộc hạ, thương tiếc nữ tử sao?”

“Ta mặc kệ! Ta mặc kệ! Các nàng hôm nay dám quán quít thân cận người, ta ta....”

Tiểu Vương gia tức giận đến nỗi nói không ra lời.

Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh mặt, thân thủ đẩy hẳn, nói “Ta cùng các nàng thân cận thì làm sao? Người mấy ngày nay tiêu dao khoái hoạt như vậy, ta lại không thể như vậy sao? Đừng đem ta biến thành nữ nhân tam tòng tứ đức!”

“Không phải! Không phải! Ta không có.....Ta....ta.....hu hu”

Tiểu vương gia lần này chính là đem đá đập vào chân mình, khóc không ra nước mắt.

Thủy Liên Nhi thấy thế, kéo kéo Nhược Hoa. Hai người tâm linh tương thông, cũng không chào hỏi, tự lén lút dẫn người lui ra.

Tiểu vương gia nức nở bám chặt trên người ái phi nhà hắn, chết cũng không buông tay, vô luận Bắc Đường Diệu Nguyệt như thế nào đẩy hẳn cũng đều không chịu buông.

Bắc Đường Diệu Nguyệt như thế liền nổi giận, quát “Người làm cái gì? Cũng không nhìn xem đây là nơi nào, bám chặt như vậy còn giống cái gì?”

Tiểu vương gia lúc này đầu óc linh quang, khóc thút thít nói “Chính là.....chính là nơi này.....mới bám a hu hu hu.....”

“Người tránh ra cho ta!”

Bắc Đường Diệu Nguyệt tức giận đánh, cả giận nói “Ta bắt quá ở trong này uống rượu trò chuyện, người khóc nhào thành cái dạng này. Ta không ở nhà mấy ngày người ở nơi này khoái hoạt như thế nào? Có thấy qua ta khóc nháo với người như vậy không?”

“Oa oa oa.....”

Tiểu Vương gia đại rống, khóc rống nói “Ta sai rồi! Ta sai rồi! Diệu Nguyệt, đều là ta không tốt! Ta không nên tới nơi này hồ nháo! Không nên nghe lời Hoàng huynh làm cho người ghen! Về sau chúng ta đừng đến đây nữa có được không? Ta không đến người cũng đừng đến đây.”

“Oa oa oa ... người không phát hiện bộ dáng của nữ nhân vừa rồi, giống như hận không thể đem quần áo người lột hết ra, ánh mắt đều là mang móc câu oa oa, Thủy Liên Nhi thật sự quá đáng, thế nhưng để cho nữ nhân này tới câu dẫn người! Ta mặc kệ! Ta mặc kệ! Ta tuyệt đối không tha cho nàng.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nói “Người nói không tha cho ai? Nhược Hoa cô nương không phải là người yêu nhất sao? Nghe nói người mấy ngày nay cả Vương phủ cũng không về. Như thế nào lúc này lại nói về sau đừng tới?”

“Ai nói nàng là ta yêu nhất? Ta yêu nhất rõ ràng là người!”

Tiểu vương gia lúc này cũng cố không được cái gì mà ‘ghen đại嫉’ nữa, thổ lộ tâm ý trong sạch là quan trọng nhất, lập tức đem kế hoạch kia đổ bỏ, ngay cả Hoàng huynh cũng bán đứng luôn.

“Diệu Nguyệt, tâm ý của ta đối với người trắng sáng chứng giám! Đều là người gần đây đối ta rất lãnh đạm, Hoàng huynh mới dạy ta biện pháp như vậy, muốn cho người ăn dấm chua, như vậy rất tốt với ta. Ta thấy Nhược Hoa kia bộ dáng có vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng cao quý cũng gần giống người, mấy ngày này mới gọi nàng đến tiếp, người phải tin tưởng ta.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt giận đến tái mặt, nói “Nói bậy! Nhược Hoa kia làm sao mà giống ta, đừng có tìm cái cớ như vậy!”

“Oa oa oa.....không phải, thật sự có chút giốngTa khi mới gặp nàng, bộ dáng cùng khí chất của nàng đều khiến ta nghĩ năm đó lần đầu gặp người, mới cố ý chọn nàng để chọc tức người. Ta, ta làm sao biết nàng hôm nay ở trước mặt người lại thành cái dạng này, ta nếu sớm biết nàng là như thế này, cũng sẽ không mỗi ngày tới đây lãng phí thời gian. Oa oa oa.....Diệu Nguyệt...người tin ta đi mà.....”

Đông Phương Hạo Diệp đáng thương ôm Bắc Đường Diệu Nguyệt, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn khóc lợi hại.

Nói đến cũng lạ, nếu là đại nam nhân khác khóc thành cái dạng như vậy, đã sớm làm cho người ta ghê tởm muốn chết.

Đông Phương Hạo Diệp bộ dáng nhỏ nhỏ, hé ra khuôn mặt búp bê tuấn tú động lòng người, đừng nói đến khóc, quần quít làm nũng cũng không bao giờ khiến người ta thấy phản cảm, trời sinh thích hợp gây sức ép, có loại trời sinh thích hợp này sao.....

Hơn nữa kỳ quái nhất chính là, chính hắn cũng tuyệt không cảm thấy được có gì không thích hợp, thật đúng là muốn khóc liền khóc ngay được, vài thập niên nay vẫn thế, ngay cả lão nương cùng Hoàng huynh của hắn cũng đều chịu không nổi.

Nhưng tục ngữ nói, cái gì thích hợp sẽ tìm đến nhau.

Đông Phương Hạo Diệp gặp gỡ Bắc Đường Diệu Nguyệt, thật đúng là nhất kiến chung tình, một mực ôm ý định chung thân, năm đó hắn từ trên cây rơi xuống, cũng không ngờ đúng là Bắc Đường Diệu Nguyệt năm ấy mười bảy tuổi ôm lấy hắn.

Mà Bắc Đường Diệu Nguyệt ở nơi đó gặp Đông Phương Hạo Diệp, đánh chết y cũng không nghĩ mình sẽ bị cái tên như con gián đập mãi không chết này quần lấy.

Sự thật chứng minh, hắn chính là thích thượng Đông Phương Hạo Diệp cái tên luôn phản trư ăn lão hổ này, da mặt so với tường thành còn dày hơn, chỉ cần nhớ tới, chẳng phân biệt thời gian cùng địa điểm cùng hắn dây dưa, ấn định rồi mới biết hắn tính cách là ăn mềm không ăn cứng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt lúc này thấy hắn bộ dáng thê thê thảm thảm, cảm thấy đã nhuyễn vài phần, hoàn hăng khí nói “Được rồi, đừng lôi kéo ta nữa. Người nếu không đi, ta lại cần phải đi rồi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bỏ tay hắn ra, tức giận hừ một tiếng, đi về phía trước.

Đông Phương Hạo Diệp giống như tiểu thê tử cẩn thận theo sát phía sau. Ra đến cửa, gặp Thủy Liên Nhi tự tiểu phi tiểu đứng ở một đầu hành lang nhìn, không khỏi có chút ảo não xấu hổ cùng quần bách, hướng nàng liếc mắt trừng một cái, ý là: người chờ cùng ta tính sổ đi.

Thủy Liên Nhi thấy hắn trừng mình, gương khăn màu tím lên, đối Bắc Đường Diệu Nguyệt dịu dàng nói “Tĩnh Vương phi đi thông thả, về sau thường đến nha. Nhược Hoa chúng ta sẽ chờ ngài.”

Đông Phương Hạo Diệp biến sắc, hận không thể nhảy qua bóp cổ nàng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt mỉm cười, chấp tay nói “Hôm nay đã làm phiền, Thủy Chiêu tướng tài nghệ thật cao, Diệu Nguyệt bội phục. Về sau có cơ hội nhất định phải hảo hảo luận bàn một phen.”

Luận bàn cái rắm!

Đông Phương Hạo Diệp thiếu chút nữa là kêu lên.

Thủy Liên Nhi bốn sự hắn là rõ ràng nhất, hôm nay diễn ra một cái màn này chỉ sợ là cố ý phối hợp Diệu Nguyệt khi dễ chính mình.

Bất quá Đông Phương Hạo Diệp này cũng là đi trộm gà nhưng không trộm được, cũng không dám hé răng, chỉ có thể buồn rầu tức giận, thành thành thật thật theo sát đằng sau ái phi nhà hắn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt bước xuống lầu hai, bỗng nhiên lòng có sở cảm, quay đầu hướng lầu hai nhìn lại, chỉ thấy trên một góc khuất cầu thang, một người ẩn ở đằng sau cột trụ bằng gỗ lim, đối y hơi hơi chột tắt, tao nhã hành lễ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hai mắt khẽ động, khóe miệng mỉm cười, cũng chấp tay đáp lễ lại, người nọ liền xoay người rời đi.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không khỏi âm thầm nhíu mi, liếc mắt nhìn Đông Phương Hạo Diệp một cái.

Khó trách hắn hội đối Nhược Hoa cô nương này si mê. hành vi cử chỉ, phong độ khí chất, đích thật là cùng mình có vài phần tương tự.

Hai người trở lại vương phủ, tiểu vương gia sầu mi khổ kiếm theo sát phía sau Bắc Đường Diệu Nguyệt, một đường nghĩ làm sao để y vui lên, làm cho y hồi tâm chuyển ý tha thứ cho mình.

Hắn nghĩ đến lúc này ở Vọng Xuân lâu nhìn thấy một màn kia, trong lòng liền lại buồn bực bất an.

Hắn sớm đã biết mị lực của Diệu Nguyệt, lại không biết hắn ở trong mắt nữ nhân cũng được hoan nghênh như vậy. Nhiều nữ nhân yếm sâu phì hoàn như vậy, là nam nhân đều hoa mắt tìm. Nếu Diệu Nguyệt thực sự động tâm, ba ngày thì đến hai ngày chạy đi, cho dù y không thật lòng thật dạ, nhưng như mỹ nhân lại cố ý, đến lúc đó khả năng làm thế nào cho tốt ?

Hiện giờ kế sách tốt nhất chính là sớm một chút cùng Diệu Nguyệt hòa hảo như lúc ban đầu, làm cho y không động tâm kia. Mặc kệ hôm nay y ở Vọng Xuân lâu là thật hay giả, tóm lại vẫn phải chặt chẽ coi chừng.

Hai người trở lại phòng ngủ, Bắc Đường Diệu Nguyệt ở bên cạnh bàn ngồi xuống, cũng không nói câu nào, chỉ ngồi xem sách không để ý mình.

Tiểu Vương gia nhẹ nhàng đi qua, nhỏ giọng nói “Diệu Nguyệt, người.....người không có tức giận chứ ? ”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không liếc nhìn hắn một cái, lại lật một trang sách.

“Diệu Nguyệt, ta sai rồi, ta thực sai rồi. Người tha thứ cho ta được không ? Ta về sau không dám.....nữa....”

Tiểu vương gia vẻ mặt đau khổ, bừa bãi nói ra một đồng lời hay, dùng hết nửa canh giờ, còn uống hết hai ngụm trà lớn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn là bất vi sở động.

Tiểu vương gia chán ngán thất vọng, cúi đầu ngồi một bên.

Bắc Đường Diệu Nguyệt buông sách xuống, nhìn hắn một cái, nói “Ta cũng có lỗi, mấy ngày này quả thật có chút lạnh nhạt với người, lần này xuất môn lại lâu như vậy, cũng khó trách người chạy đến Vọng Xuân lâu.”

Tiểu vương gia nghĩ hắn đang nói mát, nột nột nói “Không phải là lỗi của người, là ta hồ đồ, người tha thứ cho ta lần này đi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Ta cũng đã tỉnh táo rồi. Ta thấy một phần nguyên nhân cũng do chính mình, xin lỗi người trước đây.”

Tiểu vương gia khổ sở nói “Người đừng tra tấn ta! Ta nói thật là ta sai. Ta sai rồi! Ta sai rồi! Người phạt ta như thế nào đều được, đừng giận ta nữa có được không ?”

Hắn đáng thương túm tay áo Bắc Đường Diệu Nguyệt, ánh mắt lại đỏ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thở dài, có chút đắm chiêu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, nói “Người không phải là thực sự thích Nhược Hoa kia sao ? Nếu là..nếu là người thực tình thích, nàng cũng có thể.....”

Y còn chưa nói dứt lời, Đông Phương Hạo Diệp đã nhảy dựng lên, sắc mặt trắng bệch, xen lời y “Người nói cái gì?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt ngăn người.

Đông Phương Hạo Diệp gắt gao nhìn y, thần sắc vô cùng nghiêm khắc, quát lớn “Người vừa rồi nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Bắc Đường Diệu Nguyệt chưa từng gặp qua hắn cái dạng này, nhất thời không biết nên nói cái gì, ngồi một chỗ ngăn người.

Đông Phương Hạo Diệp thấy y không nói lời nào, tức giận đến cả người phát run, hai tròng mắt lờ lờ, lại là phần nộ, lại là thất vọng, cuối cùng cắn răng nói “Được ! Được ! Thì ra tình ý mấy năm nay của ta đều bị chó ăn rồi !”

Nói xong ‘rầm’ một tiếng, đem những thứ trên bàn toàn bộ hất xuống đất, phất tay áo liền bỏ ra ngoài.

“Hạo Diệp!”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cuống quýt tiến lên, ngăn hắn lại nói “Ta vừa rồi là nói bậy, là ta sai rồi! Người đừng giận !”

Cảm giác đối phương vẫn tức giận đến phát run, Bắc Đường Diệu Nguyệt vội vã giải thích “Ta không nên hoài nghi ngươi! Ta không có thù ý ngươi, ta thật sự nghĩ đến, thật sự nghĩ đến.....”

Y căn bản là giải thích không giỏi, càng gấp càng thực không biết biểu đạt như thế nào.

Đông Phương Hạo Diệp lạnh lùng nhìn y “Nếu ta nói ta cho ngươi nạp thiếp, ngươi có muốn không ?”

“Đương nhiên sẽ không ! Ta sao có thể nạp thiếp!”

“Vậy ngươi cho là ta có thể?”

Đông Phương Hạo Diệp bạo rống, giận dữ trừng mắt nhìn y, sắc mặt xanh mét.

Bắc Đường Diệu Nguyệt bị hấn trừng có chút chột dạ, lại bị lửa giận của hấn chấn trụ, có chút nói năng lộn xộn, nói “Ta biết ngươi thích mỹ nhân. Nhược Hoa kia quả thật rất đẹp, chúng ta thành thân đã nhiều năm như vậy, ngươi.....ngươi..Cả hai ta đều là nam tử, ta cũng có thể lý giải. Cho nên mới.....”

“Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi đã chán ghét ? Vậy nên thực sự muốn nạp thiếp vẫn chính là ngươi ?”

Đông Phương Hạo Diệp đem vạt áo giật lại, hét lớn “Bắc Đường Diệu Nguyệt, ngươi nếu chán ghét ta cứ việc nói thẳng, không cần đem mọi việc đổ lên đầu ta ! Ta nói cho ngươi biết, ta Đông Phương Hạo Diệp từ lần đầu tiên gặp ngươi năm mười hai tuổi đã chỉ yêu một mình ngươi! Ngươi đừng nghĩ từ trong tay ta muốn chạy trốn! Ngươi rốt cuộc có hiểu hay không ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt hai mắt đỏ lên, bỗng nhiên ôm chặt lấy hấn, nói “Ta biết! Ta biết ! Hạo Diệp, lòng ta cũng chỉ có một mình ngươi! Ta vừa rồi là nói dối, thực sự là không tình nguyện. Ngươi...ngươi không biếtkhi ta trở về không thấy ngươi trong lòng có bao nhiêu là khó chịu. Ngươi đem qua cự tuyệt ta, ta hận không thể, hận không thể.....”

“Hận không thể cái gì ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cắn răng, rốt cục thẳng thắn nói “Ta hận không thể đem nữ nhân câu dẫn ngươi đi giết! Cho nên ngươi đời này chỉ có thể ở bên ta!”

Đông Phương Hạo Diệp thần sắc sáng ngời, lại vội vàng gắt gao nhìn y, giống như muốn nhìn xem trong lời nói của y là thật hay giả. Một lát sau, chậm rãi nói “Ngươi thật sự nghĩ như vậy?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh giọng nói “Đúng! Ngươi đừng tưởng ta là người thương hương tiếc ngọc như vậy. Ta là nam nhân của Bắc Đường gia, không có khả năng đem người mình âu yếm chấp tay cùng người khác!”

Đông Phương Hạo Diệp yên lặng nhìn y một lát, bỗng nhiên trở lại gắt gao ôm y, cảm động nói “Diệu Nguyệt, Diệu Nguyệt, ngươi nói thật lòng sao! Là thật lòngnói! Ha ha ha....ta thật là vui!

Ta thật là vui! Ha ha ha.....”

Hấn cười to vài tiếng, lại hồi phục như cũ, ôm Bắc Đường Diệu Nguyệt mạnh mẽ đứng lên “Ha ha! Ta biết là ngươi chỉ thích ta! Ta biết mà ! Ha ha ha....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lúc đầu còn bị hấn khiến cho vui sướng, nhưng sau lại thấy hấn cứ ôm rồi cười mãi không dứt, lại nghĩ tới mình vừa rồi chính là thổ lộ, liền ngưng ngừng, đẩy đẩy hấn nói “Tốt lắm, tốt lắm. Ngươi cười đã đủ chưa ?”

Đông Phương Hạo Diệp ôm lấy y dây dưa nói “Không đủ, không đủ.....Ngươi vừa rồi nói đem qua ta đã cự tuyệt ngươi, cũng không biết ta mất bao nhiêu là khí lực. Mau, Diệu Nguyệt, đem nay bù đắp lại đi.”

Vừa nói vừa bế y lên giường.

Đông Phương Hạo Diệp tính tình thế này, chuyện gì tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, cảm xúc luôn giống như bão cuốn. Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng đã quen. Hai người lão đảo dây dưa cùng một chỗ, cuối cùng ngã lên giường. Tiểu vương gia đã khẩn cấp đè ép lên trên.

“Vì cái gì là ngươi ở trên?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt giận dữ nói “Đừng có cởi quần áo của ta!”

“Phân biệt như vậy làm cái gì.....”

Đông Phương Hạo Diệp đang bận tối mắt tối mũi chôn đầu trên người y, hàm hồ nói “Như vậy mới có tình thú. Chúng ta đêm nay chơi cái mới một chút, đỡ khiến người thấy nhàm chán.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bật cười “Thì ra cái mới của tiểu vương gia, chính là thô lỗ như vậy.”

“Lần sau có thể đổi cho người. Chúng ta mau đến.....”

Đông Phương Hạo Diệp nói xong hôn xuống ngăn chặn miệng của Bắc Đường Diệu Nguyệt, thuận tay xả giường xuống.

Một cái thân ảnh lén lút không biết khi nào bắt đầu ghé vào cửa, dùng sức ghé vào trong nhìn. Đến thời khắc mấu chốt, chợt thấy áo trắng căng, bị người ta túm lấy.

Thân ảnh nhỏ kia cẩn thận quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Đông mặt không chút thay đổi, ha hả cười gượng một tiếng, nói “Tiểu Đông thúc thúc, đã trễ thế này, ngài còn chưa ngủ ?”

Tiểu Đông nhìn nó mỉm cười, ôn nhu nói “Thế tử gia, người chính là tiểu vương gia tương lai. Chuyện nghe lén này, vẫn là ít làm thì tốt hơn, không nên như vậy.”

“Ha ha, ta đây là học tập phụ vương. Cái ày không phải gọi là cha nào con nấy sao ?”

Tiểu Đông khước miệng run rẩy, vẻ mặt càng thêm ‘ôn hòa’ nói “Thế tử gia nói đúng. Nhưng ngài đừng quên, vương gia của chúng ta có một tật xấu, đó là có cừu oán tất báo. Đúng rồi, vương phi chúng ta hận nhất một việc, chính là nghe lén! Thế tử gia, người nói thử xem nếu ngài tiếp tục ở lại đây, có thể sống để nhìn thấy thái dương ngày mai hay không ?”

Đông Phương Quân Khiêm run lên hai cái, vội nói “Mệt quá, mệt quá, đi ngủ đi ngủ.”

Nói xong liền tránh khỏi tay Tiểu Đông, hoang mang rối loạn chạy ra khỏi Tổ Nguyệt các của hai vị phụ thân.

Ra khỏi viện môn, một thân ảnh áo trắng lạnh lùng đứng đó, tức giận nói “Bị túm được rồi đi. Chuyện của phụ vương cùng phụ thân người cũng dám nghe, tránh ra đi, nhưng đừng có mà túm ta chịu tiếng xấu thay cho người !”

Đông Phương Quân Khiêm chạy qua, làm nũng nói “Được rồi Quả Quả, người không phải lo lắng cho ta, đi theo ta giúp ta canh chừng. Nhưng người cũng quá vô dụng, Tiểu Đông thúc thúc đến đây cũng không nói cho ta biết, làm ta nhìn lén vẫn chưa đến

được màn trọng yếu.”

“Vô nghĩa! Thân thủ của Tiểu Đông thúc thúc ta có thể nắm trong tầm tay sao ?”

Đông Phương Quân Thành tức giận nói “Cho nên mới nói công phu của người còn chưa cao. Bảo người bình thường chăm chỉ luyện võ người không nghe, thời điểm mấu chốt lại không giúp được ta.”

“Người cái người này, đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước!”

“Ôi! Người lại đánh ta! Người đã quên ai là đại ca! Xem ta có tha cho người.....”

Tiểu Đông nhìn thấy song sinh một bên đùa giỡn đi xa, thở dài, quay đầu lại nhìn đại môn đóng chặt của lầu các, lẩm bẩm nói “Vương gia à vương gia, về sau người còn phải quan tâm nhiều.”

Ẩn ẩn nghe thấy tiếng động đầy xuân sắc từ trong các truyền ra, Tiểu Đông sắc mặt đỏ lên, không dám ở lâu, vội vàng rời đi.

Đi đến viện môn, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn, cúi đầu cười nói “Bất quá vương gia, người làm cho vương phi lần này ăn dấm chua, nhưng ăn thật là ngon nha.”

Nói xong trong mắt liền chuyển, bắt đầu tính toán.

Đem tin tức này bán cho Hoàng thượng, không biết có thể giá trị bao nhiêu tiền đây? Ha ha ha

Tĩnh Vương phủ đêm nay, lại là mãn viên xuân sắc.

Hạo Hạo Nguyệt Nguyệt dễ thương quá đi à >:o edit chương này mà ta đập bàn đập ghế hú hét như con diên vợi >:o thiệt là dễ thương hết sức chịu đựng mờ >:o

27. Chương 27

Ái phi nhà ta lại có thai?

Tiểu vương gia Đông Phương Hạo Diệp hoàn toàn bị đại tin tức này làm chấn động đến choáng váng.

Cái này gọi là nhân họa đắc phúc, nói đại khái chính là hần hiện tại vô cùng xuẩn ngốc.

Từ năm trước hần đi Giang Nam giúp nạn thiên tai, bị nhiễm ôn dịch thiếu chút nữa sinh ly tử biệt với ái phi nhà hần, sau khi hồi phủ Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn luôn ôn nhu săn sóc, cẩn thận che chở, quả thực khiến hần so với đại gia còn lớn hơn.

Vì vậy, cuộc sống gia đình một năm qua tạm ổn hạnh phúc như dòng nước chảy êm đềm.

Mà lần này chuyện tốt đến sau cơn bệnh nặng, lại còn liên tiếp như vậy, khiến cho tiểu vương gia hạnh phúc không kể xiết.

Thứ nhất, đó là tiểu vương gia khuôn mặt tròn nộn vài thập niên nay bị trận bệnh này làm cho biến mất tích.

Hần nằm ở trên giường dưỡng bệnh, ngày ngày cũng không có việc gì làm liền cầm tiểu kính Ba Tư nhìn quanh tự soi, càng soi càng thích.

“Ha ha ha, Tiểu Đông tử, người xem vương gia nhà người cũng có một chút tư vị nam nhân phải không?”

Tiểu Đông nhàm chán liếc hần một cái, không có thành ý nói “Phải, là vương gia anh minh thần võ, đáng về phi phạm.”

“Ha ha ha.....”

Tiểu vương gia nhìn gương sờ sờ mặt mình, cảm thấy hai gò má tiêu đi càng thêm lưu loát, đôi môi mềm mọng thêm trầm ổn, ánh mắt càng có thêm quyết đoán.

Cái này so với Diệu Nguyệt nhà ta càng có tư vị nam nhân a !

Ha ha ha.....

Phải biết rằng, mười mấy năm qua tiểu vương gia vẫn lấy khuôn mặt búp bê của mình ra phiên muộn, mà lúc trước mị lực được hoan nghênh của Bắc Đường Diệu Nguyệt ở Vọng Xuân Lâu lại càng làm cho hần canh cánh trong lòng. Lúc này lại bệnh nặng, rốt cục cũng làm cho khuôn mặt của hần hơi thon dài, hần trở nên đặc ý đào dạt, đem bệnh nặng cùng đau đớn bỏ đi sạch.

Tiểu Đông rình coi bộ dạng ngốc nghếch của vương gia một cái, âm thầm lắc đầu.

Muốn nói thứ khí chất này, thực không phải là gạt người sao. Gầy là gầy ốm, bất quá vương gia cặp mắt to tròn kia càng có vẻ lớn hơn nữa, nhìn qua cũng không lớn hơn vài tuổi.

Đương nhiên lời này hần nào dám nói ra, chỉ là ở trong bụng oán thầm hai câu thôi.

Chuyện tốt thứ hai đến tiếp sau, đó là.....

Ha hã, chính là Bắc Đường Diệu Nguyệt không có cãi lại hần, khi hai người hoan ái lại tự nguyện nằm dưới. Hơn nữa lại vì hần bỏ ra không ít sức, nhưng vài lần lại chịu ngồi ở trên, chủ động khiến cho tiểu vương gia huyết mạch sôi sục.

Mà việc này lại kéo dài ra một chuyện tốt ngoài ý muốn, đó là ngày đại tin tức kinh hỉ – Tĩnh Vương phi Bắc Đường Diệu Nguyệt, lại có thai !

Chuyện này biết được còn ngoài ý muốn.

Kỳ thật tiểu vương gia cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt chính trực tráng niên, lại phu phu ân ái, thêm một hai người con trai nữa cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Vài ngày trước khi biết việc này, tiểu vương gia tiến cung Hoàng huynh hấn còn cùng hấn nhắc lại việc này.

Bảo hấn phải thừa dịp Diệu Nguyệt hiện tại ôn nhu sẵn sàng phải ‘cố gắng hơn nữa’, sinh thêm mấy nhóc mầm mống nữa.

Lúc ấy tiểu Vương gia không chấp nhận nói “Diệu Nguyệt sinh đứa nhỏ rất vất vả, có Đường Đường, Quả Quả bốn anh em bọn nó như vậy là đủ rồi. Không sinh, không sinh, cũng không phải là không có người kế vị.”

Hoàng huynh nhà hấn vỗ ót hấn, cười mắng “Đứa nhỏ còn không phải càng nhiều càng tốt. Người lần này đi Giang Nam, đại nạn không chết tất sẽ có hạnh phúc đến cuối đời. Trẫm bảo Hoàng Thiên giám tính qua cho người, vận con nối dõi không có đoạn tuyệt, người trở về cùng Diệu Nguyệt thương lượng một chút, sinh thêm một đứa nữa đi.”

“Làm gì ? Hoàng huynh, người cũng không nhìn xem Hoàng đệ người hiện tại thân mình như thế nào, bệnh còn chưa hết, có thể sinh được sao ?”

Đông Phương Hạo Diệp lườm hấn một cái.

Hoàng thượng khinh thường ‘thiết’ một tiếng, nói “Đừng nói người cùng ái phi nhà người hiện tại đang cấm dục nha. Trẫm nghe nói, các người gần đây thực sự rất ân ái, mật ngọt như đường, còn hơn cả lúc trước tân hôn”

“Tiểu Đông tử này là nội gian hai lớp ! Dám nghe lên bốn vương ? Hồn trưởng!”

Tiểu Vương gia mắng.

Hoàng thượng nói “Người cho rằng người khác mù hết sao? Còn phải đi nghe lên ? Nói gì người cũng đừng đổ hết lên trên người Tiểu Đông, trẫm biết đều là từ Đường – Quả nghe thấy đó.”

“Khẳng định là Đường Đường. Quả Quả không nhiều chuyện như vậy đâu.”

“Ha ha.....”

Hoàng thượng trong lòng cười trộm.

Kỳ thực Đường Đường cũng không phải là đến nói cho hấn nghe, mà là mấy hôm trước hấn ở Ngự Hoa viên đi dạo, trong lúc vô ý nghe thấy tiểu tử kia vì lấy lòng ái nữ của hấn, đem chuyện đáng chê cười của nhà mình nói cho Dung nhi nghe, hấn mới nghe được.

Hấn ~ Thì ra Hoàng thượng mới là người đi nghe lên ‘đôi’ tình nhân nói chuyện về vợ con người ta.

Đương nhiên những lời này hấn sẽ không đem đi nói cho đệ đệ ngốc của hấn, lần nữa giật dây tiểu vương gia vì nhân số Hoàng tộc mà không ngừng cố gắng.

Đông Phương Hạo Diệp không phải không biết Hoàng huynh nhà hấn có tính toán gì.

Hoàng thượng năm nay đã gần bốn mươi tuổi, con nối dõi dưới gối lại rất thưa thớt, ngoại trừ bỏ Hoàng hậu Thu Tử Lăng sinh ra Hoa Dung công chúa, còn có một sườn phi khác sinh ra một nữ nhi, nên không có con nối dòng.

Trước kia cũng có hai tiểu Hoàng tử trong hậu cung, đều chết non cả. Hoàng thượng lại cùng Hoàng hậu vợ chồng ân ái, không có lưu luyện hậu cung.

Nhưng Hoàng hậu cho dù một thân y thuật cao minh, cũng vẫn không vì Hoàng thượng sinh hạ long tử, thật là một chuyện ăn năn.

Chiều tình thế này xem, Hoàng thượng cũng không ôm hy vọng gì về việc mình lưu lại long mạch, bởi vậy liền đem chủ ý này đánh lên người đệ đệ là hần.

Bốn đứa nhỏ của Đông Phương Hạo Diệp, ngoại trừ Đào Đào tuổi còn nhỏ, không thường tiến cung, trong ba đứa lớn tuổi nhất, Hoàng thượng yêu nhất là Đông Phương Quân Khiêm, thưởng thức nhất là Đông Phương Quân Thành, nhưng thích nhất, lại chính là Đông Phương Quân Hòa. Đứa nhỏ kia khiêm cung hữu lễ, cử chỉ ôn nhuận, đại khí nhu thuận, cực kỳ đắc ý long tâm Hoàng thượng.

Hần có tâm lập nó làm con thừa tự vì Thái tử, bèn hướng Đông Phương Hạo Diệp và Bắc Đường Diệu Nguyệt thử vài lần, thấy phu phu hai người bọn họ thái độ mơ hồ, giống như không quá nguyện ý. Ngấm lại Quân Hòa nhu hòa hiếu thuận, nói vậy bọn họ cũng luyến tiếc.

Hoàng thượng trái lo phải nghĩ, cùng Thái hậu lên thương lượng một chút.

Ai cũng là tôn tử của Thái hậu, Quân Hòa tương lai có vi đế, nhất định là một quân chủ tốt, bởi vậy cực kỳ tán thành. Nhưng thái hậu cũng nói, bọn họ phu phu tuổi còn trẻ, sinh thêm một hai đứa cũng là có thể, có sinh thêm con, đối với chuyện Quân Hòa cũng sẽ không phản đối đến cùng nữa.

Hoàng thượng đại khái cũng nghĩ như vậy, cho nên đối với việc giạt dây đệ đệ cùng em dâu cực kì tích cực.

Đông Phương Hạo Diệp biết ý tứ trong lòng Hoàng huynh nhà hần, vì thế liền cười ha ha bỏ qua.

Không nghĩ tới mới qua không lâu, đã bị Hoàng huynh hần một lời thành thật.

“Lần này nếu là một nữ nhi, người thỏa mãn được rồi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nằm trên giường nghỉ ngơi.

“Trước đừng nghĩ mấy cái đó, may mắn ngày hôm qua người cùng Đào Đào không có việc gì, thật sự là dọa chết ta.”

Đông Phương Hạo Diệp có chút kinh hồn chưa định.

Đều là ngày hôm qua tiểu Đào Đào bưng bình, ở hậu viên chơi đùa, thế nhưng lại rớt xuống liên hoa trì, may mắn hần cùng Diệu Nguyệt ở ngay cạnh đó.

Đông Phương Hạo Diệp không rành bơi, Bắc Đường Diệu Nguyệt liền nhảy ngay xuống ao cứu con lên, ai ngờ đứa con không có việc gì, y lại hôn mê bất tỉnh. Mời ngự y đến chẩn mạch, đúng là đã có thai hai tháng rồi.

Đông Phương Hạo Diệp miệng há hốc, đầu óc cũng chưa có phản ứng lại, ngây ngốc xác nhận vài thứ, lúc này mới tin.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Người không cần khẩn trương như vậy. Ngự y nói động thai khí một chút thôi, nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi.”

Đông Phương Hạo Diệp cười ha hả, vẻ mặt có chút đắc ý nói “Không nghĩ tới bị bệnh lâu như vậy, còn có thể cho người hoài thai, ta thực sự đúng là gương báu không bao giờ cùn. Ha ha ha.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt tổn hơi thừa lời nói “Ta thật muốn cho người sinh một lần thử xem.”

Tiểu Vương gia vội nói “Ta sớm đã nói qua muốn sinh, chính cái bụng ta nó lại không có chịu, sinh không được. Ái phi lần này vất vả, cam đoan đây là lần cuối cùng. Chúng ta không nghĩ muốn thêm nữa? Nói đi nói lại, người sao không nghĩ tới việc uống được?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt tối sầm.

Y thật đúng là đã quên uống được.

Từ Giang Nam trở về, y cả ngày vội vàng điều dưỡng thân thể cho Đông Phương Hạo Diệp, căn bản không chú ý chính mình. Mà tên Đông Phương Hạo Diệp này, khi khỏe hơn rồi, sẽ là một người không biết ăn phân.

Động tay động chân, quần lấy y làm chuyện tình không nên làm. Chính mình lúc đầu cũng không chịu đáp ứng hẳn, sau lại phát hiện tên sắc mê tâm này thật sự là hư hỏa tràn đầy, ngự y nói có cái gì quan hệ, liền cùng hắn hoan ái vài lần, lại sơ sót chuyện uống thuốc, ai ngờ..... lại có thêm nữa.

Ai, y sao lại quên uống được chứ ?

Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không muốn thừa nhận mình không muốn dùng được tránh thai của Ma Da nhân kia. Trải qua lần sinh lý tử biệt đó, y không bao giờ..... muốn chịu loại thống khổ thiếu chút nữa mất đi tình cảm chân thành này nữa.

Y yêu Đông Phương Hạo Diệp, nguyện ý cùng hắn sống đến hết cuộc đời. Mà lại vì hắn sinh nhi dục nữ, cảm giác cốt nhục của hắn ở trong người mình chậm rãi sinh trưởng, sẽ làm cho y có một loại cảm giác hai người hòa làm một, huyết mạch tương liên.

Có lẽ là vì bản năng có loại khát vọng này, nên y mới có thể ‘quên’ uống thuốc.

Nói đến Bắc Đường Diệu Nguyệt cùng Đông Phương Hạo Diệp đã thành thân được mười bốn năm, Bắc Đường Diệu Nguyệt vừa đúng ba mươi tám tuổi, chính trực tráng niên, tuy rằng ngoài ý muốn có thêm đứa nhỏ, nhưng cũng không ngạc nhiên lắm.

Chẳng qua huynh đệ Đường Đường đã lớn cả rồi, ở trước mặt bọn trẻ có chút ngượng ngùng.

Y hiện tại khác sâu lý giải năm đó vì sao phụ vương cùng phụ thân có Tử Tinh, lại phải gạt bọn họ.

Vốn nam nhân sản tử đã đủ khác thường, huống chi ở trước mặt bọn nhỏ cái bụng lại lớn lên.....Ai!

Bắc Đường Diệu Nguyệt thở dài.

“Sao thế ? Một mối ? Muốn ngủ một lát không ? ”

Đông Phương Hạo Diệp ở bên cạnh gọt lê, nhìn bộ dáng của y, nghĩ y muốn nghỉ ngơi.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cười cười, nói “Không thấy mệt. Chỉ là trong lòng có chút phiền muộn. Người có mệt hay không ? Đã uống được chưa ?”

“Ta đã uống rồi, người đã quên ?”

Đông Phương Hạo Diệp bệnh tình đã khá lên nhiều lắm, chỉ là bị trong nhà cùng trong cung ép buộc, mỗi ngày phải uống một chén thuốc bổ thân dưỡng khí, quả thực là khổ sở muốn chết. Bất quá hiện tại ái phi cũng phải cùng y uống được, tâm lý có chút cân bằng.

“A ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mi nghĩ nghĩ, thực không nhớ hắn vừa rồi có uống được hay không, nhưng thấy hắn vẽ mặt thành thực, không khỏi thở dài trách chính mình trí nhớ kém.

Đông Phương Hạo Diệp nói “Người sao lại thở dài? Đây không tốt, đừng như vậy làm ảnh hưởng đến cục cưng.”

Nói xong liền cười hài, ngã xuống bên người y, vuốt cái bụng vẫn còn đang bằng phẳng của y cười trộm.

Hắn vừa rồi căn bản không uống được, nhưng hắn nhớ rằng Diệu Nguyệt sau khi có đứa nhỏ phản ứng thường chậm rất nhiều, trí nhớ cũng không được tốt lắm, mới đối y một chút.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Đào Đào hôm nay thế nào ?”

“Rất vui vẻ, buổi sáng quần lấy Đường Đường dẫn nó đến học đường.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mày “Nó còn nhỏ, người không để cho nó ở nhà đợi, đến học đường làm cái gì ?”

“Ây da, người yên tâm, tiểu tử kia quả thật rất khá, ngày hôm qua căn bản không có việc gì, nói gì nó cũng đã sáu tuổi, nên đến học đường. Ý của ta là để Đường Đường, Quả Quả cùng Hạch Hạch dẫn nó đi trước đi, chờ nó quen thuộc với thư viện Hoàng gia, kết chút bằng hữu, đầu xuân sang năm chính thức cho nó đi, cũng đỡ ở trong phủ cả ngày khiến người phải quan tâm.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe xong, không nói gì cả.

Chạng vạng bọn nhỏ trở về, trong vương phủ náo nhiệt hẳn lên. Bắc Đường Diệu Nguyệt thân thể đã khôi phục, liền đi ra cùng bọn nhỏ dùng bữa.

Đông Phương Quân Đình kiêu ngạo như một tiểu công chúa, đặc ý đối hai vị phụ thân nói về việc thú vị của mình hôm nay ở thư viện.

Bởi vì nó tuổi còn nhỏ, cho nên không thể cùng các ca ca ở cùng một chỗ, mà là ở một gian thư phòng khác, nơi đó có một đứa nhỏ tuổi xấp xỉ nó. Nó hoa chân múa tay nói tiểu nam hài này đối với nó tốt thế nào, xem nó trở thành tiểu cô nương đáng yêu linh tinh gì gì đó.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đau đầu nhu nhu thái dương, tiểu vương gia ở một bên hưng phấn mà nói “Bọn họ có đánh nhau vì người không ? A?”

Đông Phương Quân Đình nghiêng đầu nói “Hôm nay không có.”

Tiểu vương gia rất xem trọng nó, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nó nói “Tiểu nhi, tiểu mỹ nhân của ta ! Bằng sự xinh đẹp của người, không sợ tiểu tử thái này không cúi đầu xưng thần với người!”

Đông Phương Quân Đình nghe không hiểu lắm ‘cúi đầu xưng thần’ là ý gì, nhưng vẫn dùng sức gật đầu, vẻ mặt quyết tâm.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thở dài, như vậy còn muốn nữ nhi gì nữa ? Một Đào Đào như vậy là quá đủ rồi.

Vừa định nói gì đó, ngực bỗng nhiên buồn nôn, vội vàng che miệng lại, ngay cả nghĩ cũng không kịp, liền vội vàng chạy ra ngoài.

“Phụ thân làm sao vậy?”

Đông Phương Quân Hòa thân thiết hỏi, trong mắt toát ra ý lo lắng.

Đông Phương Quân Khiêm nhìn thấy phụ vương chạy ra theo thân ảnh phụ thân, nói “Người không biết phụ thân sắp cho chúng ta thêm một đệ đệ sao?”

Hắn là tin tức mau lẹ nhất.

Đông Phương Quân Hòa hoang mang nói “Phụ thân rất không thoải mái.”

Đông Phương Quân Khiêm nói “Bổn! Sinh đứa nhỏ đều như vậy.”

Đông Phương Quân Thành nói “Người sao lại biết ? Làm như người đã sinh qua rồi vậy.”

Đông Phương Quân Khiêm lườm nó một cái “Là Dung nhi nói cho ta biết. Không sai được !”

Đông Phương Quân Thành rất muốn nói: Nàng cũng chưa sinh qua, người sao biết nàng nói không sai ?

Bất quá nghĩ đến rốt cuộc cũng là nữ hài, phá hư danh dự của nàng rất không tốt, liền không nói gì.

Bắc Đường Diệu Nguyệt còn chưa có kịp chạy khỏi chính viện, nhin không được dựa lên đại thụ nôn khan.

Tiểu vương gia chạy theo ra đến nơi, vội vàng phát tay bảo hạ nhân gần đó rời đi, giúp y xoa lưng, săn sóc hỏi “Khá hơn chút nào không ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt xoa ngực gật đầu, nói “Người trở về dùng bữa đi, ta không muốn ăn.”

“Người không ăn ta cũng không ăn.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt tái nhợt, cười nói “Nháo cái gì chứ. Người dưỡng cho thân mình cho tốt đi, sau đó hãy nghĩ đến việc chăm sóc ta.”

“Ta đã khỏe lắm rồi.” Tiểu Vương gia cố chấp nói

Bắc Đường Diệu Nguyệt trừng mắt liếc hắn một cái, trở về Tổ Nguyệt các, tiểu vương gia theo sát phía sau, nói “Nếu không ta bảo đầu bếp lại làm một ít đồ ăn, người không ăn cái gì cũng không tốt đâu.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lắc đầu nói “Cũng không phải là lần đầu tiên, ăn không vô là ăn không vô, qua mấy ngày này rồi sẽ không sao.”

Tiểu vương gia hắc hắc cười “Lần này nói không chừng có thể thực sự sinh ra một nữ nhi.”

“Đào Đào làm sao bây giờ?”

“Đào Đào ? Đào Đào chính là Đào Đào, còn có thể làm sao bây giờ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không nén giận được nói “Người đem nó dưỡng thành yếu ớt như vậy, làm sao có được bộ dáng một tiểu nam hài. Về sau lớn như vậy cũng không được.”

“Còn có thể thế nào. Con ta lại sợ không xuất giá được sao?”

Tiểu vương gia hai mắt mở to, thản nhiên nói.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đầu mơ hồ, thiếu chút nữa bị hấn làm cho tức đến ngất xỉu, lớn tiếng nói “Người nói cái gì?”

“Làm sao vậy?” Tiểu vương gia mặc danh kỳ diệu.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cả giận nói “Người muốn cho con ta xuất giá lập gia đình? Người là thật nghĩ như vậy sao?”

“Này có là gì?”

Đông Phương Hạo Diệp nháy mắt mấy cái, có chút không rõ, nói “Người sợ nó không xuất giá được sao?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đầu từng trận choáng váng, suy yếu nói:

“Ta vẫn là nghĩ.....người chỉ là nói giỡn.....”

“Diệu Nguyệt ! Diệu Nguyệt – “

Đông Phương Hạo Diệp kinh hãi, vội vàng ôm lấy vợ thân thể đã mềm nhũn.

Diệu Nguyệt bị hấn làm cho tức đến nổi ngất đi sao?

Đông Phương Hạo Diệp lúc này mới biết, Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn đem lời nói của hấn chỉ xem như vui đùa mà nói, y chưa bao giờ nghĩ, cũng không hề nguyện cho đứa con của mình ‘lập gia đình’.

Đáng tiếc, việc này tiểu vương gia lại không hiểu được.

Ba tuổi định tám mươi, y tả nhìn hữu nhìn, đều cảm thấy tiểu Đào Đào tương lai sẽ trở thành chính mình khi đó.....

Bắc Đường Diệu Nguyệt bị câu nói của Đông Phương Hạo Diệp làm cho tức giận đến ngất, liền nắm chặt lấy việc giáo dục Đào Đào.

Đường Đường, Quả Quả cùng Hạch Hạch ba huynh đệ bởi vì phụ thân lại có em bé, liền bị đưa vào trong cung, vô sự không cho bọn họ hồi phủ quấy rầy phụ thân nghỉ ngơi. Bất quá Đào Đào còn chưa đến tuổi chính thức bái thái phó nhập học, vì vậy Bắc Đường Diệu Nguyệt cố gắng muốn tận dụng thời gian hữu hạn này đem tính cách của hài nhi cải tạo lại.

“Phụ thân, vì cái gì ta phải mặc loại y phục này? Nhục nhã, không có hoa văn, ta rất không thích.”

Đào Đào chu cái miệng nhỏ nhắn, thần tình mất hứng.

Bắc Đường Diệu Nguyệt bụng hơn bốn tháng đã bắt đầu hở ra, cảm giác xoay người đứng lên cũng phải cố gắng hết sức. Y mặc áo cho đứa con, nói “Màu sắc này có gì không tốt, tam ca người thích nhất là màu lam.”

“Ta thích màu đỏ, màu tím, còn có màu vàng cùng màu phấn hồng. Phụ thân nói mấy màu kia cực kỳ hợp với mặt ta.”

“Đừng có nghe hấn. Nghe lời phụ thân nói, hôm nay mặc cái này đi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đổi quần áo cho con xong, lại dặn dò nói “Tiến cung chúc tết Hoàng tổ mẫu, cần nhu thuận chút, không được cùng nữ nhi đánh nhau, có nghe không hả ?”

Đào Đào không cam lòng nói “Ta hôm nay không ăn mặc đẹp như các nàng, mới không để ý các nàng.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt muốn nói cái gì, lại nhịn xuống.

Đông Phương Hạo Diệp hấp tấp xông tới, nói:

“Được rồi, được rồi, cần phải đi thôi. Trong cung đưa người tới thúc giục rồi.”

Tân xuân cả nhà đoàn viên, Hoàng gia cũng không ngoại lệ.

Sau khi đại yến kết thúc, liền đến tiểu yến ở hậu cung, người trong nhà thân cận.

Hoàng hậu Thu Tử Lăng liếc nhìn bụng của Bắc Đường Diệu Nguyệt, dùng khẩu khí hơi ghen tị nhìn Đông Phương Hạo Diệp nói “Tĩnh Vương gia động tác thật mau lẹ. Đi Giang Nam trở về, liền đem bụng Diệu Nguyệt làm lớn lên, nửa năm này không biết có phải bị bệnh thật không?”

“Ấy da Hoàng tẩu, cái này gọi là đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời sao. Ha ha ha.....”

Đông Phương Hạo Diệp đắc ý cười.

Hoàng Thái hậu đang bị mấy tôn tử ngoan, tôn nữ ngoan vây quanh, nghe thấy lời nói của hần, liền nói hai câu “Phi phi! Đầu năm đừng nói cái từ kia, phải nói mấy lời cát tường chứ.”

Tiểu Vương gia vội vàng vui vẻ chuyển qua, nói “Mẫu hậu, vậy hài nhi liền nói mấy lời cát tường, nói xong người có tiền mừng tuổi cho ta làm phần thưởng không ?”

Hoàng Thái hậu cười nói “Người này, còn muốn lấy tiền mừng tuổi từ ai gia ? Đều đã cho hài nhi của người cả rồi, đừng có tranh với tiểu bối.”

Tiểu vương gia ‘u oán’ liếc mắt nhìn bốn đứa con một cái.

Đường Đường, Quả Quả khoác ngoại bào màu tím giống nhau như đúc, tư thế oai hùng bùng bùng, đều đã có chút bộ dáng của binh sĩ. Hạch Hạch thể nhưng mặc bào phục màu vàng nhạt chỉ Thái tử mới có, dựa bên người Hoàng thượng, nhìn qua so với huynh trưởng còn có vẻ tôn quý hơn một chút. Tiểu Đào Đào vì ai oán phụ thân không cho nó mặc y phục màu đỏ mà nó thích nhất, vẻ mặt thèm nhỏ dãi nhìn chằm chằm vào y phục màu đỏ của Hoàng Tỷ Hoa Dung công chúa.

Thu Tử Lăng ngồi bên người Bắc Đường Diệu Nguyệt, hỏi “Mấy ngày nay, người đã khá hơn chút nào chưa ? Còn nôn nữa hay không ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt có chút xấu hổ, hơn nữa loại trường hợp này, tuy rằng đều là người trong nhà, nhưng y vẫn là không thích bị người khác nhìn mình, huống chi hần hiện tại không thể giấu được.

Y ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói “Tốt hơn nhiều. Đã qua rồi.”

Thu Tử Lăng mỉm cười nói “Ăn uống được là tốt rồi. Hiện tại đã an ổn, không cần quá lo lắng.”

Nàng bỗng nhiên cúi đầu thở dài, nói “Có đôi khi, ta còn thật sự rất hâm mộ người.....”

“Hoàng hậu.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt biết tâm sự trong lòng nàng, an ủi nói “Nàng cùng Hoàng thượng còn trẻ, tương lai nhất định sẽ có Hoàng tử.”

“Diệu Nguyệt, lời này nói được sợ không làm được.”

Thu Tử Lăng cười cười, thấp giọng nói “Hoàng thượng huyết không đủ, mấy năm nay ta cùng ngự y đều vì hần trị liệu không ít, này cũng là trời sinh, không còn cách khác. Hoàng thượng có được hai Hoàng tử, Hoàng cung lệ khí lại quá nặng, nên không giữ được. Hiện giờ ta cùng Hoàng thượng cũng đã chết tâm, có Dung nhi là đủ rồi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không biết nên nói cái gì cho phải.

Thu Tử Lăng nhìn Hoàng thượng cùng Đông Phương Hạo Diệp, hai huynh đệ đang hưng trí bừng bừng dẫn bọn nhỏ đi xem pháo hoa, nhẹ giọng nói “Mệnh hữu chung tu hữu, mệnh vô nan cường cầu. Ta xem Hoàng thượng rất thích Quân Hòa, Thái hậu cũng là ý này, người cùng Hạo Diệp đến tột cùng tính toán như thế nào?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú nhú mi.

Kỳ thật mấy đứa nhỏ này, y thích nhất là Quân Hòa, bởi vì hài tử kia tính tình cùng phụ thân Ngôn Phi Ly thập phần giống nhau, ngay cả bộ dáng cũng có vài phần tương tự.

Y đã sớm cùng Hạo Diệp nói qua, này mấy đứa nhỏ chỉ có Quân Hòa thiện tâm nhất, tính tình lại bình thản, thật không hợp với cuộc sống trong cung, hy vọng nó về sau có thể nhân văn dã hạc, thoải mái độ nhật, không muốn dùng vương vị, hay môn chủ vị linh tinh gì đó trói buộc nó.

Ai ngờ không như mong muốn, Hoàng thượng cùng Thái hậu nhưng lại vừa ý nó.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng.

Quân Khiêm tính tình tùy tiện, vui vẻ tùy tâm sở dục, thật không thích hợp ở vị trí cao cao tại thượng kia; Quân Thành lại rất giống mình, tính tình có chút lạnh lùng, lại ngạo khí, lại càng không thích gánh vác, tương lai đem Đông môn Môn chủ vị cho nó còn không biết nó có nguyện ý chấp nhận hay không; về phần Quân Đình....Ai, không đề cập tới cũng được.

Như thế tính ra, thật đúng là chỉ có Quân Hòa, tính cách trầm ổn, suy nghĩ rõ ràng, trí tuệ minh biện, nhưng thật ra rất phù hợp, tương lai mới có thể gánh vác gánh nặng quốc gia này.

Chỉ là....Bắc Đường Diệu Nguyệt cảm thấy tiếc .

Thu Tử Lăng thấy y do dự, nhin không được cười nói “Người khác muốn cũng không được phúc khí này, người cùng Hạo Diệp tránh cũng tránh không được. Ta cũng biết là người tiếc, sao các người không hỏi ý của Quân Hòa ? Đừng xem nó nhỏ tuổi, cũng có vài phần đảm đương rồi, nói không chừng chính nó lại nguyện ý thì sao.”

Y cùng Hạo Diệp chưa từng nghĩ tới.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hơi sững sốt, nhìn ra phía vườn, thấy Quân Khiêm, Quân Hòa cùng Dung nhi đang nói chuyện vui vẻ, Quân Hòa lại ở bên nói bọn chúng cẩn thận chút, chỉ huy tiểu thái giám ở bên xem chừng, một bộ phong thái thông dong ổn trọng cực kỳ.

Có lẽ, cũng nên hỏi một chút ý của Quân Hòa. Y cùng Hạo Diệp bất luận tính thế nào, tương lai của hài nhi vẫn là để cho nó tự quyết định tốt hơn.

Thu Tử Lăng thấy y thần sắc buông lỏng, mỉm cười, nói sang chuyện khác “Ta thấy Hạo Diệp khí sắc tốt hơn nhiều, khôi phục thật nhanh, không hổ là Hạo Diệp.”

Lời này nói ra cũng không có biết bao nhiêu là châm biếm.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cười khổ “Trước đó vài ngày còn cùng ta oán giận, nói là thịt trên mặt đã đầy trở lại, nháo cùng ta là phải ăn uống điều độ lại.”

Thu Tử Lăng cười “Hắn ngại bộ dáng nộn nộn của mình sao.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt loan mắt liếc, cũng cười nói “Hắn bộ dáng chính là nộn như vậy.”

Dạ yển tất niên vô cùng náo nhiệt cứ thế qua đi.

Đường Đường, Quả Quả cùng Hạch Hạch quay về vương phủ ở mấy ngày, qua tháng Giêng lại trở về Hoàng cung, lần này Đào Đào cũng bị tổng vào theo. Thật không phải Bắc Đường Diệu Nguyệt bắt bọn chúng trở vào, mà là Đông Phương Hạo Diệp nhìn bọn chúng vây quanh Diệu Nguyệt cả ngày, phiền lòng muốn chết, vội vàng thúc giục bọn nhỏ đem đuổi đi cả.

“Hô.....rất cực cũng thanh tĩnh.”

Đông Phương Hạo Diệp thở ra một hơi, nằm trong buồng có lò sưởi ấm áp, đầu gối lên đùi Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhu nhu đầu cho hắn, nói “Ngày còn sớm, nhanh như vậy bắt bọn nhỏ tiến cung làm cái gì ? Cũng không sợ tịch mạch sao.”

“Có người ta không tịch mạch đâu. Nói gì mà còn sớm nữa ? Đều đã năm tháng rồi, cả ngày bị bọn nhỏ quần tới triển đi, người cho mình vẫn còn trẻ như năm đó sao.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mày, tựa tiểu phi tiểu nói “Cái gì mà trẻ như năm đó hở ?”

Đông Phương Hạo Diệp sợ run cả người, vội vàng nhìn chăm chăm vào mặt Bắc Đường Diệu Nguyệt, lấy lòng cười nói “Không có gì, không có gì. Diệu Nguyệt nhà ta chính trực trắng niên, vẫn là tuấn mỹ phiêu dật như vậy, mê ta đến thần hồn điên đảo, mắt hồn mất vía, ha ha.....”

“Miệng lưỡi trơn tru.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt xuy hắn một tiếng.

Tiểu vương gia như nhớ ra cái gì, nói:

“Ai, còn nhớ năm đó chúng ta lần đầu tiên gặp nhau, người mắng ta miệng lưỡi trơn tru. ”

“Có sao?”

“Có! Người lúc ấy còn nói ta không thành châu báu được, nhìn ta vẻ mặt khinh thường.”

Tiểu vương gia thực khẳng định gật đầu, dùng sức trừng mắt y, bắt đầu nhắc lại chuyện cũ.

“Diệu Nguyệt, người nói thật xem, lúc đó người có phải rất xem thường ta ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thật sự nghĩ nghĩ, nhưng chuyện xa xôi như hai mươi năm trước, nói thật nhớ không rõ. Y xem Đông Phương Hạo Diệp vẻ mặt có thể coi là bộ dáng giận dữ, liền trấn an nói “Như thế nào lại như vậy, bằng không ta cũng không gả cho người .”

“Hừ! Nói dối!” Đông Phương Hạo Diệp rầu rĩ nói “Người lúc ấy chứng mất với ta, còn xem ta như đứa nhỏ hù lộng.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bật cười nói “Người khi đó chính là một đứa nhỏ. Bắt quá lại nói.....”

Y cúi đầu nhìn xuống Đông Phương Hạo Diệp, con người bình thường đen lầy giống như hắc diệu thạch lóe ra nhiều tinh lượng ý cười, phảng phất như có mấy chấm nhỏ sáng lên.

Y chậm rãi nói “Ta nếu thực chứng mất người, Đường Đường, Quả Quả bọn chúng sẽ không có được ?”

Đông Phương Hạo Diệp trong lòng rung động, nhìn không được nhồm dầy ôm lấy y, cọ cọ hai gò má y, mỉm cười nói “Mới trước đây người nói không thành châu báu nổi, ta sợ không được, vì người hao không ít tâm cơ lo lắng. Hiện giờ xem ra, ta được người chính là châu báu lớn nhất, đời này ta không còn chuyện nào có thể đắc ý hơn được nữa. Diệu Nguyệt.....”

Hắn ẩn tình đưa tình ôm Bắc Đường Diệu Nguyệt, bỗng nhiên cảm nhận được bụng y khẽ động, không khỏi lại cảm thấy hưng phấn, nói “Còn có này, cũng là chuyện ta đắc ý nhất ! Ha ha ha.....”

“Người đó.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bắt đắc dĩ nhìn hắn.

Đông Phương Hạo Diệp thích thú, ôm lấy y, nhỏ giọng nói “Diệu Nguyệt, chúng ta mau lên giường thôi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lập tức biến sắc, đề phòng nói “Làm cái gì ?”

“Ngủ trưa. Người hiện tại thân mình nặng nề, không cần ngủ sao? Hì hì.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt tóm lấy mặt hắn, kéo sang hai bên, khoe môi nhẹ câu lên, tà cười nói “Ta cảm thấy không chỉ có như vậy đâu ?”

“Đa tâm, người rất đa tâm.....”

Tiểu vương gia khuôn mặt biến dạng, nói chuyện khó khăn.

Hắn thật vất vả né tránh khỏi ‘tàn phá’ của Bắc Đường Diệu Nguyệt, lần thứ hai không biết sợ, hôn mặt y, hai tay sờ loạn, quần lấy y làm nũng nói “Chúng ta đã lâu không có làm ban ngày rồi. Đến đây đi, bọn nhỏ cũng không ở đây, người sợ cái gì ? Ba n ngày có thú vị của ban ngày nha.....”

“Người, con người này.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bị hắn làm tức giận nhưng lại bất đắc dĩ vô lực, chụp được tay trái lại để lọt tay phải.

Hai người dây dưa nửa ngày, Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn là không lay chuyển được hắn, cùng hắn lên giường.

Thời tiết đã chuyển sang tháng Hai, trong ổ chăn dày dạt hơi ấm, bên trong một mảnh xuân sắc, đàn hương lướt nhẹ, nhưng thật ra thoải mái yên vui, chỉ cần người nọ không như hầu tử vậy.

Đông Phương Hạo Diệp sợ y cảm lạnh, quần áo không thoát toàn bộ, chỉ cởi ra ngoại bào, sau đó đem chăn vây lấy, tiến vào, tay chân nhanh chóng giải khai áo của người nọ, ở phía trên dán chặt lấy da thịt nóng bỏng của y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thở hào hển, toàn thân bị hắn thăm dò nóng lên, bị hắn đột nhiên chui vào trong dọa trụ, nghĩ đến dáng người mình hiện biến dạng lợi hại, bỗng nhiên có chút ngưng ngùn bất an .

“Hạo Diệp, chớ có sờ...thân thể khó coi như vậy, khó làm người có được hứng trí.....”

“A...Làm sao khó coi? Ta lúc nào cũng đều có hứng trí.....”

Tiểu vương gia lúc này đang ‘vội’ đến bắt diệp nhạc hồ.

Kỳ thật Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy hắn như thế, cảm thấy vui sướng cùng an tâm.

Y cùng Đông Phương Hạo Diệp ân ái nhiều năm, lại trải qua đau đớn sinh lý tử biệt trong lần ôn dịch lần trước, trong lòng y yêu say đắm càng thêm sâu đậm. Hiện tại y đang có thai trong người, quả thật không so được với hồi còn trẻ, lúc này thai hơn năm tháng đã mập lên rất nhiều, bên hông cũng phình lên, đối với một nam nhân luôn có dáng người cao ngất ngọc thụ phong lâm, cũng là một đả kích rất lớn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt dù có tự tin như thế nào, loại thời kì đặc thù này cũng khó có thể không bị ảnh hưởng, sinh ra chán ghét cùng hoài nghi chính mình. Bởi vậy có đôi khi cũng sẽ nghĩ Đông Phương Hạo Diệp có ghét bỏ y không, chán ghét bộ dáng vụng về này của y?

Nhưng được người yêu quý trước sau như một, lại mê luyến đến như vậy, Bắc Đường Diệu Nguyệt cảm thấy cao hứng, cho nên dù bị hắn ‘phi lễ’, cũng có thể vui vẻ nhận lấy.

“A.....Chậm một chút...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bị hắn nâng thất lưng, cảm thấy trong bụng gánh quá nặng.

Đông Phương Hạo Diệp nhăn châu xoay động, cúi thân cười nói “Diệu Nguyệt, nếu không người lên trên đi, như vậy cũng sẽ khiến người thoải mái một chút.”

“Lại chơi cái mới.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt liếc mắt trừng hắn một cái, lại vẫn trở mình dậy, đỡ bụng ngồi lên trên người hắn.

Tiểu vương gia cười ha hả không ngừng, ôm thất lưng thô lớn của ái phi kéo hai chân y ra, làm cho y tách ra, hai chân ngồi trên người mình, hai người chặt chẽ kết hợp.

Có lẽ là do mang thai, hậu huyết của Bắc Đường Diệu Nguyệt so với lúc trước thấp nhuyển hơn rất nhiều, Đông Phương Hạo Diệp một bên luật động, một bên tán thưởng nói “Ma Da nhân thật sự là thần kỳ.....Vì sao trên đời lại có thể chất kỳ lạ như vậy? Không thể tưởng .. không thể tưởng tượng.”

“Người.....người cảm thấy Ma Da nhân.....A...a.....có kỳ quái không?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt mồ hôi đổ đầm đìa, cố gắng nỉ non.

“A....không phải là kỳ quái, là kỳ diệu.....Rất kỳ diệu.....Thần quả
nhiên.....a.....là chiếu cố các người.....”

Đông Phương Hạo Diệp vượt phần bụng hở ra của Bắc Đường Diệu Nguyệt, cơ bụng đã bị đứa nhỏ bên trong làm cho biến dạng, trên bụng y theo ‘vận động’ của hai người thỉnh thoảng lại đỉnh lên một cái.

Bắc Đường Diệu Nguyệt quỳ gối trên người hắn, một tay ôm lấy bả vai hắn, một tay nhịn không được vỗ về chơi đùa chính phần thân của mình. Cũng may bụng y hiện tại cũng không phải là quá lớn, hành động thao tác vẫn còn có thể.

Đông Phương Hạo Diệp cắn cổ y. Hắn cảm thấy chiếc cổ thon dài màu mật ong của Diệu Nguyệt phi thường gợi cảm, tóc đen quấn ở trên mặt, có thể kích khởi *** của hắn hết sức.

“Diệu Nguyệt..... Người thực giỏi ! Người là.....lớn nhất a!”

“A, a.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thở dồn dập hào hển, nghe thấy lời của hắn tâm tình liền bị kích thích, thiếu chút nữa đã bắn ra.

Tiểu vương gia cũng nhịn không được.

Hai người phu phu nhiều năm, ăn ý đã lâu, thực địa cuồng cũng rất dọa người.

Trước đó vài ngày bởi vì bọn nhỏ đều ở trong phủ, Bắc Đường Diệu Nguyệt lại an tâm dưỡng thai, thật đúng là không thể thân cận như thế, lúc này thân cận, tất nhiên là một phen vui sướng, ước chừng làm đến hơn nửa canh giờ, mới rốt cục sung mãn phóng ra.

“A.....hảo lớn.....”

Đông Phương Hạo Diệp vẫn còn ở bên trong dựa xuống giường.

Bắc Đường Diệu Nguyệt ngã lên người hắn, cảm thấy mình mệt muốn chết.

Y trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Không biết vì cái gì, bất luận là ở trên hay ở dưới, tại sao chính mình luôn cảm thấy vất vả như thế ? Đông Phương Hạo Diệp làm chủ động một thời gian dài tất nhiên là rất quen thuộc, tự không cần phải nói, cho dù hắn ở dưới, cũng có thể *** dâng đến mức dọa mình chết khiếp.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cảm thấy buồn bực. Y không thể không thừa nhận Đông Phương Hạo Diệp ở trên có thiên phú cùng tinh lực vô cùng phi phàm.

Sau hoan ái vẫn còn dư vị bao phủ, toàn thân cao thấp đều hư nhuyển thoát lực, vì thế y không hề nghĩ nhiều, thư thư phục phục chờ Đông Phương Hạo Diệp thu thập sạch sẽ, quay đầu đã ngủ.

Mà Đông Phương Hạo Diệp cũng cảm thấy mỹ mãn, ôm y an ổn đánh giấc ngủ trưa.

Tiếp thu giáo huấn lần trước của tiểu Đào Đào, lần này tiểu vương gia sớm chuẩn bị. Một ngày đầu xuân hắn chạy đến cầu ở miếu cầu tự nổi danh cách mười dặm bên ngoài kinh thành (lần trước bùa ở từ đường kia không có tác dụng, tiểu vương gia không đi.)

Người khác đều là cầu nhi tử (con trai), hắn lại là đi cầu nữ nhi. Trụ trì vẻ mặt hắc tuyến, bị hắn quần mãi chịu không được, biết hắn thân phận tôn quý, lại nhìn hắn cứng nhiều nhang đèn cùng lễ lộc như vậy, liền cố làm cho hắn một cái bùa cầu nữ nhi.

Tiểu vương gia lại đi một vòng tìm các danh y, hỏi thăm là ăn cái gì thì có thể sinh nữ nhi, đem này các ngự y gây sức ép đến đau đầu nhức óc. Mắng thì không dám mắng, đuổi lại không dám đuổi, đành phải làm có lệ đưa ra mấy chủ ý.

Tiểu Đào Đào từ đầu xuân đến nay đều ở trong cung cùng Hoàng tổ mẫu, cả ngày chạy xuyên khắp Hoàng cung. Ngẫu nhiên nghe được Hoàng tổ mẫu cùng Hoàng bá mẫu trong lời nói có nhắc đến phụ vương cùng phụ thân lần này muốn sinh nữ nhi, lúc đầu còn không chấp nhận, sau lại vui tươi hơn hử nghe. Không

biết đến một hôm đột nhiên liên tưởng cái gì, giống như nghĩ ra cái gì đó, hoảng nhiên hiểu ra, khóc chạy về vương phủ.

“Oa.....Phụ thân! Phụ thân! Phụ thân a.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe nói nhi tử từ trong cung chạy về, đang buồn bực không biết sao lại thế này, vội vàng đi ra, chỉ thấy tiểu Đào Đào từ trên mã xa nhảy xuống, khóc lớn chạy tới chỗ y.

Bắc Đường Diệu Nguyệt kinh hãi, vội vã ôm lấy nó, hỏi “Đào Đào làm sao vậy? Có phải trong cung có người khi dễ người?”

Đào Đào ôm lấy cổ phụ thân, nói cũng không nói được, kêu “Oa....Phụ vương cùng phụ thân không cần sinh muối muối! Đào Đào không cần muối muối! Oa oaoa ... Không cần muối muối! Oa oa oa ...”

Đông Phương Hạo Diệp lúc này mới từ phía sau đi đến. Đầu xuân Hoàng thượng thấy hần thân thể đã tốt, lại thấy hần nơi nơi hỏi thăm bí phương cầu nữ, ‘độc hại’ Thái y viện cùng danh miếu không ít, nhanh chóng khôi phục chức vụ trong triều cho hần, hần đỡ phải cả ngày nhàn tản tán gẫu, lại làm ra mấy chuyện thái quá.

Đông Phương Hạo Diệp sau khi về nhà liền thấy cảnh tượng tiểu nhi tử ở trong lòng ái phi khóc nháo không ngớt, chân nhỏ còn ở trên người Diệu Nguyệt một mực loạn đá, khiến cho hần quá mức sợ hãi, chạy vội qua đem đứa con một phen ôm lấy, quát.

“Đào Đào, người làm cái gì đó? Cẩn thận đá phụ thân người cùng cục cứng trong bụng.”

Hần nói lời này còn chưa xong, Đào Đào đã trừng mắt nhìn hần oa một tiếng, tiếng khóc còn lợi hại hơn.

“Oa oa.....Phụ vương xấu ! Phụ vương rất xấu! Phụ vương chỉ cần muối muối không cần Đào Đào. Oa oa.....Phụ thânPhụ thân! Ta muốn phụ thân.....”

Đào Đào ở trong lòng Đông Phương Hạo Diệp đánh đấm loạn xạ, hướng về phía Bắc Đường Diệu Nguyệt vươn tay, bộ dáng chết cũng không muốn ở trong lòng hần.

Đông Phương Hạo Diệp vừa nghe thấy nó gọi Diệu Nguyệt hai chữ ‘phụ thân’, liền biết ngay chắc chắn có chuyện lớn, hài tử này chỉ sợ không phải nháo vấn đề nhỏ.

Phải biết rằng Đường – Quả cùng Hạch Hạch mấy huynh đệ, nếu không phải gặp đại sự cùng trường hợp trọng yếu, tuyệt không sẽ gọi hần cùng Diệu Nguyệt là ‘phụ vương’ cùng ‘phụ thân’ hai chữ. Đào Đào từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ tổ tông tất nhiên trường hợp chính thức, ở nhà chưa từng kêu hần là ‘phụ vương’, cũng không kêu Diệu Nguyệt là ‘phụ thân’, lúc này lại ngoan ngoãn đến khó hiểu, hài tử này là làm sao đây ?

Đào Đào cũng không còn nhỏ, ở trong lòng hết co lại duỗi, tiểu vương gia thật đúng thiếu chút nữa là không ôm được nó. Thấy nó như vậy, nào dám để Diệu Nguyệt ôm, vị kia bụng đã hơn bảy tháng rồi còn đâu.

“Đào Đào ngoan, phụ thân lúc nào nói không cần người ? Phụ thân hiểu rõ người nhất...Đào Đào ngoan”

Tiểu vương gia luống cuống tay chân dỗ nó.

Bắc Đường Diệu Nguyệt vừa rồi ôm hài tử ngoại viện vào nội viện, lại bị chân nhỏ của nó lơ đãng đá mấy cái, bụng đúng thật là ần phát đau, nhưng thấy hài tử khóc như vậy, lại không đành lòng, đến gần nói “Đào Đào làm sao vậy? Đừng khóc.”

Đông Phương Hạo Diệp nghiêng người đi, không đưa hài tử cho y. Thấy sắc mặt y trắng bệch, thần sắc không tốt, biết Đào Đào đã nháo một y, nóng giận quát “Đào Đào không được náo loạn! Người là hài tử lớn, như vậy còn giống cái gì!”

Nói xong nhẹ buông tay, đưa nó ấn lên mặt đất, ôm trụ nó quát “Im lặng cho ta! Không cho chạm vào phụ thân người !”

“Oa oaKhông cần! Ta không cần.....”

“Đông Phương Quân Đình !”

Tiểu vương gia hét lớn một tiếng “Ta nói người im lặng!”

Đông Phương Quân Đình chưa từng thấy phụ vương đối nó như vậy, lập tức sợ đến cả người run run, liền quên khóc nháo.

“Người năm nay đã mấy tuổi rồi, còn ở trong lòng phụ thân người khóc nháo như vậy ? Không biết phụ thân người hiện tại thân thể không tốt sao? Người đã lớn, đã vào thư viện Hoàng gia, còn giống như lúc nhỏ sao? Thái phó đã dạy người cái gì ? Người ở trong cung đã học được cái gì ?”

Đông Phương Hạo Diệp thần sắc nghiêm khắc nói.

Đông Phương Quân Đình thành thành thật thật đứng, sợ tới mức mở to mắt nhìn hắn, còn kéo kéo ống tay áo, không dám nhúc nhích nữa.

“Người hiện tại đứng ở đây cho ta! Khi nào biết sai rồi mới được vào nhà ! Diệp Nguyệt, chúng ta đi.”

Đông Phương Hạo Diệp đem đứa con bắt đứng yên một chỗ, kéo Bắc Đường Diệp Nguyệt đi, còn không quên phân phó tất cả hạ nhân không được đến gần tiểu công tử.

Bắc Đường Diệp Nguyệt cũng là lần đầu tiên thấy Hạo Diệp đối với nhi tử sinh khí như vậy, khi trở về phòng liền đối hắn nói “Hạo Diệp, người đối với Đào Đào quả thực quá nghiêm khắc.”

Đông Phương Hạo Diệp dịu y ngồi lên ghế, sờ sờ bụng y, nói “Người không sao chứ ? Vừa rồi Đào Đào có làm đau người không ?”

“Không sao, cũng không có làm sao.”

“Còn nói không sao. Nhìn người thì biết là không thoải mái.”

Đông Phương Hạo Diệp nhìn tiểu nhi tử đang ủ rũ ngơ ngác đứng trong viện, nói “Hài tử này là làm sao vậy ? Đột nhiên từ Hoàng cung chạy về, nháo cái gì đây ?”

Bắc Đường Diệp Nguyệt cười cười, nói “Nó vẫn là đứa nhỏ nhất trong nhà, đột nhiên phải làm ca ca, đại khái là lo lắng về sau chúng ta không thương nó nữa.”

Đông Phương Hạo Diệp thở dài “Nuôi dạy hài tử chính là phiền lòng như vậy, Đào Đào lần này rất không hiểu chuyện.”

Bắc Đường Diệp Nguyệt trừng mắt liếc hắn một cái, nói “Còn không phải do người từ nhỏ đến lớn đem nó dưỡng như khuê nữ nuông chiều sao? Dưỡng mà không dạy dỗ cẩn thận. Đào Đào nghĩ chúng ta về sau có nữ nhi, sẽ không thương nó nữa.”

“Đứa nhỏ này.”

Đông Phương Hạo Diệp nhẹ nhàng cười, lắc lắc đầu.

“Quên đi, phạt nó một chút cũng tốt, nó cũng đã lớn, nên hiểu được đạo lý.”

Điểm này Bắc Đường Diệp Nguyệt cũng không phản đối. Trong vấn đề dạy dỗ nhi tử y luôn luôn so với tiểu vương gia nghiêm khắc hơn, tiểu Đào Đào vẫn luôn bị tiểu vương gia nuông chiều, không có cơ hội dạy dỗ, khó có được lần này hắn chủ động, vẫn là để hắn giáo dục nhi tử.

Đường – Quả hai huynh đệ tan học, nghe nói tiểu đệ một mình chạy về nhà, liền cùng Hạch Hạch trở về nhà. Ai ngờ nhìn thấy phụ thân phạt Đào Đào đứng trong sân, có chút giật mình.

Đông Phương Quân Khiêm thì thảo lắm bẩm “Ta vẫn nghĩ phụ thân chỉ biết phạt ta thôi. Không nghĩ Đào Đào cũng bị phạt.”

Đông Phương Quân Thành chụp lấy nó một cái “Đừng nhiều lời! Mau cùng ta đi hỏi phụ thân một chút sao lại thế này. Hạch Hạch, người chăm sóc Đào Đào một chút.”

Đông Phương Quân Hòa chạy đến bên Đào Đào, cũng không hỏi nó vì sao lại bị phụ thân trách phạt, chỉ nhẹ giọng an ủi nói “Tiểu đệ, có lạnh không ? Có đói bụng không ? Không phải sợ, ca ca đứng cùng người.”

Đông Phương Quân Đình nhìn thấy các ca ca, nước mắt ủy khuất liền rơi xuống.

Nó biết đại ca, nhị ca đi tìm phụ thân cầu tình, liền kéo kéo tay áo tam ca nhỏ giọng khóc thút thít, lấp bắp đem chuyện tình buổi chiều nói ra.

Đông Phương Quân Hòa cười xoa xoa đầu nó, cười nói “Người đứa nhỏ này. Cha cùng phụ thân thương người như vậy, sao có thể không thương người nữa ? Trong nhà nếu có tiểu muội là chuyện tốt, về sau người chính là ca ca, có thể bảo vệ muội muội.”

“Oa oa oa.....Ta không cần muội muội, cũng không muốn bảo vệ nàng. Ta chán ghét nàng... oa oa oa ..”

Đông Phương Quân Hòa nghĩ một chút, liền đổi cách nói.

“Đào Đào, người nghĩ xem, về sau nếu có muội muội, người có thể cho nàng mặc đồ giống như búp bê. Người muốn xỏ lỗ tai, cha không cho, nhưng nếu là muội muội thì có thể, như vậy là người có thể đem hoa tai người thích cho nàng đeo, còn có thể cho nàng mặc quần áo xinh xắn, bện tóc thật đẹp.”

Đông Phương Quân Đình dụi dụi mắt, lông mi thật dài khẽ chớp chớp, cúi đầu suy tư.

Đông Phương Quân Hòa thấy đệ đệ đang bị hấp dẫn, không ngừng cố gắng nói “Hơn nữa, Đào Đào người nghĩ xem, có muội muội là người có thể dẫn nàng đi chơi, dạy nàng chơi trốn tìm, dạy nàng trèo cây, dạy nàng đấu dế mèn như thế nào, thật là tốt .”

“Ta, ta không thích trèo cây,..... ta thích đấu dế mèn.”

Đông Phương Quân Đình rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu nam hài, vẫn thích trò chơi của tiểu nam hài.

Nó cùng Quân Hòa không nghĩ rằng nữ hài tử không thích mấy trò như vậy, nhà bọn

họ lại chưa từng có nữ hài tử, cho nên muốn có một muội muội cho nó chơi, giống như có ý như vậy.

Đông Phương Quân Hòa thấy nó đã yên, thật cao hứng nói “Người nếu thích dạy nàng cái gì đều có thể, thật tốt . Về sau có muội muội người đều phải chăm sóc, người cũng là tiểu đại nhân rồi, không được như thế này.”

Đông Phương Quân Đình vừa nghe như vậy, nghĩ đến có một người sùng bái mình, có thể làm cho muội muội ăn mặc giống mình cũng không tồi, không khỏi có vài phần trách nhiệm của một nam tử hán, gật đầu nói “Ta có thể dẫn nàng ra ngoài chơi, không cho người khi dễ nàng.”

“Đúng vậy, Đào Đào người đúng là một ca ca tốt.”

Vì thế nói ba xạo một hồi, tiểu Đào Đào đã bị tam ca hấn ‘giáo dục’ thành công.

Bởi vậy từ việc đó có thể thấy được, Hoàng thượng cùng Hoàng Thái hậu quả thật rất tinh mắt, Đông Phương Quân Hòa tuổi còn nhỏ đã biểu hiện khác hẳn người thường, hiểu được cái gì mà dạy, cái gì kêu biết người thiện dùng.....

Chờ đến khi Đông Phương Hạo Diệp cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt mang theo hai đại nhi tử đi ra ‘bỏ lệnh cấm’, tiểu Đào Đào đã nghĩ thông suốt, phi thường chủ động nói “Cha, phụ thân, hôm nay là ta sai rồi, ta không nên nói không cần muội muội, về sau sẽ không thế nữa, ta sẽ chăm sóc muội muội thật tốt, là một ca ca tốt.”

Đông Phương Hạo Diệp kinh hãi, cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt hai mắt nhìn nhau, nghĩ đứa nhỏ này như thế nào lại đột nhiên đổi tính?

Hai người nhìn Đông Phương Quân Hòa liếc mắt một cái, thấy nó đem ngoại bào của chính mình cởi ra đem khoác lên người Đào Đào, giúp nó nắm tay thật chặt, mỉm cười xoa xoa đầu nhỏ của nó, một bộ dáng tràn đầy phong độ và khí chất Hoàng gia, không khỏi nhìn nhau, trong lòng đồng thời nghĩ: Đứa nhỏ này.....thật đúng là không đơn giản.

Đông Phương Quân Đình một khi đã nhận thức chuẩn mục tiêu, rất có thể của phụ thân, suốt ngày quần lầy Bắc Đường Diệu Nguyệt hỏi “Cha, muội muội khi nào thì ra đời ? Muội muội khi nào thì có thể chơi với ta ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói “Muội muội rất nhanh sẽ ra đây. Chờ muội muội lớn lên thì cùng người chơi.”

Đông Phương Quân Đình bàn tay nhỏ bé sờ sờ lên bụng y, nói “Phụ thân nói, chờ cha bụng lớn giống như mấy cái đèn ***g treo trong nhà vào lễ mừng năm mới, tiểu muội muội sẽ ra đến đây.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt khoe miệng run rẩy. Khi y hoài thai huynh đệ Đường Đường cũng không có lớn như vậy đi?

Đào Đào còn nói “Phụ thân nói, chờ muội muội ra đời, ta có thể đem búp bê của ta cho nàng chơi, còn có thể mang theo nàng đến chỗ Kiều gia huynh đệ xem bọn hắn đánh nhau,”

Nó cười đến vui vẻ, Bắc Đường Diệu Nguyệt lại bất đắc dĩ.

Hài tử này thế nào lại thích xem tiểu nam hài vì nó đánh nhau như vậy ?

Đông Phương Quân Đình từ sau đó mê t đề tài về muội muội, cũng không vào trong cung ở nữa, mỗi ngày đều ở trong phủ cùng Đông Phương Hạo Diệp cân nhắc đặt muội muội tên gì, mặc quần áo như thế nào, cách ăn mặc như thế nào mới hấp dẫn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy phụ tử bọn họ hai người bộ dáng chờ mong như vậy, cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Như thế nào bọn họ không nghĩ tới vạn nhất không phải nữ nhi thì làm sao bây giờ?

Kỳ thật đứa nhỏ trong bụng vẫn thành thật, cùng mấy đứa con trước không giống nhau lắm, cơ bản không khiến y phải chịu tội gì.

Bắc Đường Diệu Nguyệt lúc này chính trực tráng niên, thân thể tốt, lại cùng Đông Phương Hạo Diệp phu phụ ân ái, tâm tình hòa dịu, ngoại trừ thân mình lúc này có chút không tiện, thật không cảm thấy khó chịu.

Y cũng tự đáy lòng hy vọng cái thai trong bụng là một nữ nhi, dù sao trong nhà nam hài đã nhiều lắm rồi, thực tại khiến cho y rất đau đầu. Ngay cả hai hài nhi của Tiểu Đông cũng là hai nam hài, thật sự.....rất là ảm ỉ.

Nếu thực sự là nữ nhi, y lại có điểm không nở.

Người nói toàn gia đều là nam nhân, nữ nhi phải thế nào đây ? Huống chi y cũng là một nam nhân, mới đầu cũng đơn giản thôi, đến khi lớn lên, nữ nhân nhiều tâm tư, lại tinh tế, này.....Ai, thật đúng là một vấn đề.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cứ miên man suy nghĩ như vậy , cuối cùng cũng đã đến ngày hoài thai được mười tháng, thời cơ cũng đã chín muồi.

Đứa nhỏ cuối cùng của Tĩnh Vương gia sinh là ở tháng năm âm áp ánh mặt trời, đúng là một mùa hè thích hợp.

Đau bụng sinh phát tác lúc nửa đêm, vẫn là lần đầu tiên Bắc Đường Diệu Nguyệt sinh đứa nhỏ vào giữa ban đêm, cho nên từ lúc ngủ mơ bình tĩnh y vẫn còn chưa phản ứng lại được là chuyện gì đang xảy ra.

Huynh đệ Đường Đường trên đường trốn chạy nơi biên cảnh Minh quốc được sinh ra; Hạch Hạch là sáng sớm phát tác, chạng vạng thì sinh ra; Đào Đào cũng là sau giờ Ngọ buổi tối tới thời điểm buồn ngủ mới gây sức ép, vào đêm thì lâm thế.

Mà lúc này đây, hiển nhiên đứa nhỏ này thành thật hồi lâu, lại ở thời điểm cuối cùng chọn cái canh giờ không thích hợp này, cho hai vị phụ thân một ‘kinh hỉ’.

Bắc Đường Diệu Nguyệt căn bản không nghĩ tới đứa nhỏ sẽ ở giữa cái trường hợp đêm dài người tỉnh này mà ra đời, cho nên khi cơn đau bụng sinh làm cho tỉnh lại chỉ nhú nhú mày, ngốc lẳng trở thân một cái, có chút bất an lần thứ hai nhắm mắt lại.

Nhưng không bao lâu sau, lại một trận đau đớn làm y bừng tỉnh, hơn nữa đến cực nhanh, dưới thân phẳng phất có cảm giác không khống chế được.

Nếu lúc này y còn không biết là có chuyện gì xảy ra, thật uổng phí y là một người đã có bốn đứa con.

“Hạo Diệp.....Hạo Diệp, tỉnh, tỉnh!”

“Hửm.....Làm sao vậy ?”

Đông Phương Hạo Diệp mơ mơ màng màng, buồn ngủ nghiêng người qua.

Bắc Đường Diệu Nguyệt thực trấn tĩnh nói “Người tốt nhất là nên chạy đi tìm ngự y. Ta nghĩ là đứa nhỏ sắp ra rồi.”

“Gi ?”

Đông Phương Hạo Diệp còn chưa có thanh tỉnh, hồ đồ nói:

“Hiện tại là nửa đêm mà.”

“Ta biết, nhưng nó không biết. Ách.....Chết tiệt! Ngươi mau một chút, bảo bồi nữ nhi của ngươi đợi không kịp rồi!”

Bắc Đường Diệu Nguyệt rống giận.

“A, a!”

Đông Phương Hạo Diệp rốt cuộc hoàn toàn thanh tỉnh, dưới ánh trăng thấy rõ ái phi nhà hắc gương mặt vụn vẹo đau đớn, thậm chí bởi vì giận, thái dương đều đã nổi gân xanh, không khỏi sợ tới mức mông rớt xuống giường, hoang mang rối loạn mặc quần áo chạy ra ngoài tìm người.

Ngự y nửa đêm bị ‘rình’ tới Vương phủ, lúc này Tố Nguyệt các đèn đuốc đã sáng trưng, bóng người tấp nập.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không phải là lần đầu tiên sinh, nhưng Đông Phương Hạo Diệp đối ‘nữ nhi’ này thập phần coi trọng, hơn nữa lần trước khi Đào Đào sinh, hắc bị Dương Thanh Y làm cho tức giận, cho nên lần này vô luận như thế nào cũng muốn canh giữ ở ngoài cửa, không để cho ngự y có cơ hội nói chuyện này.

Cũng may hết thấy đều thuận lợi, Bắc Đường Diệu Nguyệt vốn đã đau hai ngày, sáng sớm đứa nhỏ liền oa oa sinh ra.

Đông Phương Hạo Diệp ở ngoài cửa đảo quanh, nghe thấy tiếng khóc nhàn tình lập tức sáng lên, thấy một gã ngự y ôm đứa nhỏ đi ra, vội vàng hỏi:

“Vương phi thế nào?”

“Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia! Vương phi cùng tiểu thể tử hết thấy đều bình an.”

Đông Phương Hạo Diệp sắc mặt cứng đờ, run giọng hỏi:

“Cái gì?”

Ngự y đột nhiên nhớ tới tâm cầu nữ nhi của tiểu vương gia, cả kinh thành đều biết, không khỏi cũng biến đổi thần sắc, thật cẩn thận nói “Chúc mừng vương gia, là tiểu thể tử.”

Đông Phương Hạo Diệp chỉ thấy trước mắt sao Kim loạn chuyển, đầu óc choáng váng.

Nhi tử, nhi tử, lại là nhi tử.

Trời của ta, năm nhi tử.....

Đông Phương Hạo Diệp phảng phất đã thấy cảnh tượng năm tiểu tử thú vị vây quanh bên người, hắc cùng Diệu Nguyệt quần được đứa này không quần được đứa kia, luống cuống tay chân.

Ngự y thấy thần sắc vương gia, do dự không biết có nên đưa tiểu thể tử trên tay qua hay không, không khỏi trong lòng thầm trách mắng đồng nghiệp trong phòng, khó trách được hắc muốn cướp việc chăm sóc vương phi, để hắc ra báo tin, thì ra là để hắc ứng phó với vương gia.

Cũng may Đông Phương Hạo Diệp chịu đả kích đã thành thói quen, nhi tử thì nhi tử, cũng không thể quay lại bụng của Diệu Nguyệt.

Hắn vỗ vỗ trán, trấn định lại, đưa tay qua nói “Cho ta nhìn tiểu tử thú vị này.”

Thời điểm Đông Phương Hạo Diệp đi vào, nội thất đã được thu dọn sạch sẽ, mùi máu tươi sau sinh sản vẫn còn nhẹ vương trong mùi đàn hương tràn ngập bên trong.

Bác Đường Diệu Nguyệt thần tình mỗi một nằm trên giường, cũng chưa có ngủ.

Y mệt chết đi, vất vả khi sinh sản đã tiêu hao đại lượng thể lực của y, cho dù y có trẻ trung khỏe mạnh, cũng không phải nhất thời chốc lát có thể khôi phục lại được.

Y không biết Đông Phương Hạo Diệp sẽ có loại phản ứng như thế nào. Nói thực ra, ngay cả chính y cũng đều không ức chế được cảm thấy loại tình cảm tên thất vọng, hướng chỉ là cái vị mong chờ con gái đã lâu kia.

Chẳng lẽ bọn họ quả thật không có mệnh có nữ nhi?

Ai!

Bác Đường Diệu Nguyệt trong lòng uể oải không cần nói cũng biết.

Đông Phương Hạo Diệp ôm hài nhi, ngồi vào bên giường, thấp giọng kêu:

“Diệu Nguyệt, người đã ngủ chưa?”

Bác Đường Diệu Nguyệt chậm rãi mở mắt ra.

Đông Phương Hạo Diệp đối y cười, xoay người đem đứa nhỏ đặt bên người y, nói:

“Thật sự là một tiểu tử đáng yêu. Diệu Nguyệt, người vất vả rồi.”

“.....Người thất vọng sao?”

Đông Phương Hạo Diệp nhìn thẳng vào đôi mắt như hắc diệu thạch bình thường luôn trầm tĩnh của Diệu Nguyệt, phảng phất cảm giác được tình tự của y, không khỏi mỉm cười, ôn nhu nói “Chỉ cần là đứa nhỏ người sinh cho ta, ta vĩnh viễn sẽ không thất vọng.”

Bác Đường Diệu Nguyệt nghiêng đầu nhìn hài nhi bé bỏng, thấp giọng nói “Khi Đào Đào sinh ra, người thất vọng như vậy. Ta biết người thật sự rất muốn có được một nữ nhi.”

Đông Phương Hạo Diệp cầm tay y, chậm rãi áp lên hai gò má của mình:

“Đừng nói như vậy. Người có biết vì sao ta nghĩ muốn có một nữ nhi như vậy không?”

Bác Đường Diệu Nguyệt nâng mắt lên, nghi hoặc nhìn hắn.

Đông Phương Hạo Diệp nở nụ cười, trong đôi mắt cất chứa vô hạn nhiệt tình cùng tình yêu.

“Bởi vì, ta thật sự rất muốn có một nữ nhi giống người như đức.”

Bác Đường Diệu Nguyệt cúi đầu cười “Giống ta như đức? Ta cũng không muốn có một nữ nhi giống Diệu Thần, khó dưỡng.”

Đông Phương Hạo Diệp sững sốt lại sững sốt, lại mỉm cười, vỗ trán mình một cái, tự mắng “Ta như thế nào lại không nghĩ tới.”

Bác Đường Diệu Nguyệt không biết vì cái gì, bỗng nhiên cảm thấy rất áy náy.

Lúc này đi, y thật sự rất muốn vì hắn mà sinh một nữ nhi.

“Quên đi, kỳ thật ta cũng không để ý là nam hay nữ. Người sinh cho ta năm đứa con, ta cảm kích người còn không kịp.”

Đông Phương Hạo Diệp đã không thêm để ý, hôn lên đôi môi tái nhợt của y, nhìn tiểu tử đang ngủ say bên cạnh kia, nhẹ giọng nói “Người xem nó đáng yêu chưa. Ta có cảm giác, đứa nhỏ nhất định rất giống người.”

Bác Đường Diệu Nguyệt cùng hắn cùng nhau nhìn đứa nhỏ.

Nói cũng kỳ quái, đứa nhỏ này vừa mới sinh ra, toàn thân lại thập phần sạch sẽ, không có chút bẩn, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bóng loáng trắng nõn, lại không có bộ dáng nhiều nếp nhăn như bọn Đường Đường, xem ra thai thật sự dưỡng rất khá.

Rốt cuộc cũng là cốt nhục của mình, Đông Phương Hạo Diệp càng nhìn càng thích, không khỏi mặt mày hớn hở, nắm tay Bắc Đường Diệu Nguyệt hôn lên, trịnh trọng nói “Diệu Nguyệt, cảm ơn ngươi! Ta rất vui.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt giương mắt nhìn hắn, khóe miệng lộ ra ý cười.

Đông Phương Hạo Diệp nhin không được lại hôn lên môi y, nhẹ giọng nói:

“Kỳ thật, ta không nghĩ sẽ có nữ nhi. Kiếp này có ngươi, như vậy là đủ rồi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nắm tay hắn thật chặt.

Tiểu vương gia Đông Phương Hạo Diệp từ nay tuyệt mộng có nữ nhi.

Nếu được thì sẽ có, cũng chớ cưỡng cầu. Hắn cũng không tiếc nuôi, dù sao có thể cùng người mình yêu nhất bên nhau cả đời, đã là thỏa mãn lớn nhất đời hắn.

Năm hài nhi.....Tuy rằng có hơi nhiều chút, nhưng lấy thực lực của hắn cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt, chút lòng thành, có thể thu phục!

28. Chương 28

Tiểu vương gia Đông Phương Hạo Diệp vẽ mặt trầm ngưng, yên lặng nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt đang ngủ say trên giường.

Hắn vươn ngón tay, nhẹ nhàng lướt qua làn da của Diệu Nguyệt, khuôn mặt tuần mỹ, cuối cùng đầu ngón tay dừng lại ở trên đôi mắt lúc ngủ mơ còn hơi hơi nhắm lại của y.

Tiểu vương gia thở dài, lẩm bẩm nói “Chỉ là phụng chỉ Nam hạ, hỏi thăm tình trạng ở khu bệnh dịch, có gì để lo lắng chứ? Ta cũng không phải là tiểu hài tử, không biết tự chăm sóc mình sao.”

Nói xong lại có chút đau lòng sờ sờ khuôn mặt có chút gầy yếu của Diệu Nguyệt, tinh tế giúp y vuốt đôi chân mày dù trong mộng cũng vẫn nhíu lại.

“Diệu Nguyệt, ngươi ngoan ngoãn nghe lời ở nhà ngủ. Ta sử dụng hạ sách để ngươi không cần cùng ta Nam hạ. Ngươi nếu cùng ta đi, ai chăm sóc mấy tiểu quỷ kia đây?”

“Ai, bọn chúng đều là bị quân nên mới không lộ ra, ngươi nếu không ở nhà, mẫu hậu, Hoàng huynh, Hoàng tẩu sẽ không trấn được bọn nó. Nhất là Đường Đường, nó quỷ kế đa đoan, nghịch ngợm gây sự, ngươi nếu không ở đây, kinh thành sợ rằng sẽ bị nó đảo lộn mất.”

Tiểu vương gia ở một bên nói nhỏ những cũng không yên, vừa nói còn sờ tây sờ đông trên người Bắc Đường Diệu Nguyệt đang mê man mà sờ sờ.

“Ấy da, Diệu Nguyệt, nếu lúc tỉnh cũng thành thật như vậy thì tốt rồi. Thật tốt, thật nghe lời.”

Tiểu vương gia ở trên đôi môi duyên dáng như cánh hoa của Bắc Đường Diệu Nguyệt hôn hai cái, ngẩng đầu nhìn xem, lại thêm hai cái hôn nữa.

Tiếng hôn môi ‘ba ba’ vang lên không dứt.

Thời điểm Tiểu Đông vào, chính là thấy vương gia nhà hắn đối với vương phi đang ngủ mơ làm ra loại hành vi đáng khinh của mấy tên đàng đở tử, không khỏi âm thầm xem thường.

Hắn thật không rõ, vương gia cùng vương phi thành thân cũng đã mười mấy năm, trưởng thế tử cùng nhị thế tử cũng đã mười hai tuổi, phía dưới còn có tam thế tử tám tuổi cùng tiểu thế tử sáu tuổi, nói cho cùng cũng ‘lão phu lão thê’, vương gia nhà hắn sao vẫn không tiến bộ như vậy, thấy vương phi là dường như đi không dạng.

Cái bộ dáng này của hắn, nếu như vương phi tỉnh, chắc chắn sẽ không kiên nhẫn mà ném hắn đi thật xa.

Ai! Nói đến trong lòng Tiểu Đông cũng kỳ quái, vương phi nhà hần cũng là một nam nhân, tuy rằng dung mạo xinh đẹp, bảo dưỡng thỏa đáng, nhưng một nam tử trung niên hơn ba mươi tuổi, đối với vương gia nhà hần vẫn còn mị lực lớn như vậy ?

Hơn nữa theo hần thấy, có khi vương phi giống như cũng chịu không nổi tiểu vương gia lúc nào cũng dính như keo này. May mắn lần trước vương gia nghĩ ra một chiêu làm cho vương phi ghen, lúc này mới không hề toát ra không kiên nhẫn đối với quần quít si mê của vương gia.

“Khụ khụ.....Vương gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong, chúng ta cũng nên khởi hành.”

Tiểu vương gia bị người đánh thức, có chút không hồn giật mình nhìn Tiểu Đông một cái.

Chính sự quan trọng hơn, mọi người chờ hần đã lâu. Thăm hỏi trở giúp nạn thiên tai là đại sự, không thể vì hần là vương gia mà trì hoãn.

Tiểu vương gia rốt cục lưu luyến đứng dậy, nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt, còn không quên lôi kéo tay y vì chính mình biện giải một phen “Diệu Nguyệt, ta phải đi rồi. Người tỉnh lại cũng đừng có trách ta. Kê đơn cho người cũng là bất đắc dĩ, ai bảo người cứ muốn đi cùng ta ? Hiện tại phía Nam tình hình thiên tai nghiêm trọng, ôn dịch tàn sát bừa bãi, ta cũng không dám mang người đi theo. Người xem thân vương đại thần làm sao mang theo gia quyến cùng đi tới giúp khu bị thiên tai dịch bệnh ? Đương nhiên, ta biết người là nam nhân, không phải nữ tử yếu đuối, nhưng người cũng là ái phi của ta, ta không thể làm việc thiên tư!”

Hần khi nói bày ra một bộ dáng chính khí nghiêm nghị, nhưng cuối cùng vẫn là lộ chân tướng.

“Ha ha.....Diệu Nguyệt, thuốc này có thể khiến người cả người vô lực, ngủ trên nửa tháng, chờ người tỉnh lại cũng đuối không kịp ta. Bất quá, chủ ý này không phải là do ta nghĩ ra nha ! Đây đều là chủ ý của Tiểu Đông, cho dù người tỉnh lại cũng đừng có trách ta, khi ta trở về cũng đừng kiếm ta tính sổ nha.”

“Vương gia, người không nghĩa khí !”

Tiểu Đông rống giận, dùng sức trừng mắt nhìn tiểu vương gia nhà hần.

Tiểu vương gia coi như không thấy, lại cúi đầu ở trên môi ái phi nhà hần hung hăng hôn lên hai cái, lúc này mới nhẹ nhàng đem tay y đặt lại trong chăn, cẩn thận chỉnh góc chăn, không thuận ý rồi đi.

Xuyên qua khoảng sân yên lặng, Đường Đường, Quả Quả, Hạch Hạch cùng tiểu Đào Đào bốn huynh đệ đã đưa vào trong cung, tạm thời nhờ mẫu hậu hần cùng Hoàng tẩu chăm sóc

Dược sẽ làm cho Bắc Đường Diệu Nguyệt cả người vô lực mê man khoảng nửa tháng, tỉnh lại sau vài ngày còn cần phải điều dưỡng, thân thể cũng sẽ không ảnh hưởng gì, chỉ là muốn kéo dài thời gian khiến cho y không thể đi theo mình được.

Chờ đến khi khôi phục hoàn toàn, cũng đã là một tháng sau, khi đó mình đã xuống đến phía Nam, y cho dù có muốn đuổi theo cũng không kịp.

Đông Phương Hạo Diệp ra khỏi đại môn Tĩnh Vương phủ, thần sắc liền thay đổi. Lưu bá cùng mọi người đã chờ ở cửa, hần cẩn thận phân phó vài câu với Lưu bá, liền xoay người lên ngựa, nhìn những người đi theo thần nhiên nói “Xuất phát.”

Năm nay Văn quốc ở phía Nam lũ lụt trăm năm khó gặp, thụ hại trải rộng khắp hai tỉnh ba quận, tình hình vô cùng nghiêm trọng, nguy cấp nhất chính là bạo phát đại dịch quy mô, tình hình bệnh dịch tàn sát bừa bãi, dân chúng sợ hãi, ngay cả ở kinh thành lòng người cũng hoảng sợ.

Hoàng thượng bất đắc dĩ, phái trọng thần trước đi giúp giải quyết cứu trợ thiên tai. Mà lịch đại Hoàng gia, bình thường phái một Hoàng thân quốc thích cùng hộ tống đi trước, không phải Hoàng tử, đó là vương gia. Văn quốc cử cao thấp, điểm tới điểm lui, chọn người có phân lượng cùng thân phận thích hợp, ngoại trừ Tĩnh thân vương Đông Phương Hạo Diệp ra, không thể là người khác.

Thiên tai ở phía Nam tình hình so với trong suy đoán càng nghiêm trọng, ôn dịch cũng lan ra thật mau. Đám người Đông Phương Hạo Diệp nửa tháng sau tới nơi, đều bị tình hình nghiêm trọng trước mắt làm kinh hãi.

Hắn tuy rằng luôn luôn sống an nhàn sung sướng, hung vô chí lớn, nhưng ở thời điểm mấu chốt lại có thể đưa ra phán đoán nhanh chóng chính xác. Thái y cùng thầy lang ở địa phương vẫn không đủ, Đông Phương Hạo Diệp lập tức sai người mang theo binh sĩ đưa thầy lang ở ba tỉnh sáu quận xung quanh, toàn bộ đưa đến, nếu có người nào không theo, tức khắc giam giữ cả nhà, lấy tội phản quốc để trừng phạt.

Dù như vậy, số lượng thầy thuốc cũng vẫn chưa đủ, còn có y dược vật tư, cũng so với phán đoán càng thêm thiếu thốn.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nội lực thâm hậu, hơn nữa được kia mặc dù không thương thân, nhưng tiểu vương gia vẫn không dám hạ nhiều cho y, bởi vậy sớm hơn vài ngày so với dự đoán đã tỉnh lại.

Sau khi y tỉnh lại mới biết Đông Phương Hạo Diệp tự tung tự tác, không khỏi tức đến hỗn hển. Chỉ là nghĩ đến hắn vẫn còn đứng đắn, có trách nhiệm đảm đương, huống chi hiện tại có muốn đuổi cũng đuổi không kịp, đành phải buông xuôi ý niệm đi tìm hắn trong đầu. Cẩn thận điều dưỡng thân thể vài ngày, rồi tiến cung đón bọn nhỏ trở về.

Như thế bất tri bất giác đã qua hơn hai tháng, Bắc Đường Diệu Nguyệt lúc đầu cứ ba ngày năm ngày thì nhận được thư của Đông Phương Hạo Diệp, sau này thư lại càng ngày càng ít đi, nội dung cũng từ vô nghĩa không có nội dung gì biến thành câu chữ ba xạo đơn giản.

Bắc Đường Diệu Nguyệt biết tình hình thiên tai phía Nam vô cùng ác liệt, cũng hiểu được Đông Phương Hạo Diệp hiện tại chỉ sợ là bận tới mảy mòi, cho nên dù chỉ nhận được một câu của hắn, cũng lấy đó để giải bớt sầu.

Gần đây, tên kia liên tục vài ngày không có nổi một chữ, làm cho Bắc Đường Diệu Nguyệt trong lòng thấy bất an, nôn nóng lo lắng đến nói không nên lời. Y rất hiểu Đông Phương Hạo Diệp, biết rõ hắn luôn vì mình mà lo lắng, bất luận có vội lo, chỉ cần đặt bút, chẳng sợ không chỉ là một chữ, tên kia còn muốn viết cho y cả một bức thư dài.

Nhưng toàn bộ không có âm tín đến hơn nửa tháng, như vậy chỉ có hai khả năng.

Một là hắn viết thư, nhưng thư đưa chưa đến; hai, chính là hắn đã xảy ra chuyện gì đó, căn bản không thể viết thư gửi cho mình.

Bắc Đường Diệu Nguyệt sau khi nghĩ đến mấy loại khả năng này, rốt cục không ngồi được nữa, vội vàng gọi người chuẩn bị xe ngựa, trực tiếp vào Hoàng cung.

Hoàng thượng vẻ mặt ngưng trọng nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt, trong nhất thời Ngự thư phòng tĩnh lặng không hề có một tiếng động.

Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt tái nhợt, nhìn thấy mặt tín trong tay, qua một lúc lâu sau mới nói “Xảy ra chuyện lúc nào?”

“Xác nhận là mười ngày trước. Tại khu đó cấp báo đều là thông qua bồ câu ngàn dặm đưa tin, tốc độ cực nhanh, trăm ba ngày trước nhận được phong mật tín này, tính lại là ngày chín tháng sáu, là Hạo Diệp đầu tháng sáu đã có dấu hiệu phát bệnh. Chỉ là hắn vẫn cố chống đỡ, không cho người bẩm báo, cho đến khi lâm vào hôn mê, Tả Ngự sử biết tình huống không ổn, mới vội vàng gửi mật báo.”

“Vì sao còn không nói sớm cho ta biết?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt giận dữ.

Hoàng thượng thở dài, nhu nhu mi tâm, nói “Trẫm trong lòng luôn ôm ý niệm may mắn, nghĩ rằng thân thể Hạo Diệp luôn rất tốt, hắn lại là thân vương, người đi theo thể nào cũng chăm sóc hắn tốt, có lẽ tình hình sẽ không có nghiêm trọng như vậy. Ai ngờ.....”

“Ai ngờ cái gì?”

“Ai ngờ hôm nay trẫm lại được một phong mật báo, người tự xem đi.”

Hoàng thượng rốt cuộc hạ quyết tâm cuối cùng, đem một phong mật thư khác ở trong ống trúc đưa qua.

Bắc Đường Diệu Nguyệt vội vàng đón lấy, ngón tay khẽ run, ngay khi lướt qua hai lần, sắc mặt càng trở nên tái nhợt. Y mặc dù cật lực trấn định, nhưng ống tay áo lại giống như có gió lạnh thổi qua, run rẩy không thôi.

“.....Ta muốn đi đón hần trở về !”

Bắc Đường Diệu Nguyệt qua một lúc lâu sau, cắn răng nói.

Hoàng thượng phiền não ở trong Ngự thư phòng đi tới đi lui, nghe vậy lại thở dài thật sâu, nói “Tả Ngự sử nói hần hiện tại đã không thể di chuyển, bằng không đã sớm cho người đưa trở về.....Ai!

Tiểu tử này có đôi khi quật cường lợi hại, hần đã có chủ ý quyết định việc gì, có mười con ngựa kéo cũng không quay trở lại ! Trước khi hần đi trăm dặm đã dặn dò, bảo hần vạn lần phải cẩn thận, có chuyện gì thì sai người khác đi, hần chỉ ở một bên giám sát chỉ đạo. Ai ngờ hần vào tận nơi, còn chạy khắp nơi. Cho dù thầy lang có không đủ đến mức nào đi chăng nữa, cũng không tới phiên một thân vương như hần chạy đi hỗ trợ, huống chi về y thuật của hần.....Ai.”

Hoàng thượng càng không ngừng thở dài, hai hàng lông mày đã nhanh nhúo lại, tình cảm sầu lo so với Diệu Nguyệt cũng không ít hơn là bao.

Bắc Đường Diệu Nguyệt trầm giọng nói “Ta hôm nay khởi hành, đón hần trở về!”

Hoàng thượng cước bộ dừng lại, nhìn y một lát, lại thở dài “Như thế cũng tốt, có người ở bên cạnh, có lẽ Hạo Hạo có thể nhanh khỏe lại.....Thái hậu còn chưa có biết tình hình, trăm cùng Hoàng hậu đều gạt người. Trẫm có rất nhiều dược liệu quý cùng linh đan tục mệnh thoát thân, còn có mấy phương thuốc Hoàng hậu đã chuẩn bị, người mang đi đi. Còn cần thêm cái gì, người còn muốn gì, trẫm đều chuẩn bị cho người.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghĩ nghĩ nói “Thỉnh Hoàng thượng hạ chỉ, tới bên kia ta có thể tùy cơ ứng biến, hết thầy lấy an nguy của Tĩnh thân vương làm đầu, Còn lại.....cũng không còn cái gì. Quân Khiêm, Quân Thành bọn nó, còn phải mong vương tẩu chăm sóc.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghĩ tình hình bên kia nghiêm trọng, chỉ sợ xe ngựa, thầy lang, dược liệu công việc sẽ có nhiều thứ không tiện, vẫn là thỉnh Hoàng thượng ra ý chỉ, để cho y có thể mau chóng đưa Hạo Diệp về.

Tới giờ phút này rồi, Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng bất chấp dân chúng, chỉ cần Hạo Diệp có thể bình an trở về, trở lại bên y cùng bọn nhỏ, so với bất cứ thứ gì đều quan trọng hơn hết.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cầm thánh chỉ, mang theo đồ vật Hoàng thượng ban cho, hồi phủ nhờ Lưu bá chuẩn bị một chút, buổi chiều lập tức khởi hành. Trước khi đi gọi Quân Khiêm, Quân Thành đến bên cạnh, nói bọn chúng vào cung làm bạn với Hoàng tổ mẫu, còn lại cái gì cũng không nói.

Đông Phương Quân Khiêm nghe vậy, cùng Đông Phương Quân Thành liếc mắt nhìn nhau một cái, nói “Phụ thân, có phải phụ vương xảy ra chuyện gì?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thần nhiên nói “Bây giờ còn chưa rõ. Nếu phụ vương các người có chuyện không hay xảy ra.....Đường Đường, người là trưởng tử, phải có tư thế đảm đương của trưởng tử.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt rất ít khi theo tiểu vương gia kêu nhũ danh của bọn nhỏ, bỗng nhiên lúc này lại gọi nó là ‘Đường Đường’, làm cho Quân Khiêm hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc.

Nó âm thầm siết chặt tay, gờ lên khuôn mặt tươi cười nói “Phụ thân, người yên tâm, mọi người đều nói tai họa ngàn năm không chết. Phụ vương tuyệt đối là đại họa ngàn năm, người khác có làm sao thì người cũng vẫn không sao.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt miễn cưỡng cười, nhìn nó cùng Quân Thành một cái, nói “Chăm sóc các đệ đệ cho tốt. Tới chỗ Hoàng tổ mẫu rồi cũng không được nói nhiều, nghe lời là được, phụ thân rất nhanh sẽ cùng phụ vương trở lại, đã biết chưa ?”

“Đã biết.”

Đông Phương Quân Khiêm cùng Đông Phương Quân Thành cùng trả lời, liếc mắt nhìn nhau một cái, đều cảm thấy được nỗi lo lắng ở tận đáy lòng của đối phương .

Bắc Đường Diệu Nguyệt không ngủ không nghỉ chạy tới Lâm Dương, lộ trình hơn một tháng nhưng lại y làm cho chỉ còn lại có một nửa.

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng tận mắt nhìn hiện trạng tai ương, vẫn làm cho y nhú mào.

Kỳ thật ôn dịch dưới sự lãnh đạo của Đông Phương Hạo Diệp đã khống chế hữu hiệu rồi, tình huống so với hai tháng trước đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều. Việc trợ giúp nạn thiên tai cũng nhờ đám người Tả Ngự sử giám sát có hiệu quả, cũng tiến hành vô cùng thuận lợi.

Nạn hồng thủy qua đi còn lưu lại rất nhiều vấn đề, thổ địa hoang vu tiêu điều nội trong thời gian ngắn cũng rất khó khôi phục.

Bắc Đường Diệu Nguyệt phong trần mệt mỏi đến được chỗ Đông Phương Hạo Diệp, Lâm Dương thành, ở trong phủ Thái thú rốt cuộc gặp được người bệnh tình nghiêm trọng, đã hôn mê hơn một tháng.

Y nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ, chậm rãi đi đến bên giường, hi vọng đang nằm trên giường của mọi người mà đi. Liếc mắt một cái, đã làm cho khuôn mặt của y trắng bệch.

“Hạo Diệp.....Hạo Diệp, ta đến đón ngươi về nhà.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt ở bên cạnh hần ngồi xuống, tinh tế vuốt ve khuôn mặt thần sắc bệnh tật, tái nhợt tiêu tụy của hần. Khuôn mặt mượt mà đáng yêu đã gầy gò, cảm nhô ra nhọn hơn, nhìn qua hoàn toàn không giống với trước kia.

Đông Phương Hạo Diệp hai mắt nhắm nghiền, đối với tiếng gọi của Diệu Nguyệt không có chút phản ứng nào. Tiểu Đông bưng được tiến vào, thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt, kích động đến nỗi suýt đánh đổ chén thuốc.

“Vương phi! Vương phi, người sao lại đến đây!”

“Tình hình của vương gia thế nào?”

Tiểu Đông mắt hồng hồng nói “Vương gia từ khi đến nơi này, vẫn không ngủ cùng đám người La đại nhân, chỉ vội vàng giúp chuyện thiên tai. Sau lại đến người bệnh vì ôn dịch ngày càng nhiều, quận biên Trâu Dương ra lệnh đóng cửa thành, không để cho nạn dân tiến vào, còn có hai thôn xóm hoàn toàn bị đốt sạch. Vương gia sau khi biết thì rất giận dữ, không để ý đến lời khuyên can của La đại nhân, chạy đến Trâu Dương huyện dùng Thượng Phương bảo kiểm chém huyện lệnh kia, mở khu cách ly. Cử thầy lang xem bệnh. Chỉ là ... chỉ là ... nơi đó được liệu cùng nhân lực quả thực rất ít, vương gia tự mình đi hỗ trợ.....hức hức”

Tiểu Đông nói tới đây đã nghẹn ngào, sau một lúc lâu mới dứt quãng nói “Vương gia khi trở về sắc mặt không tốt, La đại nhân nhìn ra, vẫn khuyên người nghỉ ngơi, nhưng vương gia không nghe.....Vương gia nói dân chạy nạn này đều là con dân Văn quốc, không thể để cho bọn họ chịu khổ. Dem mọi người an trí cho tốt, Hoàng thượng cũng có thể yên tâm. Hơn nữa hức hứcvương gia nói, như vậy hần có thể trở về nhà sớm một chút, bằng không vương phi ở kinh thành nhất định sẽ lo lắng. Hức hức.....”

Tiểu Đông cũng đã lớn tuổi, hiện tại nước mắt nước mũi, khóc hết như một đứa nhỏ .

Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn lặng lẽ nhìn Đông Phương Hạo Diệp, qua một lúc lâu sau, thấp giọng nói “Thầy lang nói thế nào ?”

Tiểu Đông lau lệ, nói “Thầy lang nói vương gia phát hiện bệnh quá muộn, chúng ta đã dùng loại dược tốt nhất, chỉ là tình trạng của vương gia vẫn không tốt hơn chút nào, thầy lang cũng đã hết cách.”

“Ta muốn đưa hần về kinh.”

Tiểu Đông nói “Thầy lang nói vương gia vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, chỉ có chờ vương gia tỉnh lại mới có thể di chuyển, bằng không.....”

Câu kể tiếp hần không nói nữa.

Bắc Đường Diệu Nguyệt yên lặng tiếp nhận chén thuốc, từng chút từng chút đút cho người ở trên giường, một chút được như thế nhưng cũng chảy mất một nửa.

Từ đó mấy ngày về sau, Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn luôn canh giữ bên người Đông Phương Hạo Diệp, nhưng Hạo Diệp giống như quyết tâm, mãi không tỉnh, thần chí không rõ, sốt cao đến hồ đồ.

Qua vài ngày, Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng nhanh chóng gầy yếu.

Tiểu Đông nhìn thấy, không biết vương gia và vương phi người nào mới làm cho hắn càng lo lắng hơn.

Đêm hôm nay, Bắc Đường Diệu Nguyệt ghé vào bên người tiểu vương gia ngủ gật. Nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên cảm giác bên người có dị động, đột nhiên bừng tỉnh, thấy Đông Phương Hạo Diệp giãy chần ra.

Bắc Đường Diệu Nguyệt bất đắc dĩ cười cười, cẩn thận đem chân của hắn đắp lại, ai ngờ Đông Phương Hạo Diệp đột nhiên mở lớn hai mắt, bên trong một mảnh trong trẻo.

Bắc Đường Diệu Nguyệt kinh hãi kêu lên “Hạo Diệp, ngươi tỉnh rồi?”

Đông Phương Hạo Diệp chậm rãi ngồi thẳng lên, hai mắt nhìn thẳng phía trước, như vẫn chưa nghe thấy lời nói của Diệu Nguyệt, cũng không thấy hắn có phản ứng gì.

Bắc Đường Diệu Nguyệt phát hiện tình trạng của hắn không ổn, nhất thời tay chân lạnh lẽo, toàn thân run rẩy.

“Hạo Diệp.....Hạo Diệp, ngươi làm sao vậy ?”

Y thật cẩn thận nhẹ giọng gọi.

“Diệu Nguyệt, ngươi tới sao.....”

Đông Phương Hạo Diệp thanh âm thấp phần mềm nhẹ, bất quá bởi vì hôn mê đã lâu, thanh âm khàn khàn vô lực.

Hắn thì thào trầm thấp, hai mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, giống như Bắc Đường Diệu Nguyệt đang đứng ở trước mắt hắn, mà không phải là người đang trông giữ mong đợi ở bên cạnh.

Hắn vươn tay, trong hư không trước mắt không biết nắm lấy.

“Diệu Nguyệt, ta rất nhớ ngươi, rất nhớ ngươi.....Ta muốn ôm ngươi một cái. Ta muốn cùng sống ngươi vĩnh viễn. Nhưng không được.....không được.....Ta không thể mang ngươi đi. Diệu Nguyệt.....ngươi phải sống cho tốt.....”

Thanh âm tiểu vương gia ngày càng thấp, rốt cuộc dần dần tiêu tán. Lời nói còn chưa hết, hai mắt lại chậm rãi nhắm lại, giống như đột nhiên tỉnh lại như bình thường, lại đột nhiên trở nên vô tri vô giác.

Bắc Đường Diệu Nguyệt mặt không còn chút máu, đầu óc trống rỗng.

Y chết trân nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Đông Phương Hạo Diệp, bỗng nhiên phát ra một tiếng gào thét thê lương, ôm chặt lấy thân hình đơn bạc gầy gò của người nọ.

“Hạo Diệp! Ta ở đây! Ta ở ngay tại nơi này! Ngươi không phải là muốn gặp ta sao ? Ngươi không phải muốn ôm ta sao? Ngươi nhìn đi ! Ngươi ôm đi ! Đông Phương Hạo Diệp ! Ngươi mở to mắt ra nhìn đi, ta sẽ sống cùng ngươi mà.....”

Tiểu Đông và Dương Thanh Y nghe thấy tiếng từ nội thất truyền ra vội chạy đến, trông thấy một màn trước mắt giàn dụa.

Bắc Đường Diệu Nguyệt gắt gao ôm Đông Phương Hạo Diệp, như tiến nhập trạng thái điên cuồng, thanh âm của ai cũng không nghe thấy, thê lương quá to muốn hắn tỉnh lại.

Y hoàn toàn bị điềm xấu kia làm sợ hãi, đau khổ chống đỡ lâu như vậy rốt cuộc trong nháy mắt hoàn toàn bị đánh bại.

Vì bệnh tình của Đông Phương Hạo Diệp, mấy ngày nay tinh thần của Y vẫn để ở điểm cao nhất, giờ phút này rốt cuộc đã hỏng mất.

“Đánh ngất y! Mau đánh ngất y! Bằng không y chân khí bạo phát, nhất định sẽ bị tẩu hỏa nhập ma !”
Dương Thanh Y kêu lên.

Tiểu Đông cũng biết tình huống hiện tại không ổn, từ phía sau cổ vương phi đánh xuống một chưởng, ai ngờ Bắc Đường Diệu Nguyệt chân khí bạo phát, một chưởng bị phản chấn lại.

Dương Thanh Y biến sắc, đẩy Tiểu Đông ra, vận khí vào lòng bàn tay, điểm vào trọng huyệt phía sau của Bắc Đường Diệu Nguyệt.....

Khi Bắc Đường Diệu Nguyệt mở mắt ra, đã là ba ngày sau.

Y cảm thấy mình cả người vô lực, chân khí hư vô, sau cổ ẩn ẩn đau nhức, nhất thời nhớ không nổi mình sao lại ở chỗ này. Lặng lẽ ngóng nhìn bốn phía, rốt cuộc chậm rãi nhớ lại nơi này chính là Lâm Dương Thái thú phủ, mà y đến nơi này, là vì.....”

“Hạo Diệp – “

Bắc Đường Diệu Nguyệt sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt hoảng hốt, thất tha thất thểu ngã khỏi giường, giày cũng không mang liền chạy ra khỏi phòng.

“Hạo Diệp !”

Bắc Đường Diệu Nguyệt chạy tới phòng của Đông Phương Hạo Diệp, cùng Tiểu Đông đang mở cửa bước ra loạn thành một đoàn.

“Vương phi ?”

Tiểu Đông thấy y tóc tai bù xù, bộ dáng quần áo chật vật lấp bắp kinh hãi. Bắc Đường Diệu Nguyệt đẩy hắn ra, xông vào bên trong.

“Hạo Diệp.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy thân ảnh lẳng lặng nằm ở sau màn kia, nhất thời không dám tới gần .

Y không biết mình sẽ nhìn thấy gì. Nhớ tới đêm đó Đông Phương Hạo Diệp dáng vẻ như hồi quang phản chiếu, cảm thấy sợ hãi cùng bối rối không cách nào hình dung.

Tiểu Đông thấy vương phi đứng ở đầu giường vẫn không nhúc nhích, nhẹ giọng nói “Vương phi, người không cần lo lắng, vương gia hôm qua đã gần như tỉnh lại. Dương Thanh Y nói vương gia đã ra đầy mồ hôi, bệnh tình đã tốt, đã thoát khỏi nguy hiểm.”

“Thật vậy sao ?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt chân tay câu nhuyển, lập tức ngã vào giường. vén màn lên, quả thực thấy Đông Phương Hạo Diệp hô hấp ổn định, sắc mặt so với vài ngày trước đó chuyển biến tốt đẹp rất nhiều.

Bắc Đường Diệu Nguyệt chỉ cảm thấy ngực mình sau một hồi như bị ngàn cân đè nặng không thở được, bỗng nhiên bình ổn lại, bắt đầu phập phồng thở, cảm giác bất an không yên, thật không giống chính mình.

Đông Phương Hạo Diệp cảm giác được sự tồn tại của y, nhưng đầu óc mơ hồ, lại mơ mơ màng màng chuyển tỉnh.

Hắn cố hết sức mở mắt ra, chớp lại chớp, ánh mắt dần dần rõ ràng, thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt an vị ở đầu giường nhìn mình, ách thanh kêu “Diệu Nguyệt.....”

“Hạo Diệp.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thở dài thật sâu, không tự chủ được trầm tĩnh lại, nhào đến trên người Đông Phương Hạo Diệp, cảm thấy như khí lực cả người mình như bị trừ đi hết.

“Diệu Nguyệt.”

Đông Phương Hạo Diệp vươn bàn tay suy yếu vô lực, nỗ lực đặt lên trên đầu y đang đặt ở trên người mình, không thể tin được nói “Người...người sao lại tiêu tụy như vậy ?”

Hắn tiếp tục lẩm bẩm nói “Chẳng lẽ là ta nằm mơ ? Diệu Nguyệt nhà ta phong thần tựa nguyệt, bộ dáng lại chật vật như vậy. Chẳng lẽ là ta bệnh đến hồ đồ? Không đúng nha, nếu là nằm mơ, sao lại mơ thấy Diệu Nguyệt thế này ? Diệu Nguyệt trong mộng của ta hẳn là đẹp vô cùng, lại chủ động ôn nhu.....”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe hắn thì thảo tự nói, dở khóc dở cười, tâm tình rối cuộc cũng hơi thả lỏng, mắng “Bệnh thành như vậy còn miên man suy nghĩ cái gì, thực sự là tức chết người !”

Đông Phương Hạo Diệp đột nhiên mở to mắt, run giọng nói “Diệu.....Diệu Nguyệt, thật là người? Ta không có nằm mơ ? Thật là người ?”

“Đồ ngốc !”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhin không được, phục đến trên người hắn, cùng hắn gắt gao ôm nhau.

Qua thật lâu sau, Bắc Đường Diệu Nguyệt mặt chôn chặt ở trên cổ hắn, ở bên tai hắn cúi đầu nói “Về sau, không được hạ được ta. Mặc kệ là đi đâu, chúng ta phải cùng nhau đi. Được không ?”

“.....Được”

Đông Phương Hạo Diệp hai tay vô lực, vẫn gắt gao ôm Bắc Đường Diệu Nguyệt, kích động đến không nói nên lời.

Thời điểm bệnh tình nặng nhất, hắn cũng mất đi hi vọng sống sót. Chỉ là nghĩ đến Du Kinh ở ngàn dặm xa xôi, nghĩ đến nơi đó còn người thân ái nhất của hắn đang chờ hắn, khiến cho hắn sao có thể an tâm nhắm mắt lại.

Cho nên hắn không thể chết ! Vì người hắn rất yêu, cũng là người rất thương hắn, hắn vĩnh viễn không thể chết!

Đông Phương Hạo Diệp nhìn khuôn mặt tiêu tụy tái nhợt của Bắc Đường Diệu Nguyệt mà đau lòng không thôi.

Nhẹ nhàng kéo tay y qua, đặt lên bên môi y một nụ hôn ôn nhu, nhẹ giọng nói “Diệu Nguyệt, về sau ta sẽ nhớ rõ, vô luận là làm sao, người cũng sẽ ở bên ta. Cũng như yêu thương của ta đối với người, vĩnh viễn cùng nhau !”

Đối với lời nói của hắn, Bắc Đường Diệu Nguyệt không như trước quẩn bách lảng tránh, hoặc là ảo não xấu hổ cười mắng, mà là nhợt nhạt cười, vui vẻ đáp ứng.

Tiểu Đông nhìn hai vị chủ tử của hắn thâm tình chăm chú nhìn nhau, tình thâm ý thiết, lặng lẽ đem cơm cùng cháo đưa tới đặt ở trên bàn, thật cẩn thận lui ra ngoài.

Đồ ăn này, chờ bọn họ buồn nôn đủ rồi, tự nhiên sẽ nhớ đến việc phải ăn.

Tiểu Đông trước khi đóng cửa phòng, liếc mắt nhìn đôi phu phu ân ái một cái, không khỏi lắc đầu.

Ai! Vương phi bị vương gia dạy hỏng rồi.

Trải qua chuyện này, sợ là về sau vương phi đối vương gia sẽ là ngoan ngoãn phục tùng, ta cần ta cứ lấy.

Quả nhiên, không lâu sau, sự thật đã chứng minh dự cảm này của hắn là chính xác.

Ngày sau đó Tiểu Đông nhìn thấy vương gia nhà hắn giống như đường quan hưởng ôn nhu hương được mở rộng, không khỏi vô hạn cảm khái.

Trong phúc có họa, trong họa lại tìm thấy phúc.

Quả nhiên đại nạn không chết, tất có hạnh phúc đến cuối đời !

Tiểu vương gia nhà hắn, cũng coi như người trong họa có phúc.

29. Chương 29

Trời xanh xanh, mây bay bay, gió thổi nhẹ nhẹ.....người lại miễn cưỡng.

Đông Phương Hạo Diệp nằm trên cành cây đại thụ, buồn chán nhìn lên trời.

Minh quốc cùng Văn quốc cũng không có gì khác nhau, cũng như nhau có Hoàng đế, có Hoàng cung, có cung nữ, có thái giám.....Vốn có ý định tìm vui vẻ nên theo Hoàng huynh đến Minh quốc, còn tưởng rằng sẽ có cái gì đó ăn ngon, chơi vui, có thể có cái gì đó gọi là kỳ ngộ không chừng, kết quả cũng chỉ là như vậy.

Dọc đường đi bình an tới nơi, qua vài ngày tham gia xong mấy lễ nghi, lại muốn trở về, thật không có ý nghĩa.

Vất vả từ yến hội tiếp đãi sứ thần thoát thân, Đông Phương Hạo Diệp đánh cái ngáp, quyết định ở trên đại thụ này đánh một giấc ngủ trưa, đỡ phải bị Tam Hoàng huynh hắt chội tới bởi y ở trên đại điện xã giao cùng mấy đại thần Minh quốc, mỹ kỳ danh là bồi dưỡng năng lực ngoại giao của hần.

“Thần, Cung Kiếm Vũ kia có gì tốt ? Sao người lại thích hần như vậy?”

“Ha hã, Nguyệt, người không phải là ghen tị chứ ?”

Gì ? Có tiếng người nói.

Hơn nữa hình như là đối thoại của một nam một nữ.....Phân minh là bát quái mà hần thích nhất!

Đông Phương Hạo Diệp lập tức chấn hưng tinh thần mở mắt ra, ghé vào trên thân cây, cẩn thận đẩy cành cây ra ngó xuống phía dưới, chỉ thấy một vàng một trắng hai thân ảnh từ xa xa đến gần, đứng dưới tàng cây nói chuyện với nhau.

“Hanh! Tên kia còn không đáng giá bằng con thỏ ta ăn của hần!”

Bạch y thiếu niên thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhưng êm tai, giống như dòng nước trong con suối nhỏ tí tách chảy qua khe đá, thấm nhanh vào tâm người ta.

“Ở trước mắt ta còn làm bộ cái gì! Tỷ tỷ duy nhất của người phải lập gia đình, người ăn thỏ của Kiếm Vũ làm chi để nhị ca nghiên cứu chế tạo được để trêu đùa hần ?”

“Là chính hần tự chịu, bị nhị ca theo dõi, ta chỉ là giúp nhị ca mang theo mà thôi.”

“Được được, người không chịu thừa nhận thì thôi.”

Hoàng y nữ hài thanh âm mềm mại, ngữ khí hoạt bát, giống như một chú chim chích nhỏ, say sưa nói “Người chưa từng thích ai, vì vậy mới không biết tư vị thích một người là như thế nào.”

Bạch y thiếu niên không nói gì, bất quá đoán rằng y nhất định là không cho đó là đúng, bởi vì nữ hài vô vô bờ vai của y, cười nói “Người đừng có không tin như vậy, chờ đến khi người gặp được người người thích sẽ biết.”

“Ta sẽ không tùy tiện thích ai đó.”

Thiếu niên lạnh lùng thốt lên “Ta chỉ thích cường giả !”

“Thưởng thức là thưởng thức, thích là thích, người đừng có cố chấp như vậy.”

Nữ hài giống như người đã từng trải, nói “Lẽ nào tương lai người muốn tìm một nữ nhân so với mình cường giả hơn làm vợ sao ?”

Thiếu niên nhún vai “Ta không nghĩ xa như vậy. Nhưng nói chung, người tầm thường sẽ không thể cùng ta bầu bạn.”

“Ai.....”

Nữ hài ưu sầu thở dài nói “Người như vậy thật khiến người ta lo lắng, tương lai người làm sao bây giờ.”

“Đừng có làm ra vẻ như trưởng bối vậy.”

Thiếu niên có chút buồn cười, ngữ khí mang theo châm chọc nhàn nhạt “Sắp lập gia đình rồi, thì nói giống như lão mù tử vậy.”

“Tôi địa ngục đi!”

Nữ hài cả giận nói “Ta thanh thuần động lòng người như thế, làm sao là lão mù tử được?”

“Ha ha ha.....” Thiếu niên cười ha hả.

“Qua vài tuổi nữa là được.”

“Tỷ tỷ đây là quan tâm người ! Bắc Đường Diệu Nguyệt, đừng có không biết tốt xấu!”

“Vâng vâng, ta đã biết.”

Đông Phương Hạo Diệp ghé vào trên cây nghe bọn họ nói chuyện, cảm thấy không thú vị.

Thiệt ! Thì ra là tỷ đệ! Còn tưởng rằng tiểu tình nhân giận dữ nhau.....Hứng thú của hắn ngay lập tức bị suy giảm.

Nói chuyện kiểu như thế này, còn không có kích thích bằng trước đây ở Ngự hoa viên nghe trộm Nhị Hoàng huynh cùng phụ hoàng nói chuyện yêu đương phi tử vụng trộm, cũng không bằng ghé vào bên ngoài tấm cung của phụ hoàng, rình coi hắn cùng Hoa Chiêu tướng trên giường lật đi lật lại thật vui.

Đại khái là quá thất vọng rồi, Đông Phương Hạo Diệp cư nhiên quên che giấu khí tức, giữa lúc hắn đang thở dài Hoàng cung Minh quốc nặng nề buồn chán thì, thiếu niên kia đột nhiên ngẩng đầu, đường nhìn lợi hại xuyên thấu qua tầng cành cây, thẳng hướng hắn mà bắn đến.

“Người nào? Mau xuống!”

Trong nháy mắt, Đông Phương Hạo Diệp ngậy người.....

“Oa! Mỹ nhân.....”

Hắn thềm nhỏ dãi nhìn thiếu niên trên mặt đất, đầu óc hoa lên một trận, đột nhiên thân thể nhoáng lên, từ trên cành lá rậm rạp rớt xuống dưới.

“A ——người tới cứu mạng!”

Đông Phương Hạo Diệp kêu to, tay chân ở giữa không trung loạn khu.

Thiếu niên kia tựa hồ lấy làm kinh hãi, không hề do dự, vươn tay ra, ngay trước khi Đông Phương Hạo Diệp hôn xuống nền đất của Minh quốc, liền đem hắn ôm vào trong lòng

“A.....Thơm quá.....”

Đông Phương Hạo Diệp lập tức say sưa nhìn người đang ôm hắn, si mê thưởng thức lãnh hương nhàn nhạt ở trên người y.

“Người là ai ?” Thiếu niên hỏi.

Đông Phương Hạo Diệp ngẩng đầu lên, đối diện phía trên hắn là đôi mắt tinh lượng giống như hắc diệu thạch, nhất thời không biết gì nữa.

“Ta thấkia2 hắn là sứ thần tới từ Văn quốc, người xem phục sức của hắn a.”

Nữ hài nhìn dáng dấp Đông Phương Hạo Diệp một chút,nói:

“A ? Là một tiểu hài tử ! Nghe nói lần này cùng Tam Hoàng tử đi sứ đến đây còn có Văn quốc tiểu Hoàng tử, nhìn hắn không đến mấy tuổi, sẽ không phải hắn chứ ?”

Mỹ nhân tỷ tỷ, người nói đúng rồi, chính là ta !

Đông Phương Hạo Diệp trầm nghĩ, nhưng không đếm xỉa tới nàng, bởi vì hắn vội vàng nhìn chăm chăm mỹ nhân trước mắt.

Mỹ nhân nhíu nhíu mi đầu, hiển nhiên đối với cách nhìn ngưỡng mộ của Đông Phương Hạo Diệp có chút không hờn giận.

Y buông tay ra, đem hắc trên người thả xuống, nhưng Đông Phương Hạo Diệp cố chấp bám trụ bờ vai của hắc.

“Mau xuống!”

Mỹ nhân lạnh lùng quát lớn.

Đông Phương Hạo Diệp thanh thanh tiếng nói, một bộ dáng giống như tiểu đại nhân, nghiêm trang nói “Mỹ nhân, ta là Đông Phương Hạo Diệp, Hạo trong ý vị mặt trời quảng đại vô biên, Diệp trong ý ánh sáng cực thịnh, Hạo Diệp. Ta là Văn quốc Lục Hoàng tử, năm nay mười hai tuổi, sinh ngày tám tháng năm năm Tân Dậu. Thầy tướng số nói ta suốt đời vinh hoa phú quý, trường mệnh trăm tuổi, bát tự rất tốt. Ta thiên tính hoạt bát, đầu óc thông minh, phụ hoàng thường khen ta thông tuệ là thiên hạ đệ nhất. Đương nhiên, tuy rằng hắc cũng thường khen Đại Hoàng huynh, Nhị Hoàng huynh, Tam Hoàng huynh, Tứ Hoàng huynh cùng Ngũ Hoàng huynh như vậy, nhưng ta biết phụ hoàng chỉ đang an ủi bọn họ, chỉ có khen ta là mới là thật tâm. Mỹ nhân.....xin gả cho ta! Ta nhất định sẽ làm cho ngươi hạnh phúc !”

Mỹ nhân vẫn lạnh lùng nhìn hắc, không nói gì.

Thiếu nữ bên cạnh hắc ho nhẹ hai tiếng, nói “Ta đã có phu quân rồi.”

Đông Phương Hạo Diệp rút cuộc quay đầu lại, con mắt đánh giá mỹ nhân tỷ tỷ trước mặt một chút, phát hiện nàng cũng mỹ nhân trước mắt lớn lên giống nhau như đúc.

Nhưng hắc thích hương vị của người đang ôm hắc này.

“Mỹ nhân tỷ tỷ, ngươi đã lắm rồi, ta không phải cầu hôn ngươi, ta cầu hôn y!”

Đông Phương Hạo Diệp song chưởng quán thật chặt quanh vai mỹ nhân, dĩ nhiên là muốn dùng hành động để cho y thấy tâm ý của mình.

“Thật sao? Ngươi xác định không phải ngươi lắm sao? Hắc là đệ đệ ta mà.”

Mỹ nhân tỷ tỷ trong ánh mắt lóe lên tia sáng không hiểu.

Lời vô ích ! Ta đương nhiên biết.

Không phải ngươi nghĩ ta vừa ở trên cây nghe trộm sao?

Đông Phương Hạo Diệp giải thích “Ta biết! Ta chính là muốn y!”

Nói rồi nhìn về phía mỹ nhân, rất thành khẩn như đang cảm tâm của mình, nỗ lực mô phỏng theo hình dạng của Tam Hoàng huynh lúc đang tỏ tình, vô hạn nhu tình nói:

“Tin ta, thật tình, a yêu – “

Hắc còn chưa nói xong, mỹ nhân hai tay buông lỏng, cho hắc rơi xuống thẳng tắp.

“A yêu đau quá.....”

Đông Phương Hạo Diệp khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, xoa xoa cái mũi tưởng như thiếu chút nữa vỡ ra của mình tức nổi.

“Nguyệt, thô lỗ quá ! Sao có thể đối tiểu hài tử như vậy.”

Mỹ nhân tỷ tỷ trách cứ đệ đệ, tiến lên đỡ lấy hắc.

“Oa oa.....mỹ nhân tỷ tỷ, ngươi không nên trách y, nhất định là do ta quá nặng, Nguyệt Nguyệt không bế nổi ta.”

Đông Phương Hạo Diệp chớp chớp đôi mắt to đen láy, thương cảm nói.

“Ai là Nguyệt Nguyệt ?”

Mỹ nhân lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, chuyển hướng tỷ tỷ “Còn nữa, Thần, hắn vừa nói mình đã mười hai tuổi, không phải là tiểu hài tử nữa!”

“Ai ai, nhưng mười hai tuổi so với chúng ta vẫn là nhỏ hơn.”

Mỹ nhân tỷ tỷ quá từ ái, nâng tiểu Hạo Diệp dậy còn giúp hắn phủi phủi vết bẩn trên người, mềm nhẹ hỏi “Có đau lắm không ?”

“Không sao không sao, cảm tạ mỹ nhân tỷ tỷ!”

“Mỹ nhân tỷ tỷ?”

Bắc Đường Diệu Thần dường như lúc này mới phát hiện xưng hô của hắn với mình, cười nói “Vậy không dám. Ta là Bắc Đường Diệu Thần.”

“Đương nhiên thỏa đáng! Diệu Thần tỷ tỷ đẹp như thế, nhất định là Minh quốc, không, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, thế nào lại dám đương không nổi.”

Ha hả , mỹ nhân đẹp như thế, trong mắt hắn đó mới là đáng nhất đáng, yêu ai yêu cả đường đi, mỹ nhân tỷ tỷ tự nhiên cũng là nhất trong hàng vạn người.

“Hanh! Miệng lưỡi trơn tru!”

Bắc Đường Diệu Nguyệt lạnh lùng nói: “Tuổi còn nhỏ đã nói những lời như thế, tương lai tất không thành được châu báu.”

Đông Phương Hạo Diệp khuôn mặt nhỏ nhắn liền suy sụp, có chút uể oải.

Nghĩ đến hắn ở Văn quốc muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, phụ hoàng sủng ái, đại ca thương yêu, trong cung trên dưới ai dám bất kính với hắn ? Ai dám khiến hắn hờn giận ? Mười hai năm nay chưa bao giờ có người khiến hắn mất mặt như vậy.

“Nguyệt, đừng nói bậy.”

Bắc Đường Diệu Thần thấy thần sắc Đông Phương Hạo Diệp, liếc mắt trừng Bắc Đường Diệu Nguyệt, âm thầm kéo kéo ống tay áo y, nhắc nhở y về tư cách của Đông Phương Hạo Diệp.

Y ăn nói không chút khách khí như vậy, vạn nhất đắc tội vị tiểu Hoàng tử Đông Phương Hạo Diệp này, lại thành vấn đề bang giao Văn, Minh lưỡng quốc.

Thế nhưng Bắc Đường Diệu Nguyệt không chút nào để ý tới, còn cố tình lửa cháy đổ thêm dầu nói “Người không có nghe hắn vừa rồi muốn ta gả cho hắn sao? Đường đường Văn quốc Hoàng tử, cư nhiên nam nữ chẳng phân biệt được, nói ra những điều hoang đường như vậy, chẳng phải rất buồn cười sao ? Còn nghe nói Văn quốc Hoàng thất cung đình hỗn loạn, nam nữ bất phân, hôm nay xem ra quả nhiên không sai!”

“Lục Hoàng tử hay nói giỡn, người có cần phải nghĩ là thật như vậy không.”

Bắc Đường Diệu Thần cấp phân giải.

Ai ngờ Đông Phương Hạo Diệp nhảy dựng lên lớn tiếng nói “Ta không phải nói giỡn!”

Hắn tức giận đến nổi hai mắt đều đỏ, tay nắm chặt nhìn chằm chằm Bắc Đường Diệu Nguyệt “Ta biết người là nam, như vậy thì sao? Ta thích người, chẳng lẽ còn phải phân biệt người là nam hay nữ sao?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nghe vậy, trường mi khẽ động, nói “Vậy người thích cái gì ở ta? Chúng ta bắt quá cũng mới chỉ là quen biết mà thôi!”

“Ta, ta.....”

Đông Phương Hạo Diệp không biết nên chống đỡ như thế nào, hắn mới chỉ có mười hai tuổi, niên kỷ vừa nhỏ lại đối với tình ái vẫn là rất ngây thơ.

Hắn cũng không biết nên nói là thích Bắc Đường Diệu Nguyệt cái gì, chỉ là trong ánh mắt lần đầu tiên nhìn thấy đã biết, hắn yêu y!

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy hắn không đáp lại được, cười nhạo nói “Bằng chút tuổi ấy cùng công phu của người, nên trở lại học thêm cái gì hữu dụng đi. Đừng nói ta đối với nam nhân không có hứng thú, kể cả có, cũng tuyệt không coi trọng một tiểu tử như ngươi ”

Đông Phương Hạo Diệp bị y kích đến giận dữ không cười nổi, tâm tư trái lại trầm tĩnh xuống, nháy nháy đôi mắt to mấy cái, một bộ khờ dại nói:

“Vậy người thích dạng người như thế nào?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt liếc mắt quan sát hắn, nói “Ta không cần phải nói cho người, hơn nữa ta cũng không thích nam nhân. Lời nói mới rồi của người ta coi như chỉ là lời ngông cuồng không cố kỵ, đừng ở chỗ này chạy loạn nữa, vạn nhất đánh mất, Tam Hoàng huynh người hướng chúng ta Minh quốc đòi người, chúng ta không giao ra được.”

“Người.....” Đông Phương Hạo Diệp chăm chú căn môi dưới.

Một mảnh chân tình của hắn bị Bắc Đường Diệu Nguyệt coi như ‘lời ngông cuồng không cố kỵ’, lại còn trào phúng như vậy, thật là thương tâm.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không hề để ý đến hắn, nhìn tỷ tỷ nói ‘Thần, ta đi trước, người muốn đi tìm Cung Kiếm Vũ thì đi đi. Nếu đại ca đã đồng ý cho các người, ta cũng

không có gì để nói. Ta đi về trước đây.”

Nói xong nhanh nhẹn xoay người, đi thẳng.

Đông Phương Hạo Diệp nhìn theo dáng người nổi trội hơn người của y tiêu thất dần ngoài tầm nhìn, trong lòng khổ sở.

Bắc Đường Diệu Thần thấy thế, thoải mái nói “Nguyệt hay như vậy, Lục Hoàng tử cũng đừng để ý.”

“Ừ, tỷ tỷ yên tâm, ta mới không thèm để ý.”

Đông Phương Hạo Diệp đã minh bạch Bắc Đường Diệu Nguyệt chỉ là khẩu xà tâm phật.

Vừa rồi rõ ràng biết là hắn cố ý từ trên cây ngã xuống, nhưng vẫn tiếp được hắn.

“Diệu Thần tỷ tỷ, Nguyệt Nguyệt rất cuộc thích dạng người như thế nào?”

Đông Phương Hạo Diệp quyết định trước tiên phải từ mỹ nhân tỷ tỷ tìm hiểu tin tức trước đã “Cái này.....thành thật mà nói, ta cũng không rõ.”

Đông Phương Hạo Diệp nhớ tới chuyện mà bọn họ vừa nói, Bắc Đường Diệu Nguyệt hình như thích người so với y cường hơn.

Thế nhưng, như thế nào là so với y cường hơn a?

“Vậy Diệu Thần tỷ tỷ, Nguyệt Nguyệt hiện tại có thích người nào không ?”

“Theo ta biết thì không có.”

“Vậy, có phi thường sùng bái hoặc ngưỡng mộ người nào không?”

“À.....Đó là đại ca.”

Bắc Đường Diệu Thần suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đại ca?”

“Đại ca của ta cùng Diệu Nguyệt, Bắc Đường Diệu Nhật.”

Bắc Đường Diệu Nhật là Bắc Đường Vương, Đông Phương Hạo Diệp nghe phụ hoàng hắn cùng Tam Hoàng huynh từng nhắc qua tới y, nghe nói y rất là lợi hại.

Thì ra bọn họ là người của Bắc Đường Vương phủ

Vậy cũng khó trách, họ Bắc Đường quyền cao chức trọng, đủ để đem Hoàng cung này giống như hậu hoa viên nhà mình mà đi dạo, toàn bộ Minh quốc, dám như vậy chỉ có nhà bọn họ mà thôi.

Bắc Đường Vương tiền nhiệm trước đây Bắc Đường Ngạo cùng phụ hoàng của Đông Phương Hạo Diệp là Đông Phương Hi đều là Thiên môn Môn chủ, mỗi người bá quyền một phương.

Sau Đông Phương Hi kế thừa ngôi vị Hoàng đế, Bắc Đường Ngạo quay về Minh quốc làm Bắc Đường Vương. Bắc Đường Diệp Nhật mười sáu tuổi kế thừa vương vị, nghe nói khí phách và thủ đoạn không chút nào vô lễ kỳ phụ, lại càng tỏ ra hơn hẳn phụ vương.

Nhân vật này không phải là người mà hiện nay Đông Phương Hạo Diệp có thể so sánh được.

“Lục Hoàng tử, ta đưa ngươi quay về đại điện có được không?”

Bắc Đường Diệp Thần thấy Đông Phương Hạo Diệp đỡ ra, liền gọi thần chỉ hân quay trở lại.

Đông Phương Hạo Diệp trông thấy thị vệ ở xa xa, nhìn nàng cười nói “Cảm tạ tỷ tỷ, không cần đâu, đã có người tới đón ta rồi. Tỷ tỷ đi tìm tình lang quan trọng hơn.”

“Nói bậy bạ gì đó!” Mặt nàng đỏ bừng.

“Thế nào? Người muốn đi tìm Cung gì đó không phải là tình lang của tỷ tỷ sao?”

Đông Phương Hạo Diệp làm bộ dạng khả ái nháy mắt mấy cái, sau đó nhẹ nhàng đẩy nàng đi, nói “Tỷ tỷ mau đi đi, chớ để làm lỡ chuyện tốt của người. Ta còn ở lại Minh quốc vài ngày, ngày khác nhất định đến quý phủ gặp tỷ tỷ.”

Bắc Đường Diệp Thần cũng thấy Văn quốc thị vệ ở xa xa chạy tới, không hề nhăn nhó, cười nói “Được rồi, ngày hôm nay cùng Lục Hoàng tử tương ngộ cũng là duyên phận. Lục Hoàng tử ngày nào đó đến Bắc Đường Vương phủ chơi, ta nhất định tận tình hết sức khoản đãi.”

Nói xong liền tự nhiên cáo từ.

Đông Phương Hạo Diệp không cần Bắc Đường Diệp Thần nói, ngày thứ hai đã chuẩn bị theo lễ vật đến bài phỏng đại môn Bắc Đường Vương phủ, ai ngờ mấy ngày gần đây Minh quốc tổ chức lễ tế mùa thu, Bắc Đường Diệp Nguyệt tân nhiệm Nhất đẳng Giáo úy kinh đô và vùng lân cận, mang theo cấm vệ bố trí phòng thủ tế tràng.

Đông Phương Hạo Diệp không thấy Bắc Đường Diệp Nguyệt, tuy rằng thất vọng, nhưng cũng không có nổi giận, xuất ra quyết tâm cùng kiên định, ba ngày thì đến hai ngày đều đến Bắc Đường Vương phủ.

Cũng không biết là Bắc Đường Diệp Nguyệt bận quá, hay chính là có ý định tránh né, Đông Phương Hạo Diệp tới vài lần, ngay cả Bắc Đường Vương Bắc Đường Diệp Nhật, Doãn Thân Vương Bắc Đường Diệp Huy cùng Quận chúa Bắc Đường Diệp Thần đều gặp qua, ngay cả một lần cũng chưa từng nhìn thấy Bắc Đường Diệp Nguyệt.

“Oa oa.....Người ta ngay lập tức sẽ về Văn quốc rồi, Diệp Nguyệt rốt cuộc đã chạy đi nơi nào?”

Đông Phương Hạo Diệp mắt thấy trước ngày về nước sắp tới, rốt cuộc nhịn không được cấp thiết hân lên.

Bắc Đường Diệp Thần vô hạn đồng tình nói “Tiểu Hạo Hạo, Diệp Nguyệt lần này phụ trách khu vực săn bắn an toàn cho lễ tế mùa thu, trách nhiệm này không thể khinh thường. Y đã vài ngày không có hồi phủ, đại khái là ở lại Cẩm vệ doanh kinh đô và vùng lân cận. Nơi đó không thể tùy tiện vào, ta thấy hai ngày nữa người cũng đừng tới.”

“Oa oa oa”

Đông Phương Hạo Diệp gạt lệ.

Nhị Thế tử Bắc Đường Vương phủ, kế tục tước vị Doãn Thân Vương Bắc Đường Diệp Huy vừa lúc tiến vào, thấy Đông Phương Hạo Diệp tiểu dáng dấp thương cảm, chặc lưỡi nói “Lục Hoàng tử, người đối Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta thật đúng là si tình.”

Đông Phương Hạo Diệp mở to đôi mắt ngập nước, nhìn hần nói “Mỹ nhân nhị ca, người giúp ta có được không?”

Đông Phương Hạo Diệp cái miệng nhỏ nhắn lúc nào cũng như được bôi một lớp mật, ở trong Bắc Đường Vương phủ quấy rầy mấy ngày, đã nịnh nọt Bắc Đường Diệu Huy cùng Bắc Đường Diệu Thần đến vô cùng hài lòng.

Chỉ là Bắc Đường Diệu Nhật luôn xuất hiện rất ít, Đông Phương Hạo Diệp cũng không dám ở trước mặt y lổmăng, cho nên chưa từng đến gần y quá.

Bắc Đường Diệu Huy nở một nụ cười tuyệt mỹ, khe khẽ điểm điểm khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Phương Hạo Diệp, nói “Bổn! Người nhân lúc tham gia lễ tế mùa thu mà đi tìm nó, đến lúc đó không phải là sẽ gặp được nó sao?”

Đông Phương Hạo Diệp bừng tỉnh đại ngộ.

Bọn họ sứ đoàn Văn quốc phải tham gia lễ tế mùa thu ngày thứ hai trước khi hội quốc, đây chẳng phải là cơ hội cuối cùng sao?

Tiểu Hoàng tử lập tức tinh thần chấn hưng, vội vã cáo từ, chạy về hành quán chuẩn bị cho lễ tế mùa thu ngày mai.

Thu tế của Minh quốc được tổ chức tại vùng ngoại ô trên đại thảo nguyên, sau khi tế diễn hoàn tất, Hoàng gia liền tổ chức hoạt động săn bắn, cũng muốn tổ chức săn bắn năm ngày năm đêm liền.

Đông Phương Hạo Diệp vừa vào tế tràng đã vội nhìn xung quanh, ở trên đại thảo nguyên nơi nơi chạy đi tìm người, Tam Hoàng tử Đông Phương Hoa túm cũng túm không được hần.

Khu vực săn bắn của thu tế quả thực quá lớn, Đông Phương Hạo Diệp khi tìm được Bắc Đường Diệu Nguyệt, cũng là lúc y đang tham gia hoạt động cưỡi ngựa bắn cung, được danh hiệu đệ nhất, phần thưởng là một trường cung đẹp dễ dàng cỡi.

Đông Phương Hạo Diệp chạy tới, thấy Bắc Đường Diệu Nguyệt đang bị vây bắt bởi mấy cô nương bên người, mỗi người đều lộ ra ánh mắt e thẹn, cùng y nói chuyện.

Nữ tử Minh quốc luôn luôn nhiệt tình không gì cản nổi, lá gan cũng rất lớn.

Đông Phương Hạo Diệp vừa chạy qua, vừa lúc nghe được mấy cô nương hướng Bắc Đường Diệu Nguyệt cầu phần thưởng thắng lợi.

Đông Phương Hạo Diệp kinh hãi.

Hần ít nhiều gì cũng biết chút chút về phong tục của Minh quốc, nếu là đem phần thưởng thắng cuộc ở cuộc thi trong tế diễn đưa đi, đó là biểu đạt ý với cô nương kia.

Vừa nghĩ đến chỗ này, Đông Phương Hạo Diệp nhất thời khẩn trương nhìn về phía Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Cũng may Bắc Đường Diệu Nguyệt tâm không ở đó, nghe xong cũng chỉ đậm đậm nhất tiếu, uyển chuyển cự tuyệt vị cô nương kia.

Đông Phương Hạo Diệp thở phào nhẹ nhõm, vội vã chạy qua kéo cánh tay y, cười nói “Diệu Nguyệt, thì ra người ở chỗ đây, làm ta tìm mãi.”

“Lục Hoàng tử?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt vô cùng kinh ngạc, liền nhận ra thiếu niên phần điêu ngọc mài này, chính là tiểu Hoàng tử Văn quốc ngày đó bị y khinh thị ở hậu hoa viên trong Hoàng cung.

Y vài ngày nay sau khi hồi phủ, cũng từng nghe nói hần đã vài lần đến tìm mình, lại không nghĩ rằng lại gặp hần ở đây.

“Diệu Nguyệt, vừa rồi ta cùng Tam ca bồi Hoàng thượng săn bắn, nghe Hoàng thượng hỏi người, vì vậy ta mới cố ý chạy đi tìm người.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt tuy rằng thấy có điểm kỳ quái, nhưng nghe nói Hoàng thượng tìm y liền bỏ qua mấy thiếu nữ quý tộc này, vội vàng ly khai tràng thi đấu, hưởng doanh trường của Hoàng thượng mà đi.

“Diệu Nguyệt, người vừa tham gia gọi là cái gì vậy ?”

“Diệu Nguyệt, công phu cưỡi ngựa bắn cung của người tốt quá.”

“Diệu Nguyệt, người gần đây bận rộn thế nào? Ta đi tìm người vài lần, chưa từng nhìn thấy người.”

“Diệu Nguyệt.....”

Đông Phương Hạo Diệp đi phía sau y lải nhải quần quít lấy.

Ở đây không thể so sánh với hậu hoa viên thanh tĩnh, Đông Phương Hạo Diệp lại mặc phục sức Văn quốc, một thân trang phục quý khí, tư cách Văn quốc tiểu Hoàng tử rõ ràng, Bắc Đường Diệu Nguyệt không dám quá thất lễ với hắn, không thể làm gì khác hơn là kiềm chế tính tình, câu được câu không cùng hắn nói.

Đến khi đi tới đại doanh của Hoàng thượng, chỉ thấy bên trong vắng vẻ, chỉ còn có mấy người cung nữ cùng thái giám đang thu thập quét tước.

Vừa hỏi mới biết, Hoàng thượng đã sớm mang theo chúng thần cùng Bắc Đường Vương đến khu vực săn bắn rồi.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn Đông Phương Hạo Diệp.

Đông Phương Hạo Diệp nháy mắt mấy cái, nghi hoặc nói “Gì ? Lẽ nào là ta nhớ lầm?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thở sâu, nhin xuống muốn trách cứ hắn, nói:

“Lục Hoàng tử, lần sau xin nhớ kỹ rồi hãy trở lại tìm ta.”

Đông Phương Hạo Diệp gật gật đầu.

Bắc Đường Diệu Nguyệt ra khỏi hoàng trường, Đông Phương Hạo Diệp lôi kéo y nói “Diệu Nguyệt, người dẫn ta tham quan thu tế có được hay không ?”

Ai ngờ có một cấm vệ quân phóng ngựa chạy tới, hướng Bắc Đường Diệu Nguyệt bẩm báo kỵ binh tiền phương có người đánh nhau sinh sự, thỉnh y lập tức đi xem.

Bắc Đường Diệu Nguyệt vừa nghe, lập tức ngồi lên ngựa, chuẩn bị quay về doanh.

Y trên người vốn đã có trường cung tượng trưng cho thân phận Giáo úy cùng kinh đô và vùng lân cận, trong tay lại cầm thêm phần thưởng thắng lợi, lúc này vội vã đem cung kia đặt vào trong tay Đông Phương Hạo Diệp nói:

“Giúp ta cầm.”

Nói xong lên ngựa kỵ, vội vã rời đi.

Đông Phương Hạo Diệp tay cầm trường cung, tâm tình vốn có chút uể oải liền thoải mái ngay lập tức, hưng phấn lên, hoa chân múa tay vui mừng cầm chiến lợi phẩm của Bắc Đường Diệu Nguyệt mà đi.

Hắn vốn định chờ Bắc Đường Diệu Nguyệt mọi việc xong xuôi, mượn cơ này nọ cùng y thân cận một chút, ai ngờ kỵ binh kia xảy ra chuyện tình thực không nhỏ, chờ Đông Phương Hạo Diệp tham gia tế điển ngày thứ hai chuẩn bị khởi hành về nước, Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn không thấy hình bóng.

“Hạo Hạo, người từ đâu có trường cung kia? Người cũng đi thi giành lấy sao?”

Tam Hoàng tử Đông Phương Hoa kỳ quái nhìn đệ đệ trong tay cầm trường cung gì đó, liền biết đó là thắng lợi phẩm Minh quốc chuẩn bị cho người thắng cuộc ở thi đấu thu tế, như thế nào lại ở trong tay hắn ? Lẽ nào hắn cũng đi dự thi sao?

“Ha ha ha, đây là tín vật đính ước người khác cho ta, Tam Hoàng huynh người không nên đồ kỵ.”

“Phốc ——“

Toàn bộ nước trà trong miệng tam hoàng tử đều phun ra, liền thanh hô lớn.

“Vật ... vật dính ước ?”

Đông Phương Hạo Diệp bất khả tư nghị nhìn hoàng huynh, nói “Hay là người từ chỗ ai trộm ?”

Y biết phong tục của Minh quốc, tự nhiên sẽ không tin có người đem thứ này đưa cho Hoàng đệ y làm tín vật, nếu là nói có người đưa cho hẳn để lấy lòng cũng được.

“Thiết! Không tin thì quên đi.”

Đông Phương Hạo Diệp bĩu môi, làm bộ chẳng đáng nói, bỗng nhiên linh quang chợt lóe.

Giữ lại?

Minh quốc thu tế thế nhưng hàng năm đều có, ba năm làm to, năm năm làm đại lễ, Diệu Nguyệt khẳng định hàng năm đều sẽ giành được hạng nhất, nhưng khó có thể nói y không nhất thời tâm động đem phần thưởng kia đi tặng người khác.

Hiện tại tuổi tác còn nhỏ, đã sớm chú ý đến y, nếu y chờ không được thì làm sao bây giờ?

Tiểu Hoàng tử nghĩ tới đây, lập tức hoảng hốt bất an.

Không được! Không được! Nhất định phải phòng ngừa chu đáo, phòng bị không cho việc đó xảy ra.

Đông Phương Hoa nhìn tiểu đệ trên mặt thần tình liên tục biến hóa, nghĩ thầm không biết hẳn lại thầm đeo gót cái chủ ý gì đây?

Ai ngờ Đông Phương Hạo Diệp vẻ mặt không đổi nói ra một câu, làm y sợ đến nổi thiếu chút nữa từ trên nhuyển tháp trên mã xa lăn xuống dưới.

“Ta quyết định rồi, ta phải tiếp chương Đông Thiên môn!”

“Hả, cái gì?”

Đông Phương Hoa kinh ngạc nhìn hấn.

Đông Phương Hạo Diệp nhẹ nhàng cười, đi qua ôm lấy cánh tay Đông Phương Hoa, nói “Tam Hoàng huynh, đối với người mà nói là một tin rất tốt phải không ?”

Đông Phương Hoa nhìn kỹ hấn, hỏi “Hạo Hạo, người nghiêm túc?”

“Ta chưa từng nghiêm túc hơn.”

Đông Phương Hạo Diệp gạt đầu, đôi mắt sáng trong trịnh trọng nhìn y, tuyên bố “Ta nhất định sẽ mau chóng trở nên cường đại, sẽ có một ngày trở thành giống như Bắc Đường Vương lợi hại như vậy, phụ tá Tam Hoàng huynh người.”

Đông Phương Hoa cảm động, chăm chú cầm tay hấn, kích động nói “Tiểu đệ, người rốt cuộc đã quyết định rồi. Đừng khiến cho phụ hoàng cùng Hoàng huynh thất vọng.”

“Ừ”

Đông Phương Hạo Diệp cố sức gạt đầu, thầm nghĩ: ta nhất định phải quản giáo Thiên môn, bồi dưỡng thật nhiều tâm phúc, sau đó phái người đến Minh quốc, đem phần thưởng Diệu Nguyệt giành được hàng năm trên tế điển hết thầy lấy về, không để y đưa cho người khác ! Hắc hắc.....

Thương cảm cho Tam Hoàng tử nếu như biết phần tâm tư này của tiểu đệ nhà mình, không thổ huyết đã là rất giỏi rồi.

Vì có một năm như vậy, Văn quốc tiểu Hoàng tử Đông Phương Hạo Diệp, ở ngoài Hoàng cung Minh quốc sau giờ Ngọ dưới một gốc đại thụ, đối với Bắc Đường Vương phủ Tam Thế tử Bắc Đường Diệu Nguyệt nhất kiến chung tình.

Từ đó về sau, phát thệ muốn cho chính mình trở thành một cường giả.

Về phần kết quả.....chỉ có thể nói là, hoàng thiên không phụ người có tâm

TOÀN VĂN HOÀN

30. Chương 1-1

Người dịch : QT đại ca

Tái biên : Hồ Ly Thuần Khiết

Ồi...đau đầu !Ồn ào quá....Ai cứ ầm ĩ bên tai ta hoài vậy ? Thật phiền phức! Vô lễ ! Hấn trở mình, che kín đầu, áo ngủ bằng gấm càng cuộn sát vào người hơn nữa.

“Vương gia! Tiểu vương gia, ngài, ngài tỉnh rồi sao?” có người kinh sợ kêu lên

Ta ngủ....

“Vương gia, ngài đã tỉnh chưa ? Vương gia ?”

Ta tiếp tục ngủ....

“Vương gia, ngài tỉnh rồi phải không ? Vương gia, tiểu vương gia, ngài...”

“Không tỉnh ! Không tỉnh ! Đừng có làm phiền ta nữa !” Hấn cuối cùng cũng kiềm chế không nổi, tung chăn ngồi dậy, hét toáng lên.

Ai ngờ rằng làm thế lại chẳng được gì, ngược lại còn làm náo động thêm.

“Tiểu vương gia tỉnh rồi! Tiểu vương gia tỉnh rồi!” Kế đến là hàng loạt những thanh âm nháo nhào bùng nổ liên miên không dứt.

Trời ! Làm gì mà ồn ào như hội thế này! Hấn không thể chịu được nữa, bực bội hét to hơn “Tất cả câm miệng hết cho ta!” Thoáng chốc, mọi người đều im bật, ngơ ngác mà nhìn hấn.

Hấn chăm chăm nhìn lại, chỉ thấy trong phòng già có mà trẻ cũng có, lớn nhỏ đứng hơn mười người.

“Tiểu vương gia, cuối cùng ngài cũng đã tỉnh!” Một lão bộc xúc động đứng trước đầu giường nhìn hấn mà nước mắt giàn giụa “Lỡ như người có chuyện không hay, tiểu nhân đã phải phụ lòng của Tiên Hoàng! ...đều là tiểu nhân không tốt, tiểu nhân đã không chăm sóc người chu đáo. Huhu...”

Tiểu vương gia nhìn hấn, ngoáy ngoáy lỗ tai, hỏi “Người là ai ?”

“...Hả ?” Lão bộc nghe vậy dường như thấy nghẹn thở, trừng mắt ra nhìn hấn.

“Người là ai ?” Tiểu vương gia lặp lại lần nữa.

Lời hấn vừa nói ra đã hoàn toàn thành công trong việc khiến cho mọi người câm nín không nói nên lời, tất cả mọi người thở hốt vì kinh ngạc, trợn mắt nhìn hấn.

“Tiểu ... tiểu vương gia, người không nhận ra tiểu nhân sao ? Tiểu nhân chính là quản gia Lưu Bá. Tiểu nhân đã theo hầu hạ người từ lúc người mới sinh ra...” Lưu Bá trong mắt vẫn còn ngấn lệ, thần sắc sợ hãi.

Tiểu vương gia nhìn kỹ gương mặt già nua nhăn nhó của hấn, cố gắng suy nghĩ một hồi lâu....Không hề ấn tượng.

Bất chợt, hấn lại nghĩ tới một vấn đề trọng yếu hơn.

“Ta là ai ?” Lời vừa dứt, mọi người trong phòng trừng mắt nhìn hấn như nhìn thấy quỷ địa ngục.

“Ngự, ngự, ngự....” Lưu Bá là người đầu tiên có phản ứng nhanh nhất, hét ầm lên “Ngự y! Tới đây mau !” Một gã ngự y liền nghiêng ngả lão đảo chạy tới, tay đặt ở mạch của Đông Phương Hạo Diệp, bắt đầu chẩn mạch.

Sau một hồi lâu, ngự y hỏi “Vương gia, người cảm thấy chỗ nào không khỏe ?”

“Đau đầu !” Thật sự là đau muốn chết.

Hắn gõ gõ vào đầu.

Ngự y liền vội nói “Đừng gõ nữa! Ngàn vạn lần cũng không được gõ!” Lưu Bá liền lập tức giữ lấy hai tay hắn.

Ngự y lại hỏi “Ngoại trừ đau đầu, ngài còn nhớ gì nữa không?” suy nghĩ một lúc, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, nên thành thật nói “Không nhớ, cái gì cũng không nhớ.”

Lưu Bá hỏi “Ngay cả việc làm thế nào mà rơi xuống Liên Hoa trì cũng không nhớ sao?”

“Liên Hoa trì?” Tiểu vương gia chớp mắt mấy cái, mù mờ nói “Rơi vào Liên Hoa trì? Không nhớ”

“Vậy người còn nhớ mình là ai không?”

“Không phải là tiểu vương gia sao?”

“A” tất cả mọi người đều phát ra tiếng hô kinh hãi.

“Vương gia, người vẫn còn nhớ thân phận của mình” Lưu Bá vui vẻ nói.

“Nói nhảm! Cả nửa ngày trời các người đều gọi ta như thế, chẳng lẽ còn không biết mình là tiểu vương gia?” Nghĩ ta là thằng ngốc à?

Tiểu vương gia trừng mắt liếc hắn một cái.

Tên tiểu tử có gương mặt thanh tú vẫn luôn đứng cạnh giường từ nãy giờ dường như phát giác có chỗ không đúng, dè dặt tiến gần tới hỏi “Vương gia, vậy người còn nhớ tên mình là gì không?”

Tên của ta? Phải rồi, đây quả thật chính là vấn đề.

Tiểu vương gia cúi đầu trầm tư suy nghĩ, đầu của mọi người cũng theo hắn mà cúi thấp xuống theo

Cuối cùng...hắn cũng từ bỏ.

“Tên ta là gì?” Tất cả mọi người đều đảo lộn bởi lời vừa nói ra, Lưu Bá trong chớp mắt, ngất đi ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-phi-cua-ta-la-nam-nhan>